LÄKITUS
IIDSETELT
INIMESTELT

JUMALATE LINNA OTSINGUIL:

Läkitus iidsetelt inimestelt

Tiibeti teadusliku ekspeditsiooni sensatsioonilised avastused

Ernst Muldašev

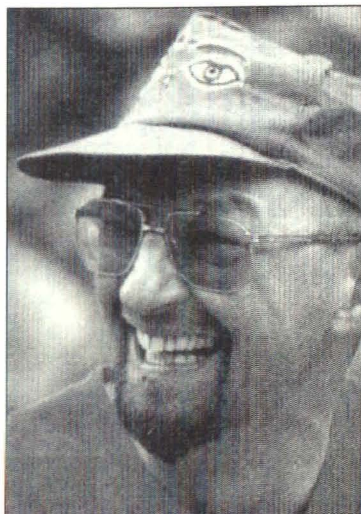
Originaali tiitel
Эрнст Мулдашев
"В ПОИСКАХ ГОРОДА БОГОВ. Трагическое послание древних:
Сенсационные открытия научной тибетской экспедиции"
Издательский Дом "Нева" 2006

Tõlkinud Aimi Raudam
Toimetanud Varje Lonn
Kujundus Jan Garshnek
Trükk Tallinna Raamatutrükikoda

www.pegasus.ee

ISBN 978-9949-442-63-8

ERNST RIFGATOVITŠ MULDAŠEV

Meditsiiniteaduste doktor, professor, Venemaa Tervishoiuministeeriumi Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuse peadirektor, Venemaa teeneline arst, medali "Silmapaistvate teenete eest kodumaa tervishoius" omanik, kõrgema kategooria kirurg, Louisville'i Ülikooli (USA) aukonsultant, Ameerika Oftalmoloogia Akadeemia liige, diplomeeritud oftalmoloog Mehhikos, meistersportlane sportlikus matkamises, NSV Liidu kolmekordne meister.

E. R. Muldašev on maailmanimega suur Vene teadlane. Ta on meditsiini uue suuna – regeneratiivse kirurgia, st inimkudede "kasvatamise" kirurgia algataja. Tal õnnestus esmakordselt maailmas edukalt läbi viia silma transplantatsioon. Käesoleval ajal töötab teadlane kloonimiskirurgia, st terviklike organite regenereerimise alal.

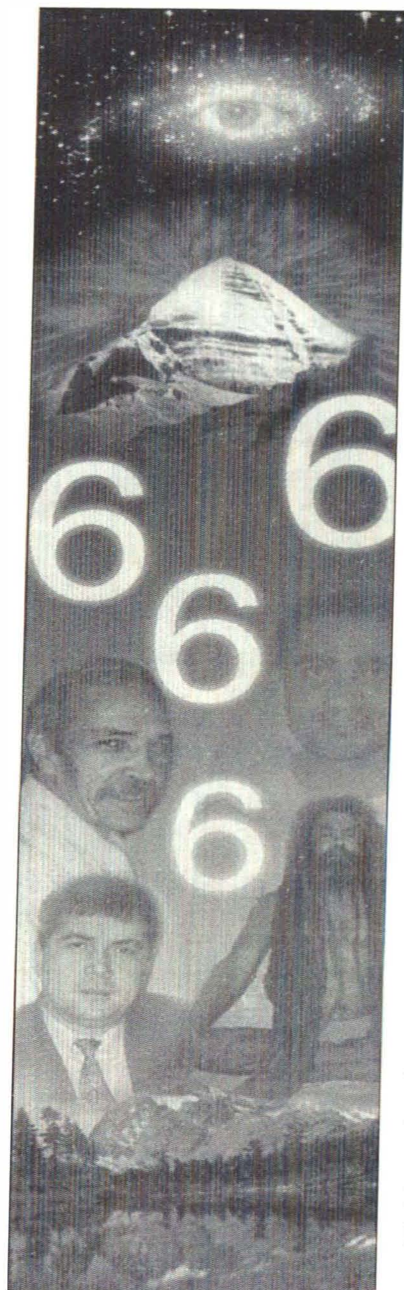
Teadlane on välja töötanud ligi 100 uut opereerimisviisi, loonud ja juurutanud tootmisse 60 liiki biomaterjali *alloplant*, avaldanud üle 300 teadusliku töö, saanud 56 Venemaa ja paljude teiste riikide patenti. Ta on loengute pidamise ja operatsioonide tegemise käigus külastanud üle 40 maailma riigi. Igal aastal teeb ta 600–800 ülikeerulist operatsiooni.

E. R. Muldašev tunnistab, et ta ei ole siiani võimeline täielikult mõistma oma peamise avastuse, inimrakkude regenereerumist stimuleeriva biomaterjali *alloplant* sisu. Et surnud inimeste kudedest valmistatud *alloplant* kannab endas inimkeha loomise sügavaid looduslikke mehhanisme, on E. R. Muldašev selle mõistmiseks suhelnud mitte ainult erinevate valdkondade teadlastega (füüsikud, molekulaarbioloogid jt), vaid pöördunud ka religiooni ja esoteeriliste teaduste põhialuste poole.

Just seepärast on ta organiseerinud Himaalajasse, Tiibetisse ja Egiptusesse viis teaduslikku ekspeditsiooni, mis on aidanud märksa sügavamalt mõista regeneratiivse kirurgia probleeme. Kuid need ekspeditsioonid on kaasa toonud ka sensatsioonilisi avastusi filosoofia ja ajaloo alal. Esimese Himaalaja ekspeditsiooni tulemustest on E. R. Muldašev kirjutanud raamatu "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme"), millest on ilmunud mitmeid kordustrükke ja mida on tõlgitud paljudesse maailma keeltesse (eesti k. 2005. a.).

Lugejatele pakutav meeliköitvas stiilis kirjutatud uus raamat "*V poiskah Goroda Bogov*" ("Jumalate linna otsinguil") on oma sisu poolest sügavalt teaduslik ja samal ajal puudutab globaalseid filosoofilisi probleeme.

R. T. Nigmatullin
meditsiiniteaduste doktor, professor, akadeemik

SISUKORD

Autori eessõna

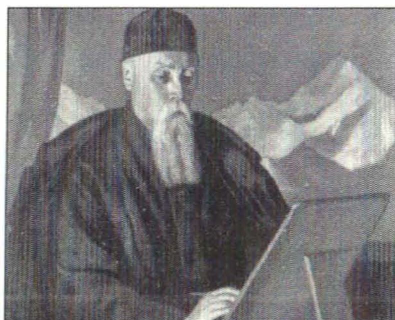
MA ARVAN, ET MAAILMAS ei ole geniaalseid või üliandekaid inimesi, on lihtsalt sisemiselt puhtad ja töökad inimesed, kellele Jumal annab intuitsiooni abil teadusliku avastuse. Iga avastuse teinud või leiutise loonud teadlane võib kätt südamele pannes öelda, et ta sai mõtte avastuse kohta kaudselt, seletamatu intuitiivse sosina näol, mille tugevus osutus niivõrd suureks, et keeras kogu tema teadusliku elu pea peale. Arvatavasti iga tõeline teadlane on kunagi kolleegide eest peitu pugenuna romantiliste tunnete puhangus tõstnud silmad taeva poole ja mõelnud: "Aitäh sulle, Jumal!"

Mul on kaks suurt eeskuju: oftalmoloogias Vladimir Petrovitš Filatov ning elus ja reisides Nikolai Konstantinovitš Roerich. Mulle on alati tundunud, et neil ajaloolisi avastusi teinud kahel inimesel on olnud sedavõrd puhas hing, et nende nimed assotsieeruvad tänaseni millegi püha ja romantiliselt meeldivaga.

Minu kabinetis ripub üks Roerichi maal. Kui seda vaatan, tunnetan alati, et midagi on suursuguselt välja ütlemata jäetud.

"Mida küll Roerich on välja ütlemata jätnud?" mõtlesin ma alati.

Kuid alles pärast seda, kui meil õnnestus organiseerida neli teaduslikku ekspeditsiooni Himaalajasse ja Tiibetisse, mõistsin, et üheks paljudest sügavatest ja tähtsatest lubadustest otsinguteks oli Roerichi väljaütlematus. See teadlane oli teaduslikus mõttes niivõrd tark, et ei kuulutanud midagi prohvetina lõplikuks tõeks, vaid jättis ruumi ka tulevaste uuringute jaoks, tõugates oma mõtetega tagant ka teisi.

Nikolai Konstantinovitš Roerich

Neid ridu kirjutades on ekspeditsioon juba selja taga, teaduslik materjal läbi töötatud ning tulemused selgunud. Kuid mind ei jäta mõte, et Roerichil oli palju raskem kui meil: Venemaa kommunistlik korralagedus, rahvusvahelised pinged, autode asemel hobused, rasked presendist telgid, konserveeritud toiduainete puudumine ja muu sellesarnane. Kujutan ette, kuidas see julge inimene, keda valdas vaid teadusliku tundmaõppimise soov, rühkis 4–6 kilomeetri kõrgusel tolmutormis Tiibeti püha mäe Kailase poole. Natuke jäi puudu, kuid võib ka olla, et avastuse aeg ei olnud veel kätte jõudnud. Kuid seda tean täpselt, et kui Roerich oleks Kailaseni jõudnud, oleks tema näinud seda, mida ei näe, kuid mida kummardavad palverändurid, tema oleks Jumalate linna saladuse avanud.

On veidi hirmutav, et just nimelt meile – väikesele grupile Ufaa teadlastele – langes osaks legendaarse Jumalate linna avastamine. Tuleb välja, et inimene võib karta seda, et temale langeb avastamise au. Arvatavasti rõhub inimese sisemine alaväärsuskompleks.

Alaväärsuskompleksist saan ma hästi aru. Lapsepõlves, kui elasin väikeses Uurali külakeses, ehmatas mind madu ja ma hakkasin kokutama, seejuures niivõrd tugevalt, et ei suutnud öelda

isegi sõna "ema". Sooviga aidata, määrati mulle ravi arengupeetusega laste internaadis, kus elasin koos paljude teistega ühes toas. Nende aastate jooksul leidsin rõõmu vaid siis, kui läksin püssiga üksinda metsa. Ma olin taigaga kohanenud ja ei kartnud midagi. Kartsin vaid inimesi, kellega pidin rääkima. Üritades rääkima õppida, tassisin ühte kohta hunniku puid, tegin lõkke ning õppisin tundide kaupa kõva häälega häälikuid "a... e... o... u..." ja isegi lihtsaid sõnu. Kuid küla poisikesed olid mind jälitanud, põletanud kõik puud ja kirjutanud suusakepiga lumele: "Mine...!" Seda nähes kukkusin kõhuli tuha sisse ja puhkesin nutma.

"Kohutavalt julm! Ma ei ole teile ju midagi halba teinud! Ma olen ju arengupeetusega! Ma tahan ju samuti rääkida!" mõtlesin pisaraid neelates tuha sees lebades.

Siis tõusin püsti, pühkisin pisarad ning otsisin oma "alaväärsuse väljaelamiseks" põlvini lumes sumbates märksa varjatuma koha.

"Õ... õ... õ..." suutsin vaid karjuda sooviga oma solvajate kohta midagi ähvardavat öelda.

Ajapikku õppisin siiski rääkima, alguses halvasti, pärast juba paremini. Lõpetasin meditsiiniinstituudi ja varsti pärast seda kaitsesin ka teaduste kandidaadi väitekirja.

"Kas ma tõesti olen teaduste kandidaat! Kas tõesti suutsin seda teha!" mõtlesin tookord.

Mõistsin, et teatud alaväärsusliku lootusetuse korral suudan palju töötada. Elasin pidevalt halba oodates, minu jaoks oli hea ja võidule kandev idee võõras – lapsepõlvest pärit alaväärsuspitser oli liiga tugev.

Halb ei lasknud ennast kaua oodata. Pärast *alloplandi* leiutamist hakkasid meie juurde tulema haiged kogu Nõukogude Liidust ning meil õnnestus anda tagasi nägemine mõnele lootusetule haigele, kui saabus nimekas Moskva komisjon.

"Vaatame siis, mida see Ufaa veidrik on välja mõelnud. Tõmbame ta liistule!" arutasid arvatavasti komisjoni liikmed omavahel.

Mind süüdistati inimkatsetes. Pärast seda juhtumit saadeti osakond laiali, teadustöö lõpetati ning Vene NFSV Tervishoiuministeeriumile saadeti taotlus minult arstidiplomi äravõtmiseks, mina aga sõitsin Jakuutiasse, kus otsustasin jäädagi põdrakasvatajaks. Seal oli lihtsate ja puhaste inimeste hulgas lihtsam olla.

"Põdrakasvataja Muldašev," oleksin hakanud ennast tutvustama.

Diplomit minult siiski ära ei võetud, kuid rikutud nime tõttu venisid pikad aastad, kus tuli tõestada, et sa ei ole idioot ning alustada kõike nullist. Sõbrad ja kaasvõitlejad Amir Salihov, Rišat Bulatov, Klara Zahvatkina, Rafik Nigmatullin, Sagit Muslimov, Jura Vassiljev, Venera Galimova, Natan Selskii, Valja Jakovleva, Ljalja Musina ja teised uskusid, et kõik läheb hästi.

Kõik justkui tasakaalustus, kui meil õnnestus taastada teaduslik potentsiaal ning luua Ufaas ülevenemaaline Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskus. Kuid jäi tunne, et elus ei saavuta midagi ilma võitluse ja raske ennastsalgava tööta. Inimesed on väga imelikud: kõike tehakse ju nende jaoks, kuid nemad justkui ei taha ja hakkavad sellele vastu. Tasapisi mõistsin, et headus on tingimata seotud kurjusega ning et kurjuse puudumisel ilmneb mitte väiksem oht – tegevusetus, ning et inimesed kalduvad suurustades pattu tegema – ise ennast Jumalaks pidama.

Kuigi meie positsioon Venemaa oftalmoloogias ei ole enam küsitav, esineb siiski tagasilangusi. Näiteks silma transplantatsiooni suhtes, mille me tegime 2000. aasta 28. jaanuaril Tamara Gorbatšovale esimestena kogu maailmas – Muldašev häbistas silma siirdamisega vene oftalmoloogiat! Kõik teavad, et see pole võimalik. "Võimatu!" kuulutati Venemaa oftalmoloogide kongressil.

"Miks te niimoodi hukka mõistate, kui ei lasknud isegi esineda, kas te olete Jumalad?" mõtlesin. "Te ei taha mõista, et silma transplantatsioon on keeruliste teaduslike arvestuste tu-

lemus, mis sisaldab teadmisi mitte ainult meditsiinist, vaid ka füüsikast ja molekulaarbioloogiast, samuti iidseid tiibeti tõdesid. Teile on ju võimatu selgitada, et lõikuse ajal ehitasin ma silma sees *alloplandist* samasuguseid konstruktsioone, milliseid nägin Jumalate linnas Tiibetis – aega kokku suruvaid "peegleid"! Aeg suruti ju tõepoolest kokku ning transplantaadis kasvasid uskumatult kiire aja jooksul veresooned, mis varustavad seda verega juba poolteist aastat. Teile on ju võimatu selgitada, et silma transplantatsiooni ei oleks olnud võimalik teha ilma Himaalaja ja Tiibeti ekspeditsioonidelt saadud religioossete teadmisteta; Tiibeti laamad ja India svaamid räägivad, et need teadmised ongi sajandeid edasi antud endiste maapealsete tsivilisatsioonide teadmised! Kui ma oleksin seda oftalmoloogide kongressil rääkinud, oleks mind heal juhul napakaks peetud.

Tamara Gorbatšova "kasvatatud" silmaga

Miks ma käin ekspeditsioonidel? See pole kaugeltki sportlik hobi. Tavaliselt põhjendan sellega et, nii veider kui see ka tundub, ma ei mõista oma peamise avastuse *alloplandi* sügavamat sisu. Ma tõepoolest kujutan väga ähmaselt ette seda, kuidas inimese surnud kude (just sellest on *alloplant* valmistatud) suudab võõras organismis uute inimrakkude loomisel valla päästa tohutu informatsiooni voo, teisiti öeldes – soodustada regeneratsiooni. Inimese kude on niivõrd keeruline, et seda on isegi raske ette kujutada; need rakud, moodustades veresooni, lümfisõlmi, närvikiude ja palju muud, alluvad mingisuguste struktuuride seaduspärasustele. Kõik see toimub rangelt häireteta toimiva programmi alusel, mille kõrval kaasaegne arvuti tundub mängukannina. Kus need programmid asuvad? Loomulikult ütleb iga molekulaarbioloog, et mitte ainult geenides. Füüsika vii-

Transplantatsioonil kasutatav biomaterjal *alloplant*

maste andmete kohaselt on need programmid salvestatud peenenergiasse, mida Idas nimetatakse jumalikuks energiaks, samuti organismis leiduvasse veesse.

Kes on loonud need imelised programmid, mille järgi luuakse inimese koed? Konservatiivsete ja ortodoksse-te teadlaste ees on mul seda sõna ebamugav välja öelda, kuid vastus tuleb iseenesest – need programmid on loonud Jumal. Seda arvesse võttes oleme sunnitud tunnistama inimese religioosset päritolu, see tähendab, et inimene on loodud, mitte ei arenenud ahvist.

Miks siis paljud teadlased peavad religioossete teadmiste tundma õppimist alandavaks? Miks nad arvavad, et religioon on laste jutuvada, rumalate ja harimatute inimeste muinasjutt? Miks nad nii lihtsalt ja veendunult ütlevad: “Seda ei saa olla.”? Sellepärast, et nad on oma teadusametnike mõju all hakanud tegema suurimat pattu ja ennast Jumalaks pidama. Seepärast on nendele suurtele teadlastele isegi sõna “Jumal” meenutamine ebameeldiv ja võõras, samamoodi kommunistidele, kelle poolt loodi Lenini sarnane jumal. Kadedus tekib ju tõelise Jumala vastu!

Kuidas ma ka oma huvi ekspeditsioonide vastu ei põhjendaks – meditsiiniliste teadmiste täiendamine religioossete ettekujutustega – pean tunnistama, et see pole kaugeltki nii. Selle kinnitamiseks toon näited meditsiinikaugetest uuringutest: inimkonna geenifondi andmed, katsed mõista dematerialiseerumise ja materialiseerumise fenomeni, joogide uurimine, “elusa” ja “surnud” vee otsingud ning lõpuks ka püramiidide uurimine.

Enda Jumalaks pidamine on patt

Ausalt öeldes ma ei tea, miks ma käin ekspeditsioonidel Tiibetis ja Himaalajas. Mind kutsub sinna miski, kui mis – ma ei tea.

Arvatavasti on inimhingele omased romantilised otsingud, mille aluseks on emakese looduse suursuguse piirituse äratundmine. Möödunud aastate motol "Meie oleme looduse kuningad" on samasugune alltekst, kuigi sisult on see rumal, sest looduse laps emakest loodust allutada ei saa. Olen veendunud, et just kaasasündinud romantism on see, mis pani vene mehe alistama Siberit ja Alaskat, seiklusreise korraldama Prževalskit, Arsenjevit ja James Cooki ning loomulikult oli Nikolai Roerichi hing täidetud selle tundega, mis väljendub sõnades "see on huvitav".

Nikolai Roerich erines teistest ränduritest mitte ainult selle poolest, et uuris maailma kõige saladuslikumat piirkonda – ta lõi oma uuringutele toetudes pretensioonitu ja väga sügava filosoofia, mis leidis väljenduse tema raamatutes ja maalides. Paljud meist tunnistavad, et ei ole Roerichit lugenud ning pilte on näinud vaid möödaminnes, kuid sellegipoolest austavad teda ningkogevad temast rääkides teatud veidrat, aga meeldivat hinge ja sisemust puhastavat tunnet. Harva, kui keegi mõtleb sellele fenomenile. Kuid fenomen on reaalne ja mulle tundub, et see põhineb asjaolul, et Roerich on andnud igale inimesele võimaluse kokku puutuda tema isikliku sügava ja peidus oleva "Minaga", mis on tulnud saladuslikust ja samal ajal kodusest

teispoolsest ilmast ning mis elab meie füüsilisest eksisteerimisest erinevate seaduste järgi. Sisemine "Mina", mida ida religioonides nimetatakse vaimuks, on väga ligimeelitav ja kaasahaarav. Sisemine "Mina" saab ebatavaliste printsiipide alusel, mille sisu saame teada teispoolses ilmas, kokku teiste sisemiste "Minadega". Kuid need printsiibid toimivad ka selles ilmas, aeg-ajalt väljenduvad need ängistavates soovides või imelises meelikõitvuses, mida me nimetame armastuseks. Just seepärast me Roerichit justkui ei tea, kuid samas ka teame, sest ta oleks kirjutanud nagu kaks raamatut – ühe maapealsete inimeste ja teise peidus oleva sisemise "Minaga" inimeste jaoks.

Roerichi maalid on pühendatud põhiliselt mägede kujutamisele. Vähesed teavad, et Marina Tsvetajeval on teos "*Poema gorõ*" ("Mägede poeem" tõlk), mille sisu seisneb selles, et... "mägi mõtleb". Äkki just sellepärast on Roerichi maalid nii ligitõmbavad ja sügavad! Joogid ju räägivad, et selle maailma inimeste mõtlemisviis on kolmnurkne, mäed aga ongi just kolmnurgad.

Ma mõtlen, et Roerich teadis märkimisväärselt rohkem, kuid alateadlikult kirjutas ta vaid seda, mis oli lubatud ja mis ei kahjustanud inimkonda. See oli väga tänuväärne, sest nendel aastatel vuhisesid Maa kohal kommunismi ja fašismi näol kurjad jõud. Roerich ei lootnud inimlikule õilsameelsusele, ta tundis iidseid teadmisi ja peitis need oma iidse inimliku "Mina" sisse.

Räägitakse, et pärast 2000. aastat saabub Maale "kuldne ajastu", mil iidsed teadmised hakkavad inimkonnale avalduma ning muudavad meie elu juurteni. Võib-olla just seetõttu õnnestusid meie sensatsiooniliste avastuste ja järeldusteni viinud ekspeditsioonid ajastute piiril. Ma kõik allume Jumalale! Ma meenutan alati Roerichit: raskete presendist telkidega hobustel ning koormaga hinges, ei olnud veel saabunud aeg inimestele avamiseks. See meenutab tippu jõudnud alpinisti, kes otsustab, et seda ei maksa võtta. Mind aitab lapsepõlve alaväärsuspitser,

N. K. Roerich. "Püha Himaalaja"

mis ei luba edukate leidude puhul lasta tekkida peapööritust ja võimaldab teadvustada, mida tähendavad kõrgemad jumalikud kavatsused, mida mõistis Roerich. Meil on aja poolest lihtsalt rohkem vedanud.

Pärast esimest Himaalaja ekspeditsiooni õnnestus mul kirjutada raamat "*Ot kogo mõ proizošli*" ("Kellest me põlvneme" – tõlk). Teiselt ja eriti kolmandalt Himaalaja ekspeditsioonilt saime palju huvitavaid fakte, nendest ei ole ma raamatuid veel kirjutanud, kuid plaanis on kaks – "*Kto oni – jogi?*" ("Kes nad on – joogid?" – tõlk) ja "*V poiskah živoi i mjortvoi vodõ*" ("Elava ja surnud vee otsinguil" – tõlk). Kuid neljas ekspeditsioon Tiibetisse muutis minu plaane – Jumalate linna otsingute tulemused osutusid niivõrd huvitavaks ja ebatavaliseks, et otsustasin alguses kirjutada Tiibeti ekspeditsioonist ja alles seejärel pöörduda tagasi kahe eelmainitud raamatu juurde.

Opereerin liiga palju, mul ei jätku krooniliselt aega kirjandusliku tegevuse jaoks. Näiteks 1999. aastal tegin 760 operatsiooni. Pärast operatsiooni oled väsinud nagu koer ja pähe ei mahu enam midagi. Aga haiged! Neid on nii palju! Nad tulevad siia viimases lootuses. Mõistan, et kõiki haigeid opereerida ei

ole võimalik, et teadustöö, monograafia ja raamatud on isegi olulisemad, kui aga vaatad inimese mitte midagi nägevaid silmi, kuuled: "Palun lõigake, professor," siis lähed uuesti operatsioonisaali.

Praegu istun Baškiiria sanatooriumis "Jangan-Tau" ja kirjutan. Ma ei ole rikas inimene, seepärast ei saa ma endale suuri kulutusi lubada. Ufaa naftatöötlemistehase "Novoil" uuele juhatusele (N. R. Saifulin, F. I. Gareejev) meeldis minu esimene raamat ja nad maksid suurepärase ribakardinatega luks-numbri eest. Tunnen ennast väga tähtsana, kahju ainult, et mul ei ole kõhtu ees. Igal juhul on telk ja lõke minu hingele omasemad, suhtlemispsühholoogia seisukohalt valitseb turismigrupi vaim isegi meie kirurgide kollektiivis. See-eest puuduvad luks-numbris sääsed ja teaduslike paberite laialilaotamiseks on ruumi. Kui saan omale suure kabineti, ehitan tule vaatamiseks sisse kindlasti kamina. Tuli kuidagi tõmbab ligi.

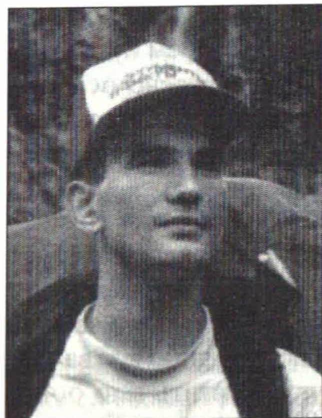
Otsustasin selle raamatu pealkirjaks panna "*V poiskah Goroda Bogov*" ("Jumalate linna otsinguil" – tõlk). Kuid selle nime all tuli välja mitte üks, vaid kolm raamatut. Esimeses osas "Läkitus iidsetelt inimestelt" tutvub lugeja mitte ainult Jumalate linna legendiga, vaid saab teada ka paljudest uskumatutest matemaatilistest ja geograafilistest kokkusattumustest, mis ilmnevad juhul, kui oletada, et Tiibetis Kailase piirkonnas asuvad iidsed püramiidid ja monumendid.

Raamatu teine osa ("*V objatijah Šambalõ*" – "Šambala embuses" – tõlk)on pühendatud reisile mööda Tiibetit ja Jumalate linna kirjeldamisele. Selles osas on ära toodud lugematu arv fotosid ja joonistusi, kaasa arvatud välitöödel tehtud joonised. Ma ei välista, et just need mustandid võivad omada suurimat väärtust, kuna ühegi foto- või videokaameraga ei ole võimalik näha seda, mida näeb inimese silm.

Raamatu kolmas osa ("*Matritsa žizni na zemle*" – "Maapealse elu maatriks" – tõlk) koosneb Tiibeti ekspeditsiooni tulemuste põhjal kirjutatud filosoofilistest mõ-

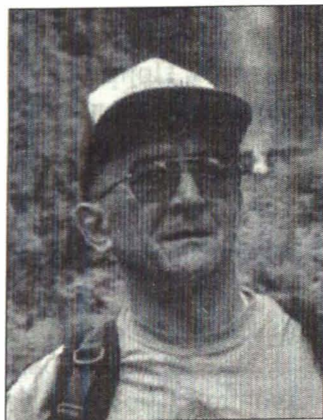

Sergei Anatoljevitš Seliverstov.

Ravil Šamiljevitš Mirhaidarov.

tisklustest, mis viivad lugeja saladuslike paralleelmaailmadeni, maapealse holograafilise eluvormi ning uue inimese loomise saladusteni.

Rafael Gajazovitš Jussupov.

Tiibeti ekspeditsiooni sponsor oli Baškiiria Hoiupank (J. Kinzebulatov), infot vahendas ajaleht "*Argumentõ i faktõ*" ("Argumendid ja faktid" – tõlk). Lisaks eelnevale toetasid paljud omakasupüüdmatud inimesed ekspeditsiooni organiseerimist rahaliste vahenditega; ma ei hakka nende inimeste nimesid nimetama, sest see raha on pärit ärist ja ärile on iseloomulikud omad seadused. Kuid need vahendid eraldati puhtast südamest. Me olime uhked selle üle, et olime suurepäraselt varustatud ja et me esindame Venemaad.

Kirjutan selle raamatu iseenda nimel, sellepärast ma igal pool ka "minatan". Kuid see ei tähenda, et minu arvamus on lõplik ja ümberlükkamatu, vastupidi – võtan kogu vastutuse

oma sõnade ja vigade eest, mitte ei veereta seda kolleegidele. Ma ei kinnita midagi, ei õpeta kedagi, toon vaid oma arvamuse lugeja kohtu ette.

Tiibeti ekspeditsioonil käisime neljakesi: igaühel meist oli oma isiklik arvamus ja nägemus toimuva kohta, igaüks oli omaette isiksus, kellel olid ainult temale omased jooned. Ravil Mirhaidarovit võis kutsuda "Energiaks", Sergei Seliverstovit "Südamlikkuseks" ning Rafael Jussupovit "Tarkuseks" ja "Ettevaatlikkuseks". Rafael Gajazovitš Jussupov on teaduste kandidaat, töötab ülevenemaalise Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuses direktori asetäitjana diagnostika alal. Ravil Šamiljevitš Mirhaidarov on meie keskuse laboratooriumi "Aura" juhataja, Sergei Anatoljevitš Seliverstov on ettevõtja Ufaas, endine sõjaväelendur.

Pärast ekspeditsiooni olid suureks abiks meie kujundajad – Olga Išmitova ja Aleksei Saveljev, kes said justkui "postekspeditsiooni" liikmeteks.

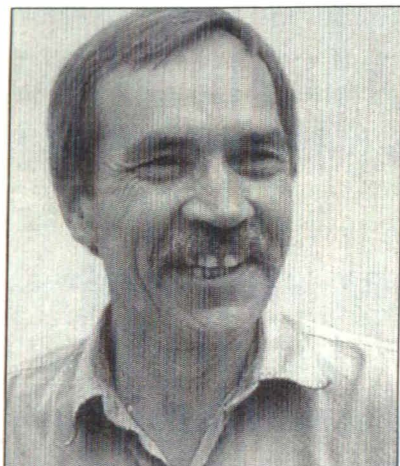
Kõik neli Tiibeti ekspeditsiooni liiget otsustasid selle raamatu pühendada suure vene uurija Nikolai Roerichi mälestusele.

Pühendatud Nikolai Konstantinovitš Roerichi mälestusele

I PEATÜKK
Sfinks vaatab Jumalate linna poole

MUL ON ÜKS SÕBER. Tema perekonnanimi on Vassiljev. Kõrghariduseta Juri Ivanovitš Vassiljev töötab meie Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuses peainsenerina. Tema on sedasorti inimene, keda rahvasuu nimetab kuldsete kätega meistrimeheks, kes oskab kirbugi ära rautada. Juri Ivanovitš Vassiljev ei oska inglise keelt, kuid tema oskus orienteeruda seadmete ingliskeelsetes instruktsioonides ja nende seadistamine nii, et suure hulga keeruliste importseadmete pargi juures ei ole me paljude aastate jooksul pidanud kordagi kasutama välismaalaste teenuseid, on imestamapanev.

"Siin jupsib vist *fleiš*," pomiseb ta omaette seadet häälestades ja ingliskeelset sõna *flash* (sähvatus) väänates.

Juri Ivanovitš Vassiljev

Juri Ivanovitš tuli meile alaliselt tööle veel sellel ajal, kui me olime eimiski ja eikeegi. Juri Ivanovitš muidugi jõi, kuid jättis selle maha ja ütles, et igaveseks. Oleme suured sõbrad ja sinatame teineteist, kuid mind hüüab ta alati šefiks.

Minu kirurgilisi instrumente teritab terase kvaliteeti sageli ropult siunates ainult Juri Ivanovitš.

"Mis teras see on, mis teras see on! Ma ju helistan ja räägin tootjatele, et silma instrumendi teras peab olema väga tugev. Nemad aga räägivad terase markidest, õigustavad ennast, kuid iga tehnik peab tundma terast pimesi – kas see on kõva või mitte," peab Juri Ivanovitš instrumente teritades sageli loengut.

Loomulikult tunneb Juri Ivanovitš Vassiljev terase marke hästi. Ta määrab mingi seitsmenda meele abil ilmeksimatult ära terase kvaliteedi. See võime on mind alati hämmastanud, see tundus olevat imelik ja ebatavaline.

"Juri Ivanovitš, ütle kuidas sa hindad terase kvaliteeti, täpsemalt öeldes instrumendi teritamise kvaliteeti?" küsisin temalt.

"Pagan seda teab, šeff! Ei tea, tunnen, kas teras on kõva või mitte. Kuklaga tunnen. Mis siin imelikku on? Räägitakse, et püramiidide sisemuses terituvad riistad iseenesest. Katsud instrumenti, mõtled, tähelepanelikult mõtled ja siis tuleb tunne: kui see on hea ja õrn – on teras hea, kui halb tunne – on ka teras halb.

Tugev püramiid

Täpselt ei mäleta, kuid minu meelest sõitsime 1989. aastal kolmekesi – Juri Ivanovitš Vassiljev, mina ja meie keskuse kirurg, direktori asetäitja Amir Jussupovitš Salihhov Egiptusesse oma *alloplandi* tehnoloogia abil silmalõikusi tegema. Meie Salihhoviga lõikasime, Juri Ivanovitš abistas meid mikroskoope häälestades. Vabal päeval viidi meid ekskursioonile Egiptuse püramiidide juurde.

Giza püramiidid, eriti aga Cheopsi püramiid, hämmastasid meid oma suurusega. Tahtmatult jäime sügavatesse tunnetesse süüvides vait, tundus, et need tunded tulid inimliku olemise kõige sügavamatest allikatest. Need olid meeldivad ja samal ajal ebatavaliselt grandioossed tunded, kui saad aru, et inimene on lihtsalt tolmukübe, aga kujutab endast ka univesumis väärilist osakest. Tunded olid nagu unelm, kuid neil oli konkreetne ajalooline varjund, mis justkui konstateeris inimese suursugusust. Amir Salihhov vaatas keskendunult maha, Juri Ivanovitš aga mudis kõrvalesta...

"*Sir, please buy it* (sir, palun ostke seda)," kostis tüütu suveniirimüüja hääl, kes, nagu Moskva taksojuhidki, ründavad välismaalasi.

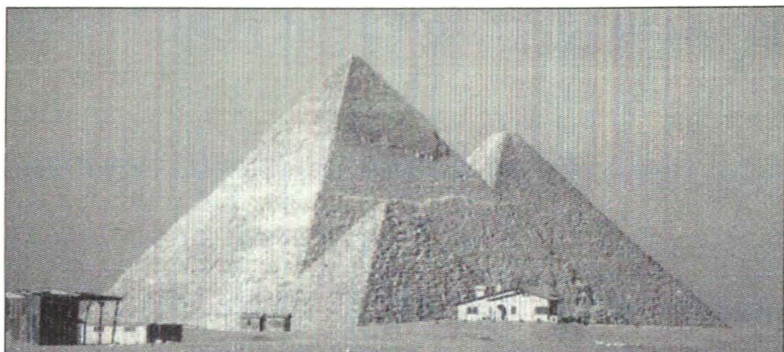
"Käi kuradile, said aru – mi-ne mi-ne-ma," ütles Juri Ivanovitš vene keeles tigedalt.

"*Very, very good* (väga, väga hea)," vastas müüja Juri Ivanovitši nina alla mingit kujukest toppides. "*Very cheap* (väga odav), *very, very cheap.*"

"Jura, inglise keeles peab ütlema "*no*" (ei) või "*go*" (mine)," soovitas Amir Salihhov.

"Nou, ütlen ma sulle," lausus lõpuks Juri Ivanovitš.

Läksime Cheopsi püramiidi juurde. Eelkõige äratas tähe-

Egiptuse püramiidid

lepanu ülima täpsusega üksteise peale laotud suurtest kiviplokkidest konstruktsiooni lihtsus ja monumentaalsus.

"Kes selle ehitas? Kas tõesti inimesed?," mõtlesin millegipärast omaenese rumalust tunnetades. Rumaluse tunne oli nii ilmselge ja ebameeldiv, et ma keskendusin hetkeks sellele. Sel hetkel ma ei teadnud, et püramiidid täidavad Maal väga erisuguseid funktsioone, millest üks ühendab maapealset ja kosmilist mõistust.

"Amir, Jura, ma tunnen ennast millegipärast väga rumalana," ütlesin.

Mõlemad vaatasid mind üllatunult, kuid vaikisid.

Juri Ivanovitš Vassiljev nipsutas vastu püramiidi, koputas sellele sõrmega, jäi mõttesse ja ütles: "Kõva... kõva püramiid."

Vaatamata oma isikliku rumaluse tundele tundus, et olen suursuguse püramiidi kõrval seistes õnnelik, minusugusel maalt pärit poisil on vedanud, et sain tunda selle suursugust mõju. Tundsin ennast tähtsana, suurena ja... samal ajal ka väga rumalana. Mulle viirastus, et püramiid vaatab mind ja kaevab mu ajudes.

Peletasin tahtejõuga sentimentaalsed mõtted eemale ja küsisin:

"Juri Vassiljevitš, mida sa ütlesid?"

"Kõva püramiid, ütlesin, väga kõva."

"Kuidas sa seda määrad? Kas samamoodi nagu mõne instrumendi terase puhul?"

"Ma ei tea, kuid tunnen, et see on kõva."

Tookord ma ei mõelnud, et plokid, millest püramiid ehitati, toodi siia kümnete kilomeetrite kauguselt ja et kaasaegne tehnika ei võimalda neid transportida ning paigaldada üksteise peale nii, et sinna vahele ei mahu isegi žiletitera. Ma lihtsalt ei mõelnud sellele, olin teadmata kust ilmunud isikliku rumaluse tunde küüsis. Sellel ajal ei olnud ma veel lugenud Jelena Blavatskaja raamatut "*Tainaja Doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk) ega teadnud, et tema andmete kohaselt ehitati Egiptuse

püramiidid 75–80 tuhat aastat tagasi, kui Atlandi ookeani Platoni saarel elasid atlandid, kes olid psüühilise energia abil võimelised esile kutsuma antigravitatsioonilise efekti. Populaarteaduslikust kirjandusest olin lugenud, et egiptlased ehitasid püramiidid 4–5 tuhat aastat tagasi, sel ajal ei tuntud isegi ratast. Arusaadavatel põhjustel imestasin sügavalt, kuidas poolmetsikud orjad suutsid julmade orjapidajate käe all hiigelsuure ja samaaegselt kõrgintellektuaalse tööga hakkama saada, kuid uskudes siiralt, et nõukogude kirjandus kirjutab tõtt, peletasin selle mässumeelse mõtte kohe eemale.

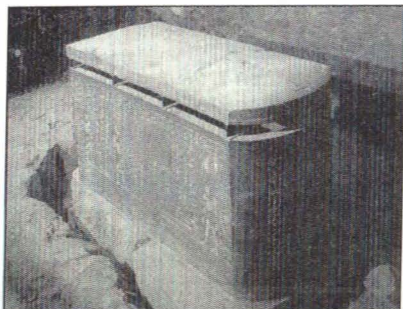
“Kas püramiid on sinu arust kõva konstruktsioonga või on kõva kivi, millest see on laotud?” esitas Juri Ivanovitšile küsimuse Amir Salihhov.

“Kivi on igal pool ühesugune. Ehitis on kõva, uskumatult kõva! Mind hämmastavad tehnilised lahendused! Amir, võta näiteks kaks instrumenti: välimusel neil vahet pole, kuid üks on andekalt tehtud, teine mitte. Seda ei ole võimalik muuta, ei ole võimalik välja arvestada, seda on võimalik ainult tunda. Siin ma olengi, ma tunnen, et püramiid on geniaalselt tehtud, tugevalt, sajanditeks,” vastas Juri Ivanovitš ja koputas kõverdatud sõrmega uuesti püramiidi.

Meid kureerinud egiptuse oftalmoloogid jõudsid omavahel lõpuks kokkuleppele ja giid viis meid Cheopsi püramiidi sisemusse vaarao hauakambrisse. Läksime mööda kõige rohkem ühe meetri kõrgust käiku, seepärast pidime kõndima mitte ainult kummargil, vaid ka kõverdatud põlvedega. Oli väga ebamugav, oleksime tahtnud minna neljakäpakil, kuid pükstest hakkas kahju. Käik tõusis umbes kolmekümnekraadise nurga all ülespoole ja tundus lõputu.

“Kas tõesti olid iidsed egiptlased nii väikest kasvu?” ähkis taga Juri Ivanovitš.

Lõpuks jõudsime saali, milles nägime vaarao sarkofaagi. See oli tühi. Seisime püramiidi sees olevas saalis ja meil oli vaid üksainus soov – siit kiiremini välja pääseda.

Vaarao sarkofaag

"Aga mis siis saab, kui äkki tuli kustub?" ütles Juri Ivanovitš ootamatult saali sissepääsu juures hädiselt põlevate lambikeste poole näidates. "Nendel Egiptuses on valgusega viletsad lood, kord kustub, kord süttib. Aga me pole isegi taskulampi kaasa võtnud."

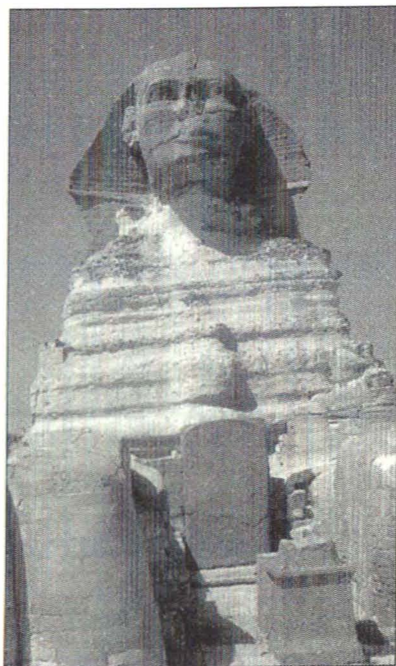
Suursuguse püramiidi sisemuses tundsin vaid üht – seletamatut ärevust. Mõistsin, et isegi valguse kustudes pääseme me niikuinii välja, ka käsikaudu. Kuid ärevus ja sellega seotud ohutunne oli kuidagi pealesunnitud ning tavateadvusele allumatu. Sel hetkel ei osanud ma isegi mõelda, et mõne aasta pärast hakkan püramiide tõsiselt uurima ning süvenen peenenergiate füüsikasse. Sel hetkel tundus hoopis, et kogu minu elu saab olema seotud ainult kirurgiaga ja püramiididesse suhtusin nagu grandioossesse eksootikasse. Mul ei tulnud pähegi, et meie poolt kirurgias laialdaselt kasutatav *alloplant*, mille puhul me jälgisime, kuidas selle kasutamise kohas kasvavad uued inimrakud, on püramiididega, samuti paljude teiste valdkondadega siin elus vahetult seotud.

Allapoole minna oli kergem. Varsti tulime välja, jumaliku valguse kätte.

"Ohh, kui hea," tunnistas Juri Ivanovitš ausalt.

Edasi viidi meid sfinksi juurde. Tüütutele suveniirimüüjatele automaatselt "*no*" öeldes jäime seisma nägudega sfinksi pea poole.

Sfinksi pilk

Sfinksi pilk

Hiigelsuur sfinks lebas pead uhkelt püsti hoides. Egiptlased jutustasid, et teda kutsutakse kõrbe valvuriks. Oli ebameeldiv kuulata, kuidas prantsuse sõdurid sfinksi kahuritega tulistasid ja osa ninast hävines. Mäletan, et mind köitis sfinksi pilk. Seisin ja vaatasin talle silma. Mulle tundus, et ta ei märka kedagi ja vaatab kuhugi kaugusse. Sellest pilgust võis välja lugeda mitte ainult uhkust, vaid ka igatsust, mingit tõmmet sinnapoole, kuhu ta vaatab.

"Amir, kuhu ta sinu meelest vaatab?"pöördusin Salihhovi poole.

"Ei tea. Aga tal oleks nagu elav pilk. Selline tunne, et ta ei reeda iialgi oma loojat. Näha on kindlus ja monumentaalsus."

Amir Salihhoviga saime sõpradeks tudengiaastatel, pärast seda olime koos kogu elu – nii tööl kui ka matkamas. Me teeme isegi lõikusi ühes operatsioonisaalis koos. Asumisele saadetud kulakute pojana, väikese Uurali külakese kasvandikuna on Amir külatööks hästi kohanenud: ta suudab ratsutada ilma sadulata, oskab ehitada palkmaja, ta on suurepärane kala- ja jahimees. Salihhov on välismaal tuntud kui suur vene oftalmoloog. Tema lemmikriik on Brasiilia, kus tal õnnestus kalastades välja tõmmata piraaja ja jahti pidada krokodillidele. Kuid Amiri tähtsaimaks iseloomujooneks on see, et temale võib kin-

del olla nii elus kui sõpruses. See inimene teab südametunnistuse hinda ning ei musta seda iialgi. Rünnakute perioodil meie teadussuunale oli ta üks esimestest minuga liitujatest, lüües käega karjäärile ja kindlale kuupalgale. Amir ei reeda iialgi, see on kindlamast kindlam. Seepärast tundus mulle tema arvamus sfinksi pilgu kohta huvitav.

"Miks sa, Amir, ütlesid, et sfinks ei reeda iialgi oma loojat?"

"Ei tea, kuid mul on selline tunne. See tekkis siin tema ees seistes."

"Kes sinu meelest on sfinksi loonud?"

"Arvatavasti mitte egiptlased," vastas Amir.

Cheopsi püramiidi juures tekkinud rumaluse tunne mõnevõrra vähenes. Jäin mõttesse. Mind valdas äärmine uudishimulikkus, mis on võrreldav tundmatuga kokkupuutuvate loomade instinktiga. Püüdsin nii, nagu sageli meditsiiniski, tekkinud olukorda analüüsida ja välja tuua mingeid oletusi, kuid pea oli tühi, omaenese rumaluse tüütu tunne üksnes teravnes ja ajas tigedaks. Loomulikult ei teadnud ma siis veel, et isegi suur Pühendatu Jelena Blavatskaja ei osanud seletada sfinksi päritolu ja kutsus teda "sajandite suureks mõistatuseks". Ma ei osanud isegi oletada, et mõne aasta pärast hakkan uurima Maa sügavustes olevat inimkonna geenifondi ehk *somadhi* seisundis konserveeritud inimesi ja seda, et üks inimkonna geenifondi oletatavatest asupaikadest on Egiptuse püramiidide ja sfinksi all olevad skanneerimise teel avastatud maa-alused tühimikud.

"Öelge palun, kes ja millal ehitas sfinksi?" pöördusin giidi poole.

"Sfinksi ehitasid egiptlased 4–5 tuhat aastat tagasi," vastas giid veendunult.

"Aga kuhu sfinks vaatab?"

"Teie, *sir*, ei ole esimene, kes seda küsib. Uurisin seda ajaloolastelt. Selle kohta on palju erinevaid arvamusi, palju erinevaid

legende. Kuid need legendid sarnanevad väga muinasjutule. Räägitakse, et sfinks vaatab sinna, kuhu maabusid Jumalad."

"Kus on see koht, kus Jumalad Maa peale laskusid, Maad on hästi uuritud?" ei jätnus ma jonni.

"Vabandage, *sir*," sattus giid segadusse. "Ma olen egiptlane ja ei ole Egiptusest iialgi väljapoole sõitnud. Minu töö on siin, Kairos, püramiidide juures."

"Olgu nii! Sfinks vaatab idasse, on nii?" käisin peale.

"Jah."

Koht, kus Jumalad Maa peale laskusid

"Tähendab koht, kus Jumalad laskusid Maale, on siit, Egiptusest idas?"

"Saage aru *sir*, see on kõigest legend, muinasjutt," sattus giid segadusse. "Mina usun loomulikult Allahi, võib-olla et mingeid Jumalaid Maa peale ei olegi laskunud."

"Muidugi võib nii olla," noogutasin ja hakkasin meenutama geograafiat ja mõtetes vedama sirget sfinksist idasse. "Nii," mõtlesin ajusid pingutades, "sfinksist ida poole jäävad Niiluse jõgi, Punane meri, Araabia poolsaar, Iraak, Iraan, Afganistan ja Tiibet... edasi Hiina ja Vaikne ookean, seejärel Ameerika. Millises kohas Jumalad Maa peale laskuda võisid? Äkki Iraagis? Seal on Mesopotaamia ja iidne Babülon. Iraan on isikliku võimu säilitamisele suunatud usufanatismi häll ja sellel ei ole midagi ühist tõelise Jumalaga. Tiibet? Mis see Tiibet on? See on kivine kõrgmäestiku kõrb, mis eluks on vähekõlblik...."

"Lähme šeff, väga palav on," kuulsin Juri Ivanovitši häält.

"Kohe, kohe," pomisesin ja mõtlesin kohe endamisi: "Kas ma olen segane või? Mõtlen Jumalatest, püüdes määratleda nende Maale laskumise kohta. Kuigi instituudis oli mul ateism neli, ei usalda ma seda eriti, kuid sellest hoolimata ei peaks tõ-

sine teadlane, seda enam veel kirurg, apelleerima muinasjutuga Maale laskunud Jumalatest. See ei ole üldse tõsine! Hakatakse viimati veel naerma!" Kuid see ulmeline mõte jäi mu pähe tugevalt kummitama ja mitme aasta pärast ilmus uuesti välja, kui kuulsin Jumalate linna legendi.

"Äkki suudate te meenutada legendi," pöördusin uuesti giidi poole, "ja öelda, kus Jumalad Maa peale laskusid?"

"*Sir*, see on kõigest muinasjutt. Kust ma peaksin mäletama!" muigas giid. "Vaat sfinks – see ei ole muinasjutt. See seisab teie ees."

Sel hetkel mõtlesin, et just sfinks ja Egiptuse püramiidid on tõeline muinasjutt, need on muinasjutt ilmsi, mida võib käega puudutada. Inimesed ehitavad maju selleks, et neis elada. Inimesed ehitavad pidulikeks koosviibimisteks losse. Inimesed loovad mälestusmärke ja meenutavad ennast läbi sajandite – mõnikord graatsiliselt hobusel, et selle looma mõõtmete taustal tunda ennast soliidsema ja tähtsamana. Kuid inimesed ei ehita iialgi püramiide, nendes ei ole ju võimalik elada ega pidulikke koosviibimisi korraldada, ei hakka inimesed ehitama sfinkse, kes kaugeltki ei sümboliseeri järjekordse revolutsionääri või riigi presidendi suurust. Inimesed on piiratud maapealsed olendid ja hoolitsevad eelkõige isikliku mugavuse ja tähtsuse eest.

Miks siis ehitati püramiidid ja sfinks? Millisel eesmärgil? Seletused püramiidide ehitamisest orjade poolt vaaraode matmispaikadeks ei kannata kriitikat, sest siiani ei ole üheski püramiidis leitud veel ühtegi vaarao muumiat ning röövlite saladuslik oskus tungida püramiidide sisemusse tekitab kahtlust. Ning keda sümboliseerib sfinks? Ebaselge. Tahes-tahtmata tekib mõte, et elu on palju keerulisem kui me arvame ja legendidel Jumalatest või Jumalate poegadest võib tõepõhi all olla. Me näeme ju püramiide ja sfinksi ilmsi, reaalselt. Neid ei ole kaasaegse tehnikaga tänaseni võimalik ehitada.

"Lähme, šeff, palav on, ajud sulavad," kuulsin Juri Ivanovitši häält.

Meie ehitasime püramiidid

Selle päeva lõpul hankisid egiptlased kaks pudelit viskit. Kuna alkoholi tarbimine on riigis keelatud, lukustasime hotellitoa ukse ja hakkasime ilma *sakuskata* jooma. Kogusest, mis meie – venelaste – jaoks on normaalne, jäid harva joovad egiptlased kiiresti purju ning hakkasid oma keeles lärmakalt sumisema.

"Keelatud viljad on magusad," muigas klaasist lonksu võttes ning egiptlaste poole näidates Juri Ivanovitš.

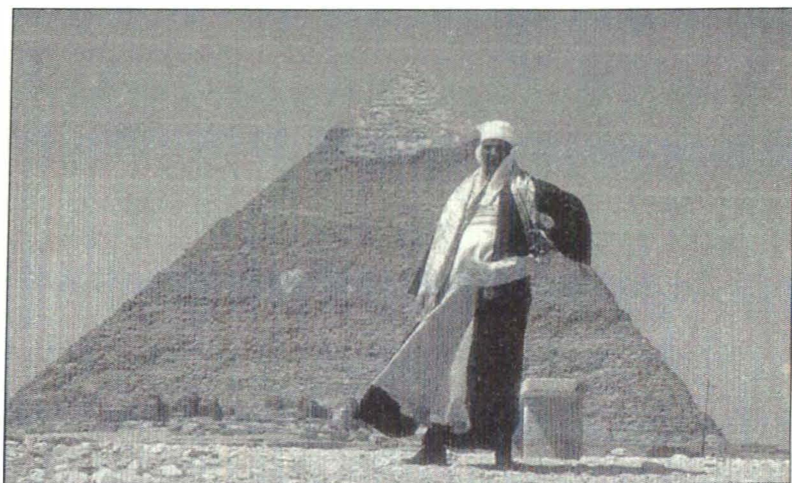
"Miks nad nii lärmavad, vaata – üks võttis isegi noa," märkas Amir Salihhov.

Tõepoolest, üks näost punane egiptlane võttis laualt noa, vehkis sellega aeg-ajalt õhus ja karjus midagi.

"Šeff, küsi miks ta noaga vehib," kostus Juri Ivanovitši hääl.

Egiptlased läksid kohe, kui ma jutu vahele sekkusin, inglise keelele üle ja hakkasid palavikuliselt oma ärrituse põhjust selgitama. Põhjuseks osutus vaenulikkus Iisraeli vastu.

"Kuidas siis nii," jutustasid nemad, "meiega sõdis kopikasuurune riik. Juudid tahavad allutada kogu araabia maailma ja

Egiptlane

kõiki araablasi orjastada. Seda ei juhtu, seda ei juhtu! Isegi kui meie sõjavägi ei tule Iisraeli uute rünnakutega toime, võtame kõik noad ja lõikame kõikidel juutidel kõri läbi."

Pärast neid sõnu võttis üks egiptlastest laualt uuesti noa ja tegi õhus juudi tapmist imiteerides kaks-kolm torkavat liigutust.

"Kas kõik on korras, šeff?" küsis Juri Ivanovitš häirituna, tema jaoks olid nii araabia kui ka inglise keel ühteviisi arusaamatud.

"Korras, Jura. Nad sõdivad juutidega."

"Meie hulgas juute nagu pole," ajas Juri Ivanovitš silmad suureks.

"Meie oleme vanim maapealne rahvas," jätkas üks egiptlane sama ärritunult, "meie ehitasime püramiidid, meie ehitasime suursuguse sfinksi. Püramiidid ja sfinks räägivad meie suursugususest. Kes veel maailmas on suutnud ehitada püramiide? Mitte keegi. Varsti toimub meie rahva taassünd, me ei saa mitte olla maailma esimesed, sest sinna viivad meid püramiidid."

Seda kuulates mõtlesin Egiptuse araablaste sügavast eksitusest. Ma teadsin, et araabia hõimud tulid iidse Egiptuse aladele ajaloo suhteliselt hilisel perioodil, kui vaaraode suur impeerium oli juba lagunenud. Iidseid grandioosseid saavutusi on enda nimele nii lihtne kirjutada! Püramiidide juures elamine ei tähenda veel seda, et neid osatakse ehitada või teatakse, milleks need ehitati. Alles hiljem, kui olin pärast esimest Himaalaja ekspeditsiooni veidi targemaks saanud, hakkasin seda egiptuse nugade stseeni meenutades imestama selle üle, kui kergelt võib inimestel tekkida arvamus, et nad võivad ennast Jumalaga võrrelda. Kuid püramiidid seisavad sajandeid, rääkides kogu oma olekuga inimestele, et maailm ja teadvus on palju keerulisemad, kui keegi arvata oskab.

Möödus mitu aastat. Oli aasta 1993. Olime viimased kaks aastat viibinud sageli Mehhikos, demonstreerides meie uusi meetodeid kanapimeduse ja teiste võrkkesta haiguste ravimisel.

Tavaliselt käisime kolmekesi – mina, kirurg Venera Galimova ning elektrofüsioloog Rafael Jussupov.

Venera Uzbekovna Galimova

Venera Uzbekovna Galimova töötab meie keskuse direktori asetäitjana, ta on meditsiiniteaduste doktor, professor ja superklassi kirurg. Mõnikord imestad, kui palju jõudu on sellel ilusal väikesel naisel. Ta teeb meil kõige keerulisemaid ja vastutusrikkamaid lõikui. Mitmeid kordi olen jälginud, kuidas kirurgiliselt eriti pingelistel hetkedel muutub ta selg märjaks, mul oli sellest kahju, oleksin tahtnud öelda, et lõikamine ei ole naiste töö.

Venera Uzbekovna Galimova meeldib oma erakordse sarmikuse ja nooruslikkuse tõttu igas eas meestele – imikust raugani. Ülimalt range naisena ei luba ta iialgi ühelgi mehel ületada kombekuse piire. Aeg-ajalt jälgin, kuidas meessoo esindajad tema ees paremana näida püüdes isasemaks muutuvad. Mäletan, kuidas Hispaania kuulus oftalmoloog Barraker hoidis meid terve päeva jooksul enda ligiduses, kui aga kõrvalt kadusime, otsis ta meid haiglasisese raadio kaudu: "*Doktoras russas, doktoras russas!*" – ja kõik Venera pärast. Olime koos Moskva filiaali direktori Juri Iljitš Kiikoga isegi solvunud.

"Oleme nagu ihukaitsjad," ütles Juri Iljitš.

Mehhikos lõikasime niinimetatud lootusetuid haigeid, meist sõltumata hinnati tulemusi spetsiaalselt loodud Mehhiko Tervishoiuministeeriumi komisjoni poolt.

Saime suurteks sõpradeks kahe operatsiooniõe – Silvia ja Maria ning anestesioloog Jose Luisiga. Minu tähelepaneku-

te kohaselt hoidis Jose Luis ennast kaua tagasi, kuid siiski oli Venera Galimovast sisse võetud. Ükskord küsis ta minult ja Rafael Jussupovilt, kas ta saaks doktor Venera kavaleri mängida. Me vastasime midagi sellesarnast nagu: "Proovida ju võid, aga vaevalt, et see sul õnnestub."

Pärast operatsiooni teed juues alustas Jose Luis arvatavasti mitmeid öid ette valmistatud kõnet.

"Kas te teate, Venera, et ma olen puhastverd asteek?"

"Jah? Kas tõesti? Aga mina mõtlesin, et hispaanlane!"

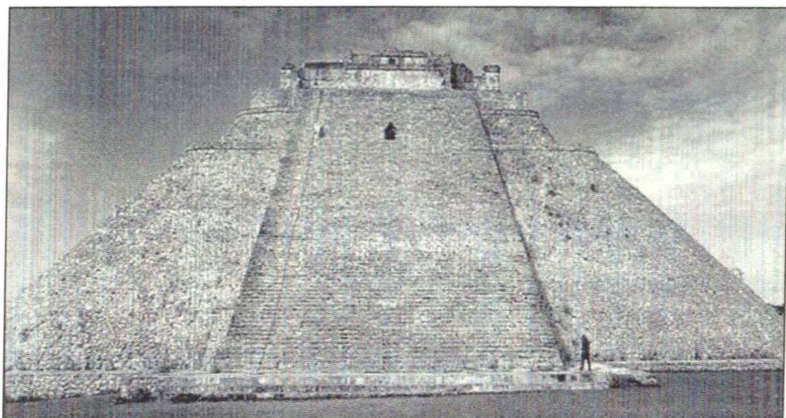
"Ei, mina olen iidseima maapealse rahvuse esindaja – selle rahvuse esindaja, kes on ehitanud suured Mehhiko püramiidid. Kas ma tõesti olen hispaanlase moodi?"

"Tahan teile selgitada," jätkas Jose Luis, "et asteegid on maiadest erinevad. Väliselt oleme justkui sarnased, kui püramiidid ehitasime just meie – asteegid. Kas te olete käinud Mehhiko püramiidide juures?"

"Jah, mitu korda juba."

"Ja millised on muljed?"

"Grandioossed. Ma ronisin isegi Päikese püramiidi otsa, kuid Kuu püramiidi otsa ei julgenud, selle astmed olid väga kõrged," vastas Venera Galimova.

Mehhiko püramiid

"Päikese püramiid ülistab päikest, Kuu püramiid aga kuud," otsustas Jose Luis asjasse tobedal kombel selgust tuua. "Päikese püramiidi otsa ronides tuleb vaadata päikest, kui aga ronid Kuu püramiidi otsa, vaata kuud. See on asteekide komme. Venera, kas te vaatasite Päikese püramiidi otsa ronides päikest?"

"Oi, ma ei teagi. Oli väga palav, päike oli igal pool..."

"Kutsun teid püramiidide juurde, ronime Päikese püramiidi otsa ja vaatame päikest, õhtupoolikul ronime Kuu püramiidi otsa ja vaatame kuud. Siis hakkate asteekide hinge mõistma! Ega asteegid ilmaasjata ole päikest ja kuud kummardanud ning püramiidid ehitanud, ikka selleks, et neid vaadata. Siis te mõistate iidseid ja suursuguseid asteeke. Lähme!"

"Oi, ma arvan, et sellest ei tule midagi välja. Me mõtleme ju kogu aeg haigetest, lõikustest, lisaks sellele on meil teadusliku tööga seoses palju plaane," koketeeris Venera.

"Jose Luis, miks Mehhiko püramiidid on tipust lamedad, aga Egiptuse püramiidid teravad?" katkestas Rafael Jussupov – seesama Jussupov, kellest tulevikus saab Tiibeti ekspeditsiooni liige.

"Ma ei tea täpselt... Inimesed, kes naudivad päikest ja kuud, peavad seal seisma, aga kuidas seista terava tipu otsas? Seepärast oleme me püramiidide tipud ära lõiganud."

"Kahtlane," tõi natuurilt tõsine Jussupov kuuldavale unustades, et küsimuse all on mitte püramiidide konstruktsioon, vaid Jose Luisi hingeseisund. "Kahtlane, et Mehhiko püramiidid ehitati vaateplatvormideks. See on ebaratsionaalne. Mida ütleb selle kohta iidse asteekide riigi ajalugu?"

"Ajalugu ütleb... ütleb...," kohmetus segadusse sattunud Jose Luis, kellele ilmselgelt ei meeldinud jututeema pööre ajaloo poole. "Ajalugu ütleb, et asteekide riik oli kunagi väga võimas ja tundis selliseid saladusi, mida eurooplased ei ole kunagi teadnud."

"Miks asteekide riik siis alla käis?" ei jäänud Jussupov rahule.

"Sellepärast, et Ameerikasse tulid hispaanlased ja anastasid meid," muutus Jose Luis juba tigedaks.

"Kui asteekide riik oleks olnud võimas... Üldiselt räägivad ajaloolised faktid, et need püramiidid on ehitanud maiad, mitte asteegid."

"Aga ikkagi – arvatavasti on Kuu püramiidil loojangut vaadata väga romantiline," katkestasin, soovides aidata Jose Luisil Venera Galimova suhtes roosat-romantilist vestlust säilitada.

"On, on romantiline," ei jäänud Jussupov vait. "Teaduses on olemas püramiidi kuldlõike mõiste. Huvitav oleks vaadata, kas Mehhiko püramiidide tipud on kuldlõike järgi ära lõigatud."

"Teie Mehhiko noorpaarid käivad püramiidide otsas vist päikest ja kuud vaatamas," üritasin veel kord Jose Luisi hingeseisundi kasuks.

"Mitte alati," turtsus juba solvunud Jose Luis. "Kas te teate, et vanasti kuulusid Ameerika Ühendriikide kõik lõunaosariigid Mehhikole, kuid onu Sam võttis need sõja käigus meilt ära! Ameerika on praegu veel meist tugevam, rõhub meid. Kuid USA'l puudub ajalugu. Asteekide ajalugu ulatub aga iidsetesse aegadesse. Jah, oleme põlise jõu kaotanud, kuid see on ajutine, me taastame oma jõu, sest oleme rahvas, kes ehitas suursugused püramiidid. Püramiidid mõjutavad meid ja ei luba iial nõrgaks jääda. Me ju suutsime ehitada püramiidid, mida keegi teine ei suuda!"

Seda monoloogi kuulates meenusid mulle Egiptuse araablased, kes siiralt uskudes, et just nemad olid püramiidide ehitajad, vehkisid noaga ja rääkisid umbes samasuguseid sõnu. 1993. aastaks lõpetatud oftalmogeomeetriliste uuringute järgi kuuluvad Mehhiko indiaanlased (asteegid ja maiad) Tiibetist alguse saanud inimkonna üle maailma kulgenud migratsiooni sellesse harusse, mis läbib Siberi, Tšukotka, Alaska ja isegi kogu Ameerika kontinendi kuni Hoorni neemeni välja. Seepärast võib pooleldi usaldusväärsetele andmetele toetudes mõelda, et nii asteegid kui ka Egiptuse araablased saabusid püramiidide

maale siis, kui need olid juba valmis ehitatud. Väga kahtlane, kas asteegid on ühel ja samal territooriumil igavesti elanud, inimkonna ajaloos on hulgaliselt rahvaste rändeid. Mõtlesin jällegi sellele, et püramiidide juures elamine ei tähenda veel, et neid osatakse ehitada või teatakse, milleks need ehitati.

Austan mehhiklasi (olgu need asteegid, maiad või hispaanlased) sügavalt selle pärast, et nad ei ole kaotanud omapära, ei ole amerikaniseerunud ning räägivad uhkusega oma ajaloolistest juurtest. Sellel rahval saab olema tulevik, sest neil puudub šovinismile iseloomulik liialdamismaania, mida mina pean ühiskonna mädanemise esimeseks tunnusjooneks. Ma arvan, et sellepärast andestame neile püramiididega seotud väikese nõrkuse ja mõistame, et püramiidid tõmbavad neid tahtmatult sajandite keerisesse ja inimeste ülistamisse.

Üks mehhiko teadlane rääkis mulle, et Mehhiko püramiidid on ehitatud kiviplokkidest, mis on ritta seatud mitme meetri pikkustele sõrmejämedustele varrastele. Kaasaegse tehnikaga on seda võimatu teha, sellega said hakkama ainult iidsed inimesed.

Kokri püüdmas

Järjekordselt Mehhikost tagasi pöördudes piinlesin, sest öö ja päev olid omavahel kohad vahetanud; helistasin Juri Ivanovitš Vassiljevile ja kutsusin ta kalale kokresid püüdma. Oli 1993 aasta juuni. Oli palav ilm.

Sõitsime kalale kolmekesi: mina, Juri Ivanovitš ja autojuht – lihtne Tšernikovka (Ufaa linna tööstuspiirkond) noormees Dima. Viskasime võrgud vette, kalainspektoreid kartes lasime pilgul ringi käia. Pärast süütasime lõkke, püstitasime telgi, võtsime pudeli viina ja istusime sööma.

“Venemaa ja vene kokrede terviseks,” ütlesin toosti ja mõnulesin Venemaale saabumise meeldivast tundest, mille järgi ma pikaajaliste välismaa reiside ajal siiralt igatsen.

Juri Ivanovitš viskas pitsi viina, hammustas kurki peale ja küsis matsutades:

"Noh šeff, kuidas Mehhikos elu ka on? Räägitakse, et eided on seal hirmsad kui sõda. Aga see-eest on seal püramiidid. Kas püramiidide juures käisid?"

"Käisin, Jura, käisin."

"Kas need on Egiptuse omadest suuremad? Me vaidlesime tehnikaosakonnas, ma rääkisin neile, et Egiptuse omad on suuremad, nemad vastu, et Mehhikos on suuremad. Kelle omad suuremad on, šeff?"

"Egiptuse omad on suuremad."

"Võtame siis Mehhiko püramiidide terviseks. Kas mäletad, kuidas Egiptuses üks araablane tõmbas nina täis ja vehkis noaga. Küll on loll! Mis me siin pitsikaupa mängime, teeme poole klaasi kaupa," ütles Juri Ivanovitš viina klaasidesse kallates.

"Teeme," vastasin uniselt, lootes, et pärast viina suudan Venemaa ööl, kui Mehhikos on päev, magama jääda.

Võtsime. Autojuht Dima ka võttis.

"Ehh, Dimka," ütles vorsti ja rohelist sibulat järades õpetlikul toonil Juri Ivanovitš, "Sina seal Tšernikovskis oled päris pimeloom. Sa ei tea, kui palju on maailmas imesid! Kui me šefiga Egiptuses käisime, nägime ühte imet – seda nimetatakse püramiidiks. Küll on suur! Kes ehitas – keegi ei tea! Egiptlased korrutavad, et nemad ehitasid, aga tegelikult see ei olnud nii. Jumalad ehitasid püramiidid, Dimka, Jumalad! Šeff nägi püramiide ka Mehhikos. Samuti suured. Samuti ehitasid Jumalad. Sina, Dimka, ei ole Egiptuses käinud, ei ole käinud..."

"Võib-olla ma lähen veel Egipdusesse..."

Mitte Egipdusesse, vaid Egiptusesse, sa tume Tšernikovski mees. Kirjutatakse "t", mitte "d". Egiptus, mitte Egipdus, said aru. Kalla parem, sa tume Tšernikovski mees."

Jõime veel.

"Jura, Dima! Ma lähen vist telki magama. Millegipärast kisub unele. Äkki õnnestub päevalt ööle lülituda," palusin.

Ronisin telki, tapsin kõik sääsed ja heitsin magama. Alguses hakkasin justkui uinuma, kuid siis kadus uni ära ja hakkasin seda oodates piinlema.

"Pagan võtaks," mõtlesin, "kuidas küll magama jääda! Isegi viin ei aita. Hakkan siis püramiididest mõtlema, kui selline jututeema üleval oli."

Hakkasin poolärkvel olles püramiididele mõtlema. Pähe ilmusid ulmelised mõtted, mida ma reaalsusest ei suutnud eristada. Mulle tundus, et Maal eksisteerib mingi teistsugune paralleelmaailm, mille elu on testsugune ja kõik on teisiti kui meil. Selles paralleelmaailmas elavad tohutu suurt kasvu inimesed, kes liiklevad ovaalsetel lennuaparaatidel ja lendavad aeg-ajalt meid jälgides meie maailma ning suhtuvad meisse kui arututesse lastesse. Maailm, milles nemad elavad, on pidevas ühenduses kosmose ja Maa sügavustega; need suurt kasvu inimesed suudavad reisida Maa all või liikuda kosmoses hetkega ühest kohast teise. Selle maailma aeg kulgeb teistmoodi, seal on teistsugune loodus, ilm ning ainult suursugused püramiidid asuvad ühel ja samal ajahetkel nii siin kui ka seal. Suurt kasvu inimesed kasutavad püramiide just selleks, et üle tulla meie maailma. Nad ehitasid püramiidid ranges vastavuses kosmose seadustega ning paigutasid need Maale vastavuses matemaatiliste seadustega. Nende jaoks ei ole tähtis, kus püramiid asub – maa pinnal, vee all või maa all, tähtis on see, et see olemas oleks. Suurt kasvu inimesed ehitasid püramiidid nii tugevatena, et need ei lagune iial ei meie ega ka paralleelmaailmas ning kui üks püramiid lagunebki, ehitavad nad uue. Ebatavalised suured inimesed lõid Maa sügavustes spetsiaalsed käigud, mis lähenevad maapinnale püramiidide ja teiste iidsete monumentide läheduses. Nad ei pööra tähelepanu sellele, et meie maailma tavalised inimesed püüavad kosmose iidsele kutsele alludes ehitada oma tsaaride matmispaikadeks väikseid ja mõttetuid püramiide, et sellega oma tsaare neile – suursuguse ja iidse paralleelmaailma tsivilisatsiooni inimestele – lähendada. See,

et inimesed omistavad püramiidide ehitamise endale, neid ei huvita..."

"Ptüi," ärkasin üles. "Küll on alles uni! Selline huvitav..."

"Juri Ivanovitš, mis on sfinks?" kostus autojuht Dima hääl. Nagu ma aru sain, istusid nad ikka veel lõkke ääres ja võtsid viina.

"Sfinks on selline suur elukas. Kivist."

"Kuju või?"

"No ei, sa Tšernikovski pimeloom. See ei ole kuju. See on sfinks."

"A... a... aga milline see sfinks on?"

"Sfinks on nagu lamav koer, kuid selle käpad on nagu kassil ja pea nagu inimesel – külaeide moodi, kuid kõrvad on elevandi omad," tõi Juri Ivanovitš tähtsalt kuuldavale. "Anna tukk, mul on suitsuisu!"

Kostis iseloomulik heli, mille järgi sain aru, et Juri Ivanovitš puhus mõnuga oma lemmiksigarettide "*Vega*" suitsu välja.

"Sfinks on väga suur, nii suur," jätkas Juri Ivanovitš, "et nii suuri loomi pole nähtud, Dimka. Viska puid lõkkesse juurde, näed – kustub. Nii noor, aga ei näe."

"Kas sfinks on nii suur nagu elevant?" küsis Dima.

"Ehh, Dimka! Elevant on selle ühe jala suurune. Said aru, kui suur see on?"

"Oo... oo... Aga kas sfinks on elus?"

"Oh sind, Tšernikovski pimeloom Dimka! Ma ju räägin sulle, et see on kivist, ta võis olla elus, kuid muutus kiviks."

"Aa... aa..."

Jutuajamisse tuli mõningane paus, pärast seda ütles Juri Ivanovitš:

"Suitsukonid, Dimka, peab viskama lõkkesse, mitte aga laiali loopima nagu viimane kaabakas."

"Aga Juri Ivanovitš, kes see sfinks on?"

"See pole sinu aru jaoks, Dimka. Sina võid ainult rooli keerata. Isegi lõket ei oska korralikult põlema süüdata. Sfinks – see

on saladus, Dimka, saladus. Näed sa – šeff seisis ja vaatas talle silma ning küsis, kuhu ta vaatab."

"Kellelt küsis, kas sfinksilt?"

"No ei, egiptlastelt, sa Tšernikovski pimeloom."

"Kuhu ta siis vaatab?"

"Vaatab sinna, kuhu kellelegi vaadata ei lubata. Sina, Dimka, ei tohi sinna vaadata, aga sfinks tohib. Seal on riik, seda kutsutakse Šambalaks. Seal elavad Jumalad. Sinna sfinks vaatabki. Aga sina ei tohi sinna vaadata, ära küpsed, Dimka."

Seda purjus juttu kuulates ja selle üle itsitades meenus mulle jälle Egiptuse giid, kelle abil püüdsin välja selgitada, kuhu see sfinks vaatab. Millegipärast tundus mulle see huviäratav, võib-olla sellepärast, et olen oftalmoloog ning mõiste "pilk" on mulle proffessionaalses mõttes hingelähedane. Võib-olla see koht, kus Jumalad Maale laskuvad, on tõepoolest olemas! Äkki see ei olegi muinasjutt! Äkki on Šambalast rääkides Juri Ivanovitšil õigus! Äkki on seal imeliselt ebatavaline linn, mille on ehitanud Jumalad!

Inimlikult loomulik uudishimu lõhestas mind; oleksin tahtnud uskuda imesid, oleksin tahtnud sinna minna, kuhu vaatab sfinks... Öösel on inimene alati romantilisem kui päeval reaalsuses.

"Nipsutasin väikese sõrmega vastu püramiidi," kostus Juri Ivanovitši hääl, "ja tunnen – see on kõva."

"Kas kõva nagu kivi?"

"Kõvem."

"Nagu raud?"

"Veel kõvem."

"Juri Ivanovitš, kas sa sfinksi katsusid?"

"Katsusin."

"Noh, kuidas see oli?" ei jätnud Dima.

"Ka kõva."

"Aga kumb on kõvem – kas sfinks või püramiid?

"Mõlemad on kõvad."

Tundsin, kuidas püramiid ja sfinks teadmata põhjustel köitsid mind järjest rohkem ja rohkem. Tavaliseks uudishimuks on seda keeruline nimetada, sest meditsiinis on samamoodi palju huvitavaid ja elulisi mõistatusi. Egiptuses alguse saanud ja Mehhikos jätkunud huvi istus veidralt domineerides minu peas. Ja kõige tähtsam seejuures oli küsimus – kuhu vaatab sfinks?

Tookord ma ei mõistnud, et inimene on kõigest teadvusega täidetud füüsiline keha, et inimese peamine olemus seisneb sisemises ja igaveses "minas", mida kutsutakse vaimuks, mis elab oma alateadlikus maailmas ja suhtleb teadlikult teiste inimeste – nii elavate kui surnute sisemise ja igavese "minaga". Sellise alateadvuse maailma seadused erinevad maapealsetest; materiaalsetele väärtustele ja inimese materiaalsetele püüdlustele ei ole siin kohta, siin võidutsevad headus, armastus ja kurjus, iga sisemise ja igavese "mina" võimsuse ja tugevuse määravad ära kogutud teadmised ja mis eriti tähtis – neid kasutatakse intensiivselt alateadliku maailma täiustamiseks.

Kirjutan neid ridu 2000. aastal. Sellest ajast (1993), tundub mulle, et olen veidi targemaks saanud, kuigi mitte palju. Kuid saan juba aru, et teispoolse maailma lainelise eluvormiga ühtse terviku moodustav inimese alateadlik elu eksisteerib tõepoolest; vastasel juhul ei oleks võimalik selgitada paljusid meditsiinilisi, füüsilisi ja filosoofilisi paradokse, millega olen teaduslike uuringute käigus kokku puutunud. Alateadlik elu voolab justkui inimese välimisest "minast" sõltumata ja varustab meid kõikehõlmava ja harjumuspärase teadvusega. Kuid sisemine ja igavene "mina" tegutseb varjatult, meenutades inimese välimisele "minale" oma kohalolekut intuitiivse sosina või tunnete ebaselgete püüdluste abil, mis algul pahandavad inimest, kuid pärast muutuvad haaravaks ning suunavad uutele, kahjuks ka ootamatutele radadele.

Nii ka tookord, 1993. aastal telgis lebades, köitsid mind intuitiivne sosin ja arusaamatud püüdlused, mis hakkasid mind

meelitama sfinksi, püramiidide ja Jumalate linna otsingutega seotud saladusliku ja ootamatu elu poole.

Toibusin lummusest ja jäin jälle lõkke juures toimuvat joobnud vestlust kuulama.

"Juri Ivanovitš," rääkis Dima, "vaat sina oled suur inimene, töötad keskuses peainsenerina. Oled käinud Jaapanis ja Egiptuses! Ütle, kuidas on nende keeles "aitäh"?"

"Ehh, sa Tšernikovski pimeloom! Isegi seda sa ei tea! *Thank you*," *vastas* Juri Ivanovitš.

"Aga... aga... aga Juri Ivanovitš, kuidas on nende keeles "palun"?"

Saabus sekundiline vaikus: tundus, et Juri Ivanovitš on unustanud sõna *please*.

"Samuti *thank you*," vastas äkki Juri Ivanovitš.

"Kas nende "aitäh" ja "palun" on ühesugused või?" imestas Dima.

"Ühesugused jah," vastas Juri Ivanovitš paljutähenduslikult.

Hakkasin naerma ja hõikasin ennast telgist välja veeretades: "*Please* on, *please*!"

Mõlemad vaatasid mind üllatunult, kui siis lõpuks aru said, hakkasid samuti naerma.

"Kas sina, Juri Ivanovitš, oskad inglise keeles ainult ühte sõna või?" ajas Dima silmad imestusest suureks.

Hommikul võrke välja tõmmates avastasime, et üks võrk on koos saarekesega, mille külge ma selle õhtul kinnitasin, minema ujunud.

"Küll ma olen alles loll," mühatasin endamisi, sest ei taibanud, et saareke ujub.

Mind tabas jälle isikliku rumaluse tunne.

"Ma ei ole justkui nii rumal, miks see tunne mind piinab? Kas see on tõesti seotud võrgu ebaõnnestunud kinnitamisega?" mõtlesin võrku otsides üle paadi kummardades ja kätega vetikate vahel urgitsedes. Tookord ma ei mõistnud veel, et rumalusetunde rünnaku üle tuleb rõõmustada, sest see tähendab,

et sinu sisemine "mina" ei ole sinu tegelikkuse tõlgendamise tasemega rahul ning alustab oma sisemise tööga, et paisata sind teadusliku tegevuse uude harru, mis väliselt võib näida mõttetu ja imelikuna, kuid millel ometi on sügav mõte ja mis realiseerub mitme aasta pärast. Sel hetkel ei osanud isegi ette kujutada, et minu sisemine "mina" sunnib mind tõsiselt tegelema Nepali ja Tiibeti pühamutel kujutatud ebatavaliste silmade uurimisega ning viib konserveeritud inimestega saladuslike koobaste otsingutel Himaalaja ja Tiibeti kolgastesse, samuti... legendaarse Jumalate linna otsingutele. See kõik muudab põhjalikult filosoofilist arusaamist elust, mis väljendub minu meditsiinilise mõtteviisi muutumises ning selle tulemusena sellistes imelistes kirurgilistes saavutustes nagu seda on silmade siirdamine.

1993. aasta suvel, kui ma vetikate vahel kirudes kadumaläinud võrku välja urgitsesin, tundsin ainult närviliseks tegevat rasket rumaluse tunnet.

Võrgu sain siiski kätte. Aga Juri Ivanovitš vihjas, et vaatamata palavusele tahaks juua. Koduteel läksime külast läbi, ostsime pudeli odavat viina ja võtsime peale hammustamata paar pitsi.

"Šeff, aga kuhu sfinks ikkagi vaatab?" küsis Juri Ivanovitš teist pitsi rüübates ja varrukat peale nuusutades.

"Jumal seda teab, Jura! Ei tea. See on väga saladuslik. Selles on midagi, Jura," ütlesin pobisedes.

Sõitsime koduni ja jagasime kalad ära. Pudelisse jäi veel viina.

"Mehed, jooge ära, mis sellest alles jätta," soovitas Dimka pudelit näidates.

"Palav on ju..."

"Noh, te olete tugevad mehed, nagu püramiidid," tõi Dimka tähtsalt kuuldavale.

Võtsime. Dima võttis kusagilt tüki leiba ja sirutas selle pealehammustamiseks meile.

"*Thank you*," vastas Juri Ivanovitš.

II PEATÜKK
Legend Jumalate linnast

SAABUS AASTA 1996. Meil õnnestus organiseerida esimene ekspeditsioon Himaalajasse. 1997. aastal toimus teine ekspeditsioon. Nende kahe üsnagi informatsioonimahukaks osutunud ekspeditsiooni käigus muutus täielikult minu psühholoogiline elukäsitus. Ma ei oska öelda, kas muutusin targemaks ja teaduslikust vaatevinklist soliidsemaks, kuid elu hakkasin vaatama mitte ainult rangelt teaduslike postulaatide vaatevinklist, vaid pöörasin suuremat tähelepanu ka intuitsioonile, mida üks india svaami on hinnanud sajaprotsendiliselt õigeks. Õppisin seda isegi mingil määral usaldama, kuigi teadlasena osutus see mulle keeruliseks. Kuid ma ei oleks osanud kunagi arvata, et ühes eriti tähtsas küsimuses võib intuitsioon mulle huvitava vingerpussi teha.

Kus ma seda legendi kuulnud olen?

Küsimus puudutas Jumalate linna. 1998. aastal järjekordset ekspeditsiooni ette valmistades tegelesin uuringute plaani väljatöötamisega. Mäletan, et kahtlesin kahe suuna vahel – kas minna Himaalajasse “elavat” ja “surnud” vett otsima või Tii-

betisse Jumalate linna legendi jälgedes. Teine variant tundus olevat huvitavam. Kuid kus ma olen sellest legendist lugenud või seda kuulnud? Ei saa kurta oma mälu üle, kuid keskendumast segas mingi imelik segadus ja mõtted peas. Täpselt sain aru vaid sellest, et selle legendi kohta olen kuulnud väga vähe: "Kusagil Tiibetis on kadunud Jumalate linn."

Tahtsin isegi sülitada selle legendi allikate otsimisele ja minna puhta lehena, kuid miski hoidis mind tagasi ning harjumus töötada teaduses vaid dokumentide alusel andis endast märku.

"No olen mina alles avantürist," mõtlesin endamisi, "kavatsen minna ekspeditsioonile, meelitasin kaasa sõbrad, aga Jumalate linna legendi allikat ei suuda meenutada. Häbiväärne..."

Läksin tigedaks. Mõne päeva jooksul pöörasin ümber kõik ekspeditsiooni märkmed – mitte midagi. Küsitlesin kõiki asjassepuutuvaid ekspeditsiooni liikmeid – kõik vastasid, et kuulsid seda legendi minult.

"Mis see siis olgu," pahandasin. "Ei saanud ma seda legendi ju ise välja mõelda!"

Rääkisin kõigest Juri Ivanovitš Vassiljevile.

"Mäletan, šeff, kui tehnikaosakonna kolleegid tähistasid insener Miška sünnipäeva. Mul oli side peal nagu sa mäletad, ma siis ei joonud. Töökaaslased arutlesid selle legendi üle. Sa rääkisid sellest ju sageli. Rääkisid, et mingi laama oli sulle selle saatnud," alustas Juri Ivanovitš.

"Ei, Jura! Ma olen juba kõik oma ekspeditsioonide päevikud läbi tuhninud. Nendes ei ole seda. Tead ju, et ma olen piinlikult täpne, kirjutan kõik üles," vastasin.

"Oota, ära katkesta mind! Töökaaslased – tõsi küll purjus – rääkisid, et sa olid selle saanud laamalt telepaatilisel teel. Vitka hakkas purjuspäi ennast isegi selgeltnägijaks pidama ja vehkis harali sõrmedega peade kohal. Kainena tundus see mulle naljakas, torkisin teda tagant ja Vitka muudkui püüdis," hakkas Juri Ivanovitš naerma.

"Millistest telepaatilistest kanalitest sa räägid, Jura! Mul ei ole selliseid võimeid. Pärast esimese Himaalaja raamatu kirjastamist hakkas siia igasuguseid imelikke inimesi ja skisofreenikuid tulema, mulle mõjuvad sellised inimesed üldse eemaletõukavalt."

"Nad tulevad ka meie tehnikaosakonda, küsivad sind, korraldavad aeg-ajalt seansse. Nii Vitka õppiski."

"Mida, mida?"

"Ma räägin, et korraldavad seansse. Nad saadavad sulle esimeselt korruselt kolmandale mõtteid. Sinu juurde ju sekretäri loata ei pääse," ütles Juri Ivanovitš mahlase häälega.

"Kas teie juures käis laama või?" küsisin imestunult.

"Käis siin jah üks, oli kuke moodi riides ja sussid palja jala otsas. Tema neid sõrmi laiali ajaski."

"Mismoodi ta riides oli?"

"Nagu kleidiga eit, kuigi ise oli mees."

"Mis värvi see kleit oli?"

"Oranž, pesemisest kulunud, kuid räpane. Keep oli peal."

Krišnaiit tehnikaosakonnas

"See ei ole ju laama! Laamad kannavad alati kirsipunast riietust. Arvatavasti oli see krišnaiit."

"Just, just, midagi sellesarnast oli küll," tõi Juri Ivanovitš meenutades kuuldavale.

"Mis värvi nahk tal oli?" tundsin huvi.

"Selline sinakashall."

"Kuidas seda mõista?"

"Sini-puna-roheline võib-olla..."

"Sellise nahavärviga inimesi pole olemas."

"Ta oli haiglase väljanägemisega, vistrikke täis, Vitka tahtis neid isegi pigistama hakata."

"Kas ta oli siis valge või neeger?"

"Valge, aga sinakashall..."

"A... a..."

Hakkasin mõtlema, et äkki tõesti saadeti mulle informatsiooni Jumalate Linna kohta telepaatilisel teel – selle legendi kohta ei leidnud ma ei suulist ega kirjalikku kinnitust. Ida religioonide kaudu igasuguseid psüühilisi fenomene uurides teadsin, mis on telepaatia, ma uskusin seda. Ida religioonides kirjeldatakse atlante, kes valdasid seda fenomeni täiuslikult ning kasutasid telepaatilist uinutamist peamise relvana vaenlase vastu isegi sõjategevuses. Kuid meie – aarialaste – inimkonna viienda rassi vaimne potentsiaal on tähelepanuväärselt madalam, seepärast on meie telepaatilised võimed väga piiratud ning ainult väga vähestel inimestel ilmneb see nõrgal kujul. Kui aktseptor – see tähendab mõttelist telepaatilist signaali vastuvõttev inimene – ei ole sellesarnaste mõjutamiste suhtes küllaldaselt kõrge tundlikkusega, siis telepaatiline efekt on nullilähedane.

Enda kohta võin öelda, et olen nõrk aktseptor, see tähendab minu mõtteliste signaalide vastuvõtu võime on madal. Mäletan, kuidas kaks-kolm aastat tagasi toimunud suurel rahvusvahelisel konverentsil kutsus minu teaduslik ettekanne atlantide ja lemuurlaste välimuse kohta esile kõrgendatud huvi, kuluaa-

rides tuli minu juurde mitu selgeltnägijat, telepaati ja muid sellesarnaseid inimesi ning hakkasid üksteise võidu korrutama minu jaoks arusaamatut fraasi: "Teda peab testima!"

"Mis tähendab testima?" küsisin nendelt naiivselt.

"Kohe saate teada," vastasid nad kooris ja hakkasid järjekorras minu suunas energiat saates sõrmi hargitama, silmi pööritama ja eksootilisi poose võtma.

"Kas te tunnete midagi?" küsisid nemad.

"Ei," vastasin.

"Kas tõesti ei tunne midagi?"

"Ei."

Eriti esiletükkiv oli üks pikas kandadeni ulatuvas punases kleidis nõia moodi naine. Ta esines mu ees nii palju, et mul hakkas hirm. Pärastpoole ajas ta oma sõrmed harali ja hakkas justkui energiavoogusid minu poole saates kätega pulseerivaid liigutusi tegema.

"Kas te tunnete energiat?" küsis ta.

"Ei."

"Üldse ei tunne?"

"Üldse mitte."

"Kuidas siis nii?"

Pärast seda tuli ta minu juurde, asetas käed pea kohale, kummardas kergelt, pööritas näkku vaadates segaselt silmi, liigutas huuli ja häälitses: "bu, bu, bu..."

"Mida te tundsite?" küsis ta pärast seda.

"Mitte midagi."

"Kuidas mitte midagi?"

"Noh... see oli huvitav ja lõbus," vastasin avameelselt.

"Mm... jaa... Kas te kätest soojust tundsite?"

"Ei."

"Mm... jaa..."

Arvatavasti olen ma võimekas võõra psüühilise energia blokeerija. Sellegipoolest olen sunnitud tunnistama, et pika aja jooksul kogunenud tugeva väsimuse korral ilmneb mul selliste

ilmingute suhtes mõningane tundlikkus – isegi selleni välja, et näen igal pool energeetilisi vampiire. Minu arvates võivad palju tundlikumad inimesed tõepoolest saada hea või kurja psüühilise energia mõjuväljade märklauaks.

Viimase märkuse illustratiivseks näiteks võib olla juhus, mis toimus sellel samal konverentsil. Pärast minuga ebaõnnestunud seansi korraldamist oli seesama punases kleidis nõia moodi naine silmnähtavalt tõsiselt paljastatud – niimoodi pingutada, ja ei mingit efekti. Nagu mulle pärast seletati – kui me Valja Jakovlevaga (meie Himaalaja ekspeditsiooni liige) neist eemaldusime – "tulistas" seesama punases kleidis naine Valjale pilguga teise, inimese elujõu tšakrasse. Varsti tundis Valja jõu kadumist ja heitis hotellis pikali. Valjat häälestama kutsutud "hea nõia" (sellele konverentsile oli kogunenud "muinasjutuliste persoonide" – headest nõidadest kuni mustade jõududeni – kirju spekter) diagnoos oli selle tšakra "purustamine". Järgmisel päeval Valja tasapisi taastus.

Niisiis jõudsin Jumalate linna informatsiooni telepaatilisel teel ülekandumise teemadel mõtiskledes järeldusele: vaevalt, et niimoodi juhtuda võis. Kuid küsimus, miks see informatsioon nii tugevalt mu peas püsib, jätkas piinamist.

"Jura, ma mõtlen, et Jumalate linna legendi telepaatilist ülekandumist ei ole toimunud. Ma olen nendes asjades võhik!" kinnitasin Juri Ivanovitšile veendunult.

"Kuidas öelda, võhik. Meenuta, kuidas Petka Garjajev saavutas oma aparaadiga geneetilise informatsiooni ülekandumise. Mis siis veel mõtete ülekandumisest rääkida!" kahtles Juri Ivanovitš, kui meenutas kahe geniaalse vene teadlase – Pjotr Petrovitš Garjajevi ja Georgi Georgijevitš Tertõšnõi loodud geneetilise informatsiooni ruumis edasikandumise seadeldisele.

"Ei Jura, isegi kui keegi on informatsiooni Jumalate linna kohta minu poole teele saatnud, oleks selle efekt olnud nagu "peaga vastu seina jooksmine". Ma olen selle suhtes tundetu. Ise tead ju ka, et mul ei ole mitte mingisuguseid joogivõimeid, ma

olen lihtne maainimene, isegi muusikakool jäi lõpetamata. Ka minu amet – kirurgia – on teispoolsetest mõtetest ja ülitundlikkusest kaugel. Silma lõigates, Jura, ei tohi sind mitte mingisugused mõtted segada, igasugustest välistest mõjutustest peab ennast ära lõikama, kogu tähelepanu peab olema koondunud operatsiooniväljale. Ma olen võimeline lõikama isegi oma lihast ema – olen lõikuse käigus oma tähelepanu kontsentreerimist palju harjutanud. Saadetud mõtted ei löö minust läbi! Räägitakse, et inimene muutub võõrastele psüühilistele mõjutustele vastuvõtlikuks orgasmi ajal, kuid lõikuse käigus ma orgasmi küll ei koge."

"Muide, ka mina ei saa aparaatide remontimise ajal orgasmi, aga instrumentide teritamise ajal palju puudu ei jää, šeff," naeris Juri Ivanovitš.

"Ühte asja, Jura, ma ei tea – miks see Jumalate linna legend mul nii kõvasti pähe on jäänud."

Zeki jutustus

"Tahan sulle veel ühe loo jutustada," ütles Juri Ivanovitš pärast pausi. "Ühesõnaga – meie osakonda tuli üks *zek*. Rääkis väga huvitava loo."

"Mis teil seal tehnikaosakonnas toimub! Kas sinna kogunevad igasugused paadialused?"

"Ole nüüd, šeff! Ise kuulad operatsioonisaalis vanglalaule. Ükskõik, millal ma operatsioonisaali ka ei tule – kuulen vaid ühte: "...kaugel, kaugel, põgenedes vatikuues mees või lihtsalt *ze-ka...*"

"Nojah. Neist õhkub mingisugust primitiivset fanatismi, see nagu lihtsustaks lõikuse tegemist. Opereerisin kord ühte kõrget tegelast. Enne operatsiooni kohalikku tuimestust tehes ütlesin talle: "Teie ärge muretsege! Kuulake muusikat! Koondage kogu tähelepanu muusikale, üritage juba enne aistingute tekkimist

meeled kõrvale juhtida." Pärast operatsiooni ütles ta mulle: "Ernst Rifgatovitš, mina arvasin, et teie opereerite klassikalise muusika järgi!" Mul hakkas isegi häbi," rääkisin mina.

"Niisiis," jätkas Juri Ivanovitš paljutähenduslikult, "meie osakonda tuli *zek*. Sinu juurde ta ei söandanud tulla, ta sai kusagilt teada, et oleme sinuga sõbrad, seepärast ta minu juurde tuligi. Istus maha ja hakkas rääkima. Minu mehed – eriti Vitka ja Miška – on ju hingelised, tead isegi. Istuvad, teritavad instrumente ja kui keegi neile midagi jutustab, teritavad ja kuulavad, neile pole raadiotki vaja. Minu distsipliin on nii nagu vaja, hea..."

"Mida see *zek* rääkis?"

"See endine *zek* rääkiski, et istus kinni tsoonis, kus oli eriline anomaalia."

"Kuidas seda mõista – tsoonis oli anomaalia?"

"Tsoon oli anomaalses tsoonis."

"Aa... aa..."

"Selles tsoonis, mis asus anomaalses tsoonis, toimusid sellised sündmused, rääkis *zek*, mis inimese kujutlustesse ei mahu."

"Kas see *zek* oli normaalne?" katkestasin.

"Normaalne jah. Isegi intelligentne. Selline kõhnake, nagu kalaluu. Rääkis, et istus ilmaasjata kinni, oli kõigest valvur," ütles Juri Ivanovitš.

"Mida ta siis rääkis?"

"Rääkis, et seisavad kord automaaturid, riietatud PVsse "

"Misasi on "PV"?"

"Poolvillane, see tähendab, et vangla valvurid on vanglas poolvillases riietuses."

"Aa... aa..."

"Nemad seisavad, "PV" seljas, aga vangidele kongis tundub, et nad on automaatidega savannis. Põgeneda ei üritanud mitte keegi. Nad ei kartnud mitte automaate, vaid savanni. Nad kutsusid automaatureid surnuteks."

"Mingi jama."

"Jama jah, aga massiline. Ta rääkis , et selles tsoonis tundus nii kõikidele *zek*idele. Kuid see ei ole kõige tähtsam. Kõikidele viirastusid lendavad taldrikud ja püramiidid. Oli isegi selline mõte, et lendava taldrikuga plehku panna, lennata püramiidi juurde ja sinna peitu minna. Ta rääkis, et üks kongikaaslane suhtles lendava taldriku piloodiga pidevalt. Ta rääkis järgmist..."

"Kes kellele rääkis?"

"Lendava taldriku piloot rääkis *zek*ile."

"Aa... aa..."

"Me oleme inimesed, kes elasime Maal enne teid. Ühel hetkel oli meid alles jäänud väga vähe. Kuid me ehitasime püramiidid ja nende kaudu valdame suurt jõudu. Mõned püramiidid on inimestele tuntud, mõned mitte. Me otsustasime teie kõrval mitte elada ja läksime püramiidide kaudu paralleelmaailma, seal elame praegugi. Mõnikord me ilmume teie maailma ja jälgime teid."

"Nii et sa räägid, et mõned püramiidid on meile tundmatud..."

"Nii rääkis *zek*, õigemini rääkis seda *zekile* lendava taldriku piloot."

"Aa... aa... Aga kus see tsoon asub?"

"*Zek* rääkis, et kusagil Siberis," vastas Juri Ivanovitš.

"Kus konkreetselt?" küsisin mina.

"Ei mäleta. Oli vist Siberi lõunaosas..."

"Kas see pole mitte Hakassias, kuulsate Kaškulakski koobaste piirkonnas, selle kohta räägitakse palju legende?"

"Ei mäleta, ma ei täpsustanud. Saad aru, autojuhid Volodka ja Sergei tulid sisse, katkestasid, pärast kutsuti mind operatsioonisaali, seal põles mikroskoobi lamp läbi."

"Kas *zek*, see tähendab lendava taldriku piloot Egiptuse sfinksist ka rääkis?" pärisin mõtlikult.

"Ei."

"Aga kuhu sfinks ikkagi vaatab?" tõin kuuldavale, "Kas äkki Jumalate linna poole?"

"Ei tea."

"Jura, aga kuidas *zekid* meid teadsid?"

"*Zekid* lugesid vanglas sinu raamatut. Nad tahtsid koos isegi *samadhi* seisundisse minna, et aeg kinni olles kiiremini mööduks." Vastas Juri Ivanovitš.

"Selge."

Sel hetkel ei tahtnud ma sellele ulmelisele jutule üldse mõelda. Kõikidel, kaasa arvatud *zek*'idel, on õigus rääkida kõigest, mida sülg suhu toob. Uhke suurustamine – see on uurija halvim kaaslane. See *zek* kutsus isegi austuse esile: tuli kusagilt pärapõrgust, et seda rääkida.

Sellel hetkel uitasid mu kaootilised mõtted sellesama Jumalate linna ja tüütuks muutunud küsimuse ümber – miks see mõte nii kõvasti mu pähe kinni jäi? Millegipärast ajas mind *zeki* jutustus närvi ja tundsin jälle, kui rumal ma olen. Otsustasin kõik kõrvale heita.

Siiski ma teadsin, et tegelikkusele annab hinnangu tavateadvus, kuid sellele lisaks eksisteerib veel alateadvuse teadmiste kiht, mis on sügaval peidus ja ei anna oma olemasolust mingit elumärki, kuid ühel heal päeval ilmub see mingi kõrgemalt poolt saabunud käsu korras lagedale ja hakkab sind ärgitama. Mingit muud moodi ma teadmata kust ilmunud Jumalate linna eksisteerimise mõtet põhjendada ei osanud. Tõepoolest – miks me peaksime uskuma pigem kirjanduses leiduvaid allikaid, iidseid käsikirju ja autoriteetsete riigiametnike arvamusi kui iseennast? Igaüks meist on ju suurema osake, kõigis on hing ja vaim, mis ühendab meid tähtsaima kodumaaga – teispoolse maailmaga – ja kõigis meis on igavikuliste alateadlike teadmiste ilmutamiseks vajalik ühesugune potentsiaal. Arvan, et iga inimene on elu jooksul tundnud unenäosarnaseid ärgitavaid sügavaid mõtteid ja tundeid, kuid kaugeltki mitte iga inimene ei ole nendele tähelepanu pööranud ja loomulikult on vaid ük-

sikud paljudest võtnud neid alateadlikke mõtteid kui edasise tegevuse juhiseid.

"Jura, ma arvan, et mõte Jumalate linna legendist on tulnud minu alateadvusest," pobisesin pärast mõnda aega kestnud vaikust. "Mida teha, kas otsida või mitte? See on ju liivale kirjutatud ja puhas müstika..."

"Otsida, šeff, otsida! Vaata seda *zek*'i – kui tuli vangikongis mõte, ei hakanud ta käed rüpes istuma. Kohe kui sai vabastuskäsu, sõitis meie juurde. Aktiivne... Võta eeskuju..."

"Kui võtta arvesse, et Jumalate linn eksisteerib tegelikkuses," mõtlesin mina, "siis on täiesti loogiline küsida, mida see endast kujutab."

Kõigest väest ajusid pingutades jõudsin järeldusele, et Jumalate linn ei pruugi koosneda majadest. Eelkõige mõistetakse nimetuse "Jumalate linn" all iidsete monumentide ansamblit, mida ei ehitatud kaugeltki ilu pärast või enda ülistamise jaoks, vaid teadusele veel vähe tuntud energiate juhtimiseks, mida joogid nimetavad tantristlikeks jõududeks. Mida võiksid need Jumalate linna iidsed monumendid endast kujutada? Eelkõige on need püramiidid, sest just püramiidid pärinevad iidsetest aegadest ja nende roll on tänaseni selgusetu, kuigi on juba välja toodud hüpoteetilisi oletusi nende mõjust peenenergiatele ehk esoteerilise mõiste järgi "jumalikule" energiale. Äkki leidub Jumalate linnas ka teisi ebatavalisi

Paralleelmaailmad

konstruktsioone... Aga võib-olla on just seal legendaarsed kullast plaadid, millele on talletatud niinimetatud "tõelised teadmised"... Aga võib-olla on Jumalate linn paraleelmaailmadesse mineku koht...

"Jura, ei tohi välistada seda, et *zeki* jutus on tõeiva sees, kui ta räägib, et püramiidid on paraleelmaailmadesse üleminemise kohad," tõin oma peas kaootilisena tekkinud mõtteid korrastada püüdes kuuldavale." "Mina usun paralleelmaailmade olemasolusse. Ma olen selle kohta Kozõreva ja Timaševa töödest palju lugenud. Kuid ausalt öeldes ma ei mõista, õigemini ma ei suuda paralleelmaailma ette kujutada."

"*Zek*," raputas ennast Juri Ivanovitš, "jättis mulle tõsise mulje. Tundus, et ta ei fantaseerinud, rääkis seda, mida tundis. *Zekil* oli ka mõtet sellele tähelepanu pöörata – ta oleks tahtnud vanglast paraleelmaailma põgeneda..."

"Aa... aa..."

Mõtted pöörlesid jätkuvalt ümber paraleellmaailmade. Siiski midagi asjalikumat pähe ei tulnud, lihtsalt üks virr-varr.

"Egiptuse sfinks vist teab, mis on paralleelmaailmad," mõtlesin fantaasialennul. "Ja siiski tundub, et sfinks vaatab Jumalate linna poole, seal ühinevad meie maailm ja paralleelmaailmad! Sfinks lebab suurte Egiptuse püramiidide kõrval. See aga ei ole tema algne sünnimaa. Võimalik, et Egiptuse püramiidid eksisteerivad ühtaegu nii meie maailmas kui ka paralleelmaailmades, kuid kõiki püramiide ühendav alge asub idas – seal, kuhu vaatab sfinks. See on Jumalate linn. See võib olla nii, aga võib ka mitte olla! Ei tea. Arvan ainult...

"Äkki uppus see ookeani. Inimesed oleksid selle muidu ju üles leidnud..."

"Aga äkki on see Tiibetis? Mulle tundub nii! Tiibet on suur, raskesti ligipääsetav, vähe uuritud. Roerich otsis sealt ka midagi, kuid selle kohta ei ole ta midagi konkreetset öelnud."

Mul puudusid igasugused tõestusmaterjalid, kuid mõte Jumalate linna asukohast Tiibetis köitis mind järjest enam ja

enam, kuigi seda ettekujutust toitis vaid alateadvuslik tunnetus.

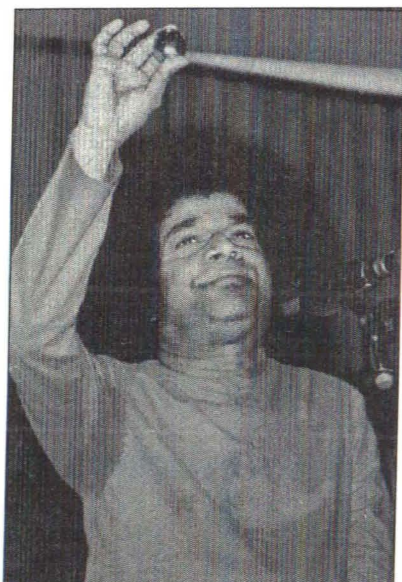
Arutlustes Jumalate linnast jäi lahtiseks veel üks küsimus: kes selle ehitas? Vastus sellele küsimusele oli paljutähenduslik – Jumalad. Aga siis kerkis esile järgmine küsimis – kes on Jumalad?

Kes on Jumalad?

Sain suurepäraselt aru, et mõiste "Jumalad" on läbinisti suhteline, inimesed kalduvad Jumalateks nimetama erakordsete võimetega inimesi mõtlemata sellele, et Jumal on eelkõige kõrgeim kosmiline mõistus. Võtame näiteks kuulsa Bhagvana Sathya Sai Baba (India), kellel on imeline asjade materialiseerimise võime. Tuhandete kaupa teda näha soovivad palverändurid kutsuvad Sai Babat maapealseks Jumala kehastuseks. Ingliskeelne (*The God embodyment*) sõna-sõnaline tõlge on "Jumala kehastus". Taimetoitlastest palverändurid ei ole sellele absurdsele väljendile isegi mõelnud, kui nad äraolevatena karjakaupa pärast hommikust leiva ja riisi söömist pühade väravate poole liiguvad. Iseenesest kõrge vaimse potentsiaali ja sügava usuga inimestel ei tule pähegi, et Jumal – see on eelkõige Looja, Maa on aga selle loomingu pisike osake, inimesest rääkimata.

Küsitlesin selle paradoksi kohta Lõuna-Indias olles Sai Baba süsteemis töötavat teadusala asetäitjat härra Murtid. Härra Murti, kes jättis mulle üsnagi hea mulje, vastas, et Sathya Sai Baba on ekstraordinaarsete võimetega pühakutaoline inimene, kes jagab eelkõige armastust.

"No mis sa ikka selle vastu saad, kui erutunud palverändurid hakkasid Sathya Sai Babat "Jumala maapealseks kehastuseks" nimetama,"rääkis härra Murti. "Meie saame aru, et see ei ole nii, me tunneme religiooni... Kuid kas sa nendele suudad seda tõestada! Nad on Sathya Sai Baba ebatavalisi võimeid nä-

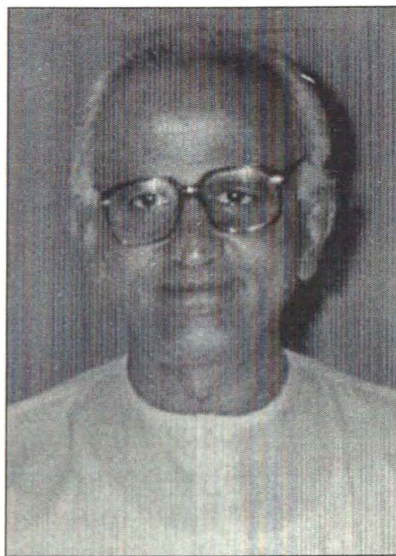
Sathya Sai Baba

hes liiga erutunud. Enamgi veel – Sathya Sai Baba austajad kirjutavad artiklites, raamatutes ja räägivad igal pool "Jumala maapealsest kehastusest". Mida sa selle vastu teha saad. Las see siis jääda nii... See-eest Sai Baba levitab jumalikku põhipostulaati – armastust."

"Endises Nõukogude Liidus oli üks liiduvabariik – Turkmenistan. Praegu on see iseseisev riik," ütlesin mina. "Turkmenistani president on Safarmurat Nijazov. Tema eluajal nimetati tema nime järgi tänavaid, lastekodusid, rajoone ja muud sellesarnast. Nad kavatsevad vist isegi mälestusmärgi rajada – sedasi kujuneb tema jumalasarnane imidž. Küsimusele, miks ta seda oma eluajal teha lubab, vastas Safarmurat Nijazov nii: "no mida sa ikka teed, kui rahvas seda soovib...". Ma mõistan seda nii, et Safarmurat Nijazov on heatahtlik inimene ja ta ei saa solvata inimesi, kes teda siiralt ülistavad. Kuid teiselt poolt on isiku ülemäärane ülistamine patt Jumala ees, sest see sarnaneb iidolikummardamisele, mille vastu võitlevad kõik maailma religioonid – hinduism, budism, islamiusk, kristlus ja teised. Kas te ei arva, et Sai Babaga toimub sama?"

"Ei arva," vastas härra Murti ärrituseta. "Esiteks – Sai Babal on ekstraordinaarsed võimed, milliseid teie Turkmenistani presidendil arvatavasti ei ole. Teiseks – Sai Baba on teadlik oma ülistamisest, kuid on sellega leppinud tavaliste inimeste vaimse taseme tõstmise nimel laialdase armastuse õpetuse levitamise

kaudu. Kas teie arvate, et Sai Baba peaks tulema tänavale rääkima, et teda tuleb võtta teda ülistamata veidi ebatavalise inimesena? Mida sellisel juhul tähendaksid tema armastuseteemalised jutlused? Mitte kui midagi või peaaegu mitte kui midagi. Oleneb sellest, kuidas vaadata!"

Härra Murti

"Nojah. Tegelikult pole välistatud, et ka Safarmurat Nijazov mõistab seda. See oleneb sellest, kuidas inimene võtab tema jumalasarnaseks ülistamise sisemiselt vastu."

Sellel teemal mõtiskledes meenusid Lenin ja Stalin. Äkki lubasid nad ennast ülistada õilsal eesmärgil – näiteks armastuse propageerimiseks? Miks nad oma jumalasarnase olemise ekstaasis hävitasid kirikuid ja mošeesid – kas sooviga mitte vähimalgi määral konkureerida usuga Jumalasse. Kas väljapaistva isiku "suursugusust" mõõdetakse repressioonide ulatusega?

Jumala looming – inimene – kaldub Jumalat uskuma, ilma selleta on raske elada ja tunda kõikjaloleva Jumala püüdlusi; küll on valus, kui see puhas ja loomulik usk asendatakse ebaloomuliku ja kunstliku usuga. See on valus – usuta ei saa elada! Seepärast ma ei süüdista kommuniste, sest usk on vaimne sümbol, mis kuulub inimese olemusse. Ainult väga valus on...

Pärast teema "Kes on Jumalad?" filosoofilist arutelu püüan süüvida Maa iidsesse ajaloosse ja analüüsida seda küsimust eksisteerinud maapealsete tsivilisatsioonide vaatepunktist lähtuvalt. Põhiliselt toetun Jelena Blavatskaja raamatule "*Tainaja*

Doktrina" ("Salajane doktriin" – tõlk), sest ma olen seda raamatut põhjalikult uurinud ja selles toodud mõtted on kooskõlas paljude religioossete postulaatidega.

Siinjuures tahaksin lugejale meenutada kõikides religioonides aktsepteeritud ja Jelena Blavatskaja poolt eriti täpselt formuleeritud maapealsete tsivilisatsioonide ehk niiöelda juurrasside klassifikatsiooni:

I rass	- inglisarnased inimesed
II rass	- viirastusesarnased inimesed
III rass	- lemuurlased:
	- varased (neljakäelised)
	- hilised (kahekäelised)
IV rass	- atlandid
V rass	- aarialased (meie)

Nagu kirjutatud – I rassi inimesed (inglisarnased) loodi Maale vaimu tihendamise teel. Nad olid väga suured, neid iseloomustas pigem laineline, kui füüsiline maapealne eluvorm.

II rassi inimesed (viirastusesarnased) olid juba palju tihedamad, ilmus materiaalne komponent. Ka II rassi inimesed olid väga suured, nad läbisid seinu, olid ühesoolised ja paljunesid pungumise teel.

III rassi inimesi (lemuurlasi) peetakse kõige kõrgemalt arenenud maapealseks inimrassiks, maistes tingimustes kasutasid nad lainelistel peenenergeetilistel printsiipidel toimivat tehnoloogiat. Nad omasid juba tihket füüsilist keha.

Varased lemuurlased olid nelja käe ja kahe näoga, nende kolmas silm asetses kuklas, kasv ulatus 40–60 meetrini. Nad olid ühesoolised.

Hiliste lemuurlaste kasv ulatus 10–20 meetrini, nad olid ühe näo, ja kahe käega ning neid oli kaht sugu. Kõik maapealsed tehnoloogilised saavutused on välja töötatud hiliste lemuurlaste poolt. Nad on talletanud oma teadmised niinimetatud "kullast plaatidele", mis tänaseni on peidikutes varjul.

Lemuurlaste tsivilisatsioon kestis palju miljoneid aastaid ja hävis umbes 2–3 miljonit aastat tagasi.

IV rassi inimesed (atlandid) olid samuti kõrge arengutasemega, kuid mitte nii kõrge, kui lemuurlastel. Atlandid olid umbes 5–6 meetri pikkused, väliselt sarnanesid kaasaegsete inimestega, kuigi oli ka palju erinevusi (lestanahad sõrmede vahel, pikk keel, suguelundi sissetõmbamise võime, 40 hammast jm). Suurem osa atlantidest hukkus ülemaailmse veeuputuse ajal 850 000 aastat tagasi, kuid mõned atlantide grupid elasid pääsenuna koguni kuni 12 000 aastat tagasi.

V rassi inimesed (aarialased) ilmusid atlantide tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal umbes miljon aastat tagasi. Aarialasteks nimetatakse mitte ainult sakslasi, vaid kõiki kaasaegseid maapealseid inimesi. Varased aarialased olid 3–4 meetri pikkused, edaspidi nende kasv kahanes.

Jelena Blavatskaja kirjeldab oma raamatus "*Tainaja doktrina*" (II köide. *Antropogenezis*. Kirjastus Riga, 1937, lk 340) lemuurlaste ja atlantide (III ja IV rass) tsivilisatsioonide huku põhjuseid ning märgib, et selles oli oma osa ka inimestele jumalike omaduste külgepookimises:

"*Siis muutusid kolmas ja neljas rass uhkeks. Meie oleme tsaarid, meie oleme Jumalad... Nad ehitasid inimese keha jaoks templeid. Mehi ja naisi hakati jumalatena austama. Varsti lakkas töötamast kolmas silm...*"

Sellest Jelen Blavatskaja fraasist võib teha järelduse, et kalduvus ennast Jumalaks pidada ei ole omane mitte ainult meile, aarialastele (ehk V rassi inimestele), vaid ka eelmiste tsivilisatsioonide märksa arenenumatele inimestele – lemuurlastele ja atlantidele. Nähtavasti on see magus kalduvus inimese olemusse kodeeritud ning vaatamata ülimalt suurele patule on see iga inimese vaimse arengutaseme proovikiviks. Jelena Blavatskaja märgib samal teemal ("*Tainaja doktrina*", II köide. *Antropogenezis*. Kirjastus Riga, 1937, lk 340, 341):

"*Igaühele oli antud jumalik jõud ja iseendas oma Jumalat tunnetades teadmine, et looduses on inimjumal, kuigi oma füüsi-*

Ahvide Jumal

lises väljenduses loom. Võitlus nende kahe loomuliku osaduse vahel sai alguse mõlema iidse Tarkuse vilja maitsmise hetkest alates; vaimse ja psüühilise, psüühilise ja füüsilise vahel toimuv võitlus elu eest.”

Iga inimene, kes on milleski suure edu saavutanud, satub “piimajõgede ja pudrumägede” katsumuse alla siis, kui teda hakatakse jumaldama. Kuidas seda katsumust läbida? Kuidas vältida enese jumaldamist?

Nendele küsimustele vastata ja nõuandeid anda on äärmiselt raske. Sellegipoolest tundub mulle, et siinkohal võib olla kõige tähtsamaks mõõdupuuks iseendale esitatav küsimus: “Ega ma uhkeks ole läinud?”, millele järgneb eneseanalüüs ja inimese jumaldamise patuks pidamise teadvustamine.

Arutledes teemal “Kes on Jumalad?” ja hüpoteetilise Jumalate linna otsinguteks teoreetilise lähenemisnurga leidmiseks hakkasin analüüsima Jumalatele pühendatud india kirjandust. Sellise kirjanduse analüüsimisel selgus, et Jumalate mitmekesisus on tohutu. Keda need hindud küll ei kummarda! Ahvide Jumalat, neljakäelisi inimesi, elevandi peaga inimesi ja isegi fallost. Viimast, st vertikaalses asendis suguliiget austatakse Indias suurte stiilsete monumentide püstitamise näol, eurooplastes kutsuvad need esile teatud emotsioone, kuid jumalakartlikku

seisundit need hoopiski ei ärata. Hindud, kes omavad muide samasuguseid organeid, mida need monumendid kujutavad, kummardavad seda kartlikult ja põhjendavad oma austamist arusaamaga, et suguorgan on kõige tähtsam Jumala looming ja seepärast assotsieeritakse seda Jumala endaga.

Ganesha

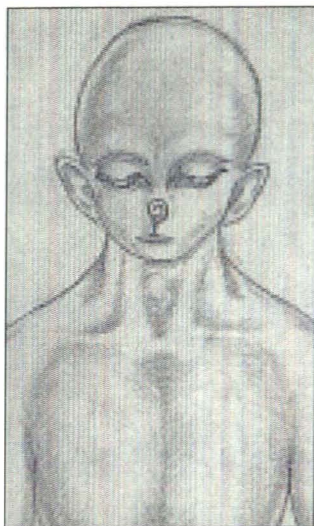
Muidugi sarnaneb fallose kummardamine iidoli kummardamisega ja teistes religioonides (budism, kristlus, islam jt) kutsub see õiglaselt esile etteheiteid, kuid ta eksisteerib ja arvatavasti on sel ka mingi meie jaoks arusaamatu varjatud mõte.

Üldiselt on India esoteeriliste Jumalate tekkeloo analüüs üsna huvitav, see võiks avada Maa inimkonna ajaloos palju siiani saladuses olevaid lehekülgi. Huviäratav on ainult see, et hindu usundid on kõrgteaduslikud ja kirjeldavad üksikasjalikult kõrgemat kosmilist mõistust, erinevaid maailmu, teadvuse energiat ning kalduvad teadvustama ühte ainsat Jumalat. Miks siis sellise postulaadi – "üksainus Jumal" – tunnustamise korral nimetavad hindud Jumalaks erinevaid eksootilise välimusega inimesesarnaseid olendeid? Arvatavasti kaldusid inimesed jumaldama selliseid inimesi või

Fallose monument

Neljakäeliste ja kahenäoliste inimeste kujutis (India). Varane lemuurlane?

Hilise lemuurlase oletatav välimus (autori joonistus)

inimesesarnaseid olendeid, kellel olid ekstraordinaarsed võimed või kes on andnud inimkonna arengusse erilise panuse.

Üritades mõista väljendit "Jumalate linn" ja sellega seoses analüüsida mõistet "Jumalad", leidsin Jelena Blavatskajal ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 368) järgmise väljendi:

"*Kinnitus, et hermafrodiitide hilisem inimkond oli neljakäeline, selgitab kõikide India esoteeriliste Jumalate kujutiste saladust.*"

Teadaolevalt olid hiliseimad hermafrodiidid neljakäelised kahe näoga väga suurt kasvu varased lemuurlased. Hilised lemuurlased olid samuti suured, kuid ühesoolised, kahe käe ja ühe näoga.

Mulle tundus mõte, et Jumalateks võidi nimetada lemuurlasi, üsna huviäratav, sest lemuurlased kui kõrgeimalt arenenud maapealsed inimesed, võisidki olla Jumalate linna ehitajad. Hakkasin jälle lugema Jelena Blavatskaja raamatut "Salajane doktriin".

Tahaksin lugejalt veel kord andestust paluda, et tsiteerin põhiliselt Jelena Blavatskaja kirjutisi. Tema raamat "*Tainaja doktrina*" on ülimalt informatiivne. Et seda

raamatut mõista, peab lugema mitte ainult iga rida, vaid ka tunnetama iga tema sõna. See tegevus võtab palju aega. Muide – edaspidi tsiteerin täienduseks ka piiblit ja koraani, millest mul aitasid aru saada kaks silmapaistvat usutegelast. Praegu aga toetun Jelena Blavatskaja teosele.

Jelena Blavatskaja talletatud lemuurlaste (III rassi) ja nende hilisema alamrassi – lemuuratlantide ajalugu uurides õnnestus mul leida palju huviäratavaid fakte, mis kinnitavad, et neil olid tõepoolest jumalikud võimed. Ta kirjutab ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 329, 340, 278) järgmist:

"*...hiliste lemuurlaste kõrgeltarenenud arukas ja intellektuaalne rass...*"

"*...niipea, kui inimese mentaalne silm avanes teadmisele, tundis kolmas rass oma ühtekuuluvust igavikulisusega, samuti igavesti kättesaamatu ja nähtamatu kõiksusega, üleüldise ainsa jumalikkusega*"

"*...nad sündisid selgeltnägijate võimetega, mis muutis nähtavaks varjatud asjad ja nende jaoks ei eksisteerinud ei kaugusi ega materiaalseid takistusi, nende nägemisvõime oli piiramatu ja nad tunnetasid asju hetkega. Teisiti öeldes olid nad lemuuratlandid, nad olid esimesed, kel olid vaimsete tsaaride dünastia... Jumalate pojad...*"

Niisiis võisid hüpoteetilise Jumalate linna ehitajad olla imeliste võimetega ebatavaliselt kõrge tehnoloogiaga varustatud lemuurlased. Enamgi veel – Jelena Blavatskaja nimetab neid Jumalate poegadeks, mis vastab täiesti väljendi "Jumalate linn" mõttele.

Teadaolevalt eksisteeris lemuurlaste tsivilisatsioon Maal palju miljoneid aastaid tagasi. Arvestades asjaolu, et Jumalate linna ehitasid lemuurlased, tuleb tunnistada selle uskumatut vanust. Kas see on tänaseni säilinud? Või on aastatuhanded selle juba maamuna pealt minema pühkinud?

Atlandi oletatav välimus (autori joonistus)

Buddha kujutis (India)

Kahtlustest tulvil hakkasin uurima J. Blavatskaja atlantide (IV rass) ajalugu; esitasin sama küsimuse: "Kas atlandid võisid olla need "Jumalad", kes ehitasid Jumalate linna?" See mõttevariant pakkus mulle huvi, sest atlantide tsivilisatsioon eksisteeris Maal suhteliselt hiljutisel ajaperioodil, seda küsimust tuli lähemalt uurida – eriti veel enne maapealsete otsingute korraldamist.

Tuletan lugejatele meelde, et kirjandusandmete järgi hukkus Atlantise manner 850 000 aastat tagasi ülemaailmse veeuputuse tagajärjel, kuid atlandid säilisid Maal kuni ajani 12 000 aastat tagasi. Sellega seoses toon välja J. P. Blavatskaja raamatust "*Tainaja doktrina*" (II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 178, 384, 278) mõned lõigud:

"*...see versioon on seotud Atlandi uputuse (ülemaailmse) sündmustega, kui Maa Suur Tark Manu Vaisvatha päästis viienda juurrassi ja neljanda rassi jäänused hukkumisest...*"

"*Vaisvatha Manu – see on ühendnimi – oli tegelikkuses Noa...*"

"*...Atlantise Noa...*"

"*...sageli moonutatud sümboolselt pikkade rippuvate kõrvadega "Buddhad" erinevad ... Lihavõtte-*

saare kujudest. Need võivad kuuluda ühte rassi, kuid esimesed on Jumalate pojad, viimased aga võimsate nõidade sünnitised."

Lihavõttesaar. Kelle kuju see on?

Nendest lõikudest ilmneb, et inimkonna päästnud legendaarne Noa oli atlant. Seepärast võib mõelda, et atlantide seas leidus eriliste võimetega inimesi, keda võidi samuti Jumalaks nimetada. Enamgi veel – Jelena Blavatskaja kutsub atlante, kellel on Buddhale* sarnane välimus, samuti Jumalate poegadeks, mis nagu lemuurlastegi puhul, on kooskõlas väljendiga "Jumalate linn".

Teemast mõnevõrra kõrvale kaldudes tahan öelda, et tol ajal ma ei pööranud Lihavõttesaare mõistatusele tähelepanu ja ma ei teadnud, et see saladuslik saar on Jumalate linnaga eriliselt seotud. Sellest kirjutan edaspidi.

Atlantide, eriti nende tsivilisatsiooni hilisema eksisteerimisperioodi tehnoloogia oli kõrgelt arenenud, kuigi lemuurlaste omaga võrreldes oli see siiski palju madalam. Jelena Blavatskaja kirjutab selle kohta järgmist ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 533):

"...nad olid arukad ja looduse saladustes sügavalt asjatundlikud..."

"...aarialased said oma teadmised ja hulgaliselt suurepäraseid asju just nimelt neljanda rassi käest... oskuse lennata õhusõidukitega... veelgi hinnatumad teadused nii kalliskivide kui teiste kivide omadustest, samuti keemia..."

---

* Buddha ja atlantide välimuse võrdlus on toodud minu raamatus "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk)

Niisiis võisid hüpoteetilise Jumalate linna ehitajateks olla nii atlandid kui ka lemuurlased.

Kuid lemuurlaste ja atlantide tsivilisatsiooni saavutuste tunnistuste analüüsimisel leidsime mõningaid meie loogikat segadusseajavaid fakte. Jelena Blavatskaja meenutab, et lemuurlaste ja atlantide tsivilisatsioonide ajal ilmusid Maale Jumalad, kes suhtlesid surelikega. Lemuurlaste tsivilisatsiooni puudutades kirjutab ta selle kohta järgmist ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 342):

"*...see oli nende imeliste aegade kuldne sajand, mil Jumalad kõndisid Maa pinnal ja suhtlesid surelikega vabalt. Selle sajandi lõppemisel Jumalad lahkusid, st muutusid nähtamatuks – ning hilisemad põlvkonnad hakkasid kummardama nende kuningriike – stiihiaid.*"

J. Blavatskaja kirjutab atlantide ja meie tsivilisatsiooni kohta seda teemat puudutades järgmist (samas lk 439):

"*...vähesed on alles jäänud (pärast ülemaailmset uputust): mõned kollased, mõned pruunid ja mustad ja mõned punased. Viies, pühast soost pärinev on alles; tema hakkas valitsema esimeste jumalike tsaaridena...*"

Täiesti ilmne, et mul kerkisid esile sellised küsimused nagu: "Kes on need Jumalad, kes kõndisid Maa pinnal ja suhtlesid surelikega vabalt?" või "Kes on jumalikud tsaarid?" Jelena Blavatskaja kirjutistest ma nendele küsimustele vastust ei leidnud. Üritasin lugeda piiblit, koraani ja toorat, kuid muinasjutuliste ja allegooriliste tekstide lugemisel sattusin täielikult segadusse. Kuid siiski tekkis mulje, et maailmad on väga mitmekesised ja teiste paralleelmaailmade esindajad võivad aegajalt oma kõrge arengutaseme tõttu Jumalatega assotsieerudes ilmuda Maale. Pole välistatud, et mufti Talgat Tadzhuddinil (Venemaa Euroopaosa islamiusuliste vaimsest ühendusest) on õigus, kui ta väidab, et ühe koraani lisade järgi eksisteerib 18 000 maailma. Kuid Jumal on üks ja tema on kõik need maailmad loonud.

Pärast seda hakkasin analüüsima teaduslikku kirjandust maaväliste olendite kohta. Sellist kirjandust on väga palju. Erinevate valdkondade nimekad teadlased tõestavad üksteise võidu, et me ei saa eksisteerida kõiksuses üksi, leidub teisigi arukaid maailmu ja nendega tuleb sidet pidada. Tuuakse matemaatilisi arvestusi, tehakse ettepanekuid eriliste signaalide saatmiseks kosmosesse ja muud sellesarnast. Ainuke, millega minu arvates nendes töödes patustatakse, on see, et ei saada aru, et meie uudishimu kõiksuse mastaapides ei maksa midagi; me peame teadvustama, et on olemas üks Looja kõikide maailmade jaoks, kes otsustab ise – kas lubada erinevate maailmade vahel kontakti või mitte.

Tulnukas

Kõikidest töödest tundus kõige huvitavam J. V. Selenoki artikkel ühes koolide jaoks välja antud kogumikus, mis oli kirjastatud tuntud vene teadlase Vlaila Kaznatšejeva kaasabil. Selles artiklis analüüsitakse iidseid sumeri tekste, millest selgub, et päikesesüsteemis on veel kümnes planeet – Nabiru, mille asukad anuakid maabusid iidsetel aegadel ja kloonisid maaväliseid ning maapealseid geene kasutades maapealse inimese.

Legendaarsest Babülonist leitud sumeri tekstid on väga oluline ajalooline materjal, mis ei saa olla sumerite fantaasia vili. Kuid tookord, 1998. aastal ilmutasin vaid loomulikku uudishimu ja ma ei osanud isegi mõelda, et Babüloni linn, Egiptuse püramiidid ja palju muudki kuuluvad Jumalate linnaga üht-

sesse süsteemi ning et Tiibetis eksisteeris joogide linn, mida nimetati samuti... Babüloniks.

Jätkates juurdlemist selle üle, et Jumalate linn võis olla ehitatud tulnukate poolt, sain enda peale tigedaks, sest kõike arusaamatut ja seletamatut võis kanda arusaamatute ja seletamatute kosmosetulnukate arvele. Kahtlemata on tulnukate ja maapealsete inimeste vahel olnud kontakte, sellest kirjutab isegi Jelena Blavatskaja ("Taas Maale laskunud lohed... kes olid viienda rassi õpetajad ja jätkajad" – sama teose lk 445), arvatavasti oleks aga kõigi maiste tegevuste võõra maailma esindajate arvele kirjutamine ebaõiglane – öeldakse, omas maailmas on küllalt tegevust ja inimene, kes omab täiustuvat alget, peab eelkõige oma maailma korraldama.

Küsimusele: "Kes on Jumalad?" enam-vähem rahuldava vastuse leidmise katsetele joont alla tõmmates olin sunnitud tunnistama oma täielikku jõuetust. Selge, et Jumal ei ehitanud Jumalate linna ise, vaid kasutas selleks abikäsi. Just neid hakkasid inimesed Jumalateks nimetama. Kuid keda nimelt? Lemuurlasi? Atlante? Tulnukaid? Mu mõtted jooksid laiali, mul jäi puudu usaldusväärsetest faktidest, teadlasena olin harjunud neid usaldama. Teadmine, et üritan teadmata kust oma pähe ilmunud mõtetele loogilist alust leida, kutsus esile ebameeldivaid emotsioone.

Seda negatiivset potentsiaali alla surudes püüdsin Jumalate linna hüpoteesile läheneda selle tunnusjoonte ja väljanägemise seisukohast vaadatuna.

Milline võiks Jumalate linn olla?

Sel teemal teoreetiliselt arutlema hakates meenus jälle Juri Ivanovitš Vassiljevi poolt vahendatud *zeki* jutustus. Tookord ma mõtlesin, et Jumalate linn peab endast kujutama iidsete monumentide ansamblit, mille loomise eesmärk on olnud peenenergiate ehk jumalike energiate juhtimine.

Suur pühendatu Jelena Blavatskaja

Hakkasin sellele mõttele kinnitust otsima Jelena Blavatskaja teosest. Otseseid kinnitavaid andmeid ma ei leidnud. Kuid selle suursuguse Pühendatu paar fraasi, kelle sõnade kaudu, nagu rääkisid india svaamid, rääkis kõrgem intellekt, näisid huviäratavad. Nimelt ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 427, 397):

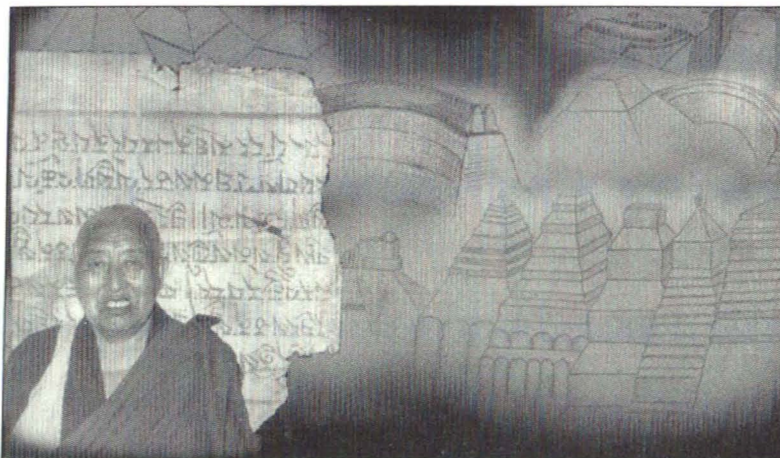
"*...hiiglaste olemasolust annavad tunnistust hiiglaslikud varemed ja kolossaalsed kivid*"

"*Hiiglaslike ehitiste iidsed jäänused olid lemuurlaste viimaste alamrasside looming*"

Siin tuleb välja detail, et niinimetatud hiiglaslikud ehitised nagu Stonehenge (Inglismaa), Egitptuse püramiidid ja teised, on ehitanud lemuurlased. Seejuures võis lemuurlasi Jumalateks nimetada nende ebaharilikult kõrgete võimete tõttu. Niisiis on mõlemad laused tõesed. Võis mõelda, et ekstraordinaarseid tehnoloogiaid kasutades ehitasid lemuurlased kusagil Maal hiiglaslikest ehitistest koosneva Jumalate linna.

Üksteise peale asetatud tohutu suurtest kividest ehitatud hiiglaslik ehitis. Stonehenge, Inglismaa

Tiibetis eksisteeris Jumalate linn

Kuid miks siis on Jumalate linn siiani avastamata? Arvatavasti peaksid hiiglaslikud monumendid, juhul kui need eksisteerivad, kosmosest nähtavad olema. Geograafilised avastused on ka vist juba ammu tehtud. Vanurite teadmiste ja minu pähe ebatavalisel moel tulnud legendi jälgede otsimine tundus kuidagi üldse mitte tõsine.

Tunnistasin endale, et lisaks tundele ja soovile ei olnud mul mitte kui midagi – hakkasin siis mõtlema pähe kinni jäänud Jumalate linna idee allika peale. Ettekujutus viis mind jälle saladuslikku, sügavate tundmuste, intuitiivsete sosinate ja igatsevate tunnetega täidetud alateadvuse maailma. Mida enam ma mõtlesin alateadvuse maailma peale, seda rohkem tundus, et see hoomamatute seaduste järgi elav maailm on väga ilus, korrastatud ja sügavalt arukas ja meie – olles selle põhiline koostisosa – puutume alateadliku intellektuaalse potensiaaliga kokku vaid aeg-ajalt.

Tol hetkel ma ei teadnud, et aja möödudes õnnestub meil loogiliste järelduste abil leida tõendid veel ühe Maal eksisteeriva eluvormi kohta ning need tõendid saavad alguse legendaarse Jumalate linna analüüsist.

Natuurilt võin ma ennast pidada suhteliselt tahtejõuliseks inimeseks. Vähemalt viin alustatud tööd alati lõpuni. Nii ka seekord – kui ma hakkasin Jumalate linna legendi suhtes hüpoteese seadma, siis vaatamata oma spekulatiivsetele ja kunstlikele mõtetele otsustasin selle ikkagi lõpuni viia ja analüüsida viimast küsimust: "Kus võis Jumalate linn asuda?"

Kus võiks Jumalate linn asuda?

Sain aru, et koraani ja piiblit lühikese aja jooksul mul lahata ei õnnestu ja süvenesin jälle Jelena Blavatskaja teosesse. Aega polnud, mul jäi ajast katastroofiliselt puudu!

Blavatskaja kirjutisest leidsin viite inimkonna seitsme hälli kohta ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 275):

"*...meie planeedi selle osa kohta, mida teadus on nõus inimkonna hälliks tunnistama – tegelikkuses oli tegemist ühega seitsmest hällist.*"

Jelena Blavatskajat lugedes ei õnnestunud mul kahjuks välja selgitada, millisest planeedi osast jutt käib. Sellegipoolest tundus sõnaühend "inimkonna häll" intrigeeriv ja mu mõtted hakkasid keerlema sellise oletuse üle, mille järgi Jumalate linn ehitati justnimelt inimkonna hälli loomise eesmärgil. Ajasin ruttu selle mõtte peast välja, sest mulle meenus, et olin ühte hüpoteesi teise järel püstitades sellega juba liiga kaua tegelenud. Tookord ma ei osanud ettegi kujutada, et mässuline mõte Jumalate linnast kui inimkonna hällist osutub olulisimaks sõlmküsimuseks.

Tookord tundus Jelena Blavatskaja teost "*Tainaja doktrina*" analüüsides sõnaühenditel "Jumalate linn", "Jumalate riik" ja muudel nendesarnastel hüpoteetilise asupaiga määramisel olevat palju eeliseid. Selle teema kohta õnnestus mul leida suure pühendatu teoses kaks huviäratavat väljendit ("*Tainaja*

doktrina", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 365, 501):

"*...seal [Airyana Vaejo, kus ehitatakse Vara] tõusevad ja loojuvad tähed, kuu ja päike üksainus kord [aastas] ja aasta on nagu üks päev [ja öö]. See on ilmselge vihje Jumalate riigile või teistele polaaraladele.*"

"*Head tegev mõjutus saabub põhjapooluselt, iga hukutav mõjutus saabub lõunapooluselt.*"

Toodud väljenditest on näha, et kõike, mis on põhja pool, peetakse hea mõjuga tegevuseks ja Jumalate riik, kus ehitati Vara, asub polaaralal. Võib-olla Vara ongi põhjapoolusel Jumalate riigis ehitatud Jumalate linn.

Kuid põhjapoolus on külmunud vee kõrb! Mida seal ehitada saab? Aga äkki siis, kui Vara ehitati, oli põhjapoolus mingis teises kohas? 850 000 aastat tagasi toimunud ülemaailmset veeuputust kirjeldades kirjutab Jelena Blavatskaja nii ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 439):

"*...kui poolused nihkusid...*"

Siinkohal võib järeldada, et ülemaailmse veeuputuse ajal oli põhjapoolus teises kohas. Võimalik, et endise põhjapooluse piirkonnas asub hüpoteetiline Jumalate linn. Kuid kus nimelt? Blavatskaja kirjutab viimaste atlantide kohta samas teoses (lk 276) nii:

"*...seal, kus on soolased järved ja inimtühjad viljatud kõrbed, laius sisemeri, mille lained uhasid Kesk-Aasiat ja uhket Himaalaja läänepoolset mäeahelikku. Seal oli saar, millele ilu poolest ei leidunud kogu maailmas vastast ja mille asukad olid meile eelnenud rassi viimased jäänused... rahvas räägib, et see saar eksisteerib nagu oaas tänaseni, seda ümbritseb kohutav, inimtühi Gobi kõrb...*"

Äkki asus Jumalate linn sellel võrreldamatu iluga saarel? Kui see on tõsi, tuleb Jumalate linna otsida Himaalaja mäestiku läänepoolsest mäeahelikust põhjapoolsel alal ehk Tiibetis; teadaolevalt on Gobi kõrb Tiibeti põhjapoolne jätk.

"...kui püha saar muutus patust mustaks ja hukkus, leidsid järelejäänud pääsenud surematud inimesed peidupaiga suures Gobi kõrbes, kus nad kõigile nähtamatuna ja vaimude sõdalaste poolt kaitstuna viibivad tänaseni..."

"...need, kes seda teavad, välja arvatud suured tarkuse õpetajad, vaikivad – nii nagu teevad seda nende kohal kõrguvad lumised mäetipud..."

Kes on need surematud inimesed ja suured tarkuse õpetajad? Meie eelmise Himaalaja ekspeditsiooni uuringute kohaselt võib arvata, et need on *somadhi* seisundis viibivad inimesed. *Somadhi* fenomen, mida põhjalikult kirjeldatakse minu raamatus "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk), kujutab endast inimese seesmise energia abil koopa tingimustes (+4°C) isekonserveerunud keha ja laamade kinnitusel võib see seisund kesta tuhandeid ja miljoneid aastaid. Nagu Tiibeti tekstidest selgus, suutsid *somadhi* seisundisse siseneda atlantide ja lemuurlaste parimad esindajad, meie tsivilisatsiooni inimesed (aarialased) on selle võime minetanud. Nagu kinnitatakse Nepalis ja Indias, olid *somadhi* seisundi jaoks võimelised inimesed pühendatud esmaste teadmiste tarkusesse ja nad säilitasid oma kehad Himaalaja ja Tiibeti sügavates koobastes.

Seepärast võib Jelena Blavatskaja "surematuid inimesi" ja "suuri tarkuse õpetajaid", kes "vaikivad, nagu teevad seda nende kohal kõrguvad lumised mäetipud" ja kes "leidsid peidupaiga suures Gobi kõrbes, kus nad viibivad tänaseni" interpreteerida kui Himaalaja (...lumised mäetipud...), Tiibeti ja Gobi piirkonnas *somadhi* seisundis viibivaid atlante ja lemuurlasi. Ei tohi välistada ka seda, et need atlantide ja lemuurlaste parimad esindajad võisid olla *somadhi* seisundist väljunud ja sinna taas sisenenud Jumalate linna ehitajad. Kõik see pidi olema juhtunud (kui see muidugi nii on) Himaalajas, Tiibetis või Gobis.

Sellisel moel jõudsime loogiliselt hüpoteetilisele järeldusele, et Jumalate linna kõige tõenäolisemaks asukohaks on Himaalaja, Tiibet ja Gobi. Kuid see piirkond on hiigelsuur! Kuskohast otsida? Mida konkreetselt? Puudusid faktid...

Ma ei jäänud oma leidlikkust uskuma

Oli 1998. aasta septembrikuu. Uue ekspeditsiooni ettevalmistused käisid täie hooga. Juri Ivanovitš Vassiljev istus minu vastuvõtutoas ja jõi marmelaadiga teed.

"Roheline maitseb punasest paremini," ütles ta isukalt keeruga marmelaadi hammustades. "Tähendab, otsustasid Jumalate linna mitte otsida. Ilmaasjata, muide."

"Jura, mu andmed ei klapi," vastasin kurvalt. "Need on kuidagimoodi kokku klapitatud! Olen teadmata kust ilmunud mõttelise Jumalate linna kohta püstitanud hunniku hüpoteese ja üritanud neid lahterdada. Kuid see on nagu liivajoonistus."

"Vaata," näitas Juri Ivanovitš marmelaaditükikese poole, "marmelaad on spiraalne; kõige alguses on suur ring, edasi muutuvad ringikesed väiksemaks ja väiksemaks ning saavad ühes punktis kokku. Nii sinugi puhul – algul käid ringi mööda ümber, lõpuks jõuad punkti, seal Jumalate linn ongi."

"Kuid ringi käia mööda Himaalajat ja Tiibetit... Raskevõitu!"

"Raskevõitu muidugi, aga kus sa pääsed."

"Jura, see ei olegi kõige tähtsam. Jumalate linna hüpoteesi mõtestamine on muutunud liiga laialivalguvaks, see ei mahu enam pähe. Seal on iidsed monumendid, püramiidid, lemuurlased, atlandid ja alateadvuse maailm... Ma ei suuda süsteemi luua, pea on kinni."

Tol hetkel ma ei teadnud, et aasta pärast leiame Jumalate linna ja kogu süsteem saavutab piirjooned ning paljud saladuslikud ja arusaamatud ilmingud muutuvad täpseks ja hästi omaks võetavaks. Eriti huviäratavaks osutub aga see, et muinasjutud inglitest saavad meie jaoks reaalsed ja teaduslikud piirjooned.

"Kas sa lähed "elavat" ja "surnud" vett siis Himaalajasse otsima?" küsis Juri Ivanovitš.

"Jah, Jura. Seal õpime veel ka joogisid tundma," vastasin mina.

"Aga ära siis Jumalate linna unusta!"

III PEATÜKK
Munk Arun

KOLMAS HIMAALAJA EKSPEDITSIOON (1998. a) lähenes lõpule. Olime juba India Himaalajaga harjunud. Laviiniohtlikud lõhangud, viie tuhande meetri kõrgusel asuv "surnud vee" järv, taevaaluste lumiste kaljude vahel olev "elava vee" ojake ja koobastes istuvad joogid jäid selja taha. Meie džiip sõitis mootori urinal mööda Himaalaja teid. Meil seisis ees selle ekspeditsiooni viimane etapp – Vashist Gufa koopa uurimine, mida joogid peavad *somadhi* koopaks, see tähendab seal asuvad konserveerunud seisundis inimesed.

Püramidaalsed kiired

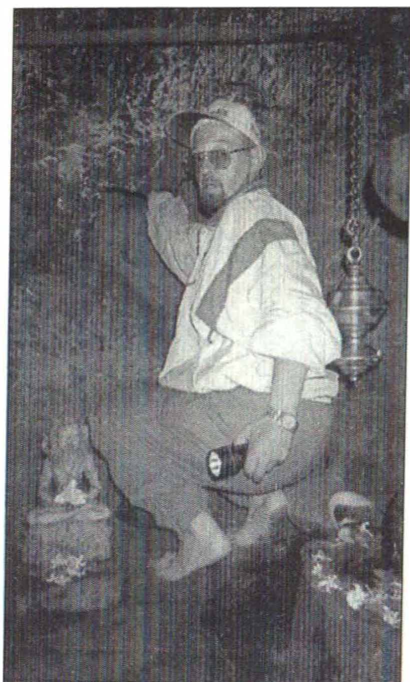
Selgus, et Vashist Gufa koopasse on kolm sissepääsu ja see on üle kahekümne kahe kilomeetri pikk. Räägitakse, et koopas on palju käike ja sellest labürindist ei pääse keegi välja. Seda koobast ümbritseb saladuslik oreool. Pärimused kinnitavad, et koopas on tänaseni väga iidsed konserveerunud seisundis inimesed ja nende juurde pääsevad vaid valitud joogid. Joogid kinnitavad, et neid valvavad niinimetatud asurid.

Ühte sissepääsudest nimetatakse "hirmu auguks", sest selle varingule lähenedes tunnevad nii inimesed kui ka loomad se-

letamatult tugevat hirmutunnet. Koopa teise sissepääsu müürisid inimesed juba palju aastaid tagasi kinni, et ükski hing ei saaks sisse minna, sest sisenejad hukkusid.

Kinnimüüritud sissepääsu juures hoiatasid meid läheduses Gangese jõe kaldal asuva kloostri mungad: "Ettevaatust, asurid!" Sellest mitte midagi aru saamata sisenesime 50–60 meetri sügavusse grotti ja hakkasime asureid otsides ringi vaatama. Seal ei olnud midagi. Groti sügavuses märkasime koopasse sissepääsu takistavat ebamäärase vormiga tsemendist seina. Selle sees oli avaus, millesse mahtus käsi. Lähenesin seinale, kükitasin väljaulatuva eendi peale ja torkasin millegipärast sinna avausse käe.

"*Sir*, ettevaatust, asurid!" kostus tagantpoolt meid saatva munk Aruni hääl.

Koopa kinnimüüritud sisspääs

"Kas need on maod?" küsisin kätt välja tõmmates ja ennast ümber pöörates.

"Siin ei ole madusid," vastas munk Arun.

"Mis need asurid siis on?" küsisin üle.

"Teie, eurooplased ei saa sellest aru..."

Kinnimüüritud sissepääsu juures põles kaks küünalt. Tegin mõne ülesvõtte nii välguga kui ilma. Koopast välja tulles aitasin jõudumööda üles seada koopas inimese aura uurimiseks mõeldud aparatuuri ning astusin korraks kõrvale ja heitsin pilgu digikaamerasse. Esimese ülesvõtte peal oli selgelt näh-

tav koopa kinnimüüritud sissepääs, kuid see ülesvõte, mis oli tehtud ilma välguta, oli täis mõlemast küünlast alguse saavaid valgusjooni.

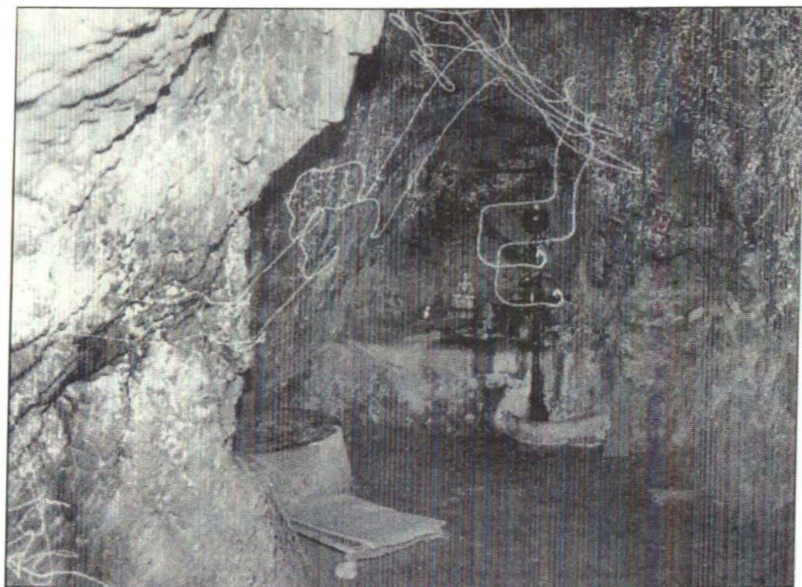
"Mis see on?" imestasin ülesvõtet vaadates.

Neid vagusjooni ebasüsteemseks küll nimetada ei saanud; need moodustasid selgelt kolmnurkseid, püramiidisarnaseid kujundeid.

"Imelik," sügasin kukalt.

Selleks hetkeks olin ma juba peenenergiate küsimuses küllaldaselt haritud ning hakkasin sellest vaatepunktist lähtuvalt fotot uurima.

"Tähendab, et koopa sissepääsu juures toimub küünalde valguskiirte vahel peenenergiate formeerumine ruumilisteks püramiidisarnasteks konstruktsioonideks," arutlesin omaette. "Tuleb välja nii, et ma kõndisin läbi läbipaistvate püramiidikujutiste. Seepärast ma ennast halvasti tundsingi! Äkki on nii,

Somadhi koopa püramidaalsed kiired

et *somadhi* koobaste kuulsaid psühhoenergeetilisi barjääre iseloomustab just nimelt ruumi püramiidikujuline vääne? Äkki väänavad ruumi just needsamad asurid?"

"Mister Arun!" kutsusin munka. "Vaadake palun seda fotot.

Munk Arun vaatas fotot, millel olid kujutatud kiired, tõstis oma väljendusrikkad silmad minu poole ja ütles:

"Mul on samasugune. On veel üks sellesarnane foto, kuid hoopis teine, Tiibetist pärit."

"Kuidas seda mõista – sarnane, kuid hoopis teistsugune?" küsisin mina.

"Ma käin ära ja näitan teile," pobises Arun ja lippas mööda rada paljajalu sandaalides tatsates kloostri poole.

Samal ajal tegeles meie ekspeditsiooni üks grupp groti sisemuses inimese aura mõõtmisega.

"Arvatavasti mõjutavad need läbipaistvad püramidaalsed kujutised aurat," konstateerisin Aruni oodates.

Munk Arun tuli tagasi ja ulatas foto, mis kujutas sama koopa kinnimüüritud sissepääsu ja millel oli näha küünaldest alguse saanud kiirte püramidaalseid väändeid.

"Mis see teie arvates on?" küsisin Arunilt kiirt näidates.

"Raske äelda, *sir*. Kuid Tiibeti laamad rääkisid mulle, et kõik püramiidid saavad alguse Tiibetist," vastas Arun.

"Kuidas seda mõista?"

Siinkohal kutsuti mind aurauuringute läbiviimiseks koopasse. Meie kõnelus katkes.

Olga Išmitova

Aura uuringud niinimetatud Kirliani efekti põhimõttel töötava Korotkovi aparaadiga näitasid, et koopa kinnimüüritud sissepääsu juures inimese aura sõna otseses mõttes laguneb. Eriti tugevalt sai kannatada ekspeditsiooni liikme Olga Išmitova aura: tema sinistes toonides helenduvast aurast jäi järgi kaks-kolm tombukest.

Olga tundis ennast halvasti, nii et ta hakkas juba teadvust kaotama. Me aitasime Olga grotist ruttu välja, viisime ta värske õhu kätte Gangese äärde, asetasime liivale, mõõtsime arteriaalse vererõhu, määrasime pulsisageduse ja toibutasime nuuskpiiritusega.

"Mis minuga juhtus?" küsis Olga.

"Nõrkemisseisund, Olja."

"Miks?"

"Koobas võttis sinu energia ära."

"A-aa..."

Tasapisi Olga toibus, tõusis liival istukile ja langetas pea.

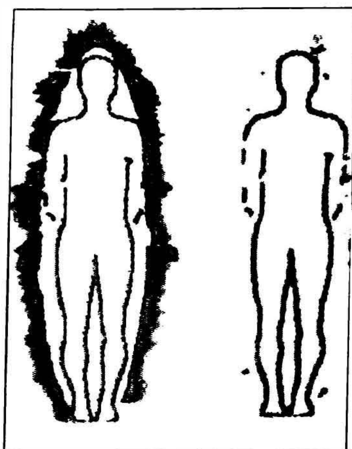
"On alles nõrkus," ohkas ta.

"Mul on ka nõrkus," ütles ekspeditsiooni liige Valja Jakovleva.

"Ka mina tunnen end sandisti," lisasin mina. "Mul on tunne, et see koobas tegutseb nagu vampiir, mis imeb inimese energiast tühjaks. Selle *somadhi* koopa psühhoenergeetiline barjäär on palju salakavalam kui selle *somadhi* koopa oma, mida me uurisime 1996. aastal. Seal olid esiplaanil hirmutavad ja kurjakuulutavad tunded, millega kaasnes peavalu ja nõrkus, siin toimub organismi järk-järguline nüristumine. Koobas võtab inimeselt energia ära. Ega koopasuu asjata kinni müüritud; arvatavasti kaotasid koopasse sisenenud inimesed järk-järgult jõu ja hukkusid.

Olga Išmitova

Olga Išmitova aura enne ja pärast koopas viibimist

"Kas see koobas on siis elav, et ta energiat võtab?" pobises Olga.

"Ei tea. Võib-olla võtavad energiat needsamad asurid, kelle eest meid hoiatas Arun," vastasin mina. "Tahes-tahtmata meenub mulle *somadhi* koopa kaitse kohta Jelena Blavatskaja väljend: "...neid kaitseb vaimude sõdalaste vägi...". Kuid mis on vaimud?" Äkki on see mingi eriline kehatu eluvorm? Ei tea..."

"Muide," ütles Olga, "teadvust kaotades või õigemini peaaegu kaotades seisid mu silme ees mingid kolmnurgad või püramiidid."

"Mida?! Korda!"

"Viirastusid kolmnurgad või püramiidid..."

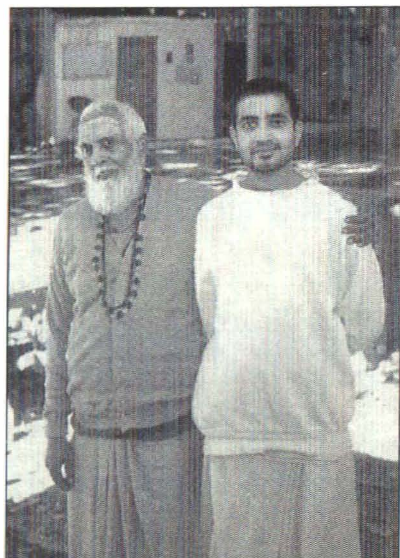
Kirjutan neid ridu oma köögilaua peal, lükkasin tassi joomata tee ja kausikese maasikamoosiga, mida ma ei armasta, eemale. Tean, et selle raamatu kujundab samuti Olga Išmitova, kes on meie instituudi kujundusosakonna ülem. Ma arvan, et kui ta näeb neid temast kirjutatud ridu, meenutab ta Himaalaja retke heameelega ning laseb enda kohta kirjutatud jubedavõitu lõigu kergelt läbi. See suurte tõsiste silmadega tark ja ilus naine oskab enda ümber luua loomingulise ja hingestatud atmosfääri, kus ilmub mõtteid nagu laudu saeveskist. Ta sõbrunes ekspeditsioonil kuulsa ekspeditsiooni liikme Jelena Masjukiga ning tundus, et neid ühendas tänapäeval niivõrd harvaesinev loomingulise koostöö potentsiaali ja tõsiduse kooslus.

Tookord Gangese kallastel Vashist Gufa koopa kõrval seisin ma istuva Olga Išmitova kohal ja mõtlesin selle koopa saladuslikele läbipaistvatele kolmnurkadele ja püramiididele. Mul ei läinud meelest munk Aruni tobe fraas, et kõik püramiidid saavad alguse Tiibetist.

Püramidaalne mägi

Leidsin munk Aruni üles ja palusin teda rääkida. Ta tutvustas mind oma õpetajale. Võtsime ringikujuliselt istet ja alustasime

vestlust. Ma tahtsin kannatamatult küsitleda Aruni tema Tiibetimeenutuse kohta ning vaadata teist fotot, millest ta rääkis. Kuid austusest õpetaja vastu tegin algul ettepaneku rääkida tema kloostri kõrval asuvast koopast.

Munk Arun (valges) ja õpetaja

"Vashist Gufa koobast ümbritseb armastus," alustas õpetaja jutustust, "armastus on vaimne mõiste, samasugune nagu seda on ka kurjus, kuid vastupidine. Seda koobast valgustavad inimeste püüdlused armastuse poole, selle tulemusena sai koobas omale isikliku vaimsuse, mida võib võrrelda jumaliku vaimsusega, mida saavad rüvetada vaid kõige patusemad inimesed, kelle vaimu kuratlik koostisosa ei ärata kahtlust. Koopasse peab sisenema armastuse seisundis, sellises nagu seda on last armastaval emal või naist armastaval mehel. Kosmilised armastuse saadetised tuleb koguda hinge ning avada vajalikul hetkel nii nagu avanevad lootose kroonlehed, armastuse puult võib banaani võtta vaid inimene, kes suudab loobuda maisest kehast..."

Õpetaja jutustust kuulates mõistsin, et ta korrutab ammu päheõpitud jutlust ning teaduslikust seisukohast midagi vajalikku meile ei ütle ja kui ta tunnebki koopa saladust, siis sellest vaikib ning rahuldab eurooplaste kõrvu vaid ilusate sõnade mulinaga. Ma sain aru küll, et keegi laotas kunagi iidsetel aegadel iidsetele müsteeriumidele (näiteks nagu *somadhi* koopad ja püramiidid) kaitseks saladuste loori ning surelike jaoks on vaid allegoorilised magusad sõnad, sest parim viis saladusi kaitsta

on just magusa sõnamulinaga. Erinevate aegade õpetajad ja rahvad aga kannavad neid magusaid sõnu läbi sajandite.

Lõpuks õnnestus mul õpetaja jutustust delikaatselt katkestada ja palusin Arunit, et ta näitaks ülesvõtet. Arun sirutas selle mulle.

"See on püha Kailase mägi. Ma käisin seal palverändurina," ütles ta uhkelt.

Silmitsesin ülesvõtet, tõstsin pea ja ütlesin:

"See ei ole mägi, see on püramiid."

"...?"

"See on püramiid, mitte mägi. Selliseid mägesid ei ole olemas!"

"...?"

"See sarnaneb väga kunstlikule ehitisele, kuid see on väga ebatavaline. See ei ole isegi mitte püramiid, vaid püramiidisarnane ehitis,"ei jäänud ma rahule.

"...?"

"Kui kõrge Kailase mägi on?"

"6666 meetrit."

"Vaat kus lugu! Vaat see on alles püramiid!"

Tõusin püsti, kõndisin ülesvõte näpus edasi-tagasi ja hakkasin Arunile Kailase kohta küsimusi esitama.

"Olen pärit rikkast perekonnast, võib öelda isegi, et väga rikkast. Omandasin Delhis kõrghariduse, kuid otsustasin end pühendada religioonile ja hakkasin mungaks," rääkis Arun. "India munga kõrgeimaks saavutuseks peetakse palverännakut Kailase mäe juurde ning selle kummardamist. Meil Indias peetakse Kailast maailma kõige pühamaks paigaks. Maailmas ei ole sellest pühamat kohta. Olen seal viibinud ja tean, et Jumal lubas mul sellele pühadusele ligineda. Enamgi veel, mul õnnestus püha mäe juurde jõuda Badrinati piirkonna kaudu üle Himaalaja mäeaheliku jalgsi. Meil Indias räägitakse, et püha Kailast jalgsi külastanud palverändur võib kasutada mäe erilist soosingut ja mägi näitab talle ennast pilvitus taevas täies hiilguses."

See ei ole mägi, see on püramiid...

“Te räägite mäest nagu elusolendist,” pobisesin mina.

“Ma usun, et ta on elusolend. Meie religioonis on kirjas, et püha Kailas on seotud Jumalaga, et ta kasutab kosmilist mõistust ja et ta on planeedi tantristlike jõudude keskus, ta reguleerib neid,” ütles Arun hingestatult.

“A-a,” pigistasin endast välja midagi mõistmata ja ettekujutust omamata, et mäel, olgugi et ta on ebatavaliselt püramiidikujuline, võib olla mõtlemisvõime.

Tookord ei tekkinud mul vähimatki mõtet selle kohta, et ma võiksin sügavalt eksida, vastupidi – ma eirasin enda sees olevat postulaati, et mägi võib olla mõtlev elusolend. Ma mõistan lugejat, et minu sentimentaalsus ei saa olla usaldusväärne isegi sündmuste seiklusliku arengu seisukohast. Sellegipoolest mõistab lugeja mõttearenduse käigus arvatavasti kuskil selle raamatu lõpupoole, et iidne mõistujutt mäe kui mõtleva olendi kohta omab täiesti reaalseid teaduslikke aluseid ning läheb arvatavasti raamatupoodi, et osta Marina Tsvetajeva teoseid, kelle loomingus – nii kummaline kui see ka pole – ilmneb teadmata kust ilmunud mõtleva mäe mõiste.

"Me usume Indias, et Kailas juhatab meid," tõi munk Arun kuidagi totralt kuuldavale.

"M... jaa... öelge, Arun – äkki peate te Kailase mäge pühaks seetõttu, et see sarnaneb püramiidile või ebatavalisele püramiidisarnasele kunstliku päritoluga konstruktsioonile?" küsisin mina.

Arun võttis ülesvõtte, vaatas seda ja ütles oma väljendusrikkaid silmi suureks ajades:

"Me ei ole kunagi mõelnud, et Kailase mägi on püramiid. Aga ta on tõesti püramiidiga sarnane, väga sarnane... Meil arvatakse, et püramiidid saavad alguse Kailasest."

"Öelge siis," küsisin norivalt, "miks te arvate, et kõik püramiidid saavad alguse Kailasest?"

"Meil arvatakse niimoodi."

"Kas sellest kirjutatakse kuskil?"

"Meil arvatakse niimoodi."

"Vabandage, Arun, kas te ei või sellest rääkida või te ei tea?"

"Meil arvatakse niimoodi."

"M... jaa..."

"Need koopa kolmnurksed ja püramiidjad kiired," raputas end munk Arun, "on tantristlike jõudude ilmingud. Ma rääkisin juba, et püha Kailase mägi reguleerib kõiki Maa tantristlikke jõudusid."

"Tähendab tantristlikud jõud on seotud püramiidikujuliste konstruktsioonidega ja Kailas on nende keskmes..." ütlesin midagi mõistmata justkui iseendale.

"Need on erilised, tohutu võimsad vaimsed jõud. Ainult üksikud joogid suudavad tantristlikke jõudusid vallata. See on ebatavaline jõud..."

"Tähendab, teie *somadhi* koobast kaitsevad tantristlikud jõud? Võib-olla on just nende tegutsemisega seotud sellesse koopasse sisenemisel inimese aura lõhkumine? Võib-olla kaotas missis Olga sellepärast teadvuse?"

"Jah. Lisaks veel asurid."

"...??? Teie, Arun, räägite, et püha Kailase mägi on planeedi tantristlike jõudude keskus ja ta reguleerib neid. Kuid teie koobas on Kailasest kaugel!"

"Tantristlike jõudude jaoks kaugusi ei eksisteeri."

Minu peas uitasid süsteemitult rahutud mõtted. Kurku tekkis taas isikliku rumaluse ebameeldiv tunne. Ma tean nii vähe! Kuidas ma võisingi sel hetkel mõelda, et järgmise aasta Tiibeti ekspeditsiooni ajal saame andmeid 7–8 sajandit enne meie ajaarvamist eksisteerinud joogide riigi kohta, milles elasid hiigelsuurt kasvu, Kailase tantristlikke jõudusid kasutada oskavad inimesed. Aga meie ei oska! Meie vaimne tase on madal!

Vaikisin. Gangese poolt puhuv meeldiv tuuleke paitas meie kõrgmäestiku päikesest põlenud nägusid. Vaikust katkestades ulatas munk Arun mulle veel ühe, kolmanda ülesvõtte.

Veel üks püramiid

Heitsin pilgu sellele ülesvõttele. See kujutas mäeahelikku, mille harjal oli nähtav justkui ahelikust alguse saanud püramidaalne kujutis.

"Kallis Arun, te imestasite selle üle, kui ütlesin, et püha Kailase mägi sarnaneb püramiidiga. Ise te olete millegipärast teinud ülesvõtte mäeharja sellest osast, millel on näha püramiidisarnane kujutis. Mulle tundub, et te mõtlesite, et Kailase mägi on püramiid. Just seepärast tegite te ülesvõtte sellest täiendavast püramiidisarnasest kujutisest. Öelge, kas te teadsite midagi Tiibeti püramiidide kohta?"

"Ei, *sir*, ma ei teadnud midagi," vastas Arun siiralt. "See tuli ühe Himaalaja mäestiku foonil eriti selgelt välja. Minu jaoks oli see huviäratav ja tegin ülesvõtte."

"Vabandage, Arun, ma ei saa siin õpetava juhendajana esineda – mina ja kogu meie ekspeditsioon on tulnud siia teie käest iidseid tarkusi õppima. Sellegipoolest tahaksin esitada

printsipiaalse küsimuse – miks te tõite meile koobastes tehtud ülesvõtted kolmnurksetest ja püramiidisarnastest kujutistest, pühast Kailase mäest ja sellest püramiidisarnasest kujutisest Himaalaja mäeharjal? Miks just need ülesvõtted on teie tähelepanu köitnud?"

"Ma tundsin, et need ülesvõtted kujutavad midagi eriti olulist. Need on mul kogu aeg silmade ees seisnud," vastas munk Arun.

"Kas te tundsite alateadlikult?"

"Jah."

"Mis on teie meelest alateadvus?"

"See on inimese tähtsaim mõttealge," konstateeris Arun veendunult.

"Kuid meie püüame alateadvust teadlikult mõtestada..."

"Me tahame, kuid see alati ei õnnestu, sest alateadvus tuleb Jumalast. Kuid me tahame... Nii ma siis need ülesvõtted teile tõingi, et koos võõra riigi inimestega püüda neid mõtestada. Need erutavad minu ettekujutust juba ammu."

"Pöördume tagasi viimase ülesvõtte juurde," tegin ettepaneku. "Kus asub see püramiidisarnane kujutis Kailase suhtes?"

"See asub Kailasest edelas. Pöördusin Tiibetist tagasi Indiasse ja üritasin leida Himaalaja mäeahelikku ületades kuru. Ilm oli halb ja ma eksisin ning läksin teise orgu. Orust mööda kõrget mäge üles minnes jõudsin järveni, mida raamistasid jääpangad, selle järve vastas oleva harja tipus nägin ma püramiidisarnast kivist kuju. Selles kohas kuru ei olnud. Mul hakkas isegi hirm. Pöördusin tagasi. Aga seda kuju pildistasin ma mitu korda," jutustas Arun.

"Mismoodi te mööda mägesid läksite? Kas teil olid seljakotid? Jakid?"

"Ei, meie – palverändurid – võtame endaga kaasa ainult mõned peotäied riisi, kepi ja kruusi. Meie – erinevalt teist, eurooplastest – talume nälga ja külma hästi."

Lahke Gengese tuul tõi kaasa meeleliigutuse. Tundus, et Arunile meeldis see vestlus. Tema õpetaja istus kogu meie dia-

loogi kestel Aruni kõrval ja sõrmitses käte vahel palvehelmeid. Võib-olla ta tervitas hinges seda, et tema õpilane ületab õpetajat, võib-olla ka mitte. Veidi eemal lõpetas meie ekspeditsioonigrupp Valeri Lobankovi juhtimise all *somadhi* koopasse siseneva inimese aura tundmaõppimist.

Jumalate linn, mille hüpoteesi kallal ma kaua ja edutult enne seda kolmandat Himaalaja ekspeditsiooni mõtisklesin, hakkas Aruni jutustuse tulemusena mõningaid reaalseid piirjooni võtma. Ei tohtinud välistada, et püha Kailase mägi on superrhiiglaslik ja supersuursugune iidne monument, mille ümber või mille läheduses on hulgaliselt püramiidikujulisi moodustisi nagu näiteks selline, mida pildistas Arun. Püramiididest koosnev linn! Kui see on tõsi, siis mille jaoks see loodi? Võib-olla on see tõepoolest planeedi tantristlike jõudude reguleerimiskeskus? Kes selle linna ehitas?

Kogunes liiga palju küsimusi. Oli vaja uut Tiibeti ekspeditsiooni. Siin Himaalajas, Gangese kallastel, saladusliku Vashist Gufa koopa juures oli vaja peatuda veel ühe küsimuse juures – asurid.

Asurid

"Õpetaja! Mister Arun! Lõpetuseks tahtsin teie käest veel küsida – mis on asurid? Ärge arvake, et eurooplasena hakkan teie idapäraseid allegoorilisi ettekujutusi naeruvääristama. Ma usun teid," ütlesin viisakalt.

"Asurid on kehatud olendid," vastas mind mitteusaldavalt vaadates õpetaja.

"Kas nad elavad koopas?"

"Mitte ainult, kuid koopas on neid rohkem."

"Kes neid näha võivad?"

"Joogid."

"Mida nad endast kujutavad?"

"Asurid meenutavad keerdus pea ja sabaga kulleseid."

"Kui suured nad on?"

"Nad on väikesed."

"Millest nad toituvad?"

"Inimeste ja teiste elusolendite energiast."

"Kas nemad lõhkusid koopas meie ekspeditsiooni liikmete aura?"

"Nemad," vastas õpetaja lühidalt.

"Ma arvan," katkestas õpetaja dialoogi Arun, "et asurid on seotud püha Kailasega ja ammutavad sealt oma energiat. Asurid võivad tantristlikke jõudusid kasutava inimese läbi lasta, kuid inimese, kes neid jõudusid ei valda, võivad nad hävitada. Asurid on arukad olendid."

"Kas on olemas ka teistsuguseid kehatuid olendeid?"

"Muidugi," vastas õpetaja. "Need on inglid, vaimud ja viirastused."

"M... jaa...," oleksin äärepealt skeptilise märkusega katkestanud.

"Me usume, et Maal eksisteerib kehatu eluvorm. See on arukas, paljudel juhtudel meist – inimestest – veel palju arukam," sekkus kinnitavalt Arun.

"Püüame tõmmata paralleeli selle koopa kehatute asurite ja püha Kailase vahele," tegin ettepaneku ja hakkasin arutlema. "Te arvate, et Kailas reguleerib planeedi niinimetatud tantristlikke jõudusid. Võib arvata, et asurid kasutavad just neid tantristlikke jõude – ega asjata koopa selles kohas, kus te hoiatasite: "Ettevaatust, asurid!" – ilmunud ülesvõttele kolmnurga- ja püramiidikujulised kiired. Kui võtta arvesse, et tantristlikud jõud kui üks peenenergia variantidest, on formotroopsed ehk muudavad oma olekut sõltuvalt eseme kujust, siis võib järeldada, et tantristlikud jõud moodustavad Kailase mäe sarnaselt püramiiditaolisi kujundeid ja kanduvad üle sellistesse kohtadesse, kus väänavad vastavalt ruumi. Nähtavasti on kehatud asurid võimelised väänama ruumi ja kontsentreerima enda ümber

Kailase tantristlikke jõudusid. Tuleb välja, et püha mägi kaitseb koobast asurite kaudu."

Võimalik, et õpetaja monoloogi ei mõistnud, sest ta ütles:

"Meil Indias kummardavad Kailast paljud inimesed ja arvavad, et selle jõud levib kogu maailmas."

"Meil arvatakse," lisas Arun, "et pühast Kailasest läheb taevasse hiigelsuur energiavoog. Kui inimene sureb püha mäe kõrval, siis lendab tema vaim kergelt ja takistusteta taevasse ja sattub paradiisi. Selles piirkonnas on Surmaorg, kuhu joogid lähevad surema. Kuid see org on ligipääsetav ainult joogidele."

"Tähendab, et Surmaorg..." jäin mõttesse.

Hakkasime hüvasti jätma. Nüüd ma juba teadsin, et järgmisel aastal läheme Tiibetisse, Kailase mäe piirkonda Jumalate linna otsima. Võib-olla saame viibida ka Surmaorus."

Ootamatult tundsin väsimust. Ära minnes tundus, justkui ajaksid asurid meid taga.

Jooksuga rohelusse uppuvate linnakeste poole

Ufaas järjekordselt kuhjunud kirurgiliste lõikuste tõttu hakkas see kolmanda Himaalaja ekspeditsiooni episood tasapisi mälust kustuma, kuid ühel talveõhtul ilmus jälle välja. Kaua kestnud vee informatsioonistruktuuride uurimisele pühendatud teadusliku koosoleku lõppedes läksin oma vastuvõtutuppa. Seal istus Juri Ivanovitš Vassiljev ja kuulas muusikat.

"Kas pitsi võtad, Jura?"

"Ei, sa ju tead, et olen sidemes."

Kassetilt tuli vanglalüürika. Kuulus vanglalaulik, vist Žarov laulis:

Voolab rahakene, voolab teadmata kuhu,
Mind kutsutakse suitsuvines rohetavate linnakeste poole
Mina aga tõmban läki-läki sügavamalt pähe

Ja igatsuses oma minevikku piidlen
Pisara lasen valla
Salamisi tasakesi ohkan

Jooksuga lippan üksinda rohetavate linnakeste poole
Ja äkki vaatan – koerad tuhisevad mööda segaseid jälgi
Mina aga tõmban läki-läki sügavamalt pähe
Ja igatsuses oma minevikku piidlen
Pisara lasen valla
Salamisi tasakesi ohkan

"Milline romantiline *zek*!" ütles Juri Ivanovitš laulu kuulates. "Üks soliidne, tark ment, mitte prügikala, rääkis, et 90% laudest on pühendatud armastusele, kuid inimese hinge kohta laule peaaegu ei olegi loodud. Ta rääkis, et vanglas hingestatud hetked teravduvad, seepärast on vaglalüürikasse kuuluvad laulud väga hingelised."

"Nojah! Põgenikust *zek* tahaks pääseda rohelusse uppuvatesse linnadesse. Ta unistab nendest," lisasin mina.

"Kas sa Jumalate linna ei ole unustanud? Ütle ausalt, see on ju sinu elu peamine unistus – leida ja pääseda Jumalate linna – muidugi, kui see Maal üldse olemas on."

"Jaa, Jura."

"Nagu see *zek* – pääseda rohelusse uppuvatesse linnakestesse..."

"M... jaa..."

Räägid, et Jumalate linn peab olema Kailase mäe juures. Loogiline. See mägi on püramiidiga väga sarnane! Küll on alles hiigelsuur! Loen sageli ajalehte "*Skandalõ*" ("Skandaalid" – tõlk) ja imestan selle üle, et maailmas on veel nii palju mõistatusi," ütles Juri Ivanovitš hingestatult uskudes, et ajalehes "*Skandalõ*" kirjutatakse tõtt.

Üritasin ette kujutada Tiibetit, püha Kailase mäge ja Jumalate linna. Tuli välja sünge pilt: tühi Tiibeti platoo, hallid

kaljud, hiigelsuur lumine püramiidikujuline mägi, hallid kivist konstruktsioonid... Pole üldse lõbus! Lisaks veel munk Aruni meenutus Surmaorust. Need ei ole rohelusse uppuvad linnakesed! Kuid peas keerlesid unistused elu ja õnne täis rohelisest Jumalate linnast.

Need unistavad mõtted olid õiged! Nüüdseks juba tean, et "rohelise" Jumalate linna ettekujutus oli esile kutsutud veel teadvustamata mõtete poolt selle kohta, et Jumalate linn oli maapealse elu loomise üks sõlmpunktidest. Elu aga assotsieerub alati puude, lindude ja rohelusse uppuvate majadega.

"Tähendab, et Kailas kamandab saladuslikke jõudusid," katkestas mõtted Juri Ivanovitš minu jutustusi meenutades. "Aga need jõud tiirlevad ju ümber Maa. Tähendab, võib öelda, et Maad kamandab Kailas."

Sellest hetkest mööduvad mõned kuud. Saabub 1999. aasta kevad. Täiesti kogemata, juhuse läbi õnnestub välja selgitada püha Kailase mäega seotud ülemaailmne seaduspärasus, mida suudab mõista ka lihtne koolipoiss.

IV PEATÜKK

Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem

MINU OPERATSIOONIÕE NIMI on Oksana. See noor neiu ei ole saanud endale väärilist haridust ning mõned aastad tagasi tuli ta tööle meie operatsioonibloki sanitariks. Oksana osutus väga asjalikuks ja ettenägelikuks, kogenud operatsiooniõed hakkasid üksteise võidu rääkima, et teda võib kasvõi kohe operatsiooniõena kasutada.

"Kahju, et Oksanal puudub meditsiiniharidus, temast oleks operatsiooniõde saanud," lisasid nad.

Helistasin meditsiini õppeasutuse direktorile ja küsisin infot meditsiiniõe ameti kiirendatud programmi alusel omandamise võimaluste kohta. Selgus, et selline võimalus on olemas: kesk-eriharidust tõendava diplomi ja vastava suunamise olemasolu korral saab meditsiinikooli läbida ühe aastaga. Teadsin, et Oksanal ei ole sellist diplomit ja viitasin tema asjalikkusele. Ma vingusin nii kaua, kuni meeleheitel direktor ütles:

"No ostke siis see diplom lõppude lõpuks ära! Aeg missugune – ümberringi on ainult kuritegevus!"

Mulle meeldib käia mööda turgusid ja müüjatega vestelda, esitan neile ootamatuid küsimusi, nagu näiteks: "Kas te ostjatesse olete armunud?" või "Kas teile meeldib kaubelda?". Vastu-

sed on väga sügava iseloomuga ja samal ajal meelt lahutavad, et sellest saaks koostada terve kauplemispsühholoogia kartoteegi. Kuid minu tippküsimus on: "Kas teil on lilladele mõeldud viigipükse?" Millegipärast suhtuvad kõik müüjad sellesse küsimusse äärmiselt tõsiselt ja reeglina näitavad mingite nõmedate vidinatega pükse, seejuures kommenteerides: "Miks te küsite? Ei ole ju lilla moodigi!" või vastavad konkreetselt: "Meil said otsa, aga selles osakonnas vist peaks veel olema."

Seepärast oli turult diplomi ostmine minu jaoks psühholoogilises mõttes huvipakkuv.

"Kas tõesti müüakse?" mõtlesin Oksanaga koos mööda turgu kõndides.

"Kas teil tehnikumi diplomit on?" küsisin kõva häälega turu erinevatest osakondadest. Mõned kõrval seisvatest ostjatest vahtisid mind metsiku pilguga, kuid müüjad vastasid läbitungimatu häälega: "Ei, praegu ei ole veel toodud.", "Meie osakonnas seda ei müüda." või "seda müüakse arvatavasti kooli kirjatarvete osakonnas." Venemaal vohav kuritegevus on oma jälje juba inimeste psühholoogiasse jätnud.

Lõpuks muutusin päris häbematuks, lähenesin ilmetu välimuse ja nagu mulle tundus, mitte ka just hiilgava mõistusega miilitsale ning küsisin:

"Kas te võiksite mulle öelda, kus siin diplomeid müüakse?"

"Seal, nurga taga," vastas käega suunda näidates, silmagi pilgutamata ja väärikalt miilits.

Oksana

Läksin näidatud suunas ja küsisin kõva häälega: "Kus siin diplomeid müüakse?", lõpuks kuulsime oodatud vastust: "Siin."

"Milliseid te soovite – kas kiitusega või ilma?" küsis müüjanna meie ostuvõimet pilguga hinnates. "Kiitusega, nagu isegi aru saate, on tuhande võrra kallim..."

"Tavaline, neljadega," pobisesin segadusse sattudes.

"Miks siis neljadega, võta viitega," mühatas müüjanna ja näitas häbist punastanud Oksana poole. "Näed ju – ta näeb viieline välja, kohe näha, et tõsine."

"Ei, teeme neljadega."

"Tavaliselt võetakse meil viitega. Kolmeliste diplomeid me tavaliselt ei tee," märkis müüjanna uhkusega instituudi rektori rolli mängides. "Kas teil instituudi diplomit ei ole vaja?"

"Ei."

"Milline tehnikum?"

"Suvaline."

"Vali."

Me valisime mingi suvalise tehnikumi, minu meelest oli see naftasaaduste seadmete operaatori eriala diplom. Hakkasin maksma.

"Kas see on päris diplom või järeletehtud?" esitas Oksana totra küsimuse.

"Muidugi päris," raevutses müüjanna. "Näe – see on sinine pitsat, ka allkiri on olemas. Kirjutage tušiga ainult nimi peale.

Selle diplomiga õnnestus mul saata Oksana meditsiinilise õppeasutuse kiirendatud kursustele. Oksana sai grupivanemaks ja lõpetas õppeasutuse kiitusega, pärast seda tuli ta meile operatsiooniõeks. Praegu käivad kõik keerulised operatsioonid tema käe alt läbi. Arvatavasti on siiski hea, et turul diplomeid müüakse.

Plaanisin kutsuda Oksana endaga kuhugi "kirurgilisele" välismaareisile, soovitasin tal osta õpiku ning õppida inglise keelt.

“Ernst Rifgatovitš, kaupluses on palju õpikuid. Ma ei tea, millist valida.”

Läksime koos raamatupoodi. Selgus, et head õpikut iseseisvaks õppimiseks ei olegi. Selle asemel ostsin gloobuse, mida mul varem pole kunagi olnud.

Gloobus

Autoga sõites keerutasin gloobust ja vaatlesin neid riike, mida mul on õnnestunud külastada. Siin on Indoneesia, siin Brasiilia, siin Jaapan. Küll Lääne-Euroopa on alles väike! Küll meie riik on alles suur! Elu avarustes – kas see on hea või halb? Veider, et Euroopas ei tunta kitsikust... Küll on alles suured ookeanid, palju suuremad kui mandrid!

Äkki kujutasin ma ette, kuidas gloobus pärast ülemaailmset veeuputust helesiniseks muutub; igal pool on vesi, üksnes vesi ja vee kohal kõrguvad ainult Himaalaja ja Tiibeti tipud ning veel mõned saared. Hakkasin meenutama Jelena Blavatskaja teost “*Tainaja doktrina*”; ei saa küll täpselt öelda, kuid minu meelest kirjutas ta, et pärast ülemaailmset veeuputust kujutas kogu planeet endast hiigelsuurt veekõrbe, kuid uputuse tõttu ei hukkunud mitte kõik atlandid – mõned neist jõudsid oma õhusõidukite – *vimanatega* – Tiibetisse ja... veel kusagile lennata. Kuhu? Millegipärast kerkis minu ettekujutustes esile Lihavõttesaar, kuigi mõistsin suurepäraselt, et Jelena Blavatskaja ei kirjutanud sellest kui viimaste atantide maandumispaigast, ta seostas Lihavõttesaart kurjade nõidade elukohaga.

Sellegipoolest joonistusid minu peas selle situatsiooniga seoses (pärast ülemaailmset veeuputust) selgelt välja maakera kaks osa – Tiibet ja Lihavõttesaar. See hakkas mind isegi häirima. Tiibetiga on selge – nagu kirjutas Jelena Blavatskaja – ehitasid viimased atlandid sisemere kallastele imelisi linnu, kus nad elasid veel tuhandeid aastaid. Kuid mismoodi puutub siia

Lihavõttesaar? Selle kohta ei ole ju midagi sellesarnast kirjutatud... Mõistsin, et mõte neist kahest konkreetsest maakera paigast tuli esile kuskilt alateadvusest, kuid ma ei suutnud seda tavateadvuse roobastesse kuidagi üle tuua. Tiibet, Tiibet... seal on püha Kailase mägi... Aga Lihavõttesaar? Seal on kivist kujud...

Tookord autos gloobust keerutades ma ei taibanud seda tähelepanelikumalt vaadata. Selles seisnes kogu mõistatus. Hakkasin mõtlema saatuse poolt Tiibetisse paisatud vaeste atlantide peale, mul hakkas neist kahju, kujutasin ette, et kogu palneet on kui tühi veekõrb...

"Ilus gloobus," ohkasin.

"Selline helesinine. Ainult et kallivõitu," ütles Oksana.

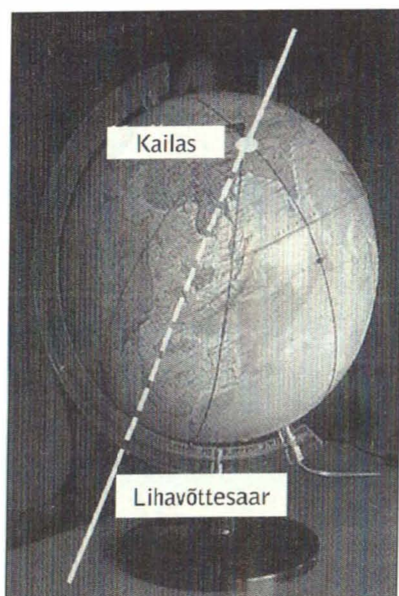
Kailas ja Lihavõttesaar asuvad ühel teljel

Jõudsin tööle ja hakkasin haigeid üle vaatama ning administratiivasju lahendama. Kuid ma tahtsin kogu aeg veel kord gloobust vaadata. Tegemised lõpetanud, võtsin ihaldatud gloobuse ja leidsin selle koha, kus pidi asuma Kailase mägi.

"Nii, nii! Tähendab Kailas asub siin," mõmisesin omaette ja sõrme süljega niisutades asetasin selle Tiibeti vastava osa peale. "Kuid mis siis maakera vastaspoolel asub?"

Niisutasin süljega teise käe sõrme ja asetasin selle gloobuse vastaspoolele, üritades seejuures Kailase mäest alguse saavat diametraalset telgjoont maksimaalselt säilitada. Kui minu niiske sõrm selle koha peale kleepunult pidama jäi, pöörasin gloobust ning vaatasin ennast kallutades sõrme all olevat kohta. Selle all oli... Lihavõttesaar!

Peas vilksatasid jälle autos tekkinud mõtted. Ma ei kahelnud enam hetkegi selles, et teadlase mõte tekib mitte sellepärast, et ta on geniaalne, vaid mingi kõrgemalt poolt tulnud käsu korras, mis ilmutab ennast kõigepealt alateadvuses, siis mõjutab vaevaliselt inimese käitumist ning lõpuks juhib ta lihtsa ja

Kailase mäe vastasküljel asub Lihavõttesaar

originaalse lahenduseni. Lihavõttesaare kohta tekkinud mõte pidi ju sel hetkel, kui ma Tiibeti Kailase mäge uurisin, kusagilt tulema! Ja pärast seda piilusin nagu havi käsul gloobuse vastaspoolt.

Lihavõttesaare kohta teadsin vaid, et sellel asuvad hiigelsuured kivist puuslikud, mida Jelena Blavatskaja, nagu ma juba ennist mainisin, nimetas justkui kurjade nõidade skulptuurideks. Paradoks! Ühel maakera küljel on püha Kailase mägi, teisel pool aga kurjade nõidade puuslikud. Kas tõesti on kehtiv Idast pärit ütelus, et põhi on Jumalate kodupaik ning lõuna tumedate jõudude kuningriik? Kas tõesti on Maa arukas elusorganism, mis on loodud igal pool kehtiva tumedate ja helgete jõudude tasakaalu printsiibi järgi hoiatuseks suurima patu – ennast Jumalaks pidamise eest? Kas tõesti on isegi planeet jumalik looming ning võrreldes Jumalaga sarnane lapsele nagu Maad asustavad inimesedki? Kes lõi telje Kailas – Lihavõttesaar? Milleks on see vajalik? Milline on selle roll?

Lahendusi leidmata täitis mu pead üksainus tohuvabohu . Ma ei teadnud tookord nii paljusid asju! Eredalt kerkis esile mind tüütav rumaluse tunne. Mul kulus umbes pool aastat, et ekspeditsiooni uuringute tulemusena veidi tarkust koguda ja nendele küsimustele rahuldavad vastused leida, mille sisu – nii veider kui see ka pole – viis veel ühe Maa varjatud eluvormi avastamiseni.

Lõpuks õnnestus mul end mõtetest lahti rebida ja ma vaatasin uuesti gloobust.

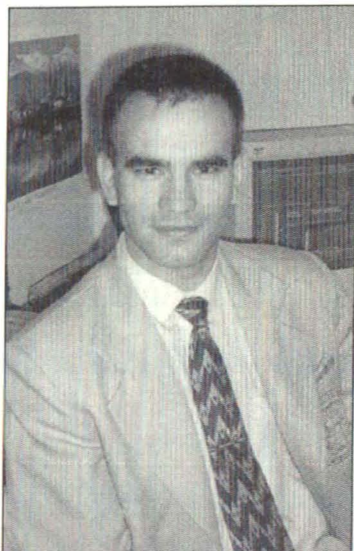
"Siin on Egiptuse püramiidid! Siin Mehhiko omad! Kuidas need paiknevad... Kas siin on ka mingi süsteem?" sattusin segadusse.

Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem

Püüdsin niidi abil ühendada omavahel Kailase mäge ja Egiptuse püramiide, kuid pintsaku voodri vahelt välja tõmmatud õmblusniit jäi liiga lühikeseks. Helistasin meie laborisse "Aura" ja ütlesin tähtsalt:

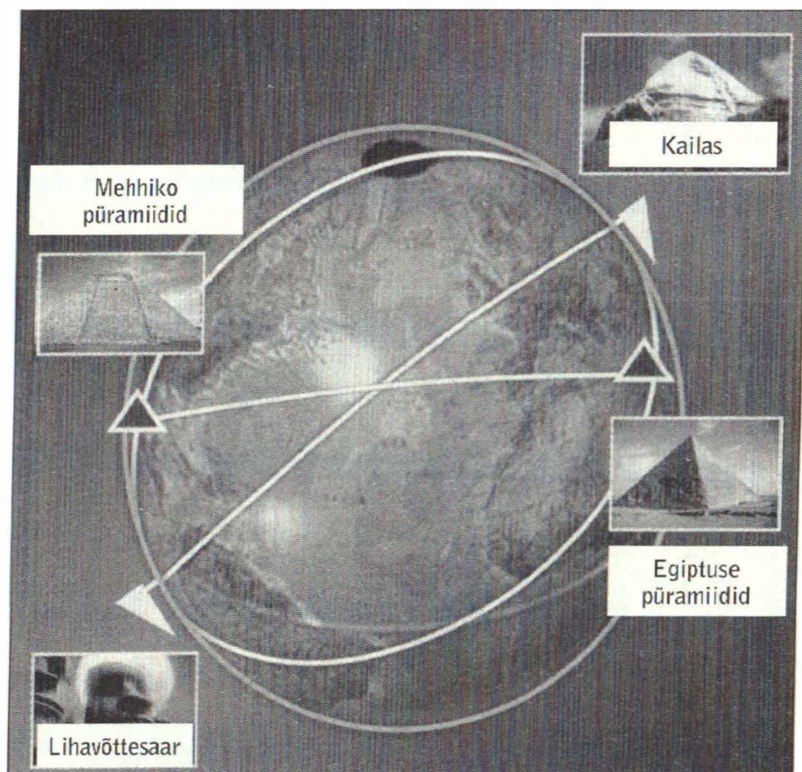
"Saatke Ravil minu juurde."

Noor andekas arst Ravil Mirhaidarov juhatab spetsiaalse *alloplandi* inimese akupunktuurpunktidesse siirdamise teaduslikku suunda ning on sellel alal saavutanud suurepäraseid tulemusi. Ta tuli meie keskusesse koos oma tudengiaastatest pärineva sõbra Ruslan Urazbahtiniga 1997. aastal, neid köitsid ajalehes "*Argumentõ i faktõ*" ("Argumendid ja faktid" – tõlk) ilmunud artiklid Himaalaja ekspeditsioonide kohta. Algul tobedates lühikestes pükstes vastuvõtu osakonda ilmunud kaks maalt pärit noormeest hakkasid peatselt tööle ja ilmutasid harukordseid võimeid.

Ravil Mirhaidarov

Ravili saabudes pöördusin tema poole palvega mulle appi tulla ja niiti leida. Ravil läks operatsiooniblokki ja tõi kirurgilist siidi.

Ma ühendasin Kailase Mehhiko püramiididega... joone jätkamine viis Lihavõttesaareni.

Ma ühendasin Kailase Egiptuse püramiididega... joone jätkamine viis jälle Lihavõttesaareni. Kujunes täpselt neli võrdset maakera osa.

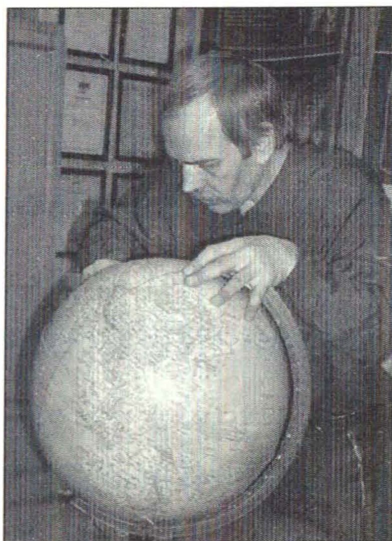
Kui ma ühendasin omavahel Mehhiko ja Egiptuse püramiidid, jagunesid need neli veerandit kaheks võrdseks kolmnurgaks.

Vahemaa Kailase ja Egiptuse püramiidide vahel ning Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahel moodustas täpselt ühe neljandiku Kailase ja Lihavõttesaare vahelisest joonest.

Jäi mulje nagu eksisteeriks Maal kellegi poolt loodud geograafiline, rangelt püramidaalne skeem

"Too veel plaastrit!"

Kui kõik oli valmis saanud, kleepisin niidi alguse gloobusel oleva Kailase mäe külge ja siis vedasin selle Egiptuse püramii-

Juri Ivanovitš ja gloobus

dide juurde. Selle suuna jätkamine viis... Lihavõttesaare juurde. Kinnitasime niidi.

Teise niidi vedasime Lihavõttesaare juurest Mehhiko püramiidideni; selle suuna jätkamine viis meid... täpselt Kailase mäe juurde.

"Ravil! Vaata! Siin tuli mingisugune süsteem välja," tõin arusaamatult kuuldavale. "Kui mööda gloobust vedada joon Kailase mäest Egiptuse püramiidideni, siis selle jätk viib Lihavõttesaareni. Sama juhtub, kui veame joone Kailase mäest Mehhiko püramiidideni – selle jätkamine viib jällegi Lihavõttesaareni. Oleks justkui täpne süsteem..."

"Imepärane!" ajas Ravil silmad imestusest pärani.

"Vaata, vaata, Ravil – mulle tundub, et Egiptuse ja Mehhiko püramiide läbivad Kailase mäge ja Lihavõttesaart ühendavad jooned jagavad maakera pinna neljaks veerandiks," olin gloobust keerates hämmeldunud. "Helistame Juri Ivanovitš Vassiljevile, äkki ta ei ole veel koju läinud. Las ta toob malli, sirkli ja joonlaua, tal on kõik need asjad olemas."

Juri Ivanovitš tuli minu kabinetti ja hakkas pärast lühikesi selgitusi mõõtmistöid teostama.

"Maakera pinnast täpselt veerand," ütles ta märgitud joontega piiratud alale viidates.

Hakkasime Raviliga uurima.

Jäin jälle gloobust vaatama, naaldusin hämmeldunult tagasi ja ütlesin:

"Juri Ivanovitš, palun mõõda Kailase ja Egiptuse püramiidide ning Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahelise maa pikkus. Need peaksid olema ühepikkused."

Juri Ivanovitš hakkas mõõtma, see tehtud, teatas rahulolevalt:

"Need on ühepikkused."

"Jura, Ravil, arvestame välja, millise osa moodustavad võrdsed vahemaad, mis on Kailase ja Egiptuse püramiidide ning Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahel, Kailase ja Lihavõttesaare vahel olevast vahemaast. Ega ometi samuti ühe neljandiku? Tundub, et see on nii," ütlesin justkui oma silmamõõtu treenides.

Juri Ivanovitš hakkas uuesti mõõtma ja huuli liigutades arvutama ning numbreid paberilehele kirja panema.

"Üks neljandik," noogutas ta meile uhkelt otsa vaadates.

Vahetasime Raviliga omavahel jälle pilke. Süsteem hakkas konkreetseid matemaatilisi parameetreid omandama. Oleksin väga tahtnud selle üle arutleda, kuid miski takistas ja ma hakkasin uuesti gloobust uurima.

"Hakkame, hakkame..." alustasin ma ettevaatlikult, "omavahel ühendama Egiptuse ja Mehhiko püramiide maakera selles veerandis. Minu meelest, minu meelest jaguneb see veerand kaheks ühesuuruseks kolmnurgaks."

Ühendasime omavahel Egiptuse ja Mehhiko püramiidid, pärast seda asus Juri Ivanovitš uuesti mõõtma.

"Noh, kas kolmnurgad on ühesugused või mitte?" küsis Ravil kannatamatult.

"Need on ühesugused," konstateeris Juri Ivanovitš.

Tõepoolest – eeltoodud neljandik maakerast jagunes kaheks absoluutselt võrdseks kolmnurgaks. Ei olnud kahtlust – Egiptuse ja Mehhiko püramiidid, püha Kailase mägi ja Lihavõttesaare puuslikud loodi Maale mingi täpse skeemi järgi.

"Mis siis juhtub, kui see maakera veerand jagada Kailast ja Lihavõttesaart ühendava joonega kaheks?" ei jäänud ma rahule.

Vedasime veel ühe niidi ja nägime, et skeem omandas veelgi keerukamad matemaatilised kontuurid.

"Mööda, Juri Ivanovitš!"

"Mida ma möödan – niigi on näha, et mistahes poolelt vaadates, paremalt või vasakult, ülalt või alt – tekib ühesugune kolmnurkade kombinatsioon."

Seisime kolmekesi ja vaatasime gloobust ja arvatavasti imestas igaüks meist selle üle, miks seda kõike enne meid varem tehtud pole. Teaduslik erutus ei vaibunud.

"Mehed, võtame viina," tegin ettepaneku.

Ravil noogutas, Juri Ivanovitš aga ohkas kahjutundest: "Sa ju tead, et ma olen sidemetes."

Veidi viina võtnud ja puhanud, hakkasime uuesti gloobust uurima.

"Kuulge, oleme unustanud iidse monumendi Stonehenge Inglismaal. Äkki kuulub see ka sellesse süsteemi?" märkisin mina. "Ühendame omavahel Kailase mäe ja Stonehenge'i!"

"Pole vaja," reageeris Ravil jalamaid, "Stonehenge asub täpselt sellel joonel, mis ühendab Kailast ja Lihavõttesaart ning jagab meie maakera veerandi vertikaali mööda kaheks. Selle niidi me oleme juba vedanud. Vaadake – siin see Inglismaa on."

"Stonehenge – see on tõsine," teatas Juri Ivanovitš. "Ma olen nende Inglismaa rippuvate kivide kohta palju lugenud. Keegi on kunagi kahele hiiglasuurele kivile asetanud hiiglasuured rahnud. Need on nii suured kivilahmakad, et neid ei suudaks ükski tehnika tõsta. Kui ma trassil töötasin, olid meil suured traktorid – *Caterpillar*id ja *Tšuvaššpillar*id..."

"Aga mis need *Tšuvaššpillar*id on?"

"Need on sellised traktorid – toodetakse Tšuvaššias. Me hüüdsime neid niimoodi. Üldiselt üritasid nad meie ameerika *Caterpillar*id välja vahetada ja ehitasid sellised monstrumid – metalli kõriauguni, jõudu aga mitte. Kuid asi ei olnud *Tšuvaššpillar*ites. Põhja-Uurali trassil tahtsime me pärast lõhkamist terveksjäänud kaljut järsakust alla lükata. Tutkit! Ei õn-

nestunud. Mis seal *Tšuvaššpillar*ist rääkida – seal ei olnud isegi kahe *Caterpillar*iga midagi peale hakata. Aga Inglismaal on keegi hiiglasuured kaljud püsti asetanud ning sinna veel teised plaadid peale visanud. Tookord olid teistsugused tehnoloogiad, teistsugused. Vaim töötas tookord nagu jõud."

"Mnjaa..."

"Praegu aga," jätkas Juri Ivanovitš, "käivad Inglismaal inimesed ümber Stonehenge, tallavad farmerite külvatud nisu ja murravad pead selle üle, kuidas neid kive võis niimoodi ladu-da. Arvatavasti ragistavad neid kive nähes ajusid. Ma arvan, et ka Darwin käis ümber Stonehenge, tundis inimlikku tühisust ja lõi teooria inimese pärinemise kohta ahvist."

"M... jaa..."

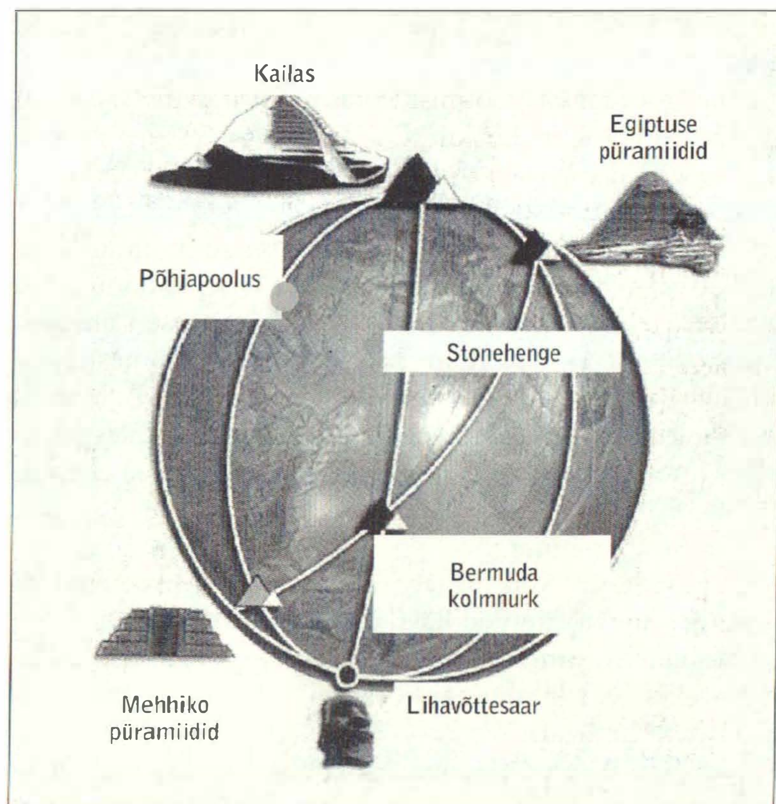
"Ma lugesin veel, et Stonehenge all on maa-alused käigud," deklareeris Juri Ivanovitš. "Need käigud läbivad sügavustes kogu Maad ning lähenevad Stonehenge juures maapinnale. Sensitiiv sirutab oma käed, peopesad allapoole keeratud, häälestab end maa-aluste käikudega ühisele lainele ja määrab ära selle sügavuse..."

"Kas sensitiiv ajab seejuures oma sõrmed harali?" katkestas Ravil häbematult.

"Pole tähtis, kas ajab või mitte," vaatas Juri Ivanovitš Ravili kurjalt, "tähtis on, et sensitiiv neid käikusid määrab. Räägitakse, et nendes maa-alustes käikudes on Šambala. Seepärast on Stonehenge juures Šambala maapinna lähedal. Ega selles Inglismaa piirkonnas asjata nisupõldudel ebatavalisi ringe kohta. Neid ringe teevad Šambala elanike lennuaparaadid, need märgivad kohti."

"Juri Ivanovitš, te olete seda lugenud ajalehes "*Skandalõ*"?" ei pidanud Juri Ivanovitši provotseerides ja ajalehest "*Skandalõ*" toodud informatsiooni kahtluse alla seades Ravil jälle vastu.

"Lugesin või mitte," sai Juri Ivanovitš kurjaks. "Inimesed üldiselt rumalusi kirjutama ei hakka. Kirjutavad seda, mida tunnevad. Üks on tundlik, teine tundetu nagu puu. Kommunistid

Ma ühendasin Kailase ja Stonehenge (Inglismaa)... ühendusjoon viis täpselt Lihavõttesaareni. Vahemaa Kailase ja Stonehenge vahel moodustas Kailase ja Lihavõttesaare vahelisest vahemaast täpselt ühe kolmandiku, samal joonel ühe kolmandiku vahemaa võrra edasi asub Bermuda kolmnurk.

Maal eksisteerib püramiide ja saladuslikke iidseid monumente ühendav range süsteem.

nimetasid religiooni oopiumiks rahvale, pidasid seda rumaluseks – kas me saame siis Jumalat katsuda, temaga rääkida või..."

"Kuulake," segasin vahele, "pöördume gloobuse juurde tagasi. Jura, mõõda palun vahemaa Kailase ja Stonehenge vahel.

Millise osa see Kailase ja Lihavõttesaare vahelisest pikkusest moodustab?"

Pärast mõningast mõõtmist teatas Juri Ivanovitš:

"Täpselt ühe kolmandiku."

"Täpselt?"

"Jah, täpselt ühe kolmandiku."

"Vaadake – vahemaa Kailase ja Egiptuse püramiidide ning Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahel moodustavad Kailase ja Lihavõttesaare vahelisest pikkusest täpselt ühe neljandiku. Siin aga – täpselt ühe kolmandiku. Proovime asetada selle ühe kolmandiku pikkuse teisele poole – Lihavõttesaarest alates sama maakera veerandi keskjoonele. Mis selles kohas asub?" pobisesin ma mõtlikult. Jõllitasime gloobust ja ütlesime kooris:

"Bermuda kolmnurk!"

"Vaat sulle säh! Kõik planeedi saladuslikud kohad kuuluvad ühte süsteemi," ei suutnud Ravil oma imestust varjata.

"Ja kogu süsteemi keskmes on Kailase mägi," märkisin mina. "Ilma selleta ei tekiks mingitki skeemi. Ega Kailast asjata pühaks mäeks nimetata."

"Ma olen Bermuda kolmnurga kohta palju lugenud," hakkas Juri Ivanovitš rääkima. "Selle kolmnurga kohta on kirjutatud palju müstilisi asju. Seal kaovad laevad, kukuvad lennukid alla, räägitakse, et seal elavad vedurisuurused ja võib-olla isegi suuremad kaheksajalad ning kirjutatakse koguni, et seal olla nähtud midagi Loch Nessi elukale sarnast..."

Ravil ei pidanud vastu ja torkas jälle:

"Seda kirjutatakse ajalehes "*Skan*..."?"

"Ära katkesta, Ravil! Jäta!" vaatasin teda ähvardava pilguga.

Juri Ivanovitš mühatas, vaatas veel kord range pilguga Ravilile otsa ja jätkas:

"Mida see Bermuda kolmnurk küll endast kujutab! Seda katab vaid vesi ja rohkem mitte midagi. Vaat kui oleks nii nagu laulis Võssotski vene alkohoolikust: "...peab... jooma kolmnur-

ka...", siis me oleksime näinud, mis seal põhjas on. Vean kihla, et seal paistab mingi iidne monument, mida ümbritseb rahutu elektromagnetväli. Nii need laevad kukuvadki..."

"Mitte laevad ei kuku, vaid lennukid," parandas Ravil rahuldustundest.

"Noh, lennukid, aga laevad... ka..."

"Oodake!" hüüatasin mina. "Juri Ivanovitš, sa oled tubli, et hakkasid rääkima Bermuda kolmnurga põhjast. Ma mäletan täpselt, et lugesin Proskurjakovi raamatust, et seal on uppunud püramiid. See raamat on siin. Kohe leian selle koha üles."

Hakkasin lehitsema tuntud vene teadlase S. B. Proskurjakovi raamatut "*Stroiteli piramid iz sozvezdija Bolšovo Psa*" (Orjol, 1992) ("Püramiidide ehitajad Suure Peni tähtkujust", kirjastus "Orjol" 1992 – tõlk) ja leidsin leheküljel 115 järgmise lõigu:

"1977. aasta algul registreerisid kalapüügilaeva kajaloodid Bermuda saartest veidi eemal ookeani põhjas oleva ebatasasuse, mis meenutas püramiidi. See sai ameeriklase Charles Berlitzi poolt spetsiaalse ekspeditsiooni korraldamise põhjuseks. Ekspeditsioon avastas 400 meetri sügavusel püramiidi. Charles Berlitz kinnitab, et selle kõrgus on peaaegu 150 meetrit, aluse külgede pikkus 200 meetrit ning külgede kalle on samasugune nagu Cheopsi püramiidil. Selle püramiidi üks külg on teisest pikem..."

"Kas sa mäletad," pöördus Juri Ivanovitš minu poole, "kui meid Egiptuses püramiidide juurde viidi, jutustas araablasest arst, et mingi veidrikust alpinist tõusis Cheopsi püramiidi tippu. Ma mäletan praegugi, et Cheposi püramiidi tipus..."

"Cheopsi püramiidi," parandas Ravil.

"Jah, Cheopsi püramiidi tipus," piidles Juri Ivanovitš Ravili poole, "tulid tal hallutsinatsioonihood, hakkasid viirastuma igasugused asjad ja üleüldse vajus ta paralleelmaailma üle. Kui ta tipust alla tuli, nägi ta sellest maailmast vaevaliselt väljudes veel kaua unenägusid. Sellepärast ma mõtlen, et Bermuda vee-

aluse püramiidi tipust üle sõitvad laevad või üle lendavad lennukid sattuvad samasugusesse seisundisse..."

"Mitte laevad ei satu sellisesse seisundisse, vaid laeval olevad inimesed," sekkus Ravil taas.

"M... jaa... Laeval sõitvad või lennukis lendavad inimesed," ütles arutledes Juri Ivanovitš, "satuvad sellisesse seisundisse, sest nad saavad kontakti paralleelmaailmaga. Kellelegi toob see kontakt kasu, kellelegi mitte. Mõni hukkub, mõnel on seal ka hea. Nii tekivadki Bermuda kolmnurga ümber igasugused mõistatused."

Jäin Juri Ivanovitši sõnade üle mõtlema. Tõepoolest on olemas andmeid püramiidide tippude ebatavalise mõju kohta inimese psüühikale ja füsioloogiale. Seepärast ei saanud Juri Ivanovitši arvamust Berlitzi kirjeldatud Bermuda kolmnurga piirkonnas toimiva mõju kohta pidada alusetuks.

"Vaat see on alles skeem!" katkestas mõtted hüüatusega Ravil.

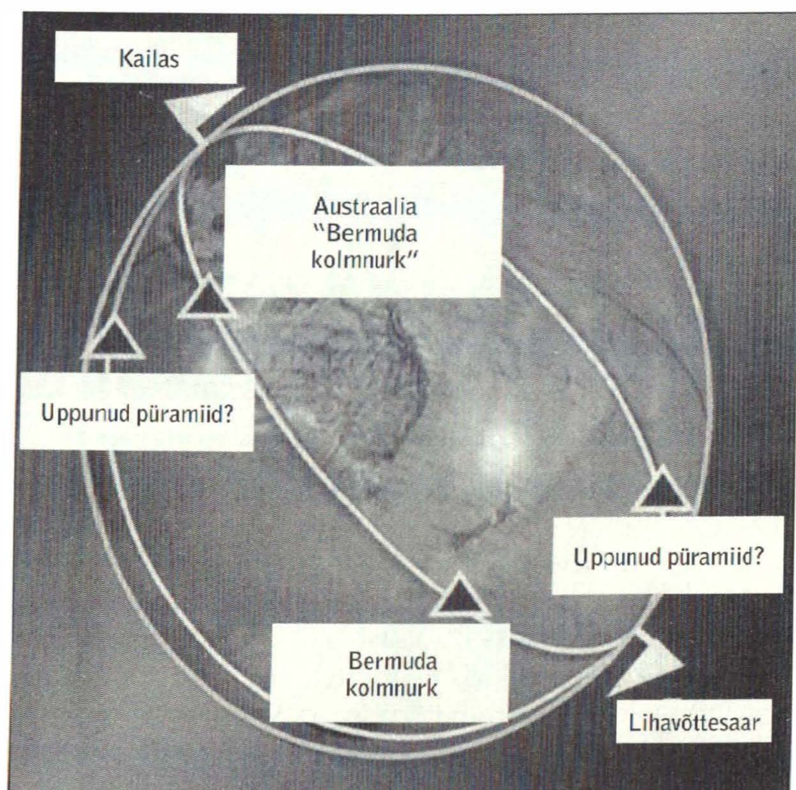
"Selle maailma peamisi iidseid monumente ja püramiide koondava skeemi aluseks on Kailas – püha Kailas. Arvatavasti seal asubki Jumalate linn," ütlesin juba eelnevalt konstateeritud mõtte veel kord välja.

"Kas mäletad, šeff," ütles Juri Ivanovitš, "Egiptuses viibides mõtlesime, kuhu vaatab sfinks. Nüüd, kui see skeem on gloobusel, olen veendunud, et sfinks vaatab Jumalate linna poole. Täpselt räägin – sinna see vaatab. Teisiti ei saa see olla! Kõik püramiidid, samuti sfinks, saavad alguse Jumalate linnast. Jumalate linn ja Kailase mägi on olnud kogu maailma juht... võib-olla ka praegugi..."

"Munk Arun rääkis, et kõik püramiidid saavad alguse Tiibetist," lisasin mina.

Jäime gloobusel olevat skeemi vaadates vait.

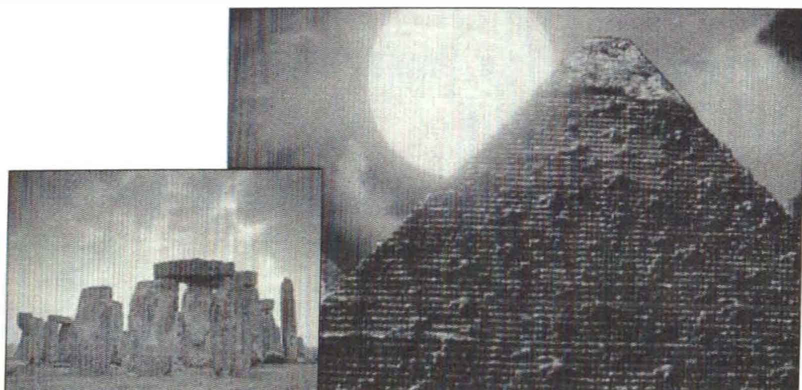
"Muide," katkestasin vaikuse, "kui selline süsteem eksisteerib ühel pool maakera, siis peab ka teisel pool sarnane süsteem olema."

Kui maakeraühel pool eksisteerib range asetusega iidsete monumentide süsteem, siis peab see olema ka maakera teisel poolel.

Arvestasime välja sümmeetriliste püramiidide ja iidsete monumentide asukohad, need on uppunud ookeani.

Varustasime end jälle niidi ja kleepuva plaastriga ning varsti sai ka teisel pool gloobust valmis sümmeetriline skeem, märkisime telje abil ära Egiptuse ja Mehhiko püramiidide, Stonehenge ja Bermuda kolmnurga suhtes sümmetrilised kohad. Töö lõpetanud, nägime, et kõik sümmeetrilised kohad jäävad ookeanide piiride sisse. Siit võis teha järelduse, et oletatavad sümmeetrilised püramiidid ja iidsed monumendid on uppunud ookeani.

Iidsetel aegadel ehitati Maale terve püramiidide ja monumentide süsteem

"Seepärast ei olegi keegi teisel pool maakera kunagi leidnud püramiide ja iidseid monumente!" hüüatas gloobusele viidates Ravil. "Need on kõik vee all, see tähendab uppunud."

"Kas mäletad, šeff," sikutas Juri Ivanovitš mind varrukast, "kuidas sa 1991. või 1992. aastal tegid ettevalmistusi koos Akkuratovi ja Kološenkoga helikopteril ümbermaailmareisile minekuks. Oli see vast avantüür! Hea, et Miša Gorbatšov andis Belovežje ürgmetsas oma võimu käest ja pärast seda teile raha ei eraldatud ning üritus läbi kukkus. Te oleksite ilma alkoholita põhjapoolusel ära jäätunud ja hukkunud. Ma mäletan veel sinu jutustust, et te kartsite kohti, mis jäid Indoneesia ja Austraalia vahele. Valentin Akkuratov rääkis, et seal hukkub palju lennukeid. See koht on sümmeetriline Bermuda kolmnurgaga – see tähendab siis "Austraalia Bermuda kolmnurka"."

"Ei tohi välistada, et seal vee all on samuti püramiidid ja iidsed monumendid. Kes teab..."

"Vaadake gloobust," tõi Ravil erutunult kuuldavale, "Egiptuse püramiidide suhtes olev sümmeetriline ala asub Vaikses ookeanis, Mehhiko püramiidide suhtes sümmeetriline ala India ookeanis, Stonehenge suhtes sümmeetriline ala Vaikses ookeanis ja "Austraalia Bermuda kolmnurgast" me juba rääkisime. Selge ju, et neid ei ole suudetud avastada. Kuid meie või-

me täpselt näidata kohad, kust neid vee all olevaid püramiide ja iidseid monumente otsida."

"Ma olen justkui kusagilt uppunud püramiidide kohta lugenud," sattusin segadusse. "Täpselt ei mäleta – kas Blavatskaja teosest või Nepali laamade juures tiibeti tekstidest. Arvatavasti otsides leiaksin üles. Kuid peamine ei ole see – püramiidide ja iidsete monumentide asukohtade süsteem on imetlusväärselt täpne, et kahtlusteks ei ole enam alust – see on kellegi poolt iidsetel aegadel loodud."

Istusime ja vaatasime gloobust. Pea valutas nii nagu tavaliselt pärast tugevat ajupingutust. Sisemine tühjus andis ennast meeldivalt tunda. Viin ei istunud. Tegime teed.

"Kas sul, šeff, marmelaadi ei ole?" küsis Juri Ivanovitš. "Roheline keermega oli maitsev. Mäletad, milline see marmelaad oli: keerdus spiraalikujuliselt ja lõppes tipus. Täna vallutasime ühe tipu. Ja neid tippe tuleb veel oi kui palju..."

Kuidas ehitati püramiidide ja iidsete monumentide ülemaailmne süsteem

Hakkasin teed juues mõtlema gloobusel avastatud püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi päritolule. Selles süsteemis hakkas kõigepealt silma see, et osa püramiide ja monumente on Maal olemas ja oletuste kohaselt teine osa nendest on uppunud ookeani. Kusjuures uppunud osad sattusid juhtumisi olema just nendes maakera piirkondades, kus esoteeriliste andmete põhjal asusid legendaarsete Lemuuria ja Atlantise mandrite peamised osad.

Lemuuria üle arutleda oli keeruline, sest meie andmed selle asukoha kohta India ja Vaikses ookeanis olid ebatäpsed. Kuid Atlantise peamise mandri kohta oli meil kolme Himaalaja ekspeditsiooni jooksul kogunenud rohkem informatsiooni: Atlantise mandriala kattis suurema osa Vaiksest ookeanist,

kaasa arvatud Austraalia ning Atlandi ookeanis oli atlantidega asustatud Platoni saar.

Võttes arvesse kaheldava väärtusega fakte nii selle kohta, et ülemaailmne püramiidide ja iidsete monumentide süsteem võis olla ehitatud ainult maakera ühele poolele ning üks osa püramiididest ja monumentidest võis olla ehitatud vee peale ja teine osa vee alla, oli üsna loogiline mõelda, et nimetatud süsteem ehitati veel enne Atlantise aega, kui mandrite piirjooned olid täiesti teistsugused. Jelena Blavatskaja andmetel hukkus aga Atlantise peamine manner ülemaailmse veeuputuse tagajärjel 850 000 aastat tagasi! Kaasaegsed andmed hindavad iidsete ehitiste, nagu näiteks Egiptuse püramiidide vanuseks ainult 5000 aastat!

Paradoks! Sellegipoolest kaldun ma midagi kinnitades uskuma, et esoteerilised andmed on tõele lähemal, kui mistahes vanuse määramine süsinikmeetodi abil. Teadlasena võin öelda, et igal mõõtmismeetodil on omad head ja vead, loogika on uurija mõttele ja ebatäpsustele hinnangute andmisel ainus abivahend. Ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi aluste uurimisel räägib loogika, et see süsteem pärineb kahtlemata iidsetest aegadest. Loogika ise oli alljärgnev.

Esiteks peab arvesse võtma kirjanduse andmeid (eelkõige S. B. Proskurjakovi omad), et kaasaegse ehitustehnoloogia saavutuste abil ei ole selliste püramiidide nagu need on Egiptuses, ehitamine võimalik, ammugi mitte egiptlaste orjatöö abil, mil ratas ja metallist tööriistad olid veel leiutamata. Cheopsi püramiidi plokid kaaluvad 2,5 kuni 600 tonni. Selliste raskuste teisaldamist on lihtsam seletada kaasaegses esoteerilises kirjanduses toodud seletustega psüühilise energia antigravitatsioonilisest efektist, mida lemuurlased ja atlandid valdasid täiuslikult, kui jahuda orjadest ehitajate puidust veeremite ja nööride teooriast.

Teiseks on püramiidide rolli seletus tsaaride või vaaraode matmispaigana kaheldav kas või seetõttu, et mitte üheski püra-

miidis ei ole tänaseni leitud ühtegi muumiat. S. B. Proskurjakov kirjutab selle teema kohta eeltoodud raamatus (lk 34): "Enne kui rääkida vaaraode matmispaigast, on püramiidist vaja leida kas või ühe vaarao muumia, neid ei ole siiani aga leitud." Seepärast on lihtsam arvata, et atlantide ja lemuurlaste eelmised tsivilisatsioonid ehitasid vastavalt oma peenenergiate kasutamise oskusele ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi meie jaoks praegu veel tundmata põhjusel, kui fantaseerida vaaraode eneseülistamiseks ehitatud kolossaalsete ehitiste teemal. Jumal ei oleks neil ennast niimoodi ülistada lubanud! See on patt! Tänu teaduse arengule muutuvad aga meie teadmised kiiresti ning arvatavasti täna uskumatuna tunduv teooria muutub homme enesestmõistetavaks.

Ja lõpuks peab rõhutama seda otstarbekust, mille järgi oli mõttekam ühtne püramiidide ja monumentide ülemaailne süsteem luua mitte vee alla, vaid mandritele ning see oli võimalik vaid mandrite teistsuguse asetuse korral. Võimalik, et Atlantise aegadel paiknes püramiidide ja monumentide ülemaailne süsteem maismaal. See võis nii olla ka juba Lemuuria aegadel.

Niisiis võib loogikale toetudes mõelda, et püramiidide ja monumentide ülemaailse süsteemi on loonud mitte meie tsivilisatsiooni inimesed, vaid atlandid või lemuurlased. Kes nimelt?

Teadaolevalt eksisteeris lemuurlaste tsivilisatsioon Maal palju miljoneid aastaid tagasi. Hiigelsuurt kasvu lemuurlased valdasid vaimu jõudu täiuslikult ja sellel põhimõttel loodud tehnoloogiat kasutades mõjutasid nähtavasti psüühilise energia abil antigravitatsiooni. Seepärast ei valmistanud neile püramiidide ja monumentide ülemaailse süsteemi loomine mitte mingisugusi raskusi. Kuid siiski peab tunnistama, et püramiididele ja monumentidele on miljonid aastad jätnud oma jälje, paljud neist on hävinenud.

Loogilisem oleks oletada, et püramiidide ja monumentide ülemaailse süsteemi on ehitanud atlandid. Meil on õnnestu-

nud erinevatest kirjandusallikatest leida tõendeid, et atlantidele olid mingi ajavahemiku jooksul kättesaadavad niinimetatud kullast plaatidele salvestatud lemuurlaste teadmised ning nad lõid selliseid tehnoloogiaid, kus peopesasuuruste lisaseadmete abil oli võimalik teisaldada ruumis hiiglasuuri kivirahnusid. Seepärast võisid olla püramiidide ja monumentide ehitajad ka atlandid.

Vaatamata sellele, et Atlantise peamine manner hukkus ülemaailmse veeuputuse tagajärjel 850 000 aastat tagasi (J. P. Blavatskaja andmetel), jäi osa atlante Tiibeti ja Gobi piirkonnas ning Atlandi ookeanis paikneval Platoni saarel ellu. Sellega seoses võis mõelda, et ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi vanus võib olla ligikaudu 850 000–1 000 000 aastat, kuigi täiesti välistada ei saa ka seda, et seda süsteemi on täiendatud ja remonditud ka suhteliselt hilistel aegadel. Täiesti võimalik, et Berlitzi kirjeldatud Bermuda kolmnurga piirkonna püramiid ehitati Platoni saarele allesjäänud atlantide poolt pärast veeuputust, saar ise vajus ookeani kõigest 12 000 aastat tagasi (J. P. Blavatskaja andmetel).

See paljusõnaline arutelu, mis tekkis gloobusele tõmmatud püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi vaadates, puudutas tol õhtul paratamatult ka selle süsteemi loomise eesmärke.

Milline oli ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi loomise eesmärk

Oli loomulik mõelda, et kogu maailma haarav hiigelehitiste süsteem ei saanud olla ehitatud atlantide poolt järeltulevatele põlvedele vaid demonstreerimise eesmärgil. Kahtlemata täitis see mingit konkreetset rolli. On tähelepanuväärne, et sellesse süsteemi kuuluvate ehitiste matemaatilised seaduspärasused on nähtavad vaid gloobusel – nagu kosmosest Maad vaadates.

Seepärast tundus ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide ülemaailmse süsteemi loomise kosmiline eesmärk täiesti tõenäoline.

Meie arutluste kosmilisest kontekstist rääkides oleks võinud välja tuua hulgaliselt ulmelise iseloomuga oletusi kosmosetulnukate maapealsete orientiiride kohta. Kuid need oletused oleksid olnud inimeste jaoks harjumuspärane soov selgitada seletamatut tavaliste arusaadavate kriteeriumide abil.

Püüdsin harjumuspärast mõttemalli vältida ja meenutasin hulgaliselt idamaade esoteerilises kirjanduses toodud huviäratavaid andmeid, millest mõned on kaasaegses füüsikas ka kinnitust leidnud. Asi seisneb eelkõige eelmiste tsivilisatsioonide inimeste energeetikas, mida nad kasutasid praktikas põhimõttel – inimene on kõige võimsam maapealne energeetiline masin – religioossete arusaamade kohaselt on inimene määratletud makrokosmose mikrokosmosena. See tähendab, et kosmiline alge on inimeses juba algselt olemas, seepärast on ta nafta ja gaasi asemel võimeline kasutama lõppematut kosmilise energia allikat. Teadaolevalt koosneb vaimu jõud siirast ja teadvustatud usust Jumalasse, kuid see ajatu postulaat võib olla energeetiliselt mõtestatud vaid siis, kui inimesel avaneb peenenergiate kasutamiseks jumalik kosmiline energiakanal. Tuntud vene füüsiku A. V. Akimovi arvestused näitasid, et kui inimkond hakkab kasutama ainult peenenergiat, siis kümne aasta pärast on peenenergia põhilisest substraadist – Absoluudist – kasutuses kõigest 1 cm^3.

Mulle tundus sellega seoses, et ülemaailmne püramiidide ja iidsete monumentide süsteem reguleerib mingil praegu veel tundmatul viisil inimesele kättesaadavamaks tehes meie planeedi peenenergiat. Ma leidsin oma mälu peidetud nurgatagustest katkendlikud teadmised selle kohta, et peenenergia ei allu energia jäävuse seadusele, et püramiidid on peenenergia kollektorid (kogujad), et kosmos on püramiidikujuline ja muud sellesarnast. Ma arvan, et püramiidide ja iidsete monumentide

globaalne süsteem loodi maapealsete hädavajalike peenenergeetiliste vajaduste rahuldamiseks. Ma kujutasin ette, et püramiidide ja monumentide süsteem on meie riigi energeetiline süsteem, kus traatide ja kõrgete kõrgepingemastide asemel on püramiidid ja monumendid.

Aja möödudes on mõned neist mõtetest täienenud ja konkreetsemaks muutunud. Ainus, mida me tookord Juri Ivanovitši ja Raviliga ei osanud ette näha, oli küsimus aja energiast, mis nähtavasti on maapealse elu aluseks, see on tulevikus püramiidisarnaste ehitiste abil aega korrigeerides võimeline meie elu põhjapanevalt muutma. Seda teemat käsitlen ma aga käesoleva raamatu järgmises köites.

Ma ei osanud ettegi kujutada, et peenenergia on otseselt seotud teie ja meie mõtetega ning et püramiidid reguleerivad mõtteenergiat, seda kas loomingu või hävingu rajale suunates.

Tol õhtul oli tee juba jahtunud ning mõtted keerlesid püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi ja selle tähtsaima osa – püha Kailase mäe ümber.

Ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi alus on Kailas

"Kuule, Ernst, mis sa arvad, miks enne meid ei ole kellelegi pähe tulnud, et gloobusel ära tähistada ja omavahel ühendada kõik püramiidid ja iidsed monumendid?" küsis Juri Ivanovitš sõrmega gloobust puudutades. "Kõik on ju nii lihtne!"

"Juri Ivanovitš, olen täiesti veendunud, et inimesed on üritanud seda teha," hakkasin asja kallale asudes rääkima. "Ma olen vist isegi lugenud, et gloobusel Egiptuse ja Mehhiko püramiide ühendades leiti mingisugune matemaatiline seaduspärasus. Kuid puudus täiuslik süsteem. Miks? Keegi ei osanud arvestada püha Kailase mäge! Mitte keegi ei osanud oletada, et see mägi on hiigelsuur püramiid! Kui meie seda oletasime, asetus kõik

oma kohale: ühel teljel on Kailas, maakera teisel pool oli aga legendaarne Lihavõttesaar ning kõik püramiidid ja iidsed monumendid osutusid selle süsteemi osadeks. Tänu munk Arunile, kes näitas püha mäe ülesvõtteid!"

"Jaa, ilma Kailaseta ei oleks midagi välja tulnud," kinnitas Ravil gloobust uurides.

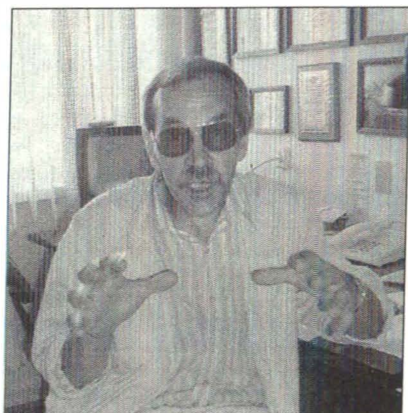
"Üks asi on küll uskumatu," jätkasin, "see, et Kailas on püramiid – see on ikka tohutult suur. 6666 meetri kõrgune püramiid! Arvatavasti asub selle jalam Tiibeti platool 4000–5000 meetri kõrgusel, kuid isegi selleta on raske ette kujutada, et Maal võiks eksisteerida veel avastamata ligi kahe tuhande meetri kõrgune püramiid! Ja seda isegi siis, kui võtta arvesse, et suure Egiptuses asuva suure Cheopsi püramiidi kõrgus on kõigest 146 meetrit. Peab minema Tiibetisse ekspeditsioonile, et ise kohapeal kõiges veenduda! Ainult munk Aruni poolt näidatud ülesvõtte alusel hinnangut anda ei ole piisav. Äkki on Kailas tavaline mägi?"

Juri Ivanovitš pöördus turritades minu poole:

"Mis seal ikka kahelda, kas on püramiid või mitte! Vean kihla, et Kailas on püramiid. Šeff, ma olen matemaatikas sinust tugevam. Sina oled ikkagi arst. Niisiis – püramiide on väga erisuguseid – võrdle omavahel kas või Mehhiko ja Egiptuse omasid. Kohe näha, et Kailas on väga keerulise konstruktsiooniga püramiid."

"Arvatavasti on Kailast parem nimetada mitte püramiidiks, vaid püramiidisarnaseks konstruktsiooniks," panin ette.

"Nimeta kuidas tahad, kuid Kailas ei ole tavaline mägi," ei jäänud Juri Ivanovitš rahule. "Ütlen sulle, et matemaatikas ei ole midagi niisama – kui sümmeetria on, siis on – ja kui selle sümmetria gloobusel moodustavad püramiidid ja iidsed monumendid, siis miks peaks sellesse süsteemi kuuluv Kailas olema tavaline mägi? Sümmeetria seaduse järgi peab Kailas olema püramiid või iidne monument. Vaata – Kailase ja Lihavõttesaare vahelise maa ühel neljandikul asuvad Egiptuse püramiidid, teiselt poolt vaadatuna asuvad selle vahemaa kolmandal nel-

Juri Ivanovitš Vassiljev: "Kui atlandid pärast ülemaailmset veeuputust Tiibetisse kogunesid, muutusid nad paugupealt vaimseteks."

jandikul Mehhiko püramiidid. Kõik see asub maakera ühe neljandiku piires. Võta või Kailasest lähtuv keskmine joon: üks kolmandik vahemaast – Kailas, Lihavõttesaar, Stonehenge, veel üks kolmandik vahemaast – Bermuda kolmnurk. Niisiis on Kailas püramiidide ja iidsete monumentide alus.

"See on veenev," ütles Ravil.

"No jaa..." vastas Juri Ivanovitš rahulolevalt.

"Jura, sul on arvatavasti õigus," nõustusin mina. "Ega Kailast Idas asjata pühaks mäeks nimetata ja maailma kõige suuremaks pühaduseks peeta."

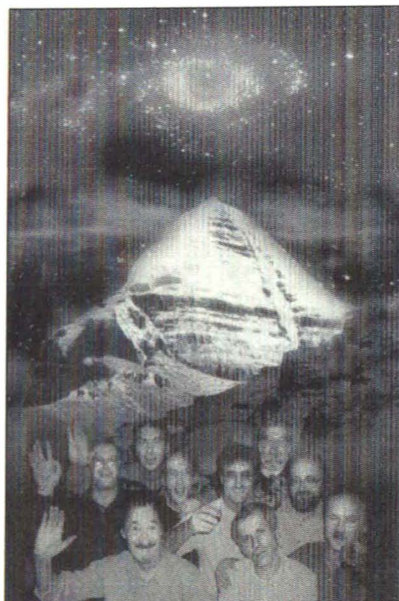
"Idas on inimesed targemad," märkis Ravil.

"Muide – Ida ja Lääne mõtlemisstiilid on paradoksaalsed," jätkasin vestlust. "Lääne mõtlemisstiili saab iseloomustada ainult faktidesse uskumisega, Ida mõtlemisstiil põhineb aga allegoorial. Kui Ida inimene – olgu hindu või nepaallane – selgitab mingit keerulisemat teemat, räägib ta kaua armastusest, jumalikkusest ja toob palju näiteid, mis ajab palju konkreetsema mõtlemisviisiga Lääne inimese segadusse. Samas Lääne inimese poolt toodud informatsiooni faktiline käsitlemine on Ida inimese jaoks hingetu ja ei kutsu temas esile kunagi entusiasmi. Seepärast on Ida ja Lääne vahel teineteise mõistmine teatud mõttes piiratud. Nii ma mõtlen."

"Nõus," noogutas Juri Ivanovitš.

"Minu pilgu läbi on sellega seotud fakt, et Lääne teadlased ei ole tänaseni tähelepanu pööranud massilisele püha Kailase mäe kummardamisele Idas," ütlesin mina. "Noh – hindud ja

tiibetlased kummardavad mingisugust mäge – no las nad siis jumala pärast kummardavad! Teisest küljest vaadatuna – täielikult hingelisse pühendumusse sukeldunud Ida inimesed ei ole püha Kailase mäge kummardades selle põhjuste üle nähtavasti mõtisklenud. Niiviisi tekkis paradoks, mis viis selleni, et teaduslikust vaatevinklist lähtudes ei ole Kailase mäele keegi tähelepanu pööranud ja selle peale tulnud, et püha mägi võiks olla iidne monument. Õnneks meie pöörasime sellele tähelepanu ja seda seepärast, et eelnevad Himaalaja ekspeditsioonid muutsid paljuski meie läänepärast mõtlemisviisi ja sundisid austama Ida iidseid pärimusi."

Kailas on inimestest tugevam

"Lugesin kuskilt, vist ajalehest "*Versija*" ("Versioon" – tõlk)," hakkas Juri Ivanovitš uuesti rääkima, "et pärast ülemaailmset veeuputust kogunesid atlandid Tiibetisse. Nad üritasid ülemaailmse veeuputuse põhjustanud pattu Jumala ees lunastada, muutusid hetkega vaimseteks ning hakkasid oma tehnoloogiaid vaimse mõõdupuu alusel looma. See tähendab, nad hakkasid kuulama oma alateadvust. Kuid oli juba hilja... Nii oli kirjas ühe laama poolt leitud iidsel paberil, kirjutas ajaleht. Ma siis mõtlengi, et äkki ei ole Kailasest ja püramiidide süsteemist vaja rääkida! Rahvas on kurjust täis, äkki põlgavad nad selle ära?!"

"Üldiselt jah," nõustus Ravil.

Jäin mõttesse ja ütlesin eneselegi ootamatult: "Ärge kartke, Kailas on meist tugevam."

"Sa suhtud sellesse nagu elusolendisse."

Hinges möllas rõõmsate ja ärevate tunnete konglomeraat. Mõistsin, et veidike on avanenud ühe iidseima loomingu saladus, millesse on kätketud eelmiste tsivilisatsioonide lihtsus ja originaalsus, kuid alateadlikult tundsin seesmist segadust, mis tekib tundmatu ja arusaamatuga kokku põrgates.

"Küll see elu on keeruline! Nii palju tundmatut!" mõtlesin nende tunnete võimuses olles. "Ma tunnen, et Jumalate linn on seal – Kailase juures."

"Vaadake," katkestas Ravil minu mõtted, "Kailasest algav ja Mehhiko püramiidide poole suunduv joon läbib Põhjapooluse."

Gloobust vaadates veendusin selle tõepärasuses, kuid ei pööranud sellele faktile pikemalt tähelepanu. Ma mõtlesin juba korduvmõõtmiste tegemisele suuremal gloobusel ja gloobuse arvutimudelil. Möödub umbes kolm nädalat, mille jooksul need tehtud saavad ja veendume, et meil on õigus. Ravili poolt äramärgitud fakt Põhjapooluse kohta hakkab etendama olulisemat rolli ning annab legendaarse Atlantise kohta palju huvitavat informatsiooni.

Tollel õhtul juba kodudesse laiali minnes täitsid mind tunded, mis olid esile kerkinud joonitud gloobust ja püramiidide ning iidsete monumentide skeemi vaadates, tõstsin end teiste eest peites silmad taeva poole ja ütlesin endamisi: "Suur tänu sulle, Jumal!"

Palun lugejal pöörata tähelepanu käesolevale peatükile.

Autor.

V PEATÜKK
Traagiline läkitus iidsetelt inimestelt

MINU KABINETIS OLI kaks jooni täis veetud gloobust – üks suur, teine keskmine. Juri Ivanovitš Vassiljev vahetas niidid, mis märgistasid ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi kontuure, püramiidide ja monumentide asupaigad märgistas aga punaste lipukestega. See oli väga ilus.

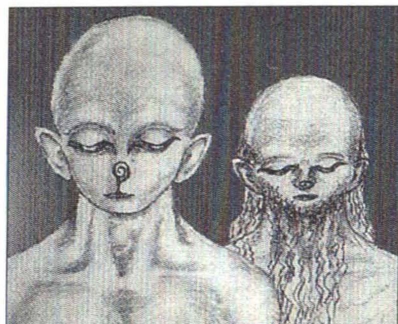
Aeg-ajalt vaatlesin ühte gloobust kahest ja püüdsin leida uut mõttejätku. Kuid uusi mõtteid ei tekkinud. Ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi kujutis oli lummav ja suunas tunnete maailma. Reeglina olid need tunded grandioosselt mõjuva iseloomuga ja tekitasid tunde, nagu oleksin kokku puutunud kadunud tsivilisatsioonidega. Ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi hiigelsuuri mõõtmeid ette kujutades tundsin end aeg-ajalt väikese ja tähtsusetuna, kuid suurema osa ajast olid need grandioosselt mõjuvad tunded meeldivad, eriti aga pärast rasket operatsioonipäeva – need kas rahustasid või viisid hingeseisundi teistsugusele rakursile.

Ma ootasin. Ootasin, millal alateadvus jõuab koos minu sisemise, teadvusele allumatu "minaga" uuele teadmiste tasandile ning hakkab pikkamööda sind millegi uue teadvustamise suunas tõukama, et saaksid millalgi hõisata: "Idee! Vaadake!"

Kuid sisemine “mina” vaikis ja rahulolu ning heasüdamlikkus hakkasid mind ärritama. Hakkasin muutuma teadlasest ja uurijast keeruliste operatsioonide tegemise masinaks. Mõistsin veel halvasti, et oma sisemist “mina” peab vaatamata perioodilistele viljatutele mõtetele, samamoodi pingutatud mõttetegevusele suunama ja et tavaline intuitiivse mõttevälgatuse ootamine võib venida lõputult pikaks.

Kas iidsed inimesed on tõesti endast märgi maha jätnud?

Oli 1999 aasta juunikuu. Räägiti Nostradamuse ennustusele toetudes maailma lõpust. Mina rakendasin kogu jõu raha kokkuajamisele – seekord ekspeditsioonile Tiibetisse, Jumalate linna otsingutele. Kailas meelitas enda poole justkui ennustades, et Jumalate linn asub tema kõrval. Kuid selles oli jäänud midagi välja ütlemata, midagi originaalset, lihtsat ja väga tarka. Mis see oli? Ma ei teadnud. Tundsin juba alateadlikult, et ülemaailmse püramiidide ja iidsete monumentide süsteemi loonud atlandid jätsid meile – oma järeltulijatele – märgi, mille lahti mõtestamine oleks ekspeditsiooni eelõhtul olnud väga soovitav. Sellisel juhul oleks ekspeditsioon saanud pöörduda hoopis teistsugustele rööbastele. Kuid mis märk see on? Arvatavasti minu palju targem sisemine “mina” juba teadis, mis märk see oli, kuid ma ei suutnud kuidagi ümber sündida, et seda mõtet tabada. Tunnetasin vaid, et iidsed inimesed on valinud informatsiooni edastamiseks superoriginaalse viisi, kuid ma ei osanud isegi ette kujutada, et see märk saab suure tragöödia märgiks.

Millise märgi jätsid iidsed inimesed?

Ümber ma siiski sündisin. Nüüd ma tean, mis märk see oli. Omamoodi kaasosalisteks said selles minu sekretärid ja referendid Gulnara ja Tatjana.

Gulnara ja Tatjana

Minu natuuri juurde kuulub üks vilets iseloomujoon – mulle meeldib poosetada, kuid õnneks teen seda harva. Teades, et mu välimus on keskpärane ja banaalne, realiseerin elus seda iseloomujoont nii, et etendan tarka inimest. Loomulikult ei saa ma seda endale lubada tuntud teadlaste juuresolekul, kuid teaduskaugete inimeste hulgas tegelen tähtsa näoga teadusega ning lausun kõige ebasobivamal momendil: "Mõte hakkas jooksma...". Panen seejuures sigaretiga tähtsalt edasi-tagasi jalutades kellegi oma mõtteid kirja panema ning hakkan dikteerima, rõhutades eriliselt sõnu "koma" või "punkt". Hea, et mul ei ole mobiiltelefoni, seda käes hoides lähen momentaalselt õhku täis nagu hani ja hakkan marsisammul küünarnukke kehast eemale lükates kõndima.

Selletaolise mõttetegevuse arendamiseks on ideaalne atmosfäär kas mõnel peol või sünnipäeval, siis on inimesed juba lõbusad ja sina justkui targem, sest tegeled teadusega.

Sellist iseloomuomadust täiesti negatiivseks ka nimetada ei saa. Näiteks ma ei muretse, kui demonstreerin lõikust välismaal ja läbi monitori jälgib operatsiooni palju arste, vastupidi – üritan kätega elegantsemaid liigutusi tehes opereerida paremini. Ma olen Venemaa esindaja ja esinen teatava paatosega Venemaa au nimel, kuid mitte keegi ei arva, et selles mängib tegelikult olulist rolli isiksus ja kirurgi odava varjundiga iseloomu kvaliteet.

Kõige paremini tunnevad seda iseloomujoont minu sekretärid Gulnara ja Tatjana. Nad suhtuvad minu esinemiskombesse filosoofiliselt ja järgivad arvatavasti printsiipi – millega ka laps

ei tegeleks – peaasi, et ei nutaks. Kõige sagedamini panen oma mõtteid dikteerides ja alandavalt sõna "koma" deklameerides ning "mõttejooksu" olukorrale tähendust andes kirjutama just neid. Pärast järjekordset ajurünnakut õigustan sageli ennast Gulja ja Tanja ees selgitusega, et olen juba tudengiajast meditsiiniinstituudi lärmakas kuuekohalises ühiselamutoas harjunud loenguteks ettevalmistusi tegema. Mõnikord meenutame kolmekesi ühe režissööri stsenaariumi, kes soovis minust filmi luua ja seal olid järgmised sõnad: "...Muldašev seisab aknast tulevas hämaras valguses. Vaikus. Mõtleb. Siis pöörab järsku ümber, sulgeb ukse ja hakkab kätt laubale asetades kirjutama..."

"Niimoodi pole kunagi olnud," naerab Gulja. "Ümberringi on virrvarr, lärm, telekas mängib... Aga et vaikuses, hämaras valguses – ei ole olnud."

Oma minevikku igatsusega või igatsuseta vaadates võin märkida, et kogu minu teadusliku karjääri ajal on tähtsaimad mõtted tekkinud just nimelt sellises idiootlikult mitte-teaduslikus atmosfääris. Nii on Jumal andnud! Nähtavasti tõukab esiletükkiv iseloom minu mõtteaparaadi hästi tööle.

Oli 1999. aasta sooja juunikuu reede õhtu. Meil oli ühe operatsiooniõe sünnipäevapidu. Lõbusad ja erutatud inimesed kõndisid mööda operatsiooniblokki, tantsisid arstitubades, käisid minu vastuvõtukabinetis. Tundus, et hakkasin koos teistega juba lõbutsema, kuid eelpool nimetatud iseloomuomadus tõmbas mind tagasi ja ma ütlesin tähtsalt:

"Tanja, võta paber, mõte hakkas jooksma!"

Mõtlema hakates avastasin, et mingit mõtet ei olnudki. Lihtsalt seisin ja teadvustasin, et lõpuks olen saanud omale head sekretärid. Üldiselt ei ole mul elu jooksul sekretäridega vedanud: ühe sekretäri jaoks oli liiga palju tööd, teine ja kolmas sekretär hakkasid omavahel nii riidlema, et pidin ise oma tasse ja lusikaid pesema hakkama. Gulja ja Tanja said sõpradeks juba esimesel päeval ja minu teada ei ole nad kordagi omavahel riielnud ning austavad teineteist sügavalt.

Tatjana ja Gulnara

Gulnara on loomult väga energiline, oskab suurepäraselt toitu valmistada, ei unusta iialgi midagi, on delikaatne ja muudkui lendleb oma kõrgeid kontsi klõbistades. Kui ma tööle ilmun, vaatab ta tingimata mu pealaest jalatallani üle ja ilusa liigutusega eemaldab mingi niidikese või puru. Gulja oskab ka spagaati teha. Tihedatele telefonikõnedele vastab soojalt ja heatahtlikult. Ta armastab inimesi ja ei väsi neist iial.

Tatjana sarnaneb väga laulja Nataša Koroljovale, kuid selline võrdlus talle ei meeldi, ta viitab naiselikule individuaalsusele. Teresa Durova, kes meil pärast operatsiooni toibus, ütles Nataša Koroljovat tundes, et Tanjake on parem. Teised naised räägivad, et Tanja on väga tugev neiu ja et isegi üles käänatud varrukatega totter hall kampsun on temal viimane moeröögatus. Tanja õpetab mind pidevalt riides käima ja samal ajal leiab minu riietel pidevalt niidiotsakesi. Ta suudab haigele kaasa tundes nutta, on oma töö suhtes väga vastutustundlik ja ütleb sõna "jah" asemel "muidugist". Moskvalannana armastab Tanja väga Moskvat ja eriti oma sünnikohta Himkit, ta räägib, et maailma kõige ilusam metroojaam on Retšnoi Vokzal.

"Niisiis, Tanja – kirjuta... m... m..." tõin kuuldavale. "Atlantide poolt meile, järeltulijatele jäetud märkidele mõeldes võib öelda... m... m... et see märk... m... m..."

"Kas nii kohe kirjutangi – m... m...?" torkis Tanja.

"M... jah... m... m..."

Mõte oli juba kujunud, kuid ei tulnud kuidagi teadvuse tasandile välja. Lõpuks mitu korda veel em-itades hakkasin normaalselt rääkima.

Kailas – iidse Põhjapooluse tipp

"Kirjuta, Tanja! Omal ajal Jumalate linna Maal eksisteerimise hüpoteesi analüüsides," hakkasin dikteerima, "õnnestus mul välja tulla oletusega, et selle võimalik asukoht on Himaalaja ja Tiibeti piirkonnas..."

"Milleks nii palju ühetüübilisi sõnu – hüpotees, oletus, võimalik? Saaks äkki kirjutada palju konkreetsemalt?"

"Tanja! Konkreetsemalt rääkimaks peab Jumalate linna esialgu üles leidma. Kirjuta edasi!"

"Kirjutan."

"Oletus, et hüpoteetiline Jumalate linn* asub Tiibetis, põhines paljudel Blavatskaja teosest "*Tainaja doktrina*" saadud usaldusväärsetel faktidel, need annavad tunnistust sellest... koma..."

"Juba panin."

"...et just selles maakera piirkonnas asuvad legendaarne Vara, "Suured Targad" ja Jumalate riik... Oota!"

Tatjana tõstis mulle pilgu. Ütlesin hingestatult:

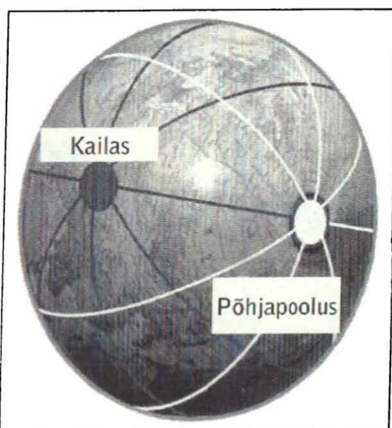
"Blavatskaja kirjutas, et Jumalate riik asus polaarpiirkonna lähistel. Väljendeid "Jumalate riik" ja "Jumalate linn" võib pidada sünonüümideks. Kui arvestada, et Jumalate linn on seotud püha Kailase mäega, siis võib mõelda, et iidne Põhjapoolus asus Tiibetis! Kas mitte Kailas ei ole iidse Põhjapooluse tipp? Mõtleme veidi!"

"Mõtleme. Kas kirjutan?"

"Ei. Kuula enne. Blavatskaja kirjutab oma teose "*Tainaja doktrina*" mitmes kohas, et Põhjapoolus ja polaaralad on Jumalate asupaik, Jumalate riik, positiivsete jõudude tegutsemispaik ja muud sellesarnast. Teiselt poolt vaadatuna on palju andmeid selle kohta, et püha Kailase mägi on iidne ja müstiline paik, mis sarnaneb ebatavalise püramiidiga ja et see asub püramiidide ja iidsete monumentide ülemaailmse süsteemi keskmes.

* vaata esimese raamatu II peatükki

Siit võib loogiliselt järeldada, et iidsetel aegadel oli püha Kailase mägi endise Põhjapooluse tipp. Blavatskaja järgi on Põhjapoolus Jumalate asupaik, iidsetel aegadel siis Jumalate linna asupaik. Tähendab, et kauges minevikus oli Põhjapoolusel linn, eriline linn – Jumalate linn, kus asus kõige tähtsam monument – püha Kailase mägi. Paneme selle kirja!"

Võib-olla oli Kailase mägi iidne Põhjapoolus

"Kirjutan."

Kasutasin selle mõtte dikteerimisel palju keerulisi väljendeid, siis aga küsisin:

"Tanja, kas see, mis ma rääkisin, oli arusaadav?"

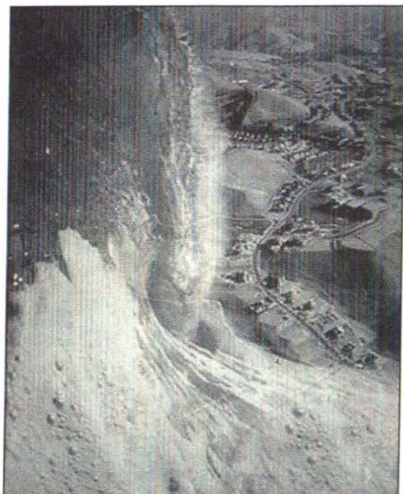
"Üldiselt jah. Tuleb välja, et iidsetel aegadel oli Põhjapoolus Tiibetis. Jumalate linn paiknes külmal polaaralal ümber Kailase mäe," ütles ta kokkuvõtteks.

"Niisiis – vastavalt meie hüpoteesile," jätkasin dikteerimist, "kattis iidsetel aegadel, kui Põhjapoolus paiknes Kailase mäe aladel, Maad teistsugune magnetvõrgustik ja kompassid töötasid teisiti. Loomulikult asus teises kohas ka Lõunapoolus, ja nimelt oli selle tipp Lihavõttesaarel, kuna see asub Kailase mäe suhtes samal teljel, kuid teisel pool maakera. Huviäratav on see, et iidsetel aegadel on Põhja- ja Lõunapoolustele ehitatud monumente, kaasaegsed poolused on aga jäised kõrbed."

"Kas tohib esitada küsimuse?" katkestas Tatjana. "Kas nii võib olla, et ka meie kaasaegsetel poolustel on monumente, kuid need on jää all?"

"Täiesti võimalik."

Asetasin gloobuse lauale, pöörasin seda nii, et üheaegselt oleksid nähtaval nii kaasaegne Põhjapoolus kui ka Kailase

850 000 aastat tagasi toimunud ülemaailmne veeuputus tekkis Maa telje nihkumise tulemusel

mägi ja kujutasin äkki ette, kuidas Maa telg muutis oma asukohta, millega kaasnes ka pooluste asukoha muutumine. Peas vilksatas Blavatskaja fraas: "poolused nihkusid". Mis tookord Maal toimus? Selge, et katastroof oli kolossaalne.

"Tanja, kirjuta," ütlesin pärast hetkelist vaikust.

"Kui arvestada iidsetel aegadel toimunud pooluste nihkumist Kailasest kaasaegse Põhjapooluseni, siis pidi see Maal esile kutsuma kolossaalse kataklüsmi. Millise kataklüsmi? Eelkõige ülemaailmse veeuputuse. Jelena Blavatskaja andmetel toimus ülemaailmne veeuputus 850 000 aastat tagasi, enamgi veel – ta kirjutab ülemaailmsest veeuputusest koos fraasiga "...poolused nihkusid...". Arvatavasti on see aeg ka Maa pooluste nihkumise aeg. Kas panid kirja?"

"Muidugist."

Maa telg nihkus 60° võrra

"Täiesti loogiline on küsida," jätkasin dikteerimist, "mitu kraadi Maa telg nihkus? Mõõdame ära!"

"Täpselt 60°," ütlesin pead tõstes. "See on väga huvitav, väga... Täpselt 60°! 60° – see on üks kolmandik Maa poolõmbermõõdust. Kui korrutame 60° kolmega, saame 180°. Mul on tunne, et see 60° on mingi mõõtühik. Kuid ma ei suuda seda tõestada."

"Mina sain ka 60°," ütles Tatjana, kelle käes oli mall. "Lisaks, 60° x 6 = 360°... – igal pool kuued."

"Tanja – huvitav on see, et ülemaailmse veeuputuse tagajärjel nihkus Maa telg täpselt 60° või täpselt ühe kolmandiku võrra Maa poolümbermõõdu pikkusest. Jääb selline mulje, et Maa telje nihkumine toimus mitte süsteemitult lihtsalt planeedi mingisuguse mõju tõttu, vaid sellise plaani järgi, kus Maa muudab teatud ajavahemiku jooksul oma telje asupaika 60° võrra ehk siis ühe kolmandiku võrra oma poolümbermõõdu pikkusest. Kuid igasugune telje nihkumine on kolossaalne katastroof, kolossaalne tragöödia! Säh sulle siis 60°..."

"Selles on number kuus – see on pahaendeline number. Lisaks veel kaks nulli," märkis Tanja.

"Mis kaks nulli?" ei mõistnud mina. "Selles on justkui üks null, 60 ju."

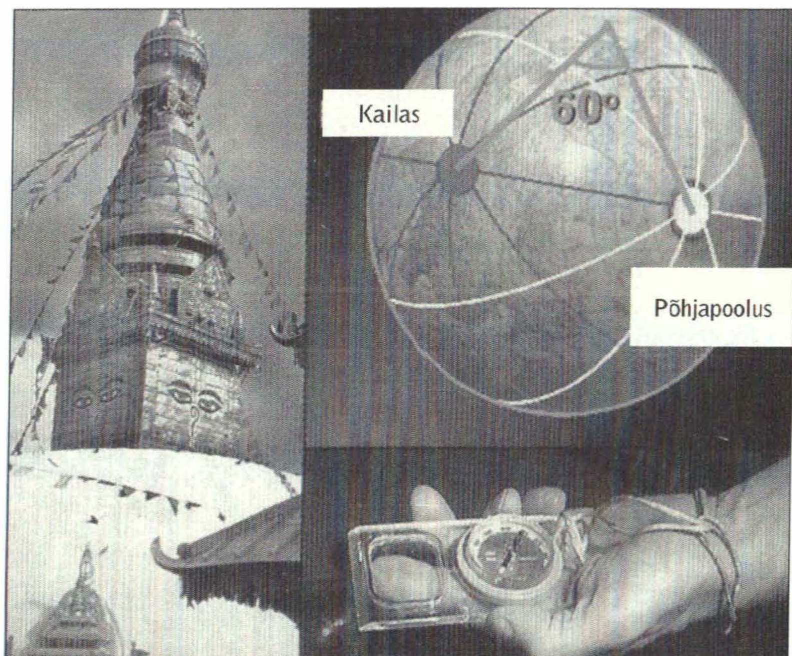
"Noh... üks suur null, teine aga väike – see tähendab kraadi märki."

"A... a..."

Nepali stuupad on ehitatud järgides iidset magnetvõrgustikku

"Kuule," elavnesin mina, "esimese Himaalaja ekspeditsiooni ajal 1996. aastal määratlesin Nepalis olles kompassi abil religioossete stuupade – nendesamade stuupade, millel olid kujutatud hiigelsuured ebatavalised silmad – orientatsiooni. Üritasin vastata küsimusele: "Kuhu need silmad vaatavad?" Selgus, et need ebatavalised silmad kuuluvad lemuurlasele. Niisiis – suurem osa Nepali stuupadest on orienteeritud põhja-lõuna suunalise telje suhtes 60°, see tähendab mööda iidset magnetvõrgustikku – mööda sellist magnetvõrgustikku, kus Põhjapooluseks oli Kailase mägi."

Tookord 1996. aastal ei mõistnud ma paljut. Nüüd hakkasin mõistma, et Nepali stuupad justkui vihjavad oma kaldega Maa kaasaegsest teljest 60° võrra sellele, et nende stuupade "visiitkaardiks" olevad ebatavalised silmad kuulusid inimestele, kes elasid siis, kui poolused asetsesid teisiti.

Nepali stuupad on orienteeritud põhja-lõuna suunalise telje suhtes 60° võrra... võimalik, et mööda iidset magnetvõrgustikku...

"Aga kuidas Nepali laamad seda teadsid?" küsis Tatjana.

"Kõik usule pühendatud ehitised, olgu siis need stuupad, kirikud või mošeed, ehitatakse iidsetest aegadest pärineva kindla plaani järgi. Usutegelased kaitsevad plaani pühalt ning kannavad seda endaga läbi sajandite. Kailase mäele teatud mõttes sarnanevatele stuupadele on iseloomulikud kaks põhimõttelist momenti – orientatsioon mööda Maa iidset magnetvõrgustikku ning iidsete inimeste silmad. Stuupasse sisenedes kummardavad nepaallased iidseid inimesi, kes on elanud siis, kui püha Kailas oli Põhjapoolus. Stuupadel kujutatud silmade omanikud olid nagu Jumalad ning nad väärisid kummardamist. Need on lemuurlased – ülim inimrass; just lemuurlaste rass saavutas ennenägematu arengutaseme ning jättis oma teadmised sügavate Himaalaja ja Tiibeti koobaste peidikutes olevatele kullast

Nepali stuupadel kujutatud iidse inimese silmad

plaatidele, võib-olla... ka mujale... võib-olla ka... ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi sõlmpunktidesse.

Jäin mõttesse. Mulle tundus, et keegi kunagi leiab lemuurlaste kullast plaadid, et keegi dešifreerib need ning siis avanevad inimkonnale suured teadmised, mis muudavad meie elu täielikult. Oleksin isegi neid otsida tahtnud. Kuid ma teadsin, et kõrgemad jõud ei luba nende teadmiste saladust varjavatel eesriietel enne õiget aega langeda, et isiklik panus uuringutesse ei tähenda midagi ja et kõige tähtsam on inimühiskonnas valitsev headuse tase, mis väldib suurte teadmiste kasutamise kurjuse poolt võimu saavutamiseks. Tookord ei osanud ma isegi oletada, et üsna varsti, Tiibeti ekspeditsiooni ajal, leiame ühe peidupaiga ja näeme ilmsi, kuidas peidupaik – nii veider, kui see ka ei tundu – on kaitstud aja abil. Iidsed inimesed ei olnud mitte ainult targad, vaid ka originaalsed.

"Aga äkki kummardasid lemuurlasi ka atlandid?" küsis Tatjana ootamatult.

Vaatasin tema poole ja küsisin vastuseks:

"Kuidas sa sellisele mõttele tulid?"

"Ei tea."

"Huvitav," hakkasin kohe arutlema, "kirjanduses on tõepoolest hulgaliselt andmeid selle kohta, et atlantide tsivilisatsioon – eelmise tsivilisatsiooni inimesed – hakkasid arenema siis, kui

lemuurlaste kullast plaatidele salvestatud teadmised muutusid nende preestritele kättesaadavaks. Nad lõid jumalikul peenenergial töötavad tehnoloogiad. Seepärast on üsna loogiline arvata, et ka atlandid kummardasid lemuurlasi. Kas Nepali stuupad ei ole mitte atlantide usukultuse ehitised?"

"Ernst Rifgatovitš, see kõik on nii huvitav, paneme kirja!"

"Paneme."

Ülaltoodu kirja pandud, arutlesin kuuldavalt edasi. Tanja kirjutas käigu pealt üles.

"Kui võtta tähelepanu alla oletus, et Nepali stuupade ehitusplaan pärineb Atlantise aegadest, muutub seletatavaks ka nende 60° asetus kaasaegse Maa telje suhtes. Ma ei ole Kailast oma silmaga veel näinud, kuid munk Aruni poolt kingitud ülesvõttele toetudes võib otsustada, et Nepali stuupad ja püha Kailase mägi on sarnased; nendel stuupadel on aga kujutatud lemuurlaste silmad. Seega võib oletada, et atlandid kummardasid Kailast ja lemuurlasi, kes on ehitanud selle püha püramiidikujulise mäe."

"Kohe, kohe, ei jõua kirja panna!"

"Niisiis... Loogika viib mõttele, et Kailase ja võimalik, et ka selle ümber paikneva Jumalate linna ehitasid lemuurlased. Kuid alles üsna hiljuti õnnestus meil iidset püramiidide ja monumentide süsteemi uurides jõuda järeldusele, et atlandid* ehitasid Kailase 850 000 – 1 000 000 aastat tagasi! Kumb oletus on õige? Mulle tundub, et tõde on kuskil vahepeal: Kailase ja teised iidsed monumendid ehitasid atlandid, kes said oma teadmised *somadhi* seisundist (keha isekonserveerumine) väljunud lemuurlastelt, kes nii olid viibinud Tiibeti ja Himaalaja sügavates koobastes tuhandeid, aga võib-olla ka miljoneid aastaid. Atlandid nimetasid neid Jumalate poegadeks, sellest on kirjutanud Jelena Blavatskaja ja ka mitmed ida religioonid."

Tatjana pani pliiatsi käest, vaatas mind ja ütles:

* vt selle seeria 3. köidet

"Suurepärane! Ühtegi korda ei olnud "koma" või "punkt".

"M... jaa... Tanja, aga üldiselt... Ära seda kirjuta! Kujuta endale ette atlantide tsivilisatsiooni. Maal elavad viie-kuuemeetrised atlandid, kelle sõrmede vahel on lestanahad. Nii nagu meiegi nad armuvad, abielluvad, sünnitavad lapsi, söövad... Nende teadlased teevad uurimistöid ning preestritega koostöös jõuavad järeldusele, et on saabunud muutuste aeg. Ja äkki ilmuvad tohutu suured, kümne-kahekümne meetri pikkused inimesed – lemuurlased. Atlandid langevad nende jalge ette ja hõiskavad – Jumalate pojad, Jumalate pojad! Lemuurlased ei vasta küsimustele, kust nad pärit on, ning väärikust säilitades valivad välja edumeelsemad atlantidest teadlased, avaldavad neile kullast plaatide saladused ja õpetavad vaimu jõu kasutamise meetodeid. Siis joonistavad nad Jumalate linna ja kogu ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi skeemi ja ütlevad: "Varsti peab Maa telg nihkuma 60° võrra!" Nad näitavad koha, kuhu nihkub Maa telg. Veel ütlevad nad atlantidele... iidsete märgi... ja kaovad teadmata kuhu."

"Iidsete inimeste märk?"

Kõrvaltoast kostuv lärm ja muusika tugevnesid, uks avanes ja mõned kõrgendatud meeleolus naised nõudsid mind ja Tanjat seltskonda.

"Mis see siis olgu! Kus mehed on! Meid lõbustab ainult purjus Seliverstov."

Atlantis hukkus Maa telje nihkumise tõttu 6666 kilomeetri võrra

Ühinesime seltskonnaga. Seliverstov oli tõepoolest nii-öelda kontaktivõimetu ja ainult noogutas. Ütlesin mingisuguse toosti ja istusin sööma.

"Oi, küll on tõsine," näitas minu suunas üks naistest. "Mida te seal välja mõtlesite? Rääkige meile ka, see on huvitav."

"Tüdrukud, hakake parem tantsima."

"Kes meid tantsule palub? Kas daam daami või?"

"Noh, tantsige kiireid tantse."

Teisel pool lauda vestlesid elavalt kolm pitsi käes hoidvat naist. Üks neist nuttis.

"Noh – saate aru," nuuksus ta, "kui toodi kaks kasukat, valisin kohe neist ühe välja. See kasukas oli lihtsalt imeline – pikk, alumine äär ja varrukate ääred kanditud ning ma nägin selles välja nagu kuninganna. Teine oli violetne, ebameeldiv, kapuutsiga ja jäik nagu puu ning ma nägin selles välja nagu loll. Niisiis tema ütles, et ma ostaksin teise. Saate aru – teise... et ma näeksin välja nagu kikimoor. Ise veel seletab, et teine kasukas on nelja tuhande võrra odavam. Kelleks ta mind peab!"

Tõusin püsti, kutsusin Tanja ja läksin naabertuppa tööle. Tagant kostus:

"Ärge siis vähemalt ust kinni pange! Kuulame, mida tarka te rääkima hakkate."

"Hea küll."

Tanja pani paberid lauale. Mina hakkasin suitsetama.

"Kuhu me jäime?"

"Iidsete inimeste märgi juurde."

"Võib-olla märk ongi see 60°?" hakkasin arutlema. "Kahtlane. Midagi siin ei klapi! Kuule, Tanja, arvutame – mitu kilomeetrit teeb see 60° ümber Maa. Niisiis – 60° moodustab Maa poolümbermõõdust (180°) kolmandiku ehk kuuendiku Maa ümbermõõdust (360°). Kooli geograafiatunnis õppisime, et Maa ümbermõõt on 40 000 kilomeetrit. Arvesta palun välja, mitu kilomeetrit on 60°?"

Tanja hakkas arvutama ja vastas nagu kooliplika:

"60° on 6666 kilomeetrit."

"Mida?"

"6666 kilomeetrit. Mis siis?"

"Kui numbrikombinatsiooni 666 peetakse saatanlikuks, siis 6666 on veel hullem!"

Jäin vait. Teisest toast kostus muusika. Kuulus laulja Anna Apina laulis:

Ta sõitis ära öise elektrirongiga,
vaikuses kõndides ikka veel ootad...

Kostus sammude müdin ja hõiked "uu-hh". Naised hakkasid tantsima. Kostus hääl:

"...mitte ühtegi sõna kasuka kohta. Kas lubad?"

Ma ei ole eriline müstikasse uskuja, kuid siinkohal hakkas mul kõhe: Maa ümbermõõt koosneb kuuest 6666 kilomeetri pikkusest osast. Igal pool kuued... aina kuued... Kas tõesti arvude maagiat uskudes tuleb number kuus tunnistada halvaendeliseks numbriks, millesse on kodeeritud planeedi Maa halb negatiivne alge? Või siis fataalne?

Tol hetkel ma ei mõistnud, et Maal eksisteerib koos meiega veel üks maailm – maailm, milles numbrid ja nendevahelised suhted omavad oluliselt suuremat tähtsust, et selle maailma seadused on täiesti teistsugused ning et emake Maa on koduks mitte ainult meile, vaid ka neile – tolle maailma esindajatele ning et Jumalate linn loodi mitte ainult meie jaoks, vaid pigem nendele... Tol hetkel seisin selle Maad ümbritseva kuute rivi tähendust mõista üritades täiesti pea kaotanuna.

"Saad aru, Tanja, ülemaailmne veeuputus toimus sellepärast, et Maa telg nihkus 60° ehk 6666 kilomeetri võrra. Atlantis hukkus sellepärast, et Maa telg nihkus 6666 kilomeetri võrra. Neli kuute sümboliseerib justkui suurimat katastroofi Maal. Kas tõesti oli kõik ette määratud?" pigistasin endast välja.

Tundsin ennast väikese ja mõttetuna. Kuid äkki jõudis minuni nelja kurjakuulutava kuue filosoofiline tähendus, õigemini nende müstilis-filosoofiline tähendus. Kogu maailma heatahtlikku, positiivsesse algesse on ilmtingimata kodeeritud ka negatiivne, nendevahelise võitluse käigus sünnivad teadmised ja toimub areng. Sellepärast peab ka negatiivset alget pidama

jumalikuks andeks, sest ilma võitluseta selle vastu ei toimu arengut ja inimene ei saa ennast Jumala poolt määratud iseeneslikult areneva algeta teostada. Inimene – see on elusolend! Aga Maa? Tähendab, et ka Maasse on kodeeritud negatiivne alge nelja kuue (6666) näol ja Maa peab samamoodi selle kurjusega võitlema, et seeläbi tagada arengu ning iseeneslikult areneva algena enese teostumise. Siit järeldus – Maa ei ole mitte lihtsalt planeet, millel me elame – see on elusolend, mis on võimeline...

Raputasin pead, nagu tahtnuks vabaneda juba liiale läinud müstilistest mõtetest.

"Tanja, paneme kõik, millest rääkisime, kirja!"

"Juba panin. Ma jõuan siis hästi, kui te ei ütle "koma" või..."

"Arvatavasti jätsid atlandid midagi kahe silma vahele, nad ei suutnud Maaga kontakti luua, tundsid ennast Jumalatena, võib-olla pidasid nad emakest Maad lihtsalt üheks kõvaks hingetuks kivitükiks, mille pinnal võib üksteisega lõpmatult arveid klaarida. Atlantidel ei piisanud ühest kuuest – kurjusest, ka-

hest kuuest – suurest kurjusest, kolmest kuuest – saatanlikust kurjusest... nii ilmus neli kuute – katastroofiline kurjus. Maa nihutas oma telje 6666 kilomeetri võrra, toimus ülemaailmne veeuputus ja Atlantise päevad olid loetud. Maale jäi alles vaid käputäis vaimselt rohkem arenenud atlante."

"Atlantidest on kahju," jäi Tanja nukraks. "Ma arvan, et ka nemad armastasid..."

"Eelkõige peab armastama Maad," katkestasin järsult.

Kõrvaltoas oli tantsuõhtu läbi saanud. Kostis vaid süsteemitut lärmi, pitside ja pokaalide kõlinat ja hõikeid "Kalla!", "Vala veel natuke!" või "Ehh, tüdrukud!".

"Korralik kasukas! Lõppude lõpuks oli see päris asjalik, mitte see violetne. Meie räägime siin tühjast-tähjast, aga inimesed tegelevad teadusega, panevad mõtteid kirja. Tanka on ka selles osaline, kujutab endast tarka," kostis minu vastuvõtutoast arvustus.

"Paneme äkki ukse kinni?" punastas Tanja. "Me räägime ikkagi tragöödiast, siinsamas aga..."

"Las see olla. Nii on lõbusam. Traagilistest asjadest räägime me veel. Nüüd lähme teiste juurde, joome, tantsime."

Traagiline läkitus iidsetelt inimestelt

Tõusime püsti. Siinkohal ütlesin äkki:

"Tanja, istu, kirjuta! Mõte tuli."

"Olgu peale."

"Kui kõrge on püha Kailase mägi? Mõne kirjandusallika andmetel on see 6714 meetrit, mõne kirjandusallika kohaselt – 6668 meetrit. Kas see pole mitte 6666 meetrit?"

"Jälle need neli kuute?"

"Jah. Arutleme enne mäe kõrguse määramise meetodite ja geoloogia üle. Ma olen ju matkaja ja tean nii mõndagi. Mäe kõrguse määramine ei ole just lihtne protsess ja see kubiseb

ebatäpsustest, seepärast on täiesti võimalik, et püha Kailase mägi oli ehitatud täpselt 6666 meetri kõrguseks. Teiselt poolt vaadatuna, nii palju kui mina tean, on Himaalaja ja Tiibeti mäestikud suhteliselt noored, noored mäed aga kasvavad. Sellepärast ei tohi välistada seda, et Kailase esialgne kõrgus võis olla 6666 meetrit. Möödunud tuhandete aastate jooksul on mägi kasvanud 6668 või isegi 6714 meetri kõrguseks," otsustasin asjasse selgust tuua.

"Veider kombinatsioon," oli Tatjana hämmeldunud, "Maa nihkumine ülemaailmse veeuputuse ajal on samuti nelja kuuega seotud! Millest see tuleb?"

"6666 – see on iidsete inimeste traagiline läkitus!" ütlesin endalegi ootamatult.

"???"

"Iidsed inimesed kujutasid Maa suurima katastroofi põhjust püha Kailase mäe kõrguse abil."

"Kas katastroofi põhjus on nendes kuutes?"

"Jah."

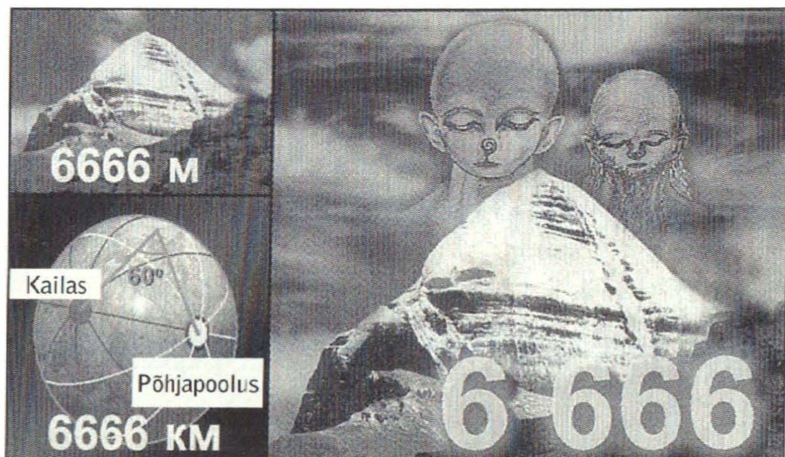
"Miks?"

"Täpselt ei tea. Kuid ma arvan, et Kailase ehitamine oli seotud ülemaailmse veeuputusega – kas siis enne või pärast selle toimumist. Kailas peegeldab apokalüpsist, see peegeldab ülemaailmset veeuputust! Jumalate linn koos Kailasega mängivad peamist rolli..."

Jäin oma segaste mõtete üle mõtlema. Kõrvaltoas jätkus lõbutsemine. Kõige vähem tahtsin seda, et keegi tuleks sisse ja katkestaks minu mõtted.

"Aga Kailase mäe kõrgus – see on meetrites, vahemaa pikkus Kailase ja Põhjapooluse vahel aga kilomeetrites, kuid 6666 on igal pool," märkis Tanja.

"Ma arvan," hakkasin mõtteid koondama, "et Kailas ehitati mingil peenmaailmaga seotud eesmärgil. Peenmaailmas on kõik suhteline, seal puuduvad absoluutarvud, seal mängivad peamist rolli mitte mõõtühikud, vaid numbrid. Seda on näitli-

Kailase kõrgus meetrites on vastavuses vahemaaga kilomeetrites Kailase ja Põhjapooluse vahel. Kas tõesti iidsed inimesed teadsid, et Maa telg nihkub 6666 kilomeetri võrra ja... ehitasid vanasse Põhjapoolust tähistavasse kohta püramiidi, mille kõrgus vastab sellele numbrile...

kult keeruline ette kujutada, kuid see on niinimetatud peenmaailma fraktaalsuse sisu ehk mitmemastaabilisus. Fraktaalsus – see tähendab, et nii mikron, meeter kui ka kilomeeter on ühesugused ning iseloomustavad erinevate mastaapide mingit arvu. Seepärast võib numbrikombinatsiooni "6666" puudutavate kilomeetrite või meetrite karakteristikute kohta käivat küsimust käsitleda nii: kui füüsilises maailmas on need erinevad, siis peenmaailmas erinevus puudub. Kõige eelpooltoodu kohta võib teha järelduse, et püha Kailase mägi etendas ülemaailmse veeuputuse ajal peenmaailmas teatud rolli – totaalse suhtelisuse maailm, kus puuduvad vahemaad ja kus kõik toimub ühe hetke jooksul, kuid see on võimas ja grandioosne.

"Huvitav oleks peenmaailmas viibida," pobises Tatjana.

"Sinna lähme me pärast surma ja õpime seda Teispoolses ilmas tundma."

"Ma arvutasin veidi ja sain sellise tulemuse," ulatas Tanja mulle paberi, millel oli kirjas järgnev:

6+6+6+6=24

2+4=6

"Vaat kus lugu!" hõiskasin. "Totaalne kuus, igal pool kuued, nendest pole pääsu! Kui meil on tegemist nelja kuuega (6666), siis nende ristsumma on ka sümboolne kuus (24 või 2+4=6). Peenmaailmas on kõik suhteline ja sümboolne... Kui uskuda, et number kuus tähendab kurjust, siis peenmaailmas tähendavad neli kuute sümboolselt totaalselt vohavat kurjust – globaalse katastroofi kurjust!"

"Mis juhtub siis, kui paneme kokku kolm kuute? 666 peetakse ju halvaks sümboliks," ütles Tatjana ja hakkas arvutama.

"Samuti huvitav tulemus."

6+6+6=18

1+8=9

"M... jaa... ümberpööratud kuus..."

"Ma olen lugenud, et number üheksat peetakse saatanlikuks numbriks. Saatanlik 666 viib saatanliku üheksani."

"Tuleb välja, et kolm kuute sümboliseerivad saatanlikku kurjust."

"Kaks kuute ei ole nii huvitav," ulatas Tanja mulle veel ühe lehekese.

6+6=12

1+2=3

"Võimalik, et 66 ka sümboliseerib kurjust, võimalik, et mitte, ei tea," pobisesin.

"Muide, arvutame kokku ka üheksad."

Hakkasime arvutama ja saime järgneva tulemuse:

9+9+9–9=36;	9+9+9=27;	9+9=18
3+6=9;	2+7=9;	1+8=9

Vaatasime seda numbrite jada imestunult.

"9999 – see on mitte ainult inimeste, vaid ka Maa huku sümbol. Number üheksa on alati fataalne..." ütlesin kaheldes.

Tol hetkel tundus mulle, et taoline numbrite müstika on väga köitev, kuid sellel puuduvad igasugused teaduslikud alused. Veidi hiljem, kui hakkame Tatjanaga neid numbreid gloo-

busele paigaldama, näeme niivõrd täpseid seaduspärasusi, et tahes-tahtmata hakkame uskuma peenmaailmas toimivat numbrite maagiat. Tanja tõmbus küüru, ajas silmad pärani ja ütles:

“Ma kardan peenmaailma.”

9999 – Maa huku sümbol

“Ära karda, Tanja! Selles suhtelises ja sümboolses peenmaailmas pole ainult kuued ja üheksad, seal on ka teisi – headuse numbreid. Vaatame number seitset!”

“Vaatame!”

7+7+7+7=28;	7+7+7=21;	7+7=14
2+8=10; 1+0=1;	2+1=3;	1+4=5

“Näed, mitte ühtegi kuute ega üheksat.”

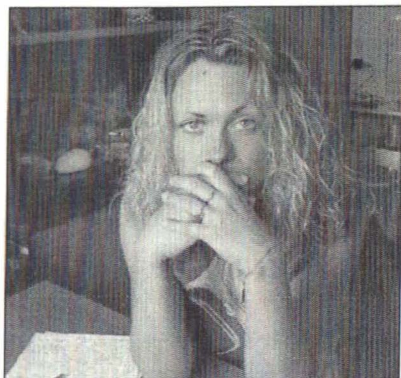
“Jah.”

“Mis juhtub number kaheksaga?”

8+8+8+8=32;	8+8+8=24;	8+8=16
3+2=5;	2+4=6	1+6=7

“Kaks kombinatsiooni on head, üks – kuri.”

“Kui kõik arvud läbi arvutada,” jäin mõtlema, “siis tekib arvatavasti heade ja kurjade numbrite tasakaal. Nii on Jumal loonud maailma, ka sümboolse ja suhtelise peenmaailma. Tanja, pole vaja mõelda, et numbrid on ainult sümbolid, neisse on kodeeritud jõud, tohutu suur

Ma kardan peenmaailma

jõud. Peenmaailma jõud on füüsilise maailma jõududest võrreldamatult suuremad; need peenmaailma jõud võivad mitte ainult inimese maamunalt pühkida, vaid liigutada ka Maa oma orbiidilt, kõik dematerialiseerida ja imesid korda saata. Peenmaailma jõude juhivad numbrid, lihtsad tuntud numbrid."

Jäime vait. Lehekestele kirjapandud numbritest õhkus kirjeldamatut grandioossust.

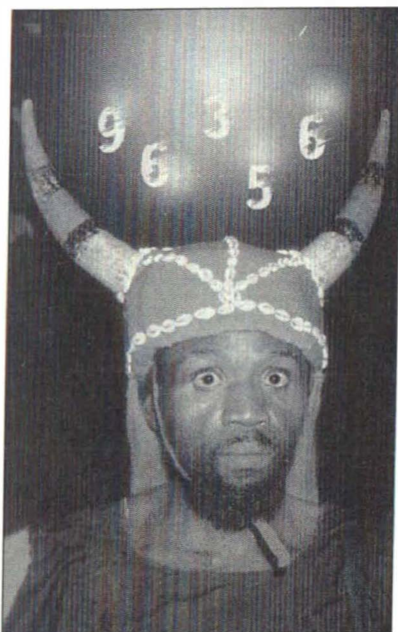
"Me segame teid!" kostusid uksel lõbusad hääled.

Kahel naisel olid käes viinapitsid ja veel kaks pitsi meie jaoks. Oli selge, et nad tahtsid meiega juua.

"Tüdrukud, pange pitsid praegu ära. Me kirjutame veel. Tanja! Kas sul paberit on?"

"Muidugist."

"Inimese peenenergeetilisel substantsil," hakkasin dikteerima, "on arvatavasti kanalid ülejäänud peenmaailmaga suhtlemiseks. Kui Jumal need kanalid avaks, saaks inimene mõtetes soovi šifreeritud numbrikombinatsioone valides tahtejõu abil neid suunates peenmaailma energiat kasutada. Siis saaks pilgu abil ruumis läbi õhu kivirahnusid teisaldada. Kuid Jumal meile neid kanaleid ei ava! Praegu veel mitte! Meie hing ei ole nii puhas! Me võiksime peenenergiat negatiivsetel eesmärkidel kasutada, see oleks aga hirmus! Ida kirjandusest leidsin kirjelduse selle kohta, kuidas atlandid ja lemuurlased kasutasid peenenergiat – kõigest pilgu abil suutsid nad korda saata imesid, sest peenenergiale häälestatud pilk on võimsaim relv, mille abil saab liigutada mägesid, ehitada püramiide ja maju ning teha palju muudki. Pilk võib olla erinev: hävitav või loov, heatahtlik või kuri, kuid kõige tähtsam on küsimus – kas pilk on toimiv? Pilgu paneb tegutsema peas valitav numbrite kombinatsioon. Oletame, et häälestasid ennast näiteks headele tegudele, vaatad inimesele otsa, valid peas seitsmetest vajaliku kombinatsiooni ja sinu pilk avaldab inimesele võimsat elustavat mõju. Kui sa häälestasid ennast kurjadele tegudele, valid peas üheksate ja kuute vajaliku kombinatsiooni ja sinu pilk võib osutuda surmavaks.

Kui peenenergeetilised kanalid oleksid inimesele avatud, võiks ta mõtetes numbrikombinatsioone valides kasutada peenmaailma energiat

Niisiis võib see olla isegi hea, et pilgu toimimiseks vajalik peenenergeetiline kanal ei ole meile avanenud. Meil on veel vähe heatahtlikkust!"

"Hea, et see ei ole avatud, muidu võiks mõni naine mind uude kleiti riietatuna nähes vaadata, peas kuusi ja üheksaid valida..." pomises Tatjana peaaegu tõsiselt.

"Me näitame pilgu abil teile juba hulk aega seda, varsti hakkame kuusi valima," sai üks meie kõrval seisvast kahest naisest täis pitsidele näidates kurjaks.

Võtsin pitsi tühjaks, ütlesin midagi sünnipäevalapse terviseks ja veensin teda, et meil on veel vaja töötada.

Ernst Rifgatovitš, teil on hea, paistab, et te ei jää purju, ükskõik kui palju ka ei jooks, mina aga..." pobises pitsi huultega puudutades Tanja.

"Kirjuta, Tanja!"

"Kirjutan."

Kohtudes kord suure pühakulaadse inimese ja maagi Sai Babaga, pöörasin tähelepanu tema pilgu jõule. Vaadates talle silma, ma isegi küsisin: "*Who are you?*" (Kes sa oled?), pärast seda vaatas ta mind sellise pilguga, et mul hakkas hirm. See inimene valdab materialiseerimise oskust ja kui me kohtusime, materialiseeris ta mulle pihku tuhka. Seepärast arvan, et pilk võib avaldada isegi materialiseerivat või dematerialiseerivat mõju, see tähendab, et mateeria võib pilgu all ilmuda või

Inimese pilk

Sai Baba pilk

kaduda. Keegi Sai Baba lähikondlastest lobises, et ta tunneb ka mingite numbrite saladust.

Hetkel, kui põhiteemast kõrvale põigates hakkasin analüüsima inimese pilku, ei osanud ma mõeldagi, et varsti Kailast oma silmaga nähes süvenen mõtetes sellisesse kujuteldamatusse konstruktsiooni nagu seda on püha Kailas, mõelda vaid – seda on võimalik luua vaid pilgu jõu abil, tekkis soov omada tegelikkust loovat pilku ja sisemine geneetiline solvumine oma esivanemate peale, kes on olnud nii rumalad, et on julenud ennast Jumalaks pidada.

“Ernst Rifgatovitš, palun teid tantsima,” kostus meie kõrval jätkuvalt seisva naise nõudlik hääl.

“Ma ei tule, pean oma mõtted kirja panema...”

“Kui Tanja oleks kutsunud, siis oleksite vist läinud,” vastas ta solvunult ning eemaldus kontsaklõbinal uhkelt teise tuppa.

“Kirjuta, Tanja! Püha Kailase mäe kõrguse (6666 m) ja vastavalt ülemaailmse veeuputuse ajal Maa telje nihkumise vahemaa (6666 km) kaudu väljendatud iidsete inimeste traagilise läkituse juurde tagasi pöördudes on mõeldav, et püha mäe ehitasid pärast ülemaailmset veeuputust ellujäänud atlandid (või lemuurlased) hoiatuseks järgmise Maa telje nihkumise eest. Sellepärast ma arvan, et Kailase mäe konstruktsioon võib olla väga keeruline, sest see peaks mõjutama oma formotroopsuse (eseme vormi) kaudu peenenergiat, mis aitaks jumaliku energia (peenenergia) abil Maa telge stabiliseerida ja võimaldaks järglastele rahulikku elu.”

Neid sõnu välja öeldes kujutasin ette Kailase ja Jumalate linna püramiidide ning monumentide keerulist konstrukt-

siooni. Kuid see, mida ma näen mõne kuu möödudes, ületab kõik minu kujutelmad ja mõistan veel kord, kui väike ja asjatundmatu olend olen atlantide (või lemuurlaste) muinasjutulise tehnoloogilise võimsusega võrreldes. Peast läbi lipsav mõte, et isegi atlandid ei suutnud vältida globaalse katastroofi järele lõhnavat suurt pattu, tundus meie tsivilisatsiooni kriitikat vääriva vaimse taseme juures sünge ja fataalsena.

"Aga kes mõtles välja meetrid ja kilomeetrid?" küsis Tatjana ootamatult.

"Huvitav küsimus," sattusin segadusse. "Ma ei tea selle ajalugu. Kuid isegi juhul, kui uurida vastavat kirjandust, jääb ikkagi mulje ja ma olen selles veendunud, et teadlane saab oma mõtted Jumalalt. Ükskõik kui müstiliselt see ka ei kõlaks, arvan, et mõõtühikud tulid Maale kõrgemalt mõistuselt või jõudsid meieni Atlantise aegadest. Nagu eelpool märgitud, peegeldub traagiline number 6666 meetrites ja kilomeetrites. Kui aga hakkame mõõtma Kailase kõrgust ja vahemaa pikkust Kailase ning Põhjapooluse vahel, siis arvatavasti ei tule "inimlikke" mõõtühikuid kasutades nagu näiteks jalg (jalalaba pikkus) või küünar, midagi välja."

"Arvatavasti oli kurb ehitada püha mäge vastavalt traagilisele numbrile," ohkas Tanja.

"Nähtavasti jah," vastasin mina.

Ütlen juba ette ära – et olla veendunud Kailase kõrguses 6666 kilomeetrit – olin ekspeditsiooni lõpuks saanud tõsiseid konsultatsioone topograafidelt ja geoloogidelt. Selgus, et mägede kõrgust määratakse seadmetega, mida nimetatakse teodoliitideks ja nivelliirideks. Mõõtmiste sisu seisneb otsitava mäe kõrguse tipu nurga määramises juba tuntud tipu kõrgusega ning sellele järgnevas nurga kraadide ja meetrite arvestamises. Kuid selletaolise mõõtmise täpsus ei saa olla suur, kuna Kailase tippu ronida ei tohi (püha mägi); Tiibeti karme tingimusi arvestades ei pruugi ka mingisuguse teise tipu algkõrgus olla täpselt määratud.

Kõrguste määramine aeroülesvõtete abil tehakse maastiku seeriapildistamise abil kahest erinevast kohast, sellele järgneb ülesvõtete asetamine üksteise peale ja saadakse arvutuste aluseks olev stereoefekt. Tiibeti tingimusi ja suuri kõrgusi arvesse võttes on võimalik kasutada ainult aeroülesvõtteid ning need kubisevad ebatäpsustest. Ebatäpsed on ka kosmosest tehtud ülesvõtted.

Lisaks eelnevale on geoloogid veendunud, et Himaalajas ja Tiibetis toimub mägede moodustumine ka tänapäeval, sest tegemist on noorte mägedega. Selle piirkonna paljud mäed võivad kasvada tektooniliste tõugete tulemusena 0,5–1,0 sentimeetrit aastas. Mäe kõrgusele avaldab mõju ka loomulik murenemine, kuid antud kasvutempo juures toimub pigem mägede kasvamine.

Sellega seoses muutub arusaadavaks, miks kaartidele on kantud püha Kailase mäe kaks kõrgust – 6668 ja 6714 meetrit – mõõtmiste ebatäpsuste tõttu. Ei tohi välistada ka seda, et Kailas on viimaste aastatuhandete jooksul kasvanud. Seepärast võib loogika abil arvestatud Kailase mäe kõrgus (6666 m) olla selle tõeline algupärane kõrgus.

"Ernst Rifgatovitš – tähendab, et iidsed inimesed saatsid meile Kailase kaudu traagilise läkituse. Nad hoiatasid meid ülemaailmse veeuputuse eest, et meiega ei juhtuks nii nagu nendega. Nad näitasid meile ülemaailmse veeuputuse põhjuse – 6666," ütles Tanja vaikselt.

"Seda on kurb enesele teadvustada, Tanja," pobisesin mina. "Peidetud ja mäkke kodeeritud traagiline läkitus..."

"Mul on samuti kurb."

"Tead, millest mul veel kurvem on, Tanja – meie tsivilisatsioon on peenenergiate ja Jumala teaduslikust mõistmisest kaugel, meil on tekkinud lausa nafta ja gaasi energial töötava eduka, füüsikalistel alustel põhineva tehnoloogia kohta liialdatud enesekindlus. Naftakuningas tundub meie kõrvade jaoks nii uhke kõlaga, oleme unustanud, et nafta ja gaasi on

loonud Jumal, mitte naftakuningas. Kui meie tsivilisatsiooni tehnogeense enesekindluse tase ületab globaalse piirjooned, siis me hukkume enne, kui oleme teada saanud nelja kuue mõistatuse – iidsete inimeste traagilise läkituse.

"Miks küll inimesed nii kiiresti ennasttäis ja uhkeks lähevad?"

"See on eriline jutuajamine, Tanja. Nüüd ma tahaksin veel ühte asja arutada – kuidas on püha Kailase mäe kõrgus vastavasuses ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemiga? Ma arvan, et me leiame ka siin palju huvitavat.

Saatana torn

"Kas kirjutan?"

"Jah. Eelmise püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi arutelu ajal märkis Ravil Mirhaidarov..."

"E-eh!" kostus ükse juures hüüatus. Seliverstov oli üles ärganud ja kandis kätel ühte naistest, kes olid kõrvaltoas jätkuvalt sünnipäeva tähistanud.

"Ta tahab teiega rääkida," ütles ta muiates. "Ma ei suuda teda tagasi hoida."

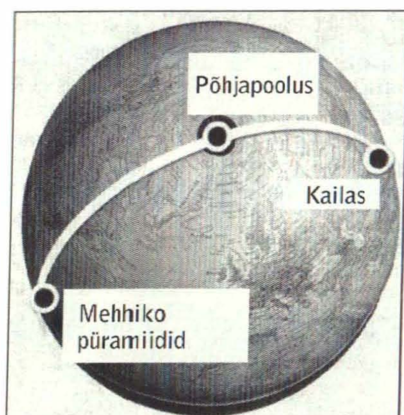
"Kohe, kohe... Tanja, helista ja palu, et Aleksei Saveljev ja Olga Išmitova ei läheks veel koju. Meil läheb internetti vaja. Mis teil on?"

"Me siin tüdrukutega arutasime," ütles joobnud häälega daam, "et on olemas sigaretid "*555*" ja lõhnaõli "*555*", mida see küll tähendada võiks?"

"Sergei Anatoljevitš Seliverstov teab seda hästi, tema seletabki," andsin kainenenud Seliverstovile silmapilgutusega initsiatiivi üle. "Tanja, kas helistasid?"

"Helistasin, nad tulevad varsti."

"Ravil Mirhaidarov märkis, et joon, mis ühendab omavahel Kailase mäge ja Mehhiko püramiide, läbib Põhjapooluse. Too-

Kailast ja Mehhiko püramiide ühendav joon läbib Põhjapooluse

kord ma sellele erilist tähelepanu ei pööranud, kuid mõte jäi pähe tiksuma. Jääb selline mulje, et Mehhiko püramiidid ehitati sellele joonele mingil kindlal eesmärgil. Aga millisel?"

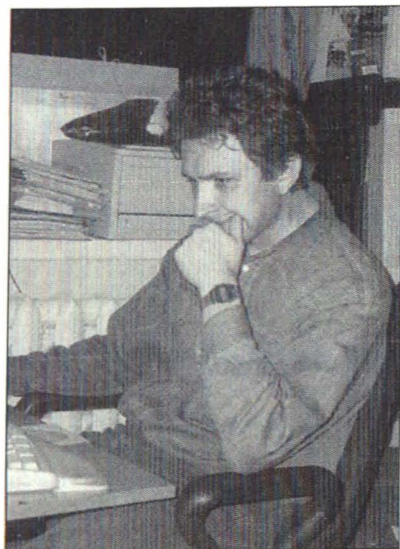
Diivanil istuvale ja daamidele lõhnaõli ja sigarettide "555" saladust seletavale Seliverstovile tähelepanu pööramata vaatas Tanja mulle küsivalt otsa.

"Mehhiko püramiidide ehitamise eesmärk Kailase – Lihavõttesaare joonele, mis läbib Põhjapooluse..." arutlesin mina, "seisneb... selles... Kuula! Vahemaa püha Kailase mäe ja Põhjapooluse vahel on 6666 kilomeetrit. Mõõdame Põhjapooluselt Mehhiko püramiidide suunas omakorda 6666 kilomeetrit! Mis välja tuleb? Lähme mõõdame ära!"

Ütlen kohe ette ära, et mõõtmist teostades tegin ma vea, kuid... õnneliku vea. Kui seda viga ei oleks olnud, ei oleks me avastanud Saatana torni ning sellega seoses ei oleks me teinud mitmeid huviäratavaid ja tähtsaid järeldusi, millele on pühendatud järgmised peatükid. Ma avastan vea varsti ning jään pead raputades ja müstilisi mõtteid eemale tõrjudes imestama selle tekkimise põhjuste üle. Aga tookord...

Võtsime sirkli ja läksime gloobuse juurde. Sellel hetkel astusid sisse Olga Išmitova ja Aleksei Saveljev. Olga Išmitovast, kes on meie keskuse kujundusosakonna juhataja, kirjutasin peatükis "Munk Arun". Noor arst ja meditsiiniteaduste kandidaat Aleksei Saveljev tundis arvutite vastu nii suurt huvi, et otsustas ennast meditsiini asemel pühendada pigem sellele. Tema andekust arvestades lõime tema jaoks meditsiini-informatsiooni

tehnoloogia osakonna, sisustasime selle korralike seadmetega ning arvutifriigi ja arsti kooslus õigustas ennast üsna ruttu.

Aleksei Saveljev

"Ühinege meiega," pöördusin Olga ja Aleksei poole. "Tekkis selline mõte – kas Maa telje nihkumine 6666 kilomeetri võrra ei ole meie planeedi jaoks perioodiline fenomen ja kas ei oota meid koos kaasneva ülemaailmse veeuputusega järjekordne telje nihkumine? Mõõdame Põhjapooluselt 6666 kilomeetrit!"

"Huvitav mõte," ütles Aleksei tõsiselt ja vaatas kõõrdi diivanil istuvaid ning lõhnaõli "555" probleeme arutlevaid inimesi.

Asetasin sirkli ühe haara Põhjapoolusele ja mõõtsin need 6666 kilomeetrit; teine haar sattus Ameerikasse, Wyomingi osariiki, mis asub USA põhjapoolses osas.

"Kas tõesti see ongi saatanlik koht, kuhu Maa telg võib nelja kuue seadusele alludes sattuda?" mõtlesin endamisi salaja seda mässumeelset mõtet. "Ei midagi erilist – tavaline osariik USA suurtel avarustel!"

"Olga, Aleksei, minge internetti, leidke Wyomingi osariik ja vaadake, mis seal on," palusin mina.

Olga ja Aleksei lahkusid, meie Tatjanaga otsustasime gloobusel mööda sama ühendusjoont veel kord mõõta 6666 kilomeetrit edasi Lihavõttesaare poole ning meie imestusel polnud piire – järgmiseks kohaks osutus Lihavõttesaar. Päris täpselt...

"Pool Maa ümbermõõtu koosneb kolmest 6666 kilomeetri pikkusest vahemaast!" imestasin mina.

Ma arvasin, et meridiaan Kailase ja Lihavõttesaare vahel jaguneb ühes Põhjapooluse ja Saatana torniga kolmeks 6666 kilomeetri pikkuseks osaks

"Mis siin imestada," kehitas Tanja paberilehel mingeid arvutusi tehes õlgu, "kooli geograafiast on teada, et Maa ümbermõõt on 40 000 kilomeetrit, pool ümbermõõtu aga vastavalt 20 000 kilomeetrit. Vaadake – 6666 x 3 = 19 998, see tähendab, et kahekümnest tuhandest jääb puudu kaks kilmeetrit. Kui korrutame 6666 kuuega, saame 39 996, neljakümnest tuhandest jääb puudu neli kilomeetrit."

"Huvitav! Maa ümbermõõt koosneb kuuest 6666 kilomeetri pikkusest vahemaast," tõmbusin tahtmatult kössi. "Miks see nii on? Ma saan aru, et see kõik ei ole täpne, sest Maa on ellipsikujuline, kuid põhimõtteliselt on see nii."

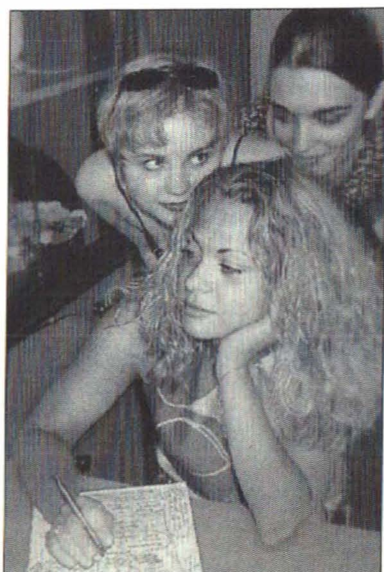
Tuppa tuli jooksuga Olga.

Me saime internetti lihtsalt ja leidsime Wyomingi osariigi kohta infot. Tähtsaim tähelepanuväärsus seal on Saatana torn."

"???"

"Kohe leiame rohkem informatsiooni," lisas ta ja jooksis minema.

Jäin vait ja mõtlesin kogu Maal toimuva fataalse ettemääratuse üle. Miks jaguneb Maa ümbermõõt kuueks 6666 kilomeetri pikkuseks osaks? Miks selline halb numbrite kombinatsioon? Kes on sellise Maa ümbermõõdu välja mõelnud? Miks lisandus Kailase kõrgusele 6666 meetrit kaks korda 6666 kilomeetrit ja Saatana torn? Mis on Põhjapoolusel vee all – kas veel üks Saatana torn?

Kenzo!

Minu mõtted katkestas hõige: "Ehh, peaks jalgu sirutama!"

Seliverstovi kõrval istunud kaks daami tõusid püsti, lähenesid tagantpoolt kirjutavale Tanjale ja jäid mind jonnakalt pilguga puurima. Äkki üks neist kummardus, siis viskas pea selga ja ütles uhkelt:

"Kõik on selge!"

"Misasi?"

"Kõik on selge!"

"Mis?"

"*Kenzo*!"

"???"

"Nuusuta," osutas ta Tanja juuste poole.

Sain kohe aru, et sattusin omaenese lõksu, kui kinkisin paljudele meie keskuse naistele sünnipäevaks ühe ja sama magusa nimega lõhnaõli *Kenzo*, kuna see oli ainus lõhnaõli, mida ma tundsin ja vaikisin delikaatselt, et olen seda lõhnaõli kõikidele järjest kinkinud.

"Täpselt, *Kenzo*," vastas teine daam Tanja pead nuusutades.

"Noh, kui *Kenzo*, siis *Kenzo*," kostus diivanilt Seliverstovi kähisev hääl, "mis siis sellest?"

"Kõik on selge, *Kenzo*! Muide, Ernst Rifgatovitš... m... m..."

Mõlemad daamid läksid ära kõrvaltuppa. Segadust maha surudes hakkasin Tanjale uuesti dikteerima, kuid ta tähendas rangelt: "Lõhnaõli peab kinkima individuaalselt!"

"Kus mina tean, milline on hea lõhnaõli ja milline mitte," murdusin mina. "Ainsad, mida ma tean on lõhnaõlid *Krasnaja Moskva*, *Troinoi odekolon*. Veel tean *Šipr*, Juri Ivanovitš rääkis, et on seda joonud ja vahtu suust välja ajanud. Noh, *Kenzo* ka veel... Aga milline on sinu lemmiklõhnaõli?"

"Minu eelistused on *Hugo* ja *Gucci*, ka *Dupont* pole paha."

"A... a..."

Lõpuks õnnestus mõtted naiste lõhnaõlidest eemale suunata ja ma pöördusin tagasi gloobusel peegelduva Maa ajaloo saladuste analüüsi juurde.

"Püha Kailase mäe kõrguses (6666 m) peegelduv iidsete inimeste traagiline läkitus," mõtlesin, "omab ülemaailmset tähendust, mis näitab meie planeedi seaduspärasusi.

Kuid miks need seaduspärasused on seotud kurjakuulutavate numbritega 6666? Maa on ju heatahtlik ja roheline planeet!"

Jäin mõttesse. Tanja vaikis. Kõrvaltoas jätkus arutelu naiste lõhnaõli teemal ja vahele kostus pokaalide kõlina saatel sõnu *Fidji* ja jällegi *Kenzo*.

Varsti ilmusid Aleksei ja Olga ning sirutasid mulle internetist välja prinditud paberipaki.

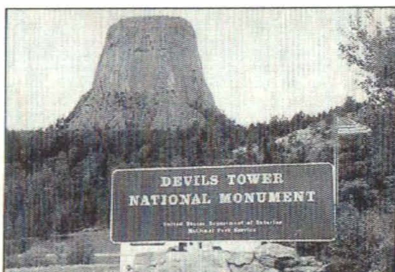
"Muide – Saatana torn on üsna huviäratav," ütles Aleksei.

"Vaatame."

Kirjeldusest selgus, et Saatana torn kujutab kivist ebatavaliselt korrapärase vormiga kõrgendikku, mis sarnaneb ära lõigatud tipuga püramiidile ja mille kõrgus on 290 meetrit (võrdluseks – Cheopsi püramiidi kõrgus on 146,6 meetrit). See tohutu kivikõrgendik asub kiltmaal ning eristub ülejäänud maastikust nii järsult, et selle kohta on tekkinud palju legende. Üheks tähtsaimaks legendiks on jutustus hiigelsuurest inimesi jahtivast karu-saatanast. Inimesed pääsesid karu käest tänu kivist tornile, karu kraapis torni küüntega tippu jõuda üritades ja sellepärast muutus torn triibuliseks. Aeg-ajalt nimetatakse Saatana torni ka Karu koopaks.

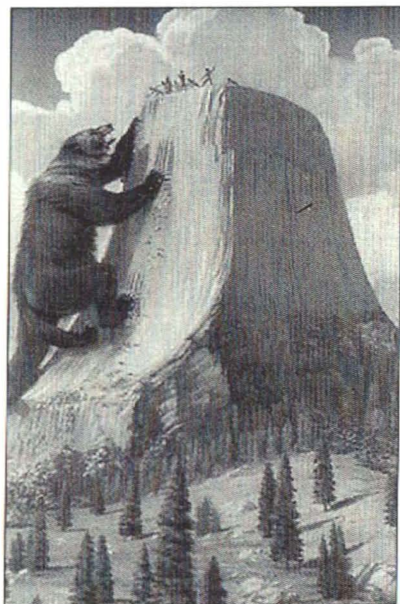
Tornile andis nime Saatana torn 1875. aastal polkovnik Richard Dodge, selle aluseks oli indiaanlaste nimetus Kurjade Jumalate torn. Indiaanlaste hõimud ei elanud Saatana torni läheduses, need indiaanlased aga, kes sinnakanti sattusid, üritasid ruttu sealt ära minna.

Miljonid inimesed saavad Saatan torni kohta teada filmist "*Zakrõtoje stolknovenije Tretjevo Roda*" ("Varjatud kokkupõrge Kolmanda sooga" – tõlk), milles torni esitletakse kõige tähtsama kosmoselaeva (emalaeva) maandumispaigana.

Saatana torn (USA)

Saatana torn on USA esimene looduslik rahvuslik mälestusmärk, selle kinnitas 24. septembril 1906 aastal president T. Roosevelt. See rahvuslik mälestusmärk asub Wyomingi osariigi kirdeosas, Crooki maakonnas, 9 miili kaugusel Huletti asulast, 24 miili Aladdinist ning 27 miili kaugusel Sundancest.

Legend hiiglasuurest karust ja Saatana tornist

Saatana torn on alpinistide Meka. Igal aastal vallutavad Saatana torni enam kui 5000 alpinisti mööda 200 erinevat rada.

Selgus, et Saatana torni läheduses olevatel USA regioonidel on veelgi huviäratavaid vaatamisväärsusi: Saatana mägi, Surma org, Püramiidi järv ja muid sellesarnaseid.

"Huvitav," mõtlesin mina, "Põhjapoolusealt Mehhiko püramiidide suunas mõõdetud kurjakuulutavad neli kuute (6666 km) suunavad sellise kohani, mida sümboliseeritakse saatana ja halbade jumalatega. Milline müstika! Kuid seda müstikat toe-

tab terve rida matemaatilisi seaduspärasusi ja kokkulangevusi. Ei ole meie elu midagi nii lihtne ja pilvitu. Meie, inimesed – nii nagu kõik muugi siin maailmas – allume kosmose nähtamatutele ja võimsatele seadustele, meie võimuses ei ole neid muuta ja... arvatavasti on isegi hea, et me ei ole nende seaduste üle mõelnud, vaid elame oma väikest maist õnne teadvustades, nagu näiteks seal kõrvaltoas, kus keeb tormiline maine õnn, kuna arutluse all on naiste lõhnaõlide tähtsus elus. Kuid elu areneb Jumala poolt määratud teed pidi ja tahame või ei taha, läheneme ikkagi tõelistele teadmistele, mis tulevad Loojast endast, kuigi teame, et me seda kunagi ei saavuta. Varem või hiljem läheb meil meie väikese maise õnne raamides kitsaks, olgu see hingestatud kas või naiste parfüümi kõige parema lõhnaga.

"Ma arvan, et see on väga halb," ütles Olga veendunult, "Saatana torni vallutamine on väga halb. 5000 alpinisti teevad seda ju igal aastal, igal aastal juubeldab 5000 inimest oma võidu üle Saatana tornil! Võit Saatana üle? Et see ei muutuks Pyrrhose võiduks! Saatanlik alge on elus igal pool, seda tuleb võtta meie igapäevaelu loomuliku koostisosana ning võidelda selle vastu heaga ning eriti veel suurte heategude kaudu. Et ei juhtuks nii, et Saatana torni jõudnud inimene läheneks saatanlikule algele, sest seal torni tipus viibinud inimene on olnud Saatana kõrval, saanud osa Saatana energiast. Ega indiaanlased ilmaasjata seda kohta vältinud."

"Aga äkki on Saatana torni vallutamine võit, väike võit Saatana üle," vaidles Aleksei vastu.

"Kurat – ta on kaval," ütles äkki sügavamõtteliselt Tatjana.

"Muide, kas te teate, kuidas tõlkida sõnaühendit "Crooki maakond"," esitasin küsimuse ja kohe ka vastasin: "Sõnal *crook* on inglise keeles kaks tähendust – konks, kõverus ning kelmus, ebaausus. Seepärast võib Crooki maakond vene keeles tähendada "*krivoje plutovskoje grafstvo*" ("kõver kelmust täis maakond" – tõlk)."

"Kõverpeeglite kuningriik" toetas Tanja. Nii kõlab vene keeles paremini.

Tanja sõnad kõverpeeglite kuningriigi kohta avaldasid mulle äkki sügavat mõju. Tookord olin Nikolai Kozõrevi ajapeeglitest ja tema imelistest aja energia katsetest teadlik, kuid ma ei osanud kuidagi mõelda, et varsti, Tiibeti ekspeditsiooni ajal näen Jumalate linnas hiigelsuuri ajapeegleid, millest osa on suunatud Saatana torni poole. Tookord Tiibeti õhtusest külmast lõdisedes ja kolossaalse kivist peegli ees putukat meenutades mõtlesin, et Saatan on eelkõige aeg – eriline, moondunud ja hävitav aeg. Sellega üheaegselt jäin aja probleemi üle esmakordselt mõtlema, mõtlesin sellele ajale, mis tiksub meie kellades ja loeb pidurdamatult sekundeid, minuteid, tunde, päevi ja aastaid ning äkki eneselegi ootamatult mõistan veel ka aja eluloovat rolli, mis on Jumala abil kodeeritud Maasse tasakaaluks aja saatanlikule voolamisele. Pärast seda hakkan oma isiklikku kella austusega vaatama ning äratuskella öine tiksumine tumbakese peal ei aja mind enam närvi.

"Teate, mis mina tähele panin?" vaatas Tanja meile kõigile pingsalt otsa, "Saatana torni rahvuslikuks mälestusmärgiks nimetamise aeg on väga halb: kuupäeva number 24.09.1906 sisaldab suuremas osas ainult kuusi ja üheksaid – 2+4=6, septembrikuu on üheksas kuu, aastaarvus on numbrid üheksa ja kuus. Sünge kuupäev! Nad oleksid võinud oodata näiteks 1907 aastani ning kinnitada rahvuslik mälestusmärk juuli seitsmendal kuupäeval. Jääb selline mulje, et Saatan on neile andnud käsu Saatana torni rahvuslikuks mälestusmärgiks kinnitada täielikul kuute ja üheksate kombinatsiooni ajal. Äkki sisenes niiviisi sellesse riiki saatanlik vaim?"

"Arvude maagiasse ei tohi täielikult uskuda," ütles Aleksei. "Need võivad olla lihtsalt kokkusattumused."

"Ja veel," võttis Tanja Saatana torni kirjeldusega paberi, "Saatana torni kaugus Hullettist – üheksa miili, Aladdini lin-

nast – kakskümmend neli miili, see tähendab 2+4=6, Sundance linnast – kakskümmend seitse miili ehk 2+7=9. Jälle üheksad ja kuued!"

"Siin on tegemist miilidega, maakera seaduspärasuste arvestamine on seotud aga nelja kuuega – 6666, mida mõõdetakse kilomeetrites," pareeris Aleksei.

"Ernst Rifgatovitš rääkis, et peenmaailmas on kõik suhteline, sellepärast on kõik ühtemoodi – miilid või kilomeetrid, ükskõik," pareeris Tatjana. "Kõige tähtsam – numbrid!"

"Sellegipoolest," hakkas Olga rääkima, "kas Saatana torni ümber ei ole mitte liiga palju halvaendelisi kokkusattumusi! Hakkame loetlema: Saatana torn paikneb kohas, mis on Põhjapooluselt 6666 kilomeetri kaugusel, "kõveras kelmust täis maakonnas"; Saatana torni nimetus pärineb indiaanlaste nimetusest "Kurjade Jumalate Torn"; ümbruskonnas leidub kohti, mille nimetused on seotud saatanlike teemadega (Saatana mägi, Surma org), indiaanlased ei ole Saatana torni läheduses elanud; rahvusliku mälestusmärgina kinnitamise kuupäev kubiseb kuutest ja üheksatest ning isegi lähemate asustatud punktide kaugused on seotud kuute ja üheksatega. Ma usun rahvatarkust, mis suhtub kuutesse ja üheksatesse negatiivselt."

"Mulle tundub, et Saatana torn on tulevase Põhjapooluse koht," ütlesin veendunult ja hakkasin oma sõnades kohe kahtlema. Hiljem ma veendun, et mu kahtlusel oli alust.

"Väga loogiline," pobises Aleksei.

"Iidsed inimesed märgistasid selle koha Saatana torniga! Kas siia tuleb Maa telg?!"

"Aga millal see juhtub? Mitte varsti?" pobises Tanja.

"Ei tea."

"Lahterdame kõik nüüd ära," tegin ma mitte just otsustava ettepaneku ning hakkasin oma sõnades kaheldes rääkima: "Tanja, pane kirja! Kõikide loogiliste arutluste kohaselt oli iidne Põhjapoolus Kailase mägi, siis nihkus Maa telg 6666 kilomeetri võrra, mille tulemusena toimus ülemaailmne veeuputus, mis

oleks äärepealt hukutanud koge maapealse elu. Tõenäoliselt toimub järgmine Maa telje nihkumine mööda sama meridiaani samuti 6666 kilomeetri võrra. Tulevase Põhjapooluse koht on juba märgistatud Saatana torniga (?). Maa telje nihkumine kuhugi teise kohta oleks loogika vastane. Palju loogilisem on oletada, et planeedil Maa on telje asupaiga perioodilise muutmise tsükkel mööda kindlat meridiaani ning see toimub iga kord 6666 kilomeetri võrra. Seepärast võivad Ameerika Ühendriigid järgmisel korral muutuda jääkõrbeks. Me saime sellekohase traagilise läkituse iidsetelt inimestelt."

"Seda võib nimetada nelja kuue seaduseks," ütles Olga.

"Ausalt öeldes suhtun ma nendesse müstilistesse kuutesse ja üheksatesse täiesti tõsiselt," tunnistasin vestlust jätkates. "Kui meie inimlik teaduslik uhkus unustada ning hakata tunnistama maailmaloomise jumalikkust, oleme sunnitud nõustuma väitega, et meie asjadel põhinev materiaalne maailm on vaid väga väike osa sellest, mis Jumal on loonud ja et tähtsamad maailmad asuvad materiaalsuse piiridest väljapool – seal, kus on holograafiliste ja laineliste eluvormide omad tehnoloogiad, meie omadest täiesti erinevad ja kus kehtivad täiesti teistsugused seadused, milles kõik on suhteline ning kus tähtsaimaks toimivaks algeks on erinevate numbrite kombinatsioon. Seepärast ma arvan, et ei tohi midagi eitada ja eriti ei tohi üleolevalt suhtuda rahvatarkusesse, sest sinna on kogunenud alateadvusest ilmunud teadmised; alateadvus on seotud aga teiste maailmadega, mis on põlvest põlve inimestele ette öelnud, mida on vaja karta või mida usaldada, kuna kogu meie maapealne maailm koos oma seadustega allub üheaegselt kogu elus oleva kosmose ja teiste maailmade seadustele. Me ei saa olla isoleeritud."

"Kui vähe me veel teame!" ohkas Aleksei.

"Seoses ülemaailmse alateadliku informatsiooni edasiandmisega," jätksin mina, "tuleb uskuda ameerika indiaanlasi, kes nimetasid selle Põhjapoolusest 6666 kilomeetri kaugusel oleva torni Kurjade Jumalate torniks, sest kosmose negatiivne ener-

gia võib nihutada Maa telje koos sellest kohast tulenevate tagajärgedega. Ma ei saa eitada Saatana torni USA rahvuslikuks mälestusmärgiks kuulutamise kuupäeva müstilise kombinatsiooniga numbreid – 24 september 1906 – ning lähimate asustatud linnade kaugust Saatana tornist, kus kõigepealt tulevad igal pool esile traagilised kuued ja üheksad; kes teab – äkki on inimeste alateadlikku käitumist mõjutanud meile arusaamatu planeedi Maa mõistus. Akadeemik Kaznatšejev peab Maad elusolendiks ja toob selle kohta näiteid..."

Kostis kontsaklõbin. Daamid, kes avastasid Tanja *Kenzo* lõhna, tulid kabinetti ja üks neist sirutas minu nina juurde kummardades oma pea.

"Mis lõhn?" küsis ta.

"*Kenzo*," vastasin ma kõige esimesena meelde tulnud lõhna nimetuse.

"No ei ole ju! See on *Chanel No 5*."

"A... a... "

"Mis ajast on kõik *Kenzo*'d? Ega kõigile ei meeldi lõhnaõli, mida kasutab Tanja," oli daam solvunud.

"Mis lõhnaõli minul on?" küsis teine daam oma juukseid mulle nina alla torgates.

"Ei tea," murdusin mina, "no ei ole ju *Šipr* või *Troinoi odekolon*."

"E-eh, see on ju *Magie Noir*!"

"A... a..."

"Ernst Rifgatovitš, mis tea arvate, mis juhtub Maaga, kui selle telg nihkub 6666 kilomeetri võrra?" küsis Tanja kogu oma olekuga näidates, et tõsine jutuajamine ei ole veel lõppenud.

Mis juhtub Maaga, kui selle telg nihkub 6666 kilomeetri võrra?

"Mis juhtub Maaga?" esitasin küsimuse. "Juhtub midagi kohutavat, Tanja! Maa telje nihkumine põhjustab ookeanide vee massi liikumise. Ma arvan, et hiigelsuur laine, mitte väiksem kui kilomeetri kõrgune, uhab üle kogu maakera, kõik tee peal eest minema pühkides. Seejuures peab silmas pidama, et vesi on küllalt tihe aine, seepärast on sellise laine purustusjõud tohutu. Alles ei jää mitte ühtegi maja, ühtegi puud – ainult püramiidid jäävad sinna, kus nad ennegi seisid. Ma tundsin vee tihedust enda peal, kui Acapulcos tormi ajal ujuma läksin; kahe meetri kõrgune laine lõi mind nii kõvasti, et oleksin äärepealt teadvuse kaotanud. Järgmisel päeval jälgisin õudusega, kuidas paraplaanil lennanud inimene 40–50 meetri kõrguselt vette kukkus ja surma sai. Nii et võib ette kujutada, mida teeb suurel kiirusel liikuv kilomeetri kõrgune laine.

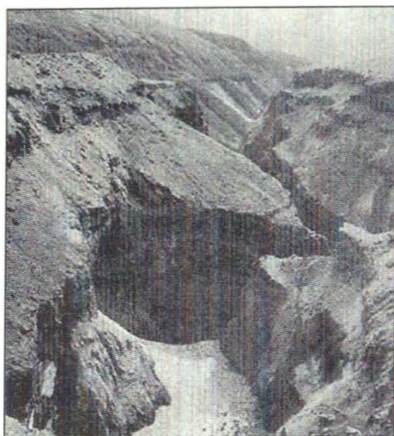
Maa telje nihkumise korral lahvatab magma, aktiveeruvad vulkaanid, Maad uhab hiigelsuur laine

"Väga hirmuäratav," ohkas Tanja.

"Maa telje nihkumise korral," jätkasin, "lahvatab Maa magma ja purskub vulkaanide suudmete kaudu välja. Mandreid ja ookeane raputavad katkematud maavärinad. Aktiivsed vulkaanid paiskavad atmosfääri hiigelsuure koguse tuhka; kahjustused saavad olema niivõrd suured, et tuhk tõuseb atmosfääri ülemistesse kihtidesse ning tugevad tuuled kannavad selle päikest varjutades igale poole laiali. Õhku läbivad katkematud välgusähvatused. Vulkaanide kraatritest voolav laava muutub veega kokku puutudes auruks, Maa mähkub tumedatesse pilvedesse. Maa mattub pimedusse. Saabub külm, isegi troopikas."

Ühe Kamtšatka vulkaani kraatri otsas

Maa telje nihkumise korral tekivad mandritesse hiigelsuured lõhangud

"Kas tõesti juhtub nii!" ohkas Tanja jälle. "Ma ei ole vulkaane kunagi näinud, seepärast ma ei oska seda ette kujutada."

"Aga mina kujutan," jätkasin ärritunult rääkimist, "sest ma olen vulkaane näinud. Minu tšempionimatk oli pühendatud Kamtšatka vulkaanide traaversile. Nägin neid kraatreid seal 3–5 kilomeetri kõrgusel päris palju! Ühest kraatrist tuli musta suitsu ja aeg-ajalt purskus laavat nagu põrgus. Teises kraatris kees soolhappe järv, millest purskusid kujuteldamatut lärmi tegevad 300 meetri kõrgused aurujoad – fumaroolid – selle lärmi kõrval tundus isegi lennukite undamine lennuväljal vaikse vilise-

misena. Kolmandas kraatris kees ebatavaliselt ilusate siniste, roheliste, türkiissiniste ja kollaste kivide vahel mürgine gaas, mille mõjust oleksin äärepealt surnud, kui kraatrisse läksin. Neljas kraater oli täis juba musta koorikuga kattunud laavat; see selgus, kui minu seljakott põlema hakkas – kuid see-eest keetsime me laava peal teed. Vulkaanide ümber oli ainult tuhk, vett ei olnud, sest iga ojake oleks muutunud mudamülkaks. Kui väljendada kõike seda, mida ma Kamtšatka vulkaanide kraatrites nägin, sõnaga "grandioosne", siis sellest oleks jäänud väheseks... mis aga juhtub Maa telje nihkumise korral – seda on isegi raske ette kujutada!"

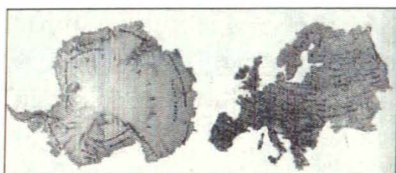
"Mis mandritega juhtub?" küsis Tanja.

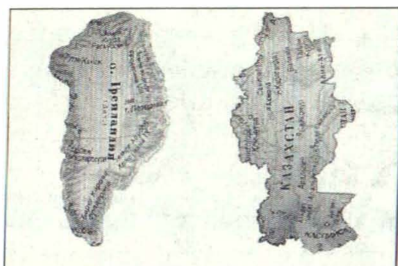
"Mandritel tekivad hiigelsuured lõhangud, mis imevad endasse maju, inimesi, loomi. Lõhangud on niivõrd sügavad, et neist hakkab kõike teele ette jäävat põletavat ja vett aurustavat magmat välja voolama. Lõhangud tekivad ookeanide põhja, mered muutuvad aurukateldeks. Maismaa pind hakkab lõhenema, kui telg hakkab nihkuma. Mõnede mandrite vahele tekivad mitme kilomeetri laiused lõhed, kuhu hakkab voolama aurustuv vesi. Mõned saared ja isegi mandrid vajuvad vee alla, veest kerkivad aga uued saared ja mandrid, mis toovad endaga kaasa koralle ja veetaimi."

"Lähme," kostus Sergei Seliverstovi nõudlik hääl, kes pöördus mind kuulama jäänud ja lõhnaõlide probleemi unustanud kahe daami poole. Sergei Anatoljevitš täitis pühalt meile antud daamide lõbustamise lubaduse ning ta tegi seda vaatamata diivanil uinumise tõttu tekkinud lühiajalisele segadusele hästi.

"Ei, me jääme kuulama," teatas üks daamidest enesekindlalt ning nuusutas teise daami juukseid. Seliverstov istus diivanile nende kõrvale.

"Niisiis," hakkasin uuesti rääkima, "pärast telje nihkumist jääb Maa paljudeks aastateks – täpselt ei tea, kas kümneteks või sadadeks – pimedusse. Suurem osa maakera pinnast muutub külmast jäiseks. Kuid tasapisi hakkab atmosfääri paiskunud

Antarktis ja Euroopa on sarnaste mõõtmetega

Gröönimaa ja Kasahstan on sarnaste mõõtmetega

vulkaaniline tuhk hajuma, päike ilmub välja ja temperatuur tõuseb. Kõik see vähene ellujäänu hakkab päikese tõttu rõõmustama. Kuid sellele järgneb uus häda – Antarktikas, Gröönimaal ja kõikidel teistel polaaraladel hakkab sulama jää. Jääliustike sulamine toob kaasa ookeani pinna tõusu. Selle tõus on märkimisväärne – mitmed sajad meetrid, sest Antarktikas ja Gröönimaal on hiigelsuured veevarud jää näol. Ma arvan, et mitte igaüks ei ole vaadanud gloobuse põhja ja uurinud Antarktise mandrit – see on mõõtmetelt Euroopast suurem. Kui nüüd ette kujutada, et Uuralist algav ja Londoniga lõppev Euroopa suurune ala on jääga kaetud sadade meetrite paksuselt või isegi paksemalt, siis võib mõista, kui palju vett sisaldab endas jää näol Antarktis."

"Kas Antarktika on tõesti nii suur?" imestas Tanja lihtsameelselt.

"Võta gloobus ja vaata."

Tatjana võttis gloobuse ja hakkas Antarktikat uurima. Sellel ajal tõusis üks kahest daamist ja ühines Tanjaga, et uurida gloobuse põhja. Nende pead põrkasid gloobuse juures peaaegu kokku.

"Ütle ausalt, Tanka," kostus minuni Antarktikat uuriva daami hääl, "kas sul on *Kenzo* või mitte."

"*Kenzo*, mis siis?"

"Oleks nagu mingi teistsugune lõhn. Äkki see ei ole *Kenzo*?"

"See on *Kenzo*! Aga neljas, see on haruldane."

"Ütled, et haruldane! Et raske on saada..."

"Jah. Praegu on müügile ilmunud viies *Kenzo*. Aga see meenutab millegagi nelgi lõhna, raskevõitu lõhn. Mulle see ei meeldi. Neljas aga... lõhnab värskelt, sellise kevadise värske lõhnaga, kuigi inimesed ütlevad, et see on arbuusi kooriku lõhnaga, kuid see ei ole nii, see on ikka värske lõhnaga. Pükskostüümi või teksapükstega kasutan tavaliselt *Hugo*'d, õhtukleidiga *Dupont*... *Kenzo* neljandat kasutan muidugi siis, kui kannan midagi tavapärast. Muide – neljanda hind on sama, mis teistel *Kenzo*'delgi – tuhat ükssada," hakkas Tanja gloobuse juures filosofeerima.

"Tanja! Kas sa nägid Antarktise mõõtmeid?" katkestasin dialoogi parfüümide üle.

"Jah. Väga suur."

"Minu jaoks pole vahet, kas Antarktika või Baikal. Ma ei mõista geograafiast mitte mõhkugi," ütles daam ja istus uuesti diivanile.

"Niisiis," tõmbasin endale tähelepanu, "järgmise suurusega planeedi jäähoidla on Gröönimaa. Kas te teate, et Taani on üks suurima territooriumiga riik?"

"Kuidas nii?" imestas toolil istuv Olga."See on ju üks väike Euroopa riik!"

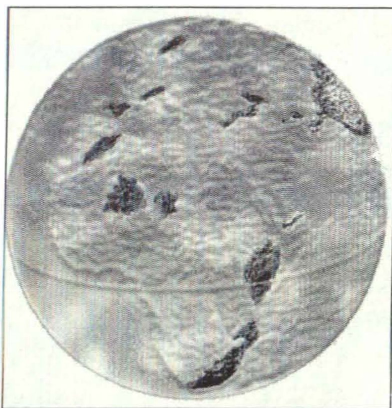
"Asi selles, et Gröönimaa kuulub Taani haldusalasse," tõin õpetlikult kuuldavale.

"Maa telje võimaliku nihkumise teema juurde tagasi tulles võib öelda, et Gröönimaa annab jää sulades ookeani veetaseme tõusule märkimisväärse osa. Gröönimaa on mõõtmetelt umbes sama suur nagu Kasahstan. Kujutage ette, kui mitmemeetrise jääkihi all oleks territoorium, mis saab alguse Orenburgist ja lõpeb Alma-Atas ning see hakkaks sulama – siis juhtuks sama, mis juhtuks siis, kui sulama hakkaks Gröönimaa jää. Kui lisaks sulab veel polaaralade jää, mägede jääliustikud, siis Maa ookeanide veetase tõuseks nii palju, et suurem osa mandritest upub. Maal hakkab sadama lakkamatult vihma. Üleüldisel ookeanil

liiguvad hiigelsuured lained. Planeet muutuks tõeliselt siniseks."

"Kas tõesti kõik mandrid upuvad?"

"Mandreid siis enam ei ole, jäävad vaid üksikud saared, vastavate mandrite kõrgeimad osad. Vaatame näiteks, mis juhtub Euroopa, Lähis-Ida või Aafrikaga! Vaadake gloobust! Mulle tundub, et Aafrikas jäävad saartena alles osa lõuna pool paiknevatest Draakoni mägedest, Keenia ja Etioopia territooriumidel paiknev Kilimandžaro vulkaan koos selle läheduses olevate mägedega, Maroko Atlase mäed, samuti kaks Saharas paiknevat mäestikku – Ahaggar ja Tibesti. Egiptuse püramiidid upuvad."

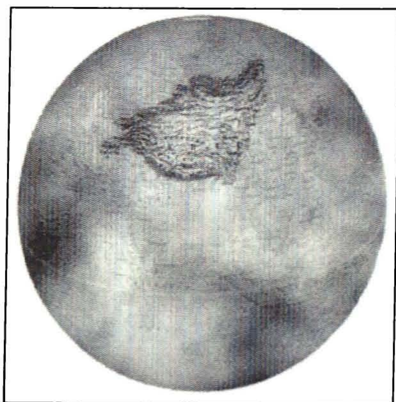

Maa telje nihkumise korral jääb Euroopast, Lähis-Idast ja Aafrikast alles grupp saari (oletatav skeem)

"Huvitav nimetus – Tibesti. Meenutab Tiibetit," märkis Aleksei.

Tookord ei andnud ma Aleksei sõnadele erilist tähendust. Tibesti ja Sahara muutuvad oluliseks hiljem, kui hakkame analüüsima apokalüpsise märki, siis hakkab sarnasus Tiibetiga emotsioone esile kutsudes tunduma sügavalt ettemääratuna, sest tekib ettekujutus monumentaalsete ehitiste võimalikust olemasolust.

"Lähis-Idas," jätkasin gloobust vaadeldes, "jääb alles osa Jeemeni teritooriumil (Hadhramaut'i mäed), Iraanis (Kopet Dagi mäeahelik) ja Türgis (Tauruse mäeahelik) paiknevatest mägedest, samuti kuulus Ararati mägi, kuhu – nagu armeenlased ütlevad – ülemaailmse veeuputuse ajal randus oma laevaga koos pardal olevate kõiksuguste looma- ja taimeliikidega

Pärast Maa telje nihkumist peab alles jääma "Igavene manner"

inimkonna päästja Noa. Saudi Araabia, Iisrael, Jordaania, Araabia Ühendemiraadid ja kõik teised riigid upuvad."

"Aga Euroopa?"

"Euroopas," vaatlesin gloobust, "jäävad kuivaks eelkõige osa Alpidest, Püreneee mäeahelik Hispaanias, Norra mäeahelik ja osa Kaukaasiast. Kõik ülejäänu upub. Vee alla jäävad Suurbritannia, Prantsusmaa, Saksamaa, Holland, Belgia, Itaalia, Kreeka, Bulgaaria ja teised riigid. Osa Austriast, Šveitsist ja Hispaaniast pääseb."

"Aga Venemaa?"

"Venemaa Euroopa osa upub, samuti Ukraina, Valgevene, Balti riigid, Kasahstan ja teised endised NSVL osad. Alles jääb osa Stavropoli kraist, osa Gruusiast ja Armeeniast ning Kirgiisiast ja Tadžikistanist."

"Aga Moskva?" küsis Tanja suuril silmil.

"Ka Moskva upub. Upuvad Ufaa, Kaasan, Samara, Sankt Peterburg ja teised linnad."

"See on hirmus!"

"Venemaa idapoolne osa," ei jäänud ma vait, "osutub suuremas osas samuti vee alla jäänuks, välja arvatud mõned Sajaanide, Taga-Baikali, Verhojanski, Stanovoi ja Tšerski mäeahelike mägised saared."

"Aga Baikal? Mis Baikaliga juhtub?"

"Ei tea. Võib-olla see jääb alles, võib-olla ka mitte."

"Tähendab, et Pariis upub ka," kostus diivanilt naise hääl.

"Jah."

"Kes siis prantsuse parfüüme tootma hakkab?!"

"Kindlasti jäävad alles Himaalaja ja Tiibet, sest nad on maakera kõige kõrgemad osad," kommenteeris Aleksei diivanil istuvaid naisi kõõritades.

"Kahtlemata," ütlesin ma veendunult. "Selles kohas jääb alles kõige rohkem maapinda, see on peaaegu Austraalia suurune. Vaadake gloobust! Alles jäävad Himaalaja alates Bhutanist idas ning lõpetades Kashmiriga Indias. Selle ainsa allesjääva Maa mandri koosseisu jäävad Hindukuši mäed Pakistanis ja Afganistanis, Pamiir Tadžikistanis, Tjan-Šan Kirgiisias ja Hiinas, Altai ja võimalik, et ka Sajaanide ning Khangai mäeahelikud Venemaal ja Mongoolias, samuti loomulikult veel Tiibet, mis läheb sujuvalt üle Gobi kõrbeks. Selle mandri edelaosas asub püha Kailase mägi... koos... Jumalate linnaga. Nii et mitte kogu maismaa ei upu."

"Loogiline," ütles Aleksei.

"Ehh, Aljoška – sa oled liiga tõsine," kostus naise hääl diivanilt.

"Muide," kõõritas Aleksei jälle diivani poole, "eelmise ülemaailmse veeuputuse ajal säilis just nimelt see maismaa osa."

"Ma arvan, et nimetaksin mandri, mille piirjoontest me praegu räägime, "Igaveseks mandriks". "Igavene manner" kõlab hästi. Ega Tiibetit ja Himaalajat ilmaasjata maa tsitadelliks nimetata, ega asjata arvata, et elu on alguse saanud siit, ega kogu maailma erinevast rassist inimeste silmade analüüs ilmaasjata viinud selleni, et statistiliselt keskmised silmad kuuluvad – vastavalt silmade geomeetria muutumise seaduspärasusele teistel Maa kontinentidel – tiibetlaste rassile! Kõik saab alguse "Igaveselt mandrilt"! Elu tekkis pärast ülemaailmset veeuputust just nimelt "Igavesel mandril"!."

"Kuulge," sekkus Olga, "me räägime ju praegu oletatavat sündmuste arengu stsenaariumit kirjeldades uuest ülemaailmsest veeuputusest, annaks Jumal, et seda ei juhtuks."

"Jah," nõustusin mina, "me hakkasime kirjeldama Maal toimuvaid sündmusi ülemaailmse veeuputuse ajal, mis juhtub

siis, kui Maa telg nihkub 6666 kilomeetri võrra. Võin Jelena Blavatskajal ja teistes kirjandusallikates toodud eelmise ülemaailmse veeuputuse kirjeldust meenutades öelda, et paljudes osades need kattuvad."

Jäin mõttesse. Diivanil istuvatel daamidel hakkas meie lõppematust tõsisest jutuajamisest arvatavasti igav ja nad hakkasid Seliverstovit kõditama, seejärel tõusid püsti, läksid teise tuppa, kust hakkas kostma pokaalide kõlinat.

"Uh, küll on hea!" hingas Seliverstov selleks korraks pääsenuna.

"Muide, ma panen kõik lühidalt kirja, kuigi keegi ei ole minult seda palunud," muigas Tanja ja vaatas mulle süüdlaslikult otsa.

"Huvitav," tõmbusin küüru, "et nii pikka aega Maa telje võimalikust nihkumisest (annaks Jumal, et seda ei toimuks) rääkides ei ole mul eelmise ülemaailmse veeuputusega paralleeli tõmbamiseks mõtetki tekkinud. Aga alateadlikult ma seda siiski tegin. Tubli, Olga!"

"Teil on hea jah, te tegelete asjaliku asjaga. Mina aga pean meelt lahutama," torkas Seliverstov kadedalt vahele.

"Huvitav," esitasin ma küsimuse, "milliseks kujuneb Maa saatus siis, kui selle telg nihkub ja uus Põhjapoolus asub Ameerika Ühendriikide pinnal? Arutame seda teemat."

"Arutame."

"Niisiis," jätkasin, "pärast seda, kui Maa telg on nihkunud 6666 kilomeetri võrra USA pinnale ja kui planeet on üle elanud ülemaailmse tsunami, vulkaanide pursked, maavärinad, mandrite lõhenemised, põrgupimeduse, polaarkülma ja ülemaailmse veeuputuse, järgneb uute pooluste külmumine. India ookeani lõunaossa jääva uue Lõunapooluse ümbruses tekib jääkate, kuid see ei ole väga paks, sest vee minimaalne temperatuur on +4°C ja see hakkab jääd altpoolt soojendama (jää paksus on umbes samas suurusjärgus nagu praegu Põhjapoolusel). Põhja-Ameerikasse jäävale uuele Põhjapoolusele

Olga Išmitova ja Sergei Anatoljevitš minu kabinetis

hakkab kogunema hiigelsuur kogus jääd, mis on tekkinud lakkamatutest sademetest lume näol, mis maha langedes tiheneb ja muutub jääks. Jää kogus hakkab tasapisi suurenema ja praegusesse Põhja-Ameerikasse koguneb sama palju jääd, kui praegu on arvatavasti Antarktikas ja Gröönimaal kokku."

"Tohib, ma segan vahele?" sekkus Tanja.

"Oota, las ma lõpetan mõtte. Uuele Põhjapoolusele jää kogunemise tulemusena kattuvad kaasaegsed Ameerika Ühendriigid mitte vähem kui mitmesajameetrise, võib-olla isegi kilomeetri paksuse jääkihiga. See tähendab, et USAd katab jääkuppel. Selle "ameerika jääliustiku" mõõtmeid võib võrrelda kaasaegse Antarktikaga. Kui Vabaduse sammas kõik kataklüsmid üle elab, mattub see tasapisi jää alla... ja alatiseks."

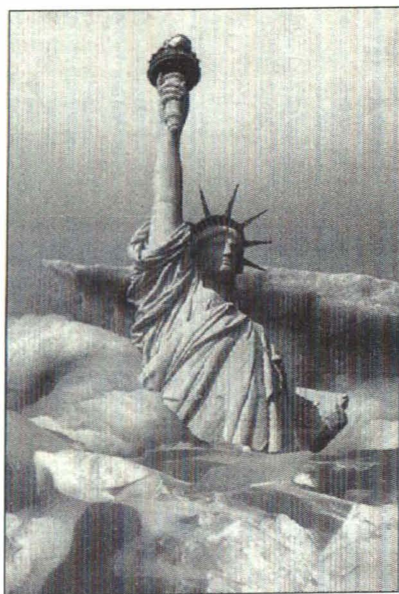
"Ma tahaksin," sekkus Tanja jälle.

"Oota veel natuke. Kirjuta! Jää kogunemisega Ameerikasse," jätkasin sigaretiga tähtsalt edasi-tagasi kõndides, "alaneb maailmaookeani tase. Merede ja ookeanide vesi hakkab justkui uude Antarktikasse – Ameerika Ühendriikidesse ja osaliselt Mehhikosse voolama. Vanad mandrid ning maakoore tektooniliste

nihkumiste tagajärjel tekkinud uued mandrid ja saared hakkavad veest tasapisi vabanema. Algul on kõik mandrid kaetud veetaimede, korallide ja hukkunud kaladega... kuid aasta aasta järel võtab Maa kuiv eluvorm ohjad oma kätte: ilmuvad rohi, puud, putukad ja varsti hakkab uutel mandritel elu jälle keema. Elu hakkab uuesti oma võtma. Kuid kõik on muutunud teistsuguseks: muutunud on mandrid ja saared, elusolendid muteeruvad vastavalt planeedi uutele elamistingimustele, selle tulemusena ilmuvad näiteks helikopteri suurused rohutirtsud või jänesesuurused lehmad või... Kuid kõik maismaal elavad olendid saavad omamoodi võlglasteks Põhja-Ameerikale, mille jäätumine on olnud mandrite veest vabanemise teenistuses. Kuid kõik..."

Selliseks kujuneb Põhja-Ameerika jäätumine Maa telje nihkumise korral

Vabaduse sammas mattub jää alla

"Ernst Rifgatovitš, ma tahan öelda," nõudis Tatjana järjekindlalt.

"Oota, veel mõned sõnad," katkestasin mina, "Põhjapooluse nihkumisega Põhja-Ameerikasse kaasneb päikesekiirte polarisatsiooni rakursi muutumine, selle tagajärjel ei ole

taevas arvatavasti enam sinine, vaid roheline või siis mingit muud värvi. Mõne kirjandusallika kohaselt (Nostradamus, Blavatskaja) on teada, et Atlantise aegne taevas oli punane, taimeriik aga purpurpunane – sellel ajal asus Põhjapoolus Kailasel. Kaasaegse Põhjapooluse asukoha tõttu on taevas sinine. Milliseks muutub see uue Põhjapooluse korral? Seda ma ei tea. Millegipärast tundub, et see tuleb roheline. Milliseks siis taimed muutuvad? Violetseteks või sinisteks... Ma ei tea. Kõik! Lõpetasin. Mida sa tahtsid öelda, Tanja?"

"Kui ma Antarktist uurisin," alustas Tatjana paljutähenduslikult, "siis, kui rääkisin *Kenzo* parfüümidest... köitis mu tähelepanu Antarktise pikkus, mulle tundub, et see vastab Mehhiko püramiidide ja Lihavõttesaare vahelisele vahemaale. Kas see pakub huvi?"

"Huvitav. Mõõdame ära!"

Pärast arvestamist konstateerisime fakti – Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vaheline kaugus on 4999 kilomeetrit, Antarktika kontinendi keskmine pikkus on sellele arvule ligilähedane.

"Selline tunne tekib, et Mehhiko püramiidide ehitajad on Antarktika mõõtmeid arvesse võttes kodeerinud selle mingisse keerulisse Maa seaduspärasuste süsteemi," kommenteeris Tatjana.

"Väga loominguline, kuid huvitav," märkis Olga.

"Kes teab," kostsin vastu, "võib-olla arvestasid atlandid püramiide ehitades uue Põhjapooluse mandri jäätumist meile tundmatute seaduste järgi. Skaneerime mastaabi säilitamiseks Antarktise ja asetame selle gloobusel Põhja-Ameerika peale."

Aleksei tõi kaamera, tegi Antarktisest ülesvõtte, laadis arvutisse ning printis Antarktise mandri välja. Lõikasime selle kääride abil välja, asetasime Põhja-Ameerika kohale ning hakkasime pöörama. Tekkisid erinevad positsioonid. Siis asetasin ühe Antarktise otsa Mehhiko püramiidide juurde ning hakkasin uurima, kuhu jääb selle diagonaali teine ots. Teine jäi Kanadasse, Athabaska järve piirkonda.

“Athabaska järv. Kas seal on midagi?”

Uurisime internetist, kuid selle kohta midagi huviäratavat ei leidnud; Kanada metsatundras asuv järv nagu järv ikka, Hudsoni lahe ümbruses leidub selliseid palju; läheduses Uraniumi linn (nimetuse järgi võiks arvata, et seal kaevandatakse uraani) ning arvatavasti on seal palju sääski. Ongi kõik.

“No jah,” kostis Aleksei tusaselt.

“M... jaa...,” ütles Olga ja kõõritas Aleksei poole. “Ootasime ju midagi! Kuigi see kõik on müstika!”

“Oodake, oodake,” läksin turri, “mõõdame ära selle silmapaistmatu, luitunud nimega Athabaska järve ja Kailase vahelise kauguse. Tanja, palun mõõda! Muide – pea silmas seda,” heitsin pilgu gloobusele, “et järv asub joonel, mis ühendab omavahel Kailase mäge ja Põhjapoolust ning edasi Mehhiko püramiide ja Lihavõttesaart. Pea seejuures silmas, et Kailase ja Põhjapooluse vaheliseks kauguseks mõõtsime 6666 kilomeetrit ehk maakera poolümbermõõdust ühe kolmandiku ning Mehhiko püramiidide ja Lihavõttesaare vaheliseks kauguseks 4999 kilomeetrit ehk ühe neljandiku. Mõõda üle ja arvuta välja, nii tuleb täpsem tulemus.

Tanja hakkas paberilehel arvutama, tegi kontrollmõõtmised mõõdulindiga, mille peale oli kirjutatud imelik nimetus: “*Santimetr*”, pärast seda tõstis pea ja ütles uhkelt: “9999 kilomeetrit.”

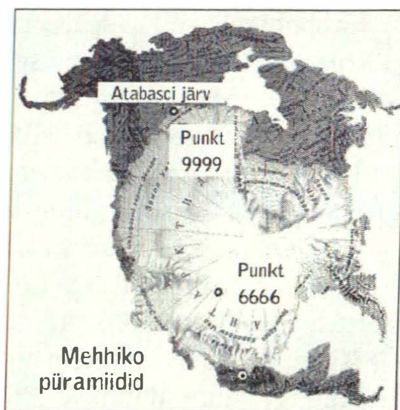
“Mida?”

“9999 kilomeetrit. Vaadake – Maa poolümbermõõtu võib kirjeldada nii: 6666 km x 3 = 19998 km. Arvutasime välja, et Mehhiko püramiididest Lihavõttesaareni on 4999 kilomeetrit ja see vastab ka umbes Antarktise diagonaali pikkusele. Kui asetada väljaprinditud Antarktis Mehhiko püramiididest põhja poole, saame 4999 + 4999 = 9998 km. See on ühe kilomeetri võrra maakera poolümbermõõdust – 9999 kilomeetrit – väiksem, sest 9999 + 9999 = 19998 km ja see on sama mis 6666 x 3 = 19998 km.”

"Tubli, Tanja! See on ilus. Tähendab, et Antarktise mõõdud sobivad vahemaale Mehhiko püramiidid – punkt 9999 km."

"Vat sulle luitunud nimega järve, nelja "üheksa" peal seisab," kommenteeris Aleksei.

"Kas tõesti kõik Maal toimuv on ette määratud? Kas tõesti on isegi Antarktise mõõdud ette antud... vana või uue? Miks kõik Maal on seotud nende kuute ja üheksatega? Isegi elada on hirmus!" protesteeris Tanja.

Antarktis sobib oma mõõtude poolest 9999 punktisse (Athabaska järv, Kanada) ja Mehhiko püramiidide vahele

"Nii tuleb välja jah," mõmisesin vastu ja mõtlesin, et uus Gröönimaa uue Antarktisega vaevalt et liitub – Antarktis sobib punkti 9999 ja Mehhiko püramiidide vahele liiga hästi. Uueks Gröönimaaks sobib pigem jäätunud Madagaskar või mõni teine saar.

Tollel hetkel ei tekkinud mul mingitki kahtlust, et mõne päeva pärast võiksime avastada sellise rangele seaduspärasusele vastava kuute ja üheksate kombinatsiooni, et kerkib üles mõte meie planeedi ebapüsivusest. Kuid veidi aja pärast mõistame, et Maa valulikud kuute ja üheksate punktid on meie – kaasaegsete inimeste – elu säilitamise nimel kellegi poolt blokeeritud.

Sellesarnased mõtted peas juhatasid mind sellisesse seisundisse, mis tekib siis, kui tunned ennast "mittemiskina". Tekkis tahtmine suhelda kõrvaltoas sünnipäeva tähistavate daamidega, et sukelduda banaalsesse maapealsesse ellu. Läksingi sinna. Pidu oli juba vaibunud, kõik olid väsinud. Laual olid poolikud pitsid ja söömata salat. Kõik daamid kudrutasid omavahel mõnusalt. Väga purjus inimesi ei olnud. Konisid salati seest ei paistnud.

"Kas võtate pitsi?" küsis üks neist.

"Heameelega."

"Muide, Ernst Rifgatovitš, on olemas ka meeste *Kenzo*. Miks te ei võiks seda kasutama hakata?" kostus naishääl.

Pöördusin tagasi kabinetti. Aleksei, Olga ja Tanja heitsid mulle pilgu, kogu olekuga näidates, et on hilja ja on aeg lõpetada.

"Saan aru, et olete väsinud," naeratasin mina, "kuid mõtleme veel kord läbi ühe oletatava uue ülemaailmse veeuputuse situatsiooni – mis juhtub meie tsivilisatsiooni inimestega? Võrdleme ennast eelmise ülemaailmse veeuputuse üle elanud atlantidega. Tahan seejuures ära märkida, et uue ülemaailmse veeuputuse põhilised sündmused hakkavad toimuma eespool märgitud Igavesel mandril, millel atlandid võisid ellu jääda."

Kas kaasaegsed inimesed võiksid Igavesel Mandril ellu jääda?

"Milline see Igavene Manner välja hakkab nägema? Kas ülejäänud maismaa veekõrbeks muutumise ja väheste allesjäänud saarte tingimustes võiks seal ellu jääda?"

Mõtlesin sellele küsimusele, kui Aleksei, Tatjana ja Olga läksid teise tuppa veidi meelt lahutama; üritasin ette kujutada Igavese mandri elutingimusi, mis oma mõõtmetelt (peaaegu Austraalia suurune) on pääsenud maapealse inimpopulatsiooni elu kindlustamiseks küllaldase suurusega.

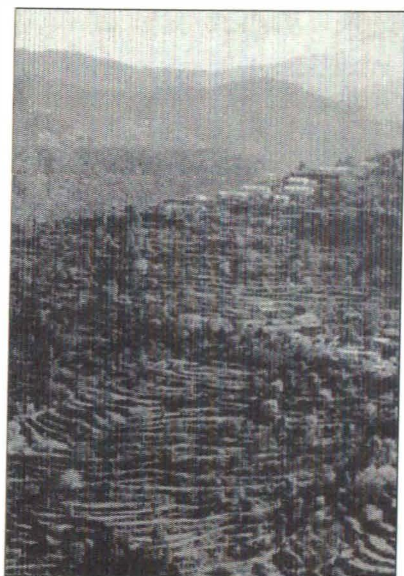
Gloobust ja detailset maailmakaarti uurides köitis mu tähelepanu see, et oletatav Igavene Manner on kõigist külgedest ääristatud maailma kõrgeimate mägedega, mille keskele jäävad niinimetatud Kesk-Aasia nõgu, Taklimakani ja Gobi kõrbed. Lõunas piirneb Igavene manner uhke Himaalaja mäeahelikuga, läänes Hindukuši, Pamiiri ja Tjan-Šani mägedega, põhjast aga Altai ja Sajaanid ning idast laskub maismaa Gobi kõrbest järk-järgult hiigelsuurde ookeani.

Tiibetis on kunagi eksisteerinud sisemerest alles jäänud hulgaliselt hiigelsuuri soolajärvi

Kahtlemata jääb Igavese Mandri sisemusse sisemeri, mis katab Gobi ja Taklimakani kõrbed lahtedena ning suurema osa Tiibetist järvedena. Keskel asuvas nõos ei saa kataklüsmi ajal tekkivate tugevate sademete ning Igavest mandrit ümbritseva maailmaookeanist imbuva vee tõttu sisemeri tekkimata jääda. Pean ära märkima ka selle, et kirjandusallikate – peamiselt Blavatskaja teoste ja Bonpo usundi andmetel – elasid atlandid pärast ülemaailmset veeuputust Tiibeti ja Gobi kõrbe piirkonnas paikneva sisemere kallastel. Praegugi on Tiibetis hulgaliselt suuri soolajärvi, millest võib leida jälgi, et seal on kunagi eksisteerinud sisemeri.

Pean kohe märkima, et Igavese mandri elutingimused ei ole kuigi head: ümberringi sisemerre või ookeani suunduvad kivised ja järsud kaljud. Sellises kohas saab arendada terrass-põllumajandust nagu tänapäevalgi Himaalajas, Jaapanis ja teistes mägistes riikides. See on suur töö – kividest äärise ladumine, väikese horisontaalse pinna rajamine, viljakandva pealiskihi tekitamine sõna otseses mõttes seda kivide vahelt peotäite kaupa pinnale kandes. Põhimõtteliselt võib terrass-põllunduse abil ära elada – näiteks Himaalaja inimesed kasvatavad otra,

Terrass-põllundus Himaalajas

riisi, maisi ja kartulit. Kuid kõikide kultuuride saagikus on seal madal; näiteks ei ole Himaalajas kasvatatud kartul iial suurem kui lauatennisepall. Igavesel mandril kasvatatavate kultuuride saagikus peab olema veel madalam, sest enam-vähem elamiskõlbulik maismaa asub 3000–5000 meetri kõrgusel. Tegelikult viljeldakse Himaalaja mägiste kaljude nõlvadel terrass-põllundust põhiliselt kuni 2000 meetri kõrguseni ning mõnes üksikus kohas kuni 3000 meetri kõrguseni. Kuid Igavese mandri ülemaailmse veeuputuse tingimustes märksa niiskem kliima võib võimaldada saagikust ka 3000–5000 meetri kõrgusel. Sellegipoolest tuleb nälg, suur nälg.

Loomakasvatusel on kõrgmäestiku tingimustes üks iseärasus – niinimetatud alpi aasad on kaetud justkui nigelavõitu taimestikuga, kuid loomad söövad seal ennast pilgeni täis. Jälgisin Sajaanides, kuidas burjaadid ajasid kogu suve noorloomi kõrgmäestiku aasadele, kus loomad võtavad kaalus niivõrd kiiresti juurde, et muutuvad jõehobu sarnasteks väheliikuvateks elukateks.Paljud neist osutuvad enne surma haledalt häälitsedes peaaegu igasuguse vastupanuta huntide saagiks, kuid suurema osa saab peremees oma toidulauale. Seepärast võib arvata, et isegi Igavese mandri tingimustes võib karjapidamisel olla oma koht. Äärmisel juhul jäävad ellu kitsed, kellel on kombeks kaljudel monumentidena seista ning meile tuntud lambad, kes jooksevad üle tee just sellel hetkel, kui sealt peaks hoopis

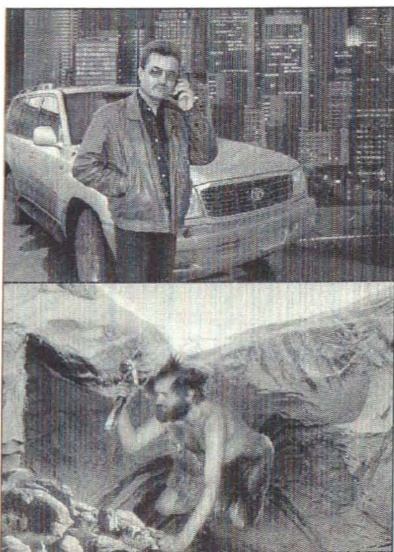
eemale jooksma. Kuid kas loomad elavad Maa telje nihkumisega kaasneva kataklüsmi üle?

Inimese täisväärtuslikuks eluks vajalike mineraalressurside poolest Igavene manner kahjuks rikkusega ei hiilga. India ja Nepali inimesed rääkisid, et Himaalaja mineraalressursside vähesusest hoolimata on mäed rikkad oma vaimsuse poolest, nad kinnitasid, et vaimsus ei ole omane mitte ainult mägedes elavatele inimestele, vaid ka mägedele. Sajaanide ja Altai mäeahelikud on mineraalressursside poolest rikkaimad. Kud ka siin – nagu mujalgi Igavese mandri territooriumil – minule teadaolevate andmete kohaselt (kui ma ei eksi!) ei ole naftat ega gaasi. Sellepärast saab isolatsiooni tingimustes kaasaegsele inimesele omase tehnoloogia arendamine olema problemaatiline, kuna see põhineb eelkõige nafta ja gaasi kasutamisel. Sellisel juhul ei saa näiteks ehitada asfaltteid, liikuma panna autosid, ronge, lennukeid ja nii edasi.

Igavesele Mandrile omase kõrgmäestiku tingimustel on järgmine iseärasus: suveperioodil võib päeval olla väga palav, aga õhtul ja öösel saabub selline külm, et jõuab kontideni välja. Talvel on siin sellised tuuled ja külm, et kohalikud inimesed siirduvad mägede madalamatele aladele. Seepärast on ruumide kütmine vajalik. Puudega varustatus on selles regioonis vilets: Tiibetis, Gobi ja Taklimakani kõrbes need puuduvad, Himaalaja kõrgmäestikus võib kohata põhiliselt põõsaid, Sajaanides ja Altais leidub üksikuid okaspuu tukkasid. Nafta ja gaasiga kütmine, nagu ma juba enne rääkisin, ei ole võimalik; kivisöe kohta ei oska ma puudulike teadmiste tõttu midagi öelda. Igavese mandri tingimustes jätab pidev külmetamine inimestele hirmsa jälje.

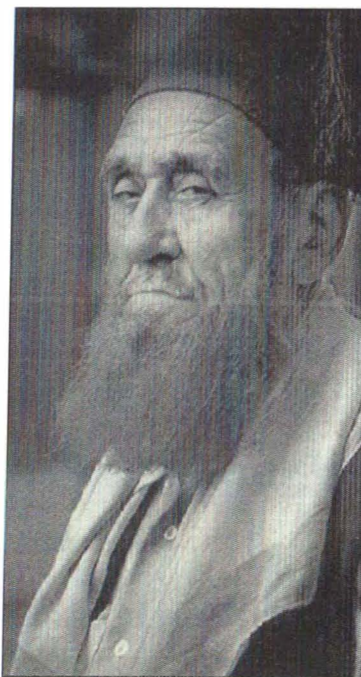
Eelöeldu põhjal võib Igavese Mandri oletatavatest elutingimustest järeldada, et saatuse tahtel (annaks Jumal, et seda ei juhtuks!) hakkavad kaasaegsed inimesed sinna sattudes ja neile harjumuspärastest tehnoloogiatest loobudes degradeeruma. Näiteks võib ette kujutada mingis eraldatud talus elavat ini-

meste gruppi; nad ei saa läbi ajada ainult naturaalmajandusega, neil on vaja igal pool ja igal ajal kaasaegse tehnoloogia saavutusi nagu klaas, naelad, riietus ja palju muud. Klaasi tootmiseks on vaja tehast, naelte tootmiseks sulatada metalli ja nii edasi. Sellepärast sõltub iga inimene oma riigi ja kogu maailmamajanduse infrastruktuurist, ajalooline progress on aga kodeeritud iga inimese olemusse ja sisse. Majandamise harjumuspäraste kriteeriumide kadumisega kaasneb vältimatult moraali langus, see kasvab üle peataolekuks ning toob kaasa primitiivse eluviisi kuni metsistumiseni välja. Aja jooksul muutub poolmetsik eluviis harjumuspäraseks, järgnevad põlvkonnad loovad oma hiigelsuurte raudlindudega lennanud esiisade kohta legende. Enda kogemustest tean, kui kiire on metsistumise protsess. Taigas või mägedes kuuajalisel matkal olles muutuvad lõke ja primitiivne toit nii omaseks, et koju jõudes portselanist taldrikute, laudlina ja salvrättide kasutamine on võõrastav ja varrukaga suu pühkimine omane. Metsistumine toimub kiiresti, tehnoloogia ja kultuuri areng toimub aga väga aeglaselt, see võib kesta tuhandeid aastaid.

Saatuse tahtel Igavesele mandrile sattunud inimesed hakkavad isolatsioonis olles ja harjumuspäraste tehnoloogiate kadumisel degradeeruma

Suursuguses lemuurlaste tsivilisatsiooni hällis sündinud atlandid kaotasid mingil ajahetkel kogu oma lemuurlastelt päritud potensiaali, mida üritasid hiljem tuhandeid ja koguni miljoneid aastaid taastada, kuid ei suutnudki. Nii oleme ka meie – atlantide tsivilisatsiooni kõrgeima arengutaseme hällis sündi-

nud aarialaste tsivilisatsioon, kes on kasutanud nende imelisi peenenergeetilisi tehnoloogiaid, ülemaailmse veeuputuse ajal kõik kaotanud ja metsistunud ning hiljem sadu tuhandeid aastaid üritanud seda taset saavutada – kuid tulutult.

Maailmas võiks uhkuse küüsis olevaid inimesi vähem olla!

Regressi ja progressi disbalanss on ebaõiglane! Miks? Äkki peab Maa juhul, kui see on hiigelsuur elusolend, inimesi sipelgasarnasteks, kelle saatus talle vähe korda läheb?! Võib-olla on inimene nii loodud, et ennast Jumalaks pidades pattu langenuna maksab tuhandeaastase metsistumisega?! Äkki ei ole me endale teadvustanud, et lisaks ema, lapse ja teise inimese armastamisele peab olema ka sügav armastus emakese Maa vastu?! Me ei tea veel nii paljut, nii paljut me veel hingega ei tunneta! Küll oleks maailm tore paik, kui seal elaks vähem uhkuse küüsi langenud täissöönud inimesi!

Oma kabinetis kõigest sellest mõeldes ei pööranud ma kõrvaltoale, kuhu läksid Aleksei, Olga ja Tatjana, tähelepanu ning hakkasin mõtlema inimkonna ellujäämise põhimõttelisele võimalikkusele Maa telje nihkumise korral. Kui eelnevalt kirja pandud arutelu käigus jõudsin järeldusele, et pärast ülemaailmset veeuputust Igavese mandri tingimustes ellujäänud inimgrupp tõenäoliselt metsistub, siis oleks huvitav ka vastata küsimusele – kas kaasaegne inimkond elaks Maa telje nihkumisega kaasneva kataklüsmi üle?

Võib ette kujutada Blavatskaja poolt "pooluste nihkumiseks" nimetatud hetke tagajäejel tekkinud hiigelsuurt tsunamit, mis hävitab suurema osa Maa elanikkonnast, kes elab merepinnaga võrreldes suhteliselt madalatel aladel. Mandreid lõhestav maavärin ja vulkaanilised kahjustused pühivad minema samuti suure osa inimestest. Sellele järgneb kümneid või sadu aastaid kestev käre polaarpakane, mille tingimustes jäävad ellu ainult vähesed. Võib ette kujutada kusagil Tiibetis 4000–5000 meetri kõrgusel sadu aastaid pilkases pimeduses 80–100 kraadise miinustemperatuuri juures pesitsevaid inimesi! Tõele au andes on inimkonna ellujäämiseks väga vähe võimalusi.

Aga äkki jääb mingi väike osa inimesi siiski ellu? Selline võimalus on juhul, kui... Kui inimesed saavad eelnevalt teada Maa telje võimalikust nihkumisest ning valmistuvad katsumusteks aastaid, ehitades ülimalt kindlaid varjendeid ning varudes sadadeks aastateks toiduaineid. Samuti juhul, kui rasketes tingimustes ellujäänute hulgas on rohkem tulevaste põlvkondade sigitamiseks võimelisi inimesi. Mõelgem selle üle veidi põhjalikumalt.

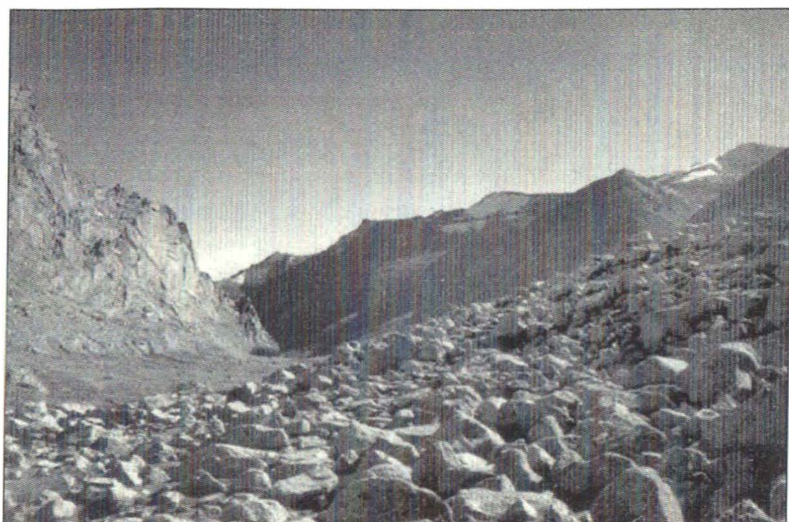
Kas inimesed saavad informatsiooni eelseisva Maa telje nihkumise kohta, et teha juba varakult ettevalmistusi saabuva hirmuäratava kataklüsmi ajaks? Sellele küsimusele võib vastata nii – Maa kaasaegne teadus on niivõrd halvasti arenenud ning kujutab endast süstematiseerimata geoloogiliste ja astronoomiliste teadmiste kompleksi; planeedi tuuma ning selle asukohta päikesesüsteemi suhtes uuritakse aga sellest eraldi. Ja alles üsna hiljuti tuli välja ühe hüpoteesiga geniaalne – nagu ma sageli tema kohta ütlen – vene teadlane Vlail Kaznatšejev, kes arvas, et Maa on elusolend, sellepärast oleks mõttekas luua uus teadusharu – Maa bioloogia, mis sisaldaks teemasid Maa anatoomia, füsioloogia ning isegi Maa psühholoogia kohta. Kui palju möödub aega enne, kui me kõndides või aiatööd tehes ei lõpeta selle üle naermist? Kuni mõistame kella peal kulgeva aja olemust ja pärast ärkamist meie unisele näole iseloomuliku individuaalsust

Koopajoogi. Himaalaja

andva ruumi olemust, kuni mõistame aja ja ruumi põhjapanevat rolli Suure Kosmilise Mõistuse poolt loodud eluvormide mitmekesisust – alustades sipelgast ja lõpetades planeediga Maa, mille pinnal on meil au elada. Tuleb aeg, mil me mõistame seda, tuleb aeg, mil hakkame võrdlema meie Maa loomust teiste planeetidega, tuleb aeg, mil hakkame Maad siiralt armastama ja tunneme sügavalt armastuse võimsaimat energeetilist jõudu. Kuid millal? Peaasi, et see ei juhtuks liiga hilja. Vastasel juhul tabab meid ootamatult Maa 6666 kilomeetrine pööre ja tasuks Maa mittetundmisele inimkond hukkub.

Õnneks elab Maal kategooria inimesi, kellel on ellujäämiseks Maa telje nihkumisega kaasneva kataklüsmi tingimustes suurimad võimalused. See kategooria inimesi elab põhiliselt Igavese mandri territooriumil. Neid nimetatakse joogideks. Minu järgmine raamat "*Kto oni – jogi?*" ("Kes on joogid?" – tõlk) on pühendatud joogide uurimisele, kuid juba praegu võin ette rutates öelda, et see on meie tsivilisatsiooni ajal sündinud uus inimtüüp – tuleviku inimene. Need inetu välimusega Himaalaja ja Tiibeti veidrad elanikud on ainukesed, kes suudavad jumaliku sisemise energia mobiliseerimise abil alasti olekus hirmsa mägise külma ning mitmeaastase nälja tingimustes ellu jääda, samuti siseneda *somadhi* seisundisse – inimkeha konserveerunud olekusse, et seda säilitada ning kasutada uue inimpopulat-

Tee üle Himaalaja

siooni taastamiseks nagu see juhtus legendaarse Atlantise aegadel, kui nad rändasid pärast inimkonna hukkumist üle kogu maakera ja asustasid vee alt vabanenud maismaa. Ma arvan, et meie oleme ülemaailmse veeuputuse üle elanud iidsete joogide järeltulijad. Mulle on väga vastumeelne, kui inimesed ajavad Himaalaja joogid segamini klounidega, kes metallvarrast kõhu või kurguga painutades nimetavad end joogideks. Need ei ole joogid. Joogid on Igavese Mandri koobastes. Nad kindlustavad elu jätkumise, nad on sündinud ülemaailmse kataklüsmi puhuks.

Jätame nüüd saladuslike joogide teema kõrvale ja kujutame ette, et teame, millal Maa telg nihkub, et pääseme ainult Igavesel mandril, kuhu peab ehitama kapitaalseid varjendeid, varuma toitu ja kütust sadadeks aastateks ja palju muud ellujäämiseks vajalikku. Ma olen käinud Tiibetis, Himaalajas, Sajaanides, Altais, Tjan-Šanil (need kõik kuuluvad Igavese mandri koosseisu) ning ma võin öelda, et seal on kõike seda väga keeruline organiseerida. Igavese mandri kõige madalamatest osadest –

Sajaanidest ja Altaist – jäävad paistma vaid kõige kõrgemad mäeharjad, kus teedest, nagu öeldakse, pole lõhnagi. Tiibetisse pääseb üle Himaalaja mäeaheliku vaid ühteainukest teed pidi, mis on niivõrd kitsas ja kohutavas seisukorras, et laadungite transportimisel kriitiliste olukordade ja paanika korral tekib läbimatu ummik. Tiibetis ei ole teid peaaegu üldse ja üksikud olemasolevad sarnanevad külavaheteele.

Laadungite toimetamine õhutranspordi abil Tiibetisse on põhimõtteliselt võimalik, sest sinna saab ehitada maandumisrajad. Kuid ma ei ole kindel, kas lennukid saavad 4000–5000 meetri kõrgusel maanduda ja õhku tõusta. Kahtlen ka selles, kas sellistel kõrgustel saavad helikopterid lennata, tõtt öelda ei ole ma seal helikoptereid kunagi näinud.

Varjendeid saab ehitada ainult suurtesse koobastesse, mida Himaalajas ja Tiibetis ei leidu just palju. Kusjuures osa neist on niinimetatud *somadhi* koopad, milles viibivad *somadhi* seisundis iidsed inimesed, keda tulnukate eest kaitseb psühhoenergeetiline barjäär, mis on inimeste jaoks läbimatu (olen sellest põhjalikult kirjutanud raamatus *"Ot kogo mõ proižošli?"* ("Kellest me põlvneme?" – tõlk)). Seepärast tekib ruumide osas kindlust pakkuvatest varjenditest puudujääk.

Koopad peab varustama valguse ja soojusega, seda teha on ülimalt keeruline, sest väljaspool paiknev elektrijaam jääb hävitava kataklüsmi meelevalda. Toiduvarusid võib ette valmistada pikaks ajaks, kuid arvatavasti mitte sadadeks aastateks. Koopa sisemuses, isolatsiooni tingimustes võivad levida haigused, epideemiad ning koopas elamine võib inimesed psühholoogilises mõttes murda.

Loomi saab hukkumisest päästa ainult inimene. Kahtlane, kas inimesed ehitaksid koopa sisemusse veiste, lammaste, jakkide ja muude nendesarnaste koduloomade jaoks aedikuid ning varustaksid neid sadu aastaid toiduga.

Maa telje nihkumisega tekkiva Igavese mandri tingimustes kaasaegse inimese ellujäämisvõimalustest kokkuvõtet tehes

Maa telje nihkumise korral hukkub inimkond tagasipöördumatult (K. P. Brüllov. "Pompeij langemine")

võib öelda, et kõikidest aspektidest vaadeldes on see võimalus üsna kaheldav. Arvatavasti hukkub inimkond tagasipöördumatult.

Minu teadvust läbis ebameeldiva musta joonena mõte inimkonna tagasipöördumatust hukkumisest.

Tuli Tatjana ja küsis:

"Noh, kas jätkame? Mind tüüdati selle kurikuulsa *Kenzo* parfüümi jutuga ära."

"Saad aru, Tatjana, Maa telje nihkumise korral 6666 kilomeetri võrra inimsaatuse üle mõeldes tulin järeldusele, et inimkond hukkub täielikult."

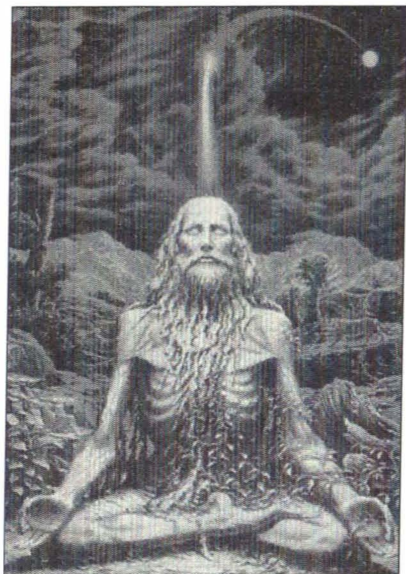
"Täiesti täielikult?"

"Jah."

"Ma nägin filmi "*Zamorožennõi*" ("Külmunud" – tõlk)," ütles Tanja. "Kas külmunud inimesed ei saa seda tumedat aega üle elada?"

"Ei, see on ulme. Meedikud ja bioloogid teavad, et rakkudes kutsub isegi sügav külmutamine esile imetillukeste jääkristallide tekkimise, mis lõhuvad rakke. Seepärast sureb külmutatud inimene kindlasti ära. See ei ole *somadhi* seisund. Kui aga inimene konserveerib end oma sisemise energia mobiliseerimise abil, mis – nagu me Valja Jakovlevaga arvame – viib organismis sisalduva vee teadusele veel tundmatusse neljandasse olekusse. Just selline imeline vesi on võimeline täielikult peatama organismi rakkude ainevahetusprotsessi, viima keha niinimetatud kivistunud seisundisse, mis +4°C juures võib säilida tuhandeid ja miljoneid aastaid ning on pärast seda veel elustatav. Ma ei hakka sellest lähemalt rääkima, sa Tanja, oled ju lugenud raamatut "*Ot kovo mō proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk)."

"Jah, muidugi. Kuid ma tahtsin küsida kalade kohta, keda on aeg-ajalt jää seest leitud ja kes on tuhandete aastate pärast ellu ärganud. Miks siis kalad ärkavad pärast külmutamist?"

Somadhi

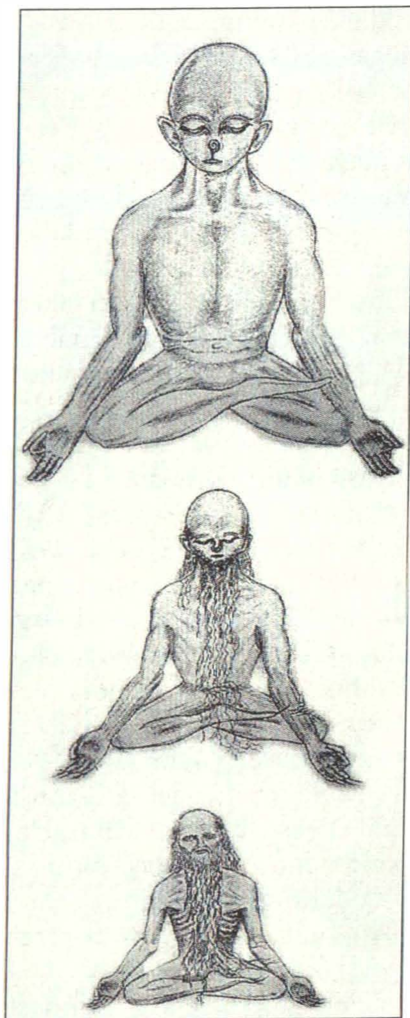
"Tead," sattusin segadusse, "et... m... m... looduses on olemas selline mõiste nagu hibernatsioon ehk talveuni. Minu pilgu läbi on hibernatsiooni aluseks looduslik *somadhi* fenomen; vastasel juhul oleks hiigelsuure Tšukotka karu 8–9 kuuse talveune pikkust keeruline seletada. Ega ta ometi käpa imemisest ela! Niisiis – arvatavasti suudavad ka kalad siseneda *somadhi* sei-

sundisse, ega kogred asjata mudasse peitu. Arvatavasti *somadhi* seisundi vesi oma hüpoteetilises neljandas olekus ei külmu ning rakke lõhkuvaid jääkristalle ei teki."

"Ma tean, et kaasaegsed inimesed *somadhi* seisundisse siseneda ei oska, seepärast nad ei ela... poolunes... kataklüsmide aega üle," pobises Tatjana.

"Nojah! Tanja, ma mõtisklen siin veidi, mine niikauaks sinna ja ära lase mu juurde kedagi. Ma mõtlen veidi, kas või kakskümmend minutit."

Jäin mõttesse. Inimkonna ellujäämisvõimaluse puudumises globaalse kataklüsmi tingimustes äratas kahtlust see, et kõrgem arukus ei olnud ette näinud ühtegi inimese ellujäämisvõimalust Maal. Kusjuures olin veendunud, et mõni ellujäämisvõimalus on väga originaalne, nagu kõik Jumala poolt loodu. Need inimkonna ellujäämisvõimalused peaksid vastama printsiibile – kõik geniaalne on lihtne.

Kes neist *somadhi* seisundist väljudes annavad inimkonnale uued järglased? (autori joonistus)

Ühte sellist viisi ma põhimõtteliselt juba teadsin – see on *somadhi*. Ma juba mõistsin, et *somadhi* fenomen ja sellega seo-

tud inimkonna geenifond, mis sisaldab ka Himaalaja ja Tiibeti sügavates koobastes asuvaid lemuurlaste, atlantide ja aarialaste isekonserveerunud esindajaid, kindlustab inimkonna ellujäämise: need inimesed ärkavad ellu (nii väidavad laamad) ja annavad inimkonnale uued järglased. Ellujäänud ja koobastest väljunud inimeste järglased paljunevad ja rändavad Igaveselt Mandrilt mööda maakera laiali vastavalt teiste mandrite veest vabanemisele nii, nagu see juhtus Atlantise hukkudes ülemaailmse veeuputuse ajal 850 000 aastat tagasi. Meil õnnestus seda maailma erinevaid rasse analüüsides teatud määral ka tõestada. Mul on kuidagi ebamugav viidata sageli oma esimesele raamatule *"Ot kovo mõ proizošli?"* ("Kellest me põlvneme?" – tõlk), sellegipoolest pean ära märkima, et sealt leiab teema kohta üksikasjalikuma kirjelduse.

Siinkohal tekkis palju küsimusi. Kas laamadel on õigus, kui nad väidavad, et *somadhi* seisundis inimesed võivad oma keha kahjustamata viibida koobastes tuhandeid ja miljoneid aastaid? Kas need koopad järgmise Maa telje nihkumise korral (annaks Jumal, et seda ei juhtuks!) koos inimestega ei hävi? Milline *somadhi* seisundis olevatest inimrassidest võib inimkonnale uusi järglasi anda – aarialased (meie), atlandid või lemuurlased? Või kõik?

Kõikidele nendele küsimustele sain vastata ühtemoodi – ei tea! Oleksin muidugi võinud laskuda laialdastesse aruteludesse, kuid nende mõte oleks olnud vastav vanasõnale – liivale kirjutatud. Kõige selle juures ei saanud ma eitada *somadhi* fenomeni osatähtsust, mille uurimisele sai Himaalaja ekspeditsiooni ajal palju aega pühendatud.

Sellegipoolest ajas mind segadusse üks printsiip, millega olin oma teadusliku elu käigus kokku puutunud – kõigel Jumala poolt loodul, olgu see molekul, DNA, biokeemiline reaktsioon, inimese organ, inimene või planeet Maa – on vähemalt kahekordne häireteta töö jätkumise tagatis.

Seepärast, mis puudutab inimkonna säilimist ja maapealset elu Maa telje võimaliku nihkumisega kaasneva globaalse kataklüsmi korral, peab olema lisaks *somadhi* seisundi fenomeni-

le loodud vähemalt veel üks inimkonna hukkumise vältimise mehhanism.

“Milline on see mehhanism?” mõtlesin mina, olles veendunud, et Looja oleks kindlasti pidanud ette nägema topelttagatise. “Topelt tagatis, topelt tagatis...” kihises peas. Kuid peale ulmeliste mõtete nagu luukide avanemine ja inimeste lubamine maa-alusesse Šambalasse enam pähe ei mahtunud. Lõpuks õnnestus mul hüpoteetilise vastuse leidmiseks viljatud teaduslikud pingutused katkestada ja tahtejõu abil mõtteprotsess taastada. Tuli Tanja. Istusin tujutuna veel natuke aega ja läksin koos temaga teise tuppa seltskonda, kes jätkas väsinult pidutsemist.

Tundsin, et selle pettumuse sügavuses peitus mingisuguse sügava ja väga tähtsa mõtte peenikene niidiotsakene. Varsti, Tiibeti ekspeditsiooni ajal Jumalate linna muutub see peenike mõtteniidike reaalseks mõtteks, mille peale ma ehmatan ja hakkan mõistma, et Maale on loodud veel üks liik inimesi ja see muudab mind bioloogilises mõttes kurvaks. See on aga loodud Jumalate linna poolt!

Seltskonnaga ühinedes mõistsin, et ostetud kasuka teema on juba ammendatud ning kurikuulsa sõnaga *Kenzo* seotud naiste parfüümi teema on üle läinud nende naistuttavate poolt kasutatavate parfüümide arvestamiseks.

“Teate – Venera Uzbekovna on muidugi maitsekas naine, aga ta kasutas pikka aega odavat bulgaaria lõhnaõli *Signatur* ja *Možet bõt*. Kas tal polnud raha või? Justkui oleks. Ta tahtis vist rõhutada naiselikku individuaalsust. Nüüd eelistab ta muidugi *Magie Noir*, kuigi räägib, et kui oleks *Signatur* saadaval, oleks ta seda tänaseni kasutanud,” kostus filosofeeriv naishääl.

“Aga minu sõber Juri Ivanovitš,” vastasin sellele häälele, “kasutas varem kogu aeg *Šipri* – nii pärast habemeajamist kui ka seespidiselt, pärast läks üle *Oguretšnõi losjon*’le ja rääkis, et nii kui jood, tekib tunne nagu oleksid kurki peale hammustanud.”

“Aga Ernst Rifgatovitš, millist odekolonni teie kasutate?”

"Noh," sattusin segadusse, "kasutan seda, millist kingitakse. Viimasel ajal ostab mulle naine *Magie Noir*..."

"Kuidas nii? *Magie Noir*? See on ju naiste õhtuparfüüm!"

"Justkui ei ole. Vaat... kuidas seda nimetatigi... *Fahrenheit*."

"A... a..."

Jälle kostus naiste kudrutavat juttu.

"Ma olen veendunud, et *Fidji* on prostituutide lõhnaõli. Ükskord lõhnastasin sellega ja tänaval hakkasid mulle kohe odavad mehed külge lööma. Mulle tundub, et meestele mõjuvad samamoodi ka *Opium* ja *Anaïs Anaïs*."

"Õnneks need ei püsi kaua peal."

"Aga Guzel Galejevna kasutab ainult *Salvador Dali*, Nataška Makejeva ainult *Poison*..."

"Lõhnaõlide juurde on ka deodoranti vaja valida. Deodorant võib olla ülde lõhnatu. Mõnikord võib nii olla, et kui lased deodoranti, siis lõhnab nagu äädikas, lähedale ei saa minna. Kui kasutad deodoranti *Magie Noir* ja parfüümi *Opium*, tuleb põrgulik segu."

Kuidas elasid atlandid ja varased aarialased Igavesel Mandril

Sain aru, et vestluse teema võttis naistele huvipakkuva deodorantidega seotud suuna ja kutsusin Tanja ja Olga endaga ning me läksime teise tuppa. Aleksei, kes tundis hästi lõhnu, jäi minu palvel daamidega.

"Palun teie käest, Olja ja Tanja, vabandust," alustasin ma teise tuppa minnes, "et keelitan teid loobumast lõhnade nii huviäratavast ja saladuslikust maailmast, kuid ma tahaksin, et te osaleksite mitte vähem huvitava ja saladusliku iidsete atlantide maailma teema juures. Täpsemalt tahaksin leida vastuse küsimusele, kuidas jäid atlandid ülemaailmse veeuputuse ajal ellu. Tõsistes allikates kirjutatakse, et nad tõesti jäid ellu. Nen-

dega koos jäid ellu ka atlantide tsivilisatsiooni ajal sündinud ja nendega koos elanud aarialased (meie). Blavatskaja kirjutab, et aarialased pidasid pärast ülemaailmset veeuputust 850 000 aastat tagasi Igavese Mandri territooriumil atlantidega isegi sõdu. Mismoodi elasid atlandid ja esimesed aarialased üle maavärinaid, sadu aastaid külma ja palju muud, mis kaasnes Maa telje nihkumisega. Tanja, kas sa kirjutad?"

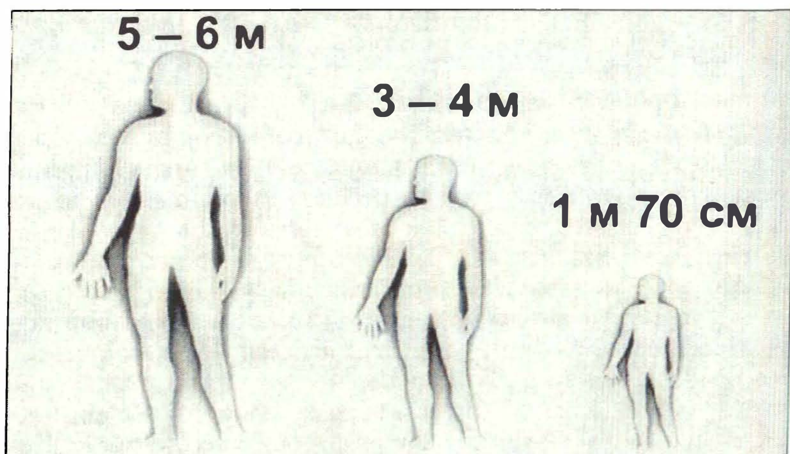
"Kirjutan."

"Arvata võib, et varased aarialased valdasid atlantidega sarnaseid oskusi, mitte nii nagu meie," ütles Olga mõtlikult. "Sellepärast nad ellu jäidki."

"Mille poolest erinesid varased aarialased meist?" küsis Tanja.

"Himaalaja ekspeditsiooni uuringutulemuste ja Jelena Blavatskaja* katkendlike andmete alusel võib järeldada, et varased aarialased sündisid umbes üks miljon aastat tagasi. Alguses tundusid need inimesed atlantidele väikesekasvuliste (3–4 meetrit) ja ilmetutena, kuid hiljem, mõnekümne tuhande aasta möödudes ja nende hulga suurenedes, saavutasid need peletistena tunduvad inimesed atlantilises populatsioonis juba arvuliselt olulise osakaalu. Kui atlandid olid vee-eluga rohkem kohanenud, kasvatades veealustes istandustes taimi, siis kergejalgsed varased aarialased jooksid osavalt mööda mägist ümbruskonda, olid maismaa pinnal tehtavates töödes palju vilkamad ja osavamad. Viie meetri pikkused atlandid taandusid maismaal kolme meetri pikkuste "kääbuste" – aarialaste ees. Kuid nii atlandid kui ka aarialased mäletasid kunagi Maale ilmunud Jumalate poegi, kes andsid neile üle kullast plaadid, millele olid salvestatud tõelised teadmised kosmose lõppematu peenenergia kasutamise võimaluste kohta.

* mõnede koobaste ja matmispaikade väljakaevamiste käigus on avastatud 9–12 jala (3–4 meetri) pikkuseid skelette, mis kuuluvad varase viienda rassi aarialaste hõimude liikmetele... (J. Blavatskaja, "Tainaja doktrina", II köide, kirjastus Riga, 1937, lk 367)

Atlant, varane aarialane, hiline aarialane (tänapäeva inimene)

"Ma tean juba," kilkas kirjutav Tanja, "et atlandid ja aarialased nimetasid Jumalate poegadeks lemuurlasi."

"Kes on väljunud *somadhi* seisundist või... tulnud Šambalast," lisasin ebakindlalt.

"Tähendab, et meie – kaasaegsed aarialased – oleme võrreldes varaste aarialastega evolutsiooni käigus taandarenenud," tõi Olga pettunult kuuldavale.

"Mitte ainult taandarenenud, vaid alguses metsistunud ja hiljem järk-järgult arenema hakanud. Tollel ajal – umbes üks miljon aastat tagasi – elasid atlandid ja aarialased koos, neil olid samad tehnoloogiad, nad olid meiega võrreldes sadu kordi rohkem arenenud ning nad suutsid koos 850 000 aastat tagasi ühiselt Igavesel Mandril ülemaailmse veeuputuse üle elada."

"Aga miks siis meil praegu atlante ei ole?" küsis Tanja naiivselt.

Jäin mõtlema. See lihtne küsimus osutus väga keeruliseks. Teadsin tol hetkel väga vähe! Ma ei osanud isegi ette kujutada, et atlandid olid Maal veel väga pikka aega, isegi ajani kuni 7–8 sajandit enne meie ajaarvamist, et nad on ehitanud palju meid – aarialasi – päästnud imelisi ehitisi ja monumente, et atlantide

viimase maapealse linna asukohani oli ekspeditsiooni ajal jäänud minemata kõigest seitsekümmend kilomeetrit, et atlandid pidasid aarialasi veidi metsikuteks, kuid õpetasid neile palju.

"Ei tea, miks atlante praegu ei ole," ütlesin ausalt Tatjanale.

"Aga kuidas siis varased aarialased ja atlandid pääsesid ülemaailmsest veeuputusest? Mille arvelt?" esitas Olga küsimuse.

"Enne, kui sellele küsimusele loogilise arutelu käigus vastata," hakkasin arutlema, "peab tähelepanu pöörama aksioomile, mille kohaselt kaasaegsed tehnoloogiad ja energeetika ülemaailmse veeuputuse tingimustes inimkonna ellujäämist ei võimalda. Sellest oleme juba üksikasjalikult rääkinud. Ma arvan, et atlandid ja varased aarialased jäid ellu tänu viiele faktorile:

1. Planeedi Maa kohta väga kõrge teadmiste tase, mis võimaldas ette näha pooluste nihkumise algusaega ja tänu sellele varakult globaalse kataklüsmi ajaks ettevalmistusi teha.
2. Mehhanismide ja lennuaparaatide tööks, ruumide soojendamiseks ja paljude teiste tööde tegemiseks vajalik ammendamatul kosmilisel peenenergial põhinevate tehnoloogiate kasutamise oskus.
3. Kloonimise fenomeni praktilise kasutamise oskus; kogudes kõigi maapealsete elusolendite seemnete ja rakkude varu, konserveerides need pikaks ajaks ning sobival ajal kloonides mitte ainult lamba Dolly, vaid kõik Jumala poolt loodud maapealsed elusolendid.
4. Oskus siseneda *somadhi* seisundisse; seda oskust kasutas enamus vaimselt arenenud atlante ja varaseid aarialasi. Keha isekonserveerumise (*somadhi*) abil võis globaalse kataklüsmi kõige keerulisemad ajad üle elada.
5. Keegi aitas atlantidel ja varastel aarialastel ellu jääda. Arvatavasti olid need Jumalate pojad – *somadhi* seisundist väljunud lemuurlased.

Kahjuks kaasaegne inimkond ühtegi neist viiest faktorist ei valda, vaid supleb materiaalsetes meelelahutustes ja vaatab odavaid võitlusfilme, kus vahepeal lastakse tobedat reklaami *Orbiti* tohutust tähtsusest inimese elus.

"Kas tõesti oleme me iidsete inimestega võrreldes nii madalad?" küsis Tatjana silmi paberilehelt tõstes kibedalt.

"Ma ei ole pühak, olen tavaline inimene, sellepärast ei saa ma midagi kinnitada, kuid võin rääkida sellest, mida mõtlen, kuigi ma ei ole oma õigsuses kindel," laususin. "Kuid globaalse katastroofi toimumise korral on inimkonna ellujäämise kõigi viie postulaadi kohta toonud kaudseid kinnitusi suured pühendatud, eriti aga neist kõige tuntum – Jelena Blavatskaja."

Hakkasin sorima oma paberites, otsisin väljakirjutatud lõike Blavatskaja teosest "*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk). Tagant kostus:

"Miks me viitame kogu aeg Blavatskajale?"

"Aga sellepärast, et tema raamatuid tunnen ma kõige paremini!" viskasin vastuseks. "Kuid olen kindel, et piiblis ja koraanis kirjutatakse umbes sama. Ma leian kõik kiiresti üles; ma mäletan tähtsamaid lõike teose "*Tainaja doktrina*" teisest köitest peaaegu peast."

Laotasin väljavõtted lauale laiali, tõstsin pilgu Tatjana ja Olga poole ning tegin ettepaneku analüüsida veel kord neid viit ellujäämise faktorit Jelena Blavatskaja vaatepunktist lähtuvalt.

"Alustame esimesest punktist, mis puudutab atlantide teadmisi planeedi Maa kohta, mille abil suutsid nad ette näha globaalse kataklüsmi saabumise aega. Vaadake, mida kirjutab iidsete inimeste teadmistest planeedi Maa kohta Jelena Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk), II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 502):

"*...tema [vesi] voolab ümber tema keha [emake Maa] ja elustab seda. Üks selle allikatest väljub peast ja muutub sogaseks tema jalgade juures [Lõunapoolus]. See puhastab [tagasiteel] tema sü-*

dame, mis tuksub püha Šambala jalamil, mis tollel ajal [alguses] ei olnud veel sündinud..."

"Huvitav," märkis Olga.

"Esmapilgul tundub kõik justkui arusaamatu olevat," jätkasin mina, "kuid Blavatskaja poolt öeldust selgub, et iidsed inimesed suhtusid Maasse kui elusolendisse, siin kasutati selliseid sõnu nagu "süda", "pea" ja "keha". Kaasaegne teadlane, akadeemik Vlail Kaznatšejev tuli samasugusele järeldusele. Kui me suhtume Maasse kui elusolendisse, siis suudame ette näha selle käitumist, aga... võib-olla... isegi saame sellega kontakti."

"Sellega võib nõustuda," kostis Olga mõtlikult vastu.

"Mina armastan oma Maad, ma ei lähe kunagi Ameerikasse," hakkas Tanja pidulikult rääkima. "Mulle tundub... mulle tundub..." Tatjana parem silm suundus millegipärast alla, "et meie riik asub Maa südame ligidal. Palun ärge naerge, ma ju hingest... Meie inimesed on ju kõik südamlikud, nad ei jäta sind hädasse."

Vaatasin Tatjanat sooja pilguga ja pobisesin:

"Üks Himaalaja joogi rääkis mulle, et Venemaa kohal on hea peenenergeetiline aura... kuid... me teame nii vähe geoloogiast, geofüüsikast..."

Jäime kõik hetkeks vait. Teisest toast kostus Aleksei hääl:

"...lõhnade maailmas mängivad olulist rolli haistmismeele hallutsinatsioonid. Kui kellelegi teist ei meeldinud mingi deodorandi või parfüümi lõhn, siis teine kord viirastub teile just seesama ebameeldiv lõhn..."

"Haa, sisukas vestlus," ütles Olga mürgiselt. "Räägime edasi."

"Niisiis," jätkasin endamisi haistmismeele hallutsinatsioonide üle naerdes, "teades globaalse kataklüsmi saabumise aega, pidi kiiresti ehitama varjendeid. Selle kohta on Blavatskaja palju kirjutanud. Vaadake! Siin, siin ja siin, ja nimelt ("*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk), II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937):

"...kui poolused nihkusid... see ei puudutanud neid, kes olid kaitstud..." (lk 439)

"...lugege Ahura Mazda käsku Iimale, Maa vaimule, mis sümboliseerib kolme rassi, pärast seda, kui talle oli antud käsk ehitada Vara – piiratud ala, Acha või asupaik" (lk 364)

"...seal [Aryana-vaedjo, koht, kus ehitatakse Vara] on tähed, kuu ja päike tõusevad ja loojuvad vaid üks kord aastas ja aasta tundub kui üks päev [või öö]..." (lk 365)

"...saabusid esimesed suured veed... Kõik jumalakartlikud päästeti, kõik vääritud hävitati..." (lk 438)

"Niipalju kui mina aru saan, on Vara varjend ehk peidupaik inimestele, kes pääsesid globaalse katastroofi käest," ütles Olga.

"Kusjuures," täiendasin mina, "siin viidatakse selgelt, et Vara ehitati eelmisele Põhjapoolusele, mis asus..."

"Püha Kailase mäe piirkonnas," kilkas Tatjana.

"Kas atlantide ja varaste aarialaste peidupaik asus siis Kailase all või?" imestas Olga.

"Tuleb välja, et see on nii... Aga me arvame, et kusagil seal asub Jmalate linn. Kas Jumalate linn on tõesti Vara? Kuid Jumal ei ole inimesi kunagi suunanud midagi looma ainult ühe eesmärgi nimel: üheaegselt tegeldakse vähemalt kahe eesmärgiga. Milline on teine eesmärk? Topelt eesmärk, topelt tagatis..." arutlesin vastust leidmata kuuldavalt. "Aga äkki oli kolm või neli eesmärki..."

"Huvitav, milline see Vara on? Mulle tundub millegipärast, et Vara on väga ilus, roosa ja ei meenuta sugugi sünget maa-alust," vastas Tanja elavalt.

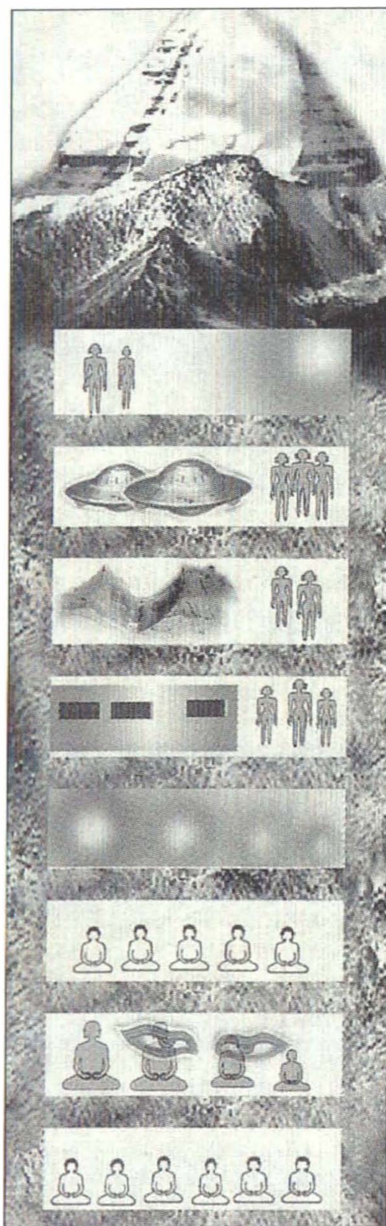
"Sellises segaduses," hakkasin arutlema, "ma ei oska midagi öelda – kuid kui Vara peidupaik on eksisteerinud, siis pidi see olema pooluste nihkumisega kaasnevale maavärisemisele ja maapealse magma liikumisele vastupidav ning ülimalt võimas kindlus. Milliseid tehnoloogiaid pidi sellise kindluse ehitamisel kasutama! Kui hästi peab tundma Maa geoloogiat! Kes teab –

äkki on maa all hiigesuured tühimikud ja võib-olla eksisteerib seal ka legendaarne Šambala? On olemas isegi hüpotees Maa soo kohta. Me teame nii vähe! Nii vähe!"

"Ma kujutan ette, millist tohutut tööd pidi tegema sellise ebatavalise maa-aluse linna ehitamiseks, mille eesmärk oli inimkonna parima osa, niinimetatud jumalakartlike inimeste säilitamine," tõmbus Olga tahtmatult kössi.

"Selleks pidid olema arenenud, teistsugused tehnoloogiad. Arutleme mainitud inimkonna ellujäämise teise faktori – atlantide ja varaste aarialaste kõrge tehnoloogilise arengutaseme üle. Vaadake, mida selle kohta kirjutab Jelena Blavatskaja ("*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk.), II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937):

"*...kreeka, rooma ja isegi egiptuse tsivilisatsioonid on mitte midagi võrreldes tsivilisatsioonidega, mis said alguse kolmandast rassist. Neljandal rassil olid oma kõrgema tsivilisatsiooni perioodid" (lk 537)*

Vara

"...esimesed aarialased said oma teadmised ja hulgaliselt uusi asju just neljandalt rassilt – õhusõidukitel lendamise kunsti, väärtuslikemad teadused kalliskivide ja teiste kivimite varjatud omadustest, samuti keemia..." (lk 533)

"...patt seisneb mitte nende uute jõudude kasutamises, vaid kuritarvitamises..." (lk 378)

"Mulle tundub," jätkasin mina, "et "uute jõudude" all võib kaasaegses keeles rääkides mõista peenenergiat. Kaasaegsed teadlased (A. Akimov, G. Šipov ja teised) on juba tõestanud, et selle energia võimsus on tohutu, kuid keeruliseks teeb olukorra asjaolu, et seda on võimalik kuritarvitada. Selle energia abil võib teisaldada tohutuid raskusi (antigravitatsioon), õõnestada kivimeid (laser) ja palju muud sellesarnast. Huviäratav on see, et peenenergia paneb tööle Blavatskaja väljendi kohaselt inimene, kes on makrokosmose mikrokosmos, tähendab inimene, kes on võimeline kasutama kosmilist energiat. Seepärast ma arvan, et atlandid võisid ehitada maa-aluse linna Vara, varustades selle valguse ja soojusega, luues maa-aluseid taimekasvandusi ja nii edasi. Kuivõrd täiuslik pidi see olema! Maa-aluse linna karkass pidi olema vundamendi liikumise suhtes väga vastupidav ja elastne, lisaks pidi äärmiselt kõrge garantii saavutamiseks olema ette nähtud ja välja arvestatud veel palju muudki. Meie jaoks on see veel kättesaamatu.

Atlandid ja varased aarialased lendasid müravabade õhusõidukitega, mida nimetati *vimanateks*. Kui veed juba liikusid, lendas palju *vimanaid* Igavese mandri poole Varasse peitu

"Millised olid nende õhusõidukid?" küsis Tanja.

"Täpselt ei saa öelda, kuid tiibeti tekstidest ja Lobsang Lampa raamatutest jäi mulje, et atlantide õhusõidukid

meenutasid lendavaid taldrikuid. Paljudes allikates kirjutatakse, et lendavad taldrikud võivad lennata mistahes kõrgusel, maanduda igal pool, nende jaoks ei ole maandumisrajad vajalikud. Seepärast võib arvata, et pooluste nihkumise hetkel võisid atlandid ja varased aarialased oma lennuaparaatidel – *vimanatel* – juba varakult lennata Igavesel Mandril asuvasse ette valmistatud maa-alusesse linna Varasse peitu. Jelena Blavatskaja on sellest allegoorilises vormis kirjutanud järgmist ("*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk), II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 534, 535):

"*...ta saatis välja oma õhulaevad [vimanad] koos jumalakartlike inimestega... kui... veed juba liikusid, rahvas liikus üle kuiva maa. Tsaarid tabasid nad oma vimanates ning viisid Maa sisse Tuld ja Metalli [ida ja põhi]*"

"See Blavatskaja on väga geniaalne! Ta teadis peaaegu kõike!" kilkas Olga.

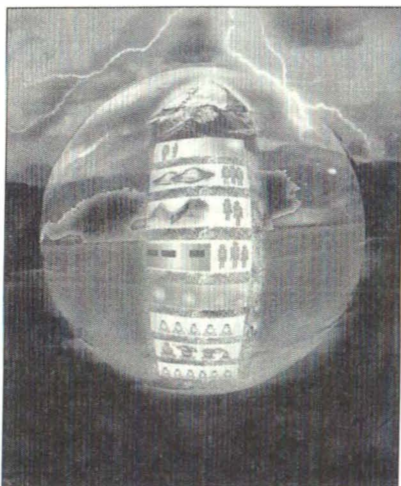
"Oot-oot," tõin kuuldavale.

"Mida?"

"Vara suhtes on veel üks idee. Kuid see on liiga ulmeline," sattusin segadusse. "Kuid ma ütlen selle siiski välja. Ärge naerma hakake. Vaadake," lehitsesin "*Tainaja doktrina*" väljavõtteid, "Blavatskaja nimetab Varat ka veel "piiratud paigaks". UFO-kirjanduses ehk kirjanduses lendavate taldrikute kohta kirjutatakse, et UFOd loovad enda ümber läbimatu energeetilise kaitsekilbi, mis peatab autode mootoreid ja moonutab magnetseadmete näitusid. UFOde olemasolu usuvad peaaegu kõik; maailmas on neid juba niivõrd palju täheldatud."

"Kuhu te sihite?"

"Selle juurde, et Vara koos inimeste, mehhanismide, elamute ja palju muuga kujutas endast kerakujulist ruumi, milles oli taevas, maapind ja maa-alune ning mida ümbritsevast ruumist eraldas võimas energeetiline kaitsekilp. Selle energeetilise kera ümber möllasid kataklüsmid – lagunes maismaa pind, kohutavad rajuhood pühkisid kõik oma teelt minema, piksenooled

Ei tohi välistada, et Vara võis olla hiigelsuure energeetilise kera sees, mis kaitses kõikide kataklüsmide eest

läbistasid õhku, laava ujutas maapinna üle, külmetas polaarkülm, sadu aastaid kestis sünge pimedus, aga selle kera sees oli soe, valge ja mugav."

"See on juba liiga ulmeline," viskas Olga repliigi.

"Nii see on, Olga, kuid ma üritan nendes peenenergiates juba ammu selgusele jõuda, kindlalt öelda võin vaid seda, et peenenergiad on füüsilistest energiatest miljardeid kordi võimsamad, isegi nendest, mis kutsuvad esile globaalseid kataklüsme. Neid peab oskama kasutada... võib-olla numbrikombinatsioonide abil... Iidsed inimesed tundsid peenenergiate saladusi."

"Ernst Rifgatovitš, jutustage peenenergiatest!" palus Tanja.

"Tanja, on juba hilja. Me räägime sellest veel. Nüüd aga..."

"Tahan küsida," ei jätnud Tanja jonni, "kas Vara võib olla Jumalate linn?"

"Võib-olla, ei tea."

Sellel hetkel vilksatas peas mõte, et Jumalate linn ehitati mitte ainult inimkonna päästmiseks (Vara), vaid veel mingil eesmärgil. Millisel? Varsti näen ekspeditsioonil Jumalate linna ühel monumendil hiigelsuurt ust (maa alla?), kuid Jumalate linna ehitamise eesmärkide avastamiseni jõuan oma joonistustes ja märkmetes pingeliselt sobrades alles palju hiljem.

"Mõtleme atlantide ja varaste aarialaste ellujäämise kolmanda faktori – kloonimisoskuse – peale," ütlesin. Jelena Blavatskaja kirjutab selle kohta päris palju (vt sama teost "*Tainaja doktrina*"):

"...lugege Ahura Mazda käsku Iimale – Maa vaimule... sinna [Varasse] tood sa kõige paremate ja kõige imelisemate sellel Maal leiduvate meeste ja naiste seemneid; sinna tood sa kõikide loomade seemneid, et nad säiliksid seal ja ei lõppeks otsa, kuni need inimesed viibivad Varas" (lk 364)

"...Ahura Mazda... oo materiaalse maailma Looja, sa oled püha" (lk 366)

"Nemad [atlandid] langevad pattu ja sünnitavad koletiste põlvkonna" (lk 284)

"Blavatskaja on kirjutanud huvitavaid asju, on ju?" pöördusin Tatjana ja Olga poole.

"Mind pani imestama, et... kuidas...," Tatjana vaatas paberilehte väljavõtetega teosest "*Tainaja doktrina*", "Ahura Mazda käskis Maa vaimu, kelle nimi oli... kuidas see oligi... Iima, et ta tooks Varasse inimeste, loomade ja kõige ülejäänu seemneid. Kas siis Maa vaim ise kandis neid seemneid või? Noh... kuidas...," Tanja vaatas jälle paberilehte, "Ahura Mazda on vist Jumal, kui nii on kirjas, et ta on materiaalse maailma looja."

"Mind jälle pani imestama, et atlandid sünnitasid koletiste põlvkonna. Vaadake, me suudame juba praegu kloonida lamba Dolly, kui aga keegi muudab lamba geeni, siis võib näiteks kloonida kanapeaga lamba, see tähendab ebaloomulikke koletisi," vastas Olga.

"Mu sõber Juri Ivanovitš Vassiljev näitas mulle sageli ajalehte "*Skandalõ*" ("Skandaalid" – tõlk), kus sageli avaldatakse inimhobuste, tiigerlehmade ja teiste nendesarnaste mutantide fotosid, ma arvan, et neid on arvutigraafikaga lihtne teha," lisasin mina.

"Ernst Rifgatovitš, ma ei ole meedik, selgitage palun, mida tähendab kloonimine. Ma olen palju lugenud, kuid ei mõista täielikult," palus Tanja.

"Saad aru, Tanja, et igas rakus on olemas informatsioon kogu keha kohta, seepärast saab mistahes ühest rakust kasvatada kogu organismi – lambad..."

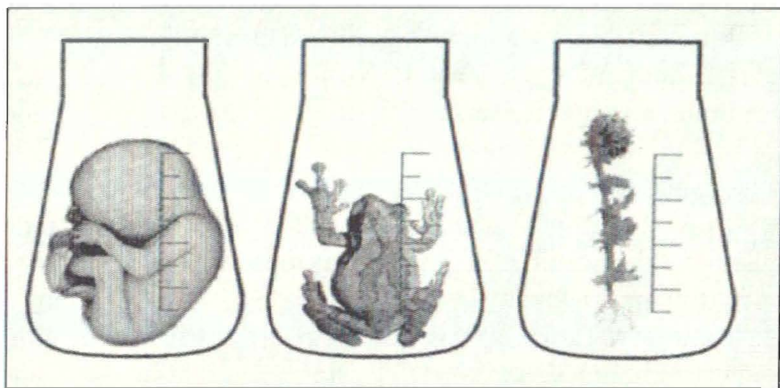
"Kas igast rakust kasvab kindlasti lammas?"

"No ei! Lamba rakust – lammas, konna rakust – konn ja nii edasi. Kuid viimaste teadusandmete kohaselt leidub informatsiooni kogu organismi (iga selle molekuli, aatomi, raku, koe, organi) kohta mitte niivõrd DNA rakus, kuivõrd selle hologrammis. Ma arvan, et raku hologramm on Jumala poolt füüsilise keha loomiseks mõeldud peenenergeetiline programm. Kuid see on eraldi jutt. Pöördume tagasi atlantide juurde."

"Pöördume!"

"Kui atlandid ja varased aarialased tõid Varasse kõigi Jumala poolt loodud Maa elusolendite seemneid ja rakke, siis jääb mulje, et nad tundsid kloonimise protseduuri täiuslikult. Ilmselgelt oli kloonimise protseduur nii hästi välja töötatud ja kindel, et igast liigist piisas kahest – meessoo ja naissoo – seemnest. Arvatavasti oli välja töötatud ka nende seemnete pikaajalise säilitamise (konserveerimise) protseduur. Erilist tähelepanu väärib asjaolu, et seemneid koguti valitud liikide parimatelt esindajatelt, mis on ka geneetiliste haiguste ennetamise seisukohalt loomulik. Meie seda kõike veel teha ei oska.

"Tuleb nii välja," märkis Olga, "et pärast kataklüsmide lõppemist on kõik Maa elusolendid – nii inimesed, loomad, taimed, putukad ja muud – katseklaasides kasvatatud."

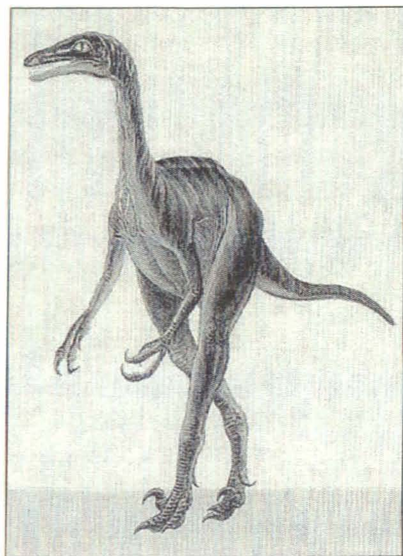

Pärast kataklüsmide lõppemist kasvatati kõik Maa elusolendid katseklaasis

"Jah. Algul asustasid need "katseklaasiinimesed" Tiibeti ning ülejäänud Igavese Mandri, sealt edasi mööda ülejäänud maakera laiali. Meie poolt tehtud erinevate maailma rasside esindajate silmade uuringud näitasid, et statistiliselt keskmised silmad kuuluvad tiibeti rassile – katseklaasist ilmunud rassi esindajatele, kes levisid oma välimust vastavalt klimaatilistele tingimustele muutes mööda planeeti laiali."

"Hämmastav, kuid loogiline!" kilkas Olga.

"Kuid kloonimise juures," jätkasin elavalt, "on minu arvates veel kolm olulist momenti: koletiste kloonimine, Maa vaim Iima ja Varas pääsenud inimeste roll. Mõtleme selle peale! Jelena Blavatskaja nimetas atlantide poolt koletiste kloonimist enne ülemaailmset veeuputust patuks. Miks? Mitte ainult sellepärast, et need koletised võisid olla ohtlikud, vaid sellepärast, et inimesel pole õigust sekkuda Jumala loodud maapealse elu harmooniasse, millesse ta ka ise kuulub. Jumal lõi väga mitmekesiseid eluvorme, meie jaoks nähtamatu tasakaalu, mille hoidmine on püha postulaadina – kaitsta loodust – kirja pandud roheliste liikumise poolt; kusjuures mul on tunne, et maailmas leidub veel hulgaliselt nähtamatuid ja arusaamatuid eluvorme, mis üleüldise elu seisukohalt ei ole vähem tähtsad kui veel primitiivselt arenenud teaduse, bioloogia poolt uuritavate meie jaoks harjumuspäraste ahvide, huntide, sitikate ja teiste sellesarnaste elusolendite elu."

Atlandid kloonisid koletisi

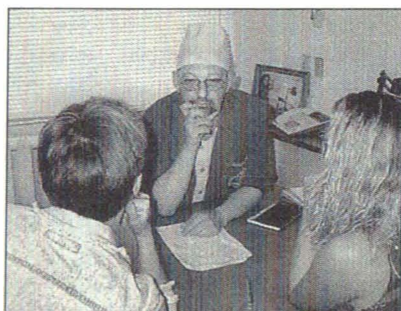
Jäin hetkeks alateadvusest tulnud Maa nähtamatute ja

arusaamatute eluvormide olemasolu mõtet selgelt väljendades segadusse sattunult vait. See mõte hakkas keerlema, veerema ja tugeva jõuga vedama ekspeditsioonile püha Kailase mäe juurde Jumalate linna otsima. Tol hetkel istusid aga Tanja ja Olga minu vastas, kõrvaltoast kostis haarav joobnud arutelu deodorandi rolli üle inimkonna elus ja ma ei teadnud veel, et Maa nähtamatute eluvormide mõte muutub kogu ekspeditsiooni väga mahukat materjali analüüsides domineerivaks.

"Minu isa räägib," katkestas Tanja vaikuse, "et toiduks ei maksa tarvitada Hollandis kloonimise teel aretatud ja sisse toodud suuremõõtmelist kartulisorti "bla-bla-bla." Me kasvatame oma suvilas ainult oma baškiiria kartulit, mis siis, et see on väiksem, kuid..."

"Muide," märkisin mina, "mitu kõrgeltarenenud riiki kogusid umbes miljard dollarit ja asutasid pikaajalise teadusliku programmi "*Genom*" ("Genoom" – tõlk). Programmi geeniinseneride edu ei olnud eriti suur ning sellest kujunes uue kartulisordi aretamine ning veel midagi. Kuid olen veendunud, et see programm "*Genom*" on ohtlik ja jumalavastane! Jumala asjadesse segamine on patt! Ma ei ole geneetika vastu, kuid Jumala kontrolli all toimuva geneetika poolt. Inimene peab teadvustama, et ta ei saa olla Jumalast targem ja ei pea tema poolt loodut muutma! Atlanteidest teadlased juhindusid samuti näiteks hiigelsuurt lihasisalikku kloonides eelkõige headest kavatsustest, aga... hasardi käigus unustati Jumal ja loodi koletisi. Kõige ohtlikum on seejuures," lisasin pärast hetkelist vaikust enesele ootamatult, "asjaolu, et on võimalik kloonida nähtamatuid ja tundmatuid biroboteid, keda me ei saa uurida nendega kontakti loomise võimatuse tõttu ja nad võivad hakata lõhkuma Jumala poolt loodud Maa tasakaalu. Nähtamatud koletised..."

Neid sõnu välja öeldes ma ei teadnud, et pärast ekspeditsiooni Jumalate linna hakkavad need mõtted minu peas domineerima, kutsudes esile kahtlusi, kas kirjutada seda raamatut või mitte; avalikuks saaks liiga palju informatsiooni.

Ma ei hakka kunagi akadeemikuks pürgima. See on põhimõte. Ma ei saa teeselda kõiketeadjat

"Ega Maa vaim Iima ilmaasjata otsustanud selle üle, milliseid seemneid Varasse tuua," sekkus Tatjana. "Ta ei usaldanud atlante. Nad vallatlesid koletiste kloonimisega."

"Nii kaua vallatlesid, kuni saabus ülemaailmne veeuputus, et hävitada kõik need koletised, kes pärinevad mitte Jumalast, vaid Saatanast. Jumala tegemistesse sekkumine on Saatanast! Need, kes tegelevad kloonimisega, on Saatana käsilased! Kordan veel, teaduslik uudishimu ei tähenda midagi ja edukatel teadlastel ei ole mõtet pingutada jäikadest ning soliidsetest professoritest ja akadeemikutest koosneva, võimujanu pattu langenud teadusladviku nimel, kes peavad oma arvamust Jumala arvamusest ülemaks. Nagu öeldakse – küll aeg annab arutust. Peab lihtsalt kirjutama, korrutama, esinema, uurima ning mitte alandama ennast nende ees, kes korrutavad: "Seda ei saa olla!". Tähtis on, et teadlane ise usuks oma uuringute tulemustesse ning nagu räägitakse – annab kõik Jumala kätesse."

"Ernst Rifgatovitš – miks te olete lihtsalt professor, mitte akadeemik?" küsis Tanja.

"Ma ei ole kunagi avaldanud soovi astuda Venemaa Meditsiiniteaduste Akadeemia liikmeks. Ja mind ei võetaks sinna iialgi."

"Miks?"

"Ma olen nende jaoks võõras. Ma ei hakka akadeemikuks mitte mingi hinna eest pürgima. See on põhimõte."

"Miks?"

"Vladimir Võssotski laulis: "Seal on teine kliima," see ei ole minu jaoks..." Seal on kõik soliidne, puudub romantika. Ma ei saa etendada kõiketeadjat."

"M... jaa..."

"Pöördume tagasi Jelena Blavatskaja fraasi juurde, kus materiaalse maailma looja Ahura Mazda andis Maa vaim Iimale käsu tuua Varasse parimate meeste ja naiste, loomade, taimede ja nii edasi seemned. Minu pilgu läbi selgub sellest fraasist, et maapealse elu kõik vormid on mitte ainult Maa vaimu, vaid ka kosmilise intellekti enda kontrolli all. Siin kehtib kontseptsioon "kosmos on elav" või "Maa on elav". Ma usun seda teadlasena..."

"Mina ka usun," ütles Olga.

"Mina ka," pobises Tatjana.

"Kinnitan teile," hakkasin uuesti rääkima, "et inimene ei saa elada ilma ümbritseva keskkonnata, ilma mikroobide, viiruste ja muude nendesarnaste elukateta. Inimese soolestikus elab näiteks *coli* bakter, seedimisprotsessis on selle roll väga tähtis. Kui seda ei ole, inimene sureb. Ka planeet Maa elab kõikide oma eluvormidega sümbioosis. On üsna tõenäoline, et inimene on Maa jaoks sama oluline, kui meie jaoks *coli* bakter. Teadaolevalt koosneb inimene kehast, hingest ja vaimust; ma arvan, et ka Maal on oma vaim, oma keha ja oma hing. Jumala programmi poolt on Maale loodud rangeim tasakaal, mida ei tohi häirida."

"Mis juhtub siis, kui seda häirida?" esitas Olga küsimuse.

"Juhtub see," jäin mõttesse, "et Maa hakkab kloonitud koletistest, liialeläinud ja kaklevatest inimestest vabanemiseks ennast ravima... ravimeetodiks on aga ülemaailmne veeuputus ja Maa telje nihkumine 6666 kilomeetri võrra. Varasse viiakse ainult heatahtlike seemned, millest kloonitakse maapealse elu erinevad vormid. Niisiis on ülemaailmne veeuputus mitte geoloogiline kataklüsm, vaid elusoleva Maa tervendamisprotsess."

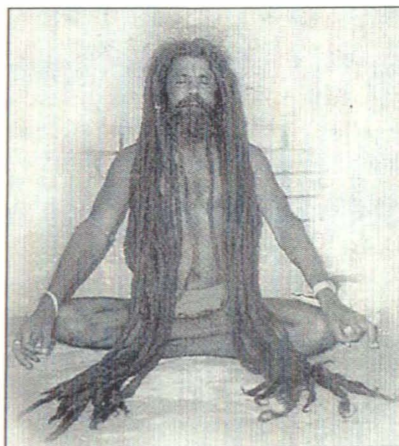
"Kuidas suudab Maa vaim Iima kõik need seemned kokku koguda ja Varasse toimetada? See on ju vaim!" küsis Tatjana.

"Ma arvan, et Maal oli ja on praegugi Maa vaimuga kontaktis olevaid inimesi. Minu pilgu läbi on need inimesed, kes

oskavad siseneda *somadhi* seisundisse, kuna seda suudavad teha vaid vaimselt parimad inimesed. Lisaks veel saladuslik Šambala."

"Kas praegu ka selliseid inimesi leidub?" küsis Olga.

"Arvatavasti leidub neid joogide hulgas, keda me uurisime kolmanda Himaalaja ekspeditsiooni käigus. Joogid rääkisid mulle sageli, et neid juhendavad üliinimesed..."

Joogid astuvad Maa vaimuga kontakti

"Ma mäletan seda," ütles sellel ekspeditsioonil osalenud Olga.

"Niisiis – need parimad inimesed suudavad Maa vaimuga kontakti luua ning korraldavad arvatavasti kõigi maapealsete elusolendite seemnete kogumise ja nende edaspidiseks kloonimiseks Varasse toimetamise. Need inimesed jäävad kataklüsmide perioodil *somadhi* seisundis olles ellu, pärast Maa elutingimuste paranemist aga tegelevad elustamise ja kloonimisprotsessidega ning uuendavad maapealset elu. Tahaks juba kiiremini minna ekspeditsioonile sinna, kus oli Vara! Kuid praegu on seal juunikuine vihmaperiood. Lähme, ühineme seltskonnaga, puhkame veidi."

Seliverstov ja Aleksei ning naiste seltskond oli muutunud õhtuselt õdusaks, kõik olid lärmakatest lõbustustest juba väsinud, kuid laiali minna veel ei tahetud. Nauditi niiöelda pidumeeleolu, vene keeles öeldakse selle kohta – saabus lõdvestumise aeg. Aleksei rääkis Seliverstovi epiteetide ja heakskiidu kaasabil hingestatult lõhnade maailma meditsiinilistest aspektidest:

"On olemas kahte liiki higinäärmeid – ekriinsed ja apokriinsed. Need eritavad naha pinnale vedelikku, mis aurus-

tumisel jahutavad inimese keha. Me higistame ju siis, kui on palav."

"Mille poolest erinevad... kuidas neid nüüd nimetatakse... mammakriinnäärmed neist... kuidas neid nüüd nimetatakse-gi?"

"Mitte mammakriinnäärmed, vaid ekriinnäärmed," parandas Aleksei. Need eritavad higi, kuid morfoloogiliselt ise ei muutu. Teist tüüpi higinäärmete – apokriinnäärmete nimetus tuleb ladinakeelsest sõnast. Higistamisprotsessi käigus eralduvad apokriinnäärmete rakkude tipukesed ja kukuvad naha pinnale ning lagunedes tekitavad higile iseloomuliku lõhna."

"Üldiselt tähendab, et need hakkavad keha pinnal mädanema, sealt see lõhn tulebki," lisas Seliverstov.

"See juba on midagi!" imestas üks daamidest. "Mädanevad?"

"Mädanevad," noogutas Seliverstov kinnitades.

"Päris nii see ka ei ole – need ei mädane, vaid alluvad lagunemisprotsessile," hämmeldus Aleksei.

"Kui ma varem sekretärina töötasin," hakkas diivani serval istuv daam rääkima, "haises minu šeff – nagu praegu mäletan – higi järgi nii tugevalt, et mul oli raske olla. See tähendab, et tal oli palju apokriine – nüüd saan aru. Kuid kõige huvitavam oli, et tema hais jäi kabinetti ka siis, kui ta minema läks. Ma saan aru nii – tema apokriinid kukkusid põrandale ja mädanesid seal edasi. Aga... aga... äkki ta raputas neid sinna?"

"Ei usu, et ise raputas, ise kukkusid," kostis Seliverstovi repliik.

"Ehh, oleksin pidanud kõigele deodoranti laskma..."

"Sellest oleks põrgulik segu tekkinud," katkestas Aleksei.

"Mida siis teha?"

"Sagedamini peab pesema. Mõnel inimesel on rohkem ekriinnäärmeid, teisel apokriinnäärmeid. Apokriinnäärmete omanikud peavad ennast sagedamini pesema," tähendas Aleksei paljutähenduslikult.

Pärast söömist eemaldusime koos Tatjana ja Olgaga tasakesi, teiste tähelepanu äratamata kõrvaltuppa.

"Meil on veel läbi arutada atlantide ja varaste lemuurlaste kaks ülemaailmsest veeuputusest pääsemise faktorit. Kolm faktorit oleme juba läbi arutanud. Vaata, Tanja, milline on meie nimekirja neljas faktor? Mul läks meelest ära!"

"*Somadhi*," vastas Tanja, kui oli kirjapandud materjale lehitsenud.

"Noh... *somadhi* seisundist me palju ei räägi," alustasin mööda kabinetti jalutades, "sellele fenomenile ja inimkonna geenifondile on pühendatud minu raamat "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk), selles on välja toodud ka lõike Jelena Blavatskaja teosest "*Tainaja doktrina*" ("Salajane doktriin" – tõlk). Selleks, et pilt atlantide ja varaste lemuurlaste ellujäämisest Igavesel madril oleks täiuslikum, kordan kaks-kolm suure pühendatu fraasi. Niisiis," võtsin välja oma märkmed, "Blavatskaja poolt kirjapandust ("*Tainaja doktrina*", II köide. *Antropogenezis*. Kirjastus Riga, 1937) on huviäratav järgmine:"

"*Loomulikult me viitame mitte igale eurooplasele tuntud koobastele, vaid sellele faktile, mis on tuntud kõikidele India pühendatud usutegelastele, eriti aga joogidele ja nimelt – selles riigis [Himaalajas] ei leidu ühtegi sellist koopapühamut, millel ei oleks oma kõikides suundades olevaid käikusid; et on olemas maa-alused koopad ja lõputud käigud, millel on omakorda oma koopad ja käigud. Kes saab öelda, et neil päevil Atlantis ei eksisteerinud*" *(lk 277)*

"*...pärale jõudsid esimesed suured veed... Kõik jumalakartlikud pääsesid, kõik autud hävitati, koos nendega ka suurem osa hiigelsuuri loomi...*" *(lk 438)*

"*...ta saatis välja oma õhulaevad [vimanad], nendes olid jumalakartlikud inimesed...*" *(lk 534)*

"Ma valisin välja just need Jelena Blavatskaja väljendid, sest neis on kaks huviäratavat momenti," ütlesin väljavõtteid vaadeldes. "Esimene – Hiigelsuur koobaste ja koopapühamu-

te võrgustik Himaalajas, kus kataklüsmide ajal võib varju leida küllaltki suur arv inimesi, kuid... ainult need, kes suudavad viibida *somadhi* seisundis. Peab ka teadma seda, millised koopad Maa telje nihkumise korral ei hävine. Sellest olid teadlikud need atlandid ja varased aarialased, kes suutsid astuda Maa vaimuga telepaatilisse kontakti, arvatavasti teavad seda ka mõned kaasaegsed joogid ja pühendatud."

Somadhi seisundis viibivad atlandid ja varased aarialased peitsid end Igavese mandri koobastesse (autori joonistus)

"Milline on teine moment?" küsis Olga.

"Teine oli see, et pääsesid ainult jumalakartlikud inimesed. Jumalakartlike inimeste all mõtlen neid inimesi, kelles on niinimetatud ida religioonidele vastav komponent – puhas hing. Just need inimesed valdavad sügavat *somadhi* seisundit, mis kestab tuhandeid ja rohkemgi aastaid, sest *somadhi* seisundi kõige tähtsam tingimus on täielik vabanemine negatiivsest psüühilisest energiast."

"Lühemalt öeldes, need atlandid ja varased aarialased, kes elasid ülemaailmse veeuputuse aegse perioodi üle *somadhi* seisundis, pärast seda aga väljusid koobastest," kommenteeris Tatjana.

"Jah."

"Mulle tundub, et osa inimestest võis *somadhi* seisundisse minna Varas, osa aga kindlates koobastes," lisas Olga.

"Täitsa võimalik. Kuid kõige tähtsam on asjaolu, et ülaltoodust lähtuvalt taassündis inimkond pärast ülemaailmset veeuputust kahe faktori arvel: a- Varas kloonimise teel; b – *somadhi* seisundist väljunud inimeste paljunemise teel."

"Aga ülejäänud inimesed?" küsis Tanja.

"Nad hukkusid."

"Ernst Rifgatovitš, meil on jäänud läbi arutada meie ajurünnaku – nagu te armastate seda nimetada – viies punkt: Jumalate poegade abi inimkonna ellujäämisel," teatas Tatjana käsikirja lehitsedes.

"Vaat mida kirjutab seoses ülemaailmse veeuputusega Jelena Blavatskaja oma teoses *"Tainaja doktrina"* (sama teos):

"See versioon puudutab Atlandi uputust, kui Maa suur tark – Vaisvatha – päästis hukust viienda juurrassi koos neljanda jäänustega..." (lk 178)

"Manu Vaisvatha – on koondnimi, see oli tegelikult aarialaste Noa ja piibli patriarhi prototüüp..." (lk 378)

"Pühast soost sündinud Viies [rass] jäi ellu, seda hakkasid juhtima Jumalikud tsaarid..." (lk 440)

"Mis te sellest kõigest arvate?" küsisin Olgalt ja Tatjanalt, kes lehitsesid väljavõtteid.

"Mulle tundub," ütles Tatjana sõjakalt, "et me räägime Pühast saarest ja et see on Igavene Manner. Sinna peitusid Jumala saadikud," ta vaatas jälle väljavõtet, "kes ilmusid algul atlantide sekka, et päästa valitud inimesi."

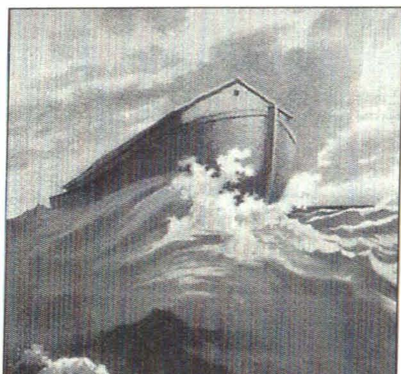
"Aga mida sina, Olga, arvad?"

"Ma arvan m... m... et esimesel kohal oli Noa laeva legend. Lapsepõlvest mäletan, et sellel laeval veeti kõike elavat, et päästa kõik Maa eluvormid. Blavatskaja kirjutab, et Noa ehk," Tatjana vaatas uuesti väljavõtet, "Vaisvatha Manu päästis inimkonna. Legend ja *"Tainaja doktrina"* väljavõtte sisu kattuvad!"

"Kas te teate, et paljud, aga eriti Armeenia teadlased kinnitavad, et Noa laev sõudis siis, kui kõik oli ümberringi juba uppunud, Ararati mäe juurde? Seal on tänaseni laeva jäänused," lisasin mina.

"Jaa, jaa – midagi sellist kirjutati ajalehtedes ka."

"Seda legendi ei saa eitada, sest meie eelnevate arvestuste kohaselt peaks Ararati mägi koos Kaukasusega saare kujul alles jääma ning ühinema Igavese Mandriga kitsa ribana mägise

Noa laev

Iraani ja Afganistani kaudu (Kopet Dag ja Hindukuš). Tõenäoliselt maabus Noa laev siiski Igavesele Mandrile, juba valmis ehitatud Varasse, sinna tõid nad kõige elusa seemned Maal."

"Loogiline."

"Lubage, ma püüan teha kokkuvõtte 850 000 aastat tagasi inimkonna ülemaailmsest veeuputusest päästnud jumala saadikute teemast?" palusin mina.

"Jah, muidugi."

"Esialgu püüame vastata küsimusele – kes on jumala saadikud. Selge, et nad ei saa olla ei atlantide ega varaste aarialaste isegi parimad esindajad. Kes siis? Arvan, et need olid kataklüsmile eelneval ajal inimkonna geenifondis *somadhi* seisundist või siis... saladuslikust maa-alusest Šambalast väljunud suured lemuurlased. Hiigelsuured, kuni kümne meetri pikkused inimesed, keda atlandid kutsusid Jumalate poegadeks, olid meie jaoks kujuteldamatute võimete ja teadmistega, nad juhatasid inimkonna päästmise ettevalmistusprotsesse. Ma ei kinnita midagi, ma mõtlen niimoodi."

"???"

"Teine küsimus, millele püüame hüpoteetiliselt vastata," jätkasin mina, "on see, kuidas toimus selle protsessi juhtimine Jumalate poegade poolt vaadatuna. Reaalsete faktide puudumise tõttu võib siinkohal palju fantaseerida. Kuid 1998 aasta ekspeditsiooni ajal kuulsalt Premananda svaamilt kogemata saadud tunnistus heidab sellele veidi valgust. See loomade ja taimede keelt mõistev suur mõtleja rääkis, et inimene saab joogivõimed endale ootamatult ja teadmata kust, pärast seda läheb inimene mägedesse, koopasse ja hakkab seal tegema seda, mida teised ei

suuda ka siis, kui nad treenivad ning täiustavad oma võimeid. See inimene hakkab alluma mingile üliinimlikule tahtele, joogid nimetavad seda aeg-ajalt aupaklikult Temaks. Joogidel on üliinimesega pidev telepaatiline side. See telepaatiline side ongi joogide jaoks nii teadmiste, võimete kui ka tegutsemise allikas."

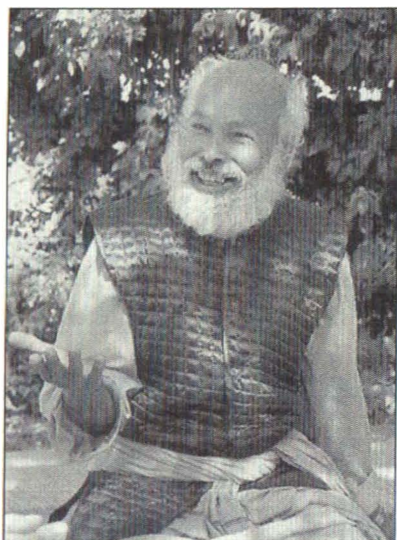
"Ma mäletan seda vestlust svaami Premanandaga hästi. Kõik ongi tegelikult nii," katkestas Olga.

"Aga mina mäletan, et teie raamatus "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk) on isegi üks pilt, mille allkiri on "Tema"," lausus Tanja.

"Ernst Rifgatovitš, te ju hakkasite juba kirjutama raamatut "*Kto oni – jogi?*" ("Kes on joogid?" – tõlk)? Millal te selle lõpetate?" küsis Olga.

"Ma arvan, et pärast Tiibeti ekspeditsiooni. Ma ei tea täpselt... Praegu teeme ettevalmistusi uue ekspeditsiooni korraldamiseks."

Neid sõnu öeldes ma ei eeldanud, et Jumalate linna otsingute tulemused osutuvad niivõrd uskumatuteks, et ma lükkan pooleli oleva raamatu "*Kto oni – jogi?*" kirjutamise edasi ja pärast Tiibeti ekspeditsiooni hakkan kirjutama hoopis uut (käesolevat) raamatut "*V poiskah Goroda Bogov*" ("Jumalate linna otsinguil" – tõlk).

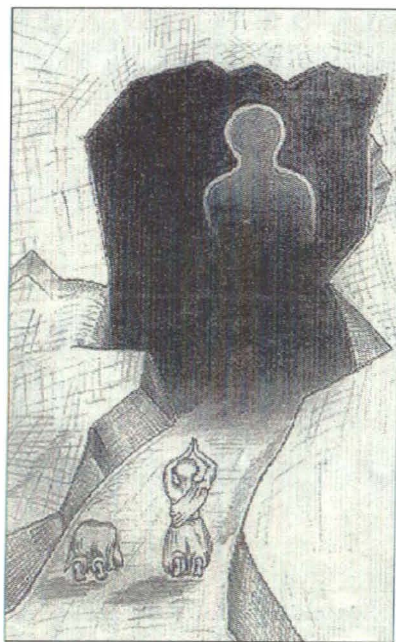

Svaami Premananda, 1998 aasta, Himaalaja

"Pöördume tagasi meie vestluse teema juurde, ja nimelt – Jumala saadikud," nõudsin väsimust ületades mina. "Kas teile ei tundu, et

Jelena Blavatskaja võis sõnade "käputäis valituid" all mõelda iidseid inimesi, kes olid valitud nii nagu legendaarne üliinimene ehk "Tema" valib kaasaegseid joogisid. Mina usun üliinimese eksistentsi, kolmanda ekspeditsiooni ajal õnnestus meil näha liiga palju ebatavalisi joogisid ja saada liiga palju imelisi teadmisi!"

"Tuleb välja, et üliinimesed on samaaegselt ka Jumala saadikud ehk Jumalate pojad, kellest kirjutas oma teoses Blavatskaja," vastas Olga elavalt.

"Tema" (autori joonistus)

"Jah. Iidne ja kaasaegne on omavahel seoses."

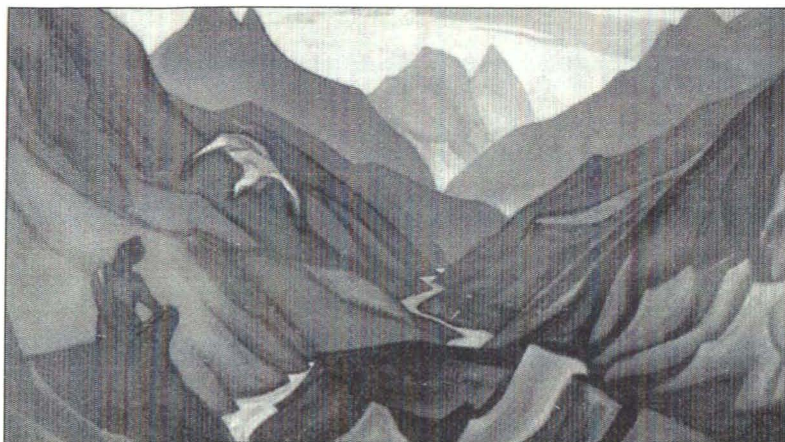
"Aga kes need üliinimesed siis on?" esitas Tanja suuril silmil küsimuse. "Kus nad elavad? Ma nägin filmi "Superman"..."

"Kus, seda ma ei tea, meie oleme ju lihtsalt inimesed, aga nemad – üliinimesed."

"Selles maailmas on kõik nii keeruline!"

"Lubage ma esitan teile ühe hüpoteetilise kontseptsiooni," palusin mina ja vastuseks noogutused saanud, jätkasin.

"Üliinimesed, "Tema", Jumala saadikud, Jumala tsaarid või Jumalate pojad on ühe ja sama olendi arukuse kõrgeim tasand – kas saladusliku Šambala esindajad, kes – nagu mina mõtlen – on inimkonna geenifondiga seotud maa all elavad lemuurlased või... paralleelmaailma märksa kõrgemalt arenenud esindajad. Ma ei saa midagi tõestada, seepärast kordan veel kord, et olen lihtsalt inimene, nemad aga üliinimesed."

Nikolai Roerich kirjutab ootamatult ligipääsmatutele kaljudele ilmuvatest ja seejärel kaduvatest inimestest. (Nikolai Roerichi maal)

"No jah, meie ei ole üliinimesed..."

"Üliinimestel on otsene kontakt Maa vaimu Iima, teispoolse maailma informatsioonivälja ja Jumalaga ning nad teavad juba enne, et Maa telg nihkub ja tekib globaalne kataklüsm ja vastavalt Jumala ja Maa vaimu poolt antavatele juhistele võtavad ette inimkonna ning kogu maapealse elava päästmise, samaaegselt toimub ka puhastumine aututest ja uhkuse küüsi langenud inimestest. Üliinimeste tegutsemine hakkab arvatavasti välja nägema nii: nad analüüsivad inimesi, teevad kindlaks väljavalitud ning hakkavad neile telepaatilisel teel edasi andma teadmisi ja erilisi oskusi (nagu joogide puhul), pärast seda hakkavad need väljavalitud tegema maapealse elu päästmiseks suuremahulisi ettevalmistustöid, sealhulgas Vara ehitamine, kõige elus oleva seemnete kogumine, kloonimisseadmete ettevalmistamine ja palju muud. Üliinimesed annavad valitutele märku, millal on õige aeg siseneda *somadhi* seisundisse, näitavad kätte selleks sobivad koopad, mõnele annavad aga loa minna Varasse. Ma ei välista ka seda, et mõned üliinimesed kasutavad mitte ainult telepaatilist teed, vaid hakkavad töid juhendades ilmuma ka inimeste hulka."

"Roerich kirjutab ligipääsmatutele kaljudele ootamatult ilmuvatest ja seejärel kaduvatest inimestest. Kas ta ei pidanud silmas mitte üliinimesi?" tõi Olga mõne hetke pärast kuuldavale.

Olin vait.

"Kas üliinimesed ka uue ülemaailse veeuputuse korral meid aitavad?" küsis Tanja.

"Ei tea, Tanja, ei tea... Üks lootus on joogid... Lisaks sellele ei ole meil *vimana* tüüpi lennuaparaate ja halvasti on arenenud kloonimise teadus. Kõige tähtsam aga – me usume liiga vähe Jumalasse."

"Grandioosne, kuid kurb," ütles Olga.

"Vaatame, kus saab olema uus ekvaator, kui järgmise Maa telje nihkumise tagajärjel satub Põhjapoolus Ameerika Ühendriikide territooriumile."

Uus ekvaator

Võtsime paela, mõõtsime uue Põhjapooluse juurest võrdsed kaugused ja märgistasime gloobusel uue ekvaatori.

"Kõik, kõik, kõik," kostus ukse tagant joobnud naiste hääli, "võtke meiega veel viimased pitsid ja siis on aeg koju minna. Aleksei jutustus apokriinidest ajas ninad kihelema. Seliverstov aga muudkui noogutab..."

"Vaata, milline see Tanka on! Nagu professor!" ütles üks daamidest Tatjana juurde astudes. "Ta ei lõhna enam ka *Kenzo* järgi, kas olete kõik ära nuusutanud või?"

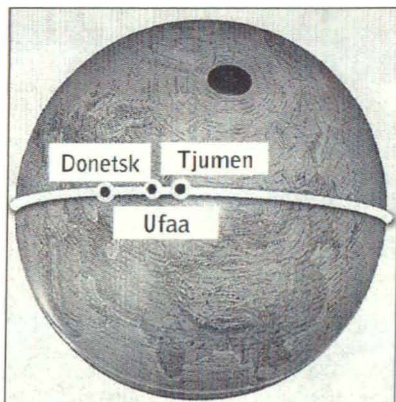
"Tüdrukud," pöördusin nende poole, "mäletate, kui ma kiusasin kõiki naisi küsimusega "Kus asub Baikali järv?""

"Mäletame."

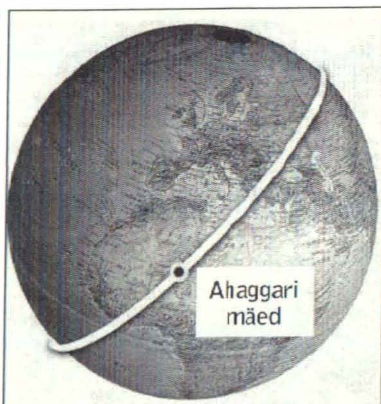
"Kas te tahaksite veel üht-teist geograafiast kuulda?"

"Noh, kuidas nüüd öelda..."

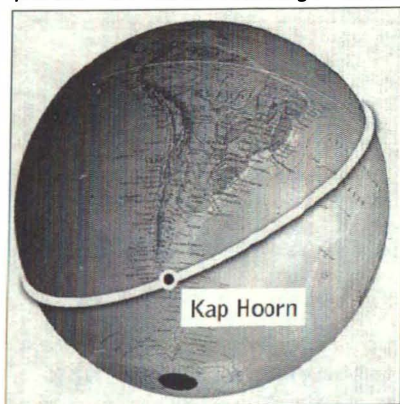
"Kui tuleb maailma lõpp, siis juhtub see sellepärast, et Põhjapoolus nihkub Ameerika Ühendriikide territooriumile," ütlesin õpetlikult gloobusele näidates. "Ekvaator jääb aga selle paela kohale."

Uus ekvaator läbib Põhjapooluse ja Kailase mäe vahelise ala ehk Tjumeni piirkonna

Uus ekvaator läbib Sahara Ahaggari mägise piirkonna. Teine mägine Sahara piirkond on imeliku nimetusega – Tibesti

Uus ekvaator läbib diagonaalselt Atlandi ookeani, möödub täpselt Hoorni neemest ja suundub Vaikse ookeani lõpututele avarustele

"Kas tõesti tuleb maailma lõpp?"

"Seda teab vaid Jumal," kehitas Seliverstov õlgu.

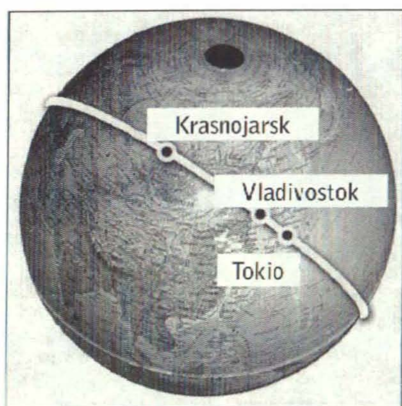
"Kas te teate, et Venemaast saab troopiline riik!" lobisesin kõva häälega. "Vaadake gloobust! Ekvaator läbib Põhjapooluse ja Kailase mäe vahelise ala ehk Tjumeni piirkonna."

"Vaat kus lops!" kilkas operatsiooniõde Inna.

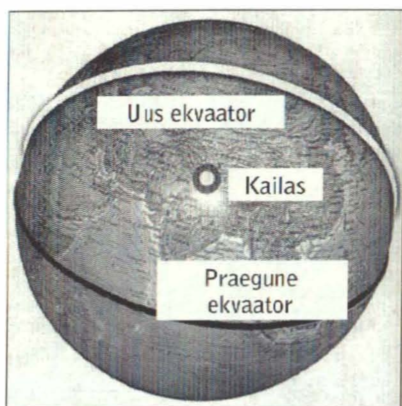
"Mul elab Tjumenis sõbranna Irina. Küll on alles õnnelik, ta hakkab elama troopikas."

"Edasi," jätkasin uut ekvaatorit mööda Aafrika poole, "läheb uus ekvaator läbi Ufaa..."

"Ufaa? Hurraa! Tähendab, et me hakkame soojas elama. Ja meil pole vaja kasukaid osta! Me oleme sellest nii palju rääkinud! Võtame selle terviseks," kostusid naiste hääled. "Ei min-

Uus ekvaator läbib Tokio, Vladivostoki, Baikali järve ja Krasnojarski

Vahemaa Kailase mäe ja mõlema ekvaatori (nii praeguse kui uue) vahel jääb peaaegu samaks

geid, ei mingeid... Lähme teise tuppa. Aleksei, kalla!"

Võtsime ühe pitsi. Pöördusin gloobuse juurde tagasi. Kõik tulid minule järgi, jäid ümberringi seisma ja hakkasid vaatama. Mina hakkasin dikteerima:

"Tanja, kirjuta! Edasi läbib uus ekvaator Saraatovi, Donetski, Ateena ning Sahara kõrbes Ahaggari."

"Muide," märkis Aleksei, "uus ekvaator läbib ühe kahest Saharas asuvast mägisest alast. Teisel alal on huviäratav nimetus – see on Tibesti."

Tollel hetkel mõtlesin, et mägise ala nimetusel (Tibest) võib olla planeedi Maa analüüsi seisukohalt mingi tähendus, kuid heitsin selle mõtte kõrvale ja hakkasin ajama uue ekvaatori teekonna jälgi.

"Nii! Uus ekvaator läbib diagonaalselt Atlandi ookeani, möödub Hoorni neemest, suundub Vaikse ookeani lõpututele avarustele, läbib lugematud Mikroneesia saarekesed ja siis Jaapani poole. Uus ekvaator läbib ka Fidji saared."

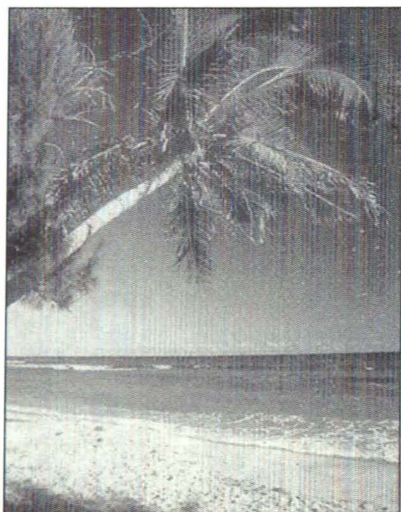
"Oo!" kilkasid daamid samanimelist parfüümi meenutades.

"Siis läheb uus ekvaator läbi Jaapani pealinna Tokio, Vladivostoki, Põhja-Hiina, Tšitaa, Baikali järve, Krasnojarski ning

suundub tagasi Tjumenisse, kust me selle teekonna algust jälgima hakkasime."

"Tähendab, et Venemaa muutub nagu Brasiiliaks," poetas märkuse üks naistest.

"Vaadake!" hüüatasin mina. "Vahemaa Kailase mäe ja praeguse ning uue ekvaatori vahel jääb peaaegu samasuguseks. Tähendab, et Igavene Manner muutub väga vähe – seepärast see ongi igavene, ega seda ilmaasjata Pühaks saareks nimetata."

Selliseks muutub uue Põhjapooluse korral sooja Põhja-Jäämere rannikuala

"Millised kohad muutuvad uue ekvaatori ja uue Põhjapooluse ajal eluks kõige paremateks?" esitas Seliverstov küsimuse.

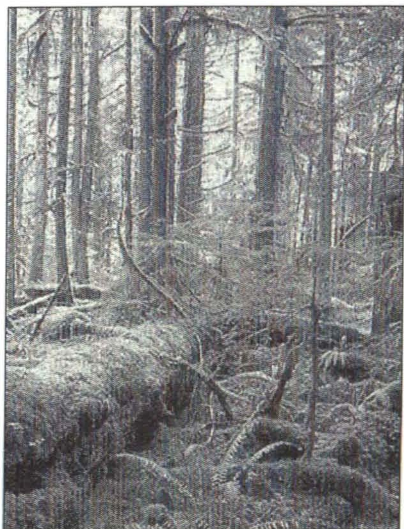
"Ekvaator ei ole elutingimuste poolest just kõige parem koht – seal on liiga palav. Troopikas on ka palavavõitu. Kõige parem on elada subtroopilises või mõõdukas kliimavööndis," ütlesin gloobust vaadates. "Niisiis on uue ekvaatori puhul parimateks elupiirkondadeks Maal sooja Põhja-Jäämere rannikualad, Taimõri poolsaar, Jakuutia, Kolõma, Tšukotka, Kamtšatka..."

"*Zekidel* (kinnipeetavad – tõlk) saab Kolõmal hea elu olema," kostus repliik.

"M... jaa... Kas tõesti hakatakse *zeke* kloonima?" pobises Olga nina alla.

"Headuse ja kurjuse tasakaal," vastas Aleksei pead tõstes Olga poole kõõritades.

"Üldiselt ei räägi me siin vanglast, vaid elusa Maa teaduslikust geograafiast," ütles kulmu kortsutades ja tigeda pilguga ringi vaadates Seliverstov. "Vaikust! Jätkake, Ernst Rifgatovitš!"

Amazonas kattub okasmetsadega

"Obi, Jenissei ja Leena jõgede basseinid kattuvad troopilise taimestikuga, sinna tekib nii öelda uus Amazonas..."

"Tähendab, et meile ilmuvad ka piraajad," torkas keegi vahele.

"Vaikust!" kordas veel rohkem kulmu kortsutades Seliverstov.

"Vabandage, Sergei Anatoljevitš, ma kardan neid väga. Vabandage, aga täna võin ma rääkida kõike, mida tahan, mul on ikkagi sünnipäev. Vaat praegu tahan, et te abielluksite minuga! Noh? Kas ütlete ära või? Ah?"

Seliverstov võttis kapist piraaja topise, mille ma tõin Amazonasest ja hakkas häälitsedes sünnipäevalapse poole hirmutavaid liigutusi tegema. Kõik naised kargasid kiljudes kabinetist välja.

"Uhh! Küll on hea!" ohkas Seliverstov ja pani ukse kinni. "Piraaja jääb minu kätte, kui nad sisse tulevad, hirmutan jälle. Saate aru, see on solvav – ma olen Tiibeti ekspeditsiooni liige, aga istun seal ja lõbustan neid. Siin on ju huvitav. Ma ei ole mingi narr!"

"Aitäh, Serjoža. Kutsu palun Tanja ja Olga, las Aleksei lõbustab neid. Sosista talle seda kõrva."

"Hästi."

"Tanja, kirjuta!" ütlesin minuti pärast, kui jälgisin gloobusele toetuvat Seliverstovit.

"Niisiis – väga head piirkonnad elamiseks saavad olema Alaska, Kanada ning Gröönimaa põhjaosad, nende kliima muutub mõõdukaks või subtroopiliseks."

"Ega Gröönimaad ilmaasjata nimetata *green*, mis tähendab rohelist, *land* ehk maa – see tähendab Roheliseks maaks. Need, kes andsid sellele maale nime, aimasid, et nii saab see olema," tõi veendunult kuuldavale Seliverstov, kes ilmselgelt soovis tasa teha sunnitud meelelahutuseks kulunud aega.

"Antarktise kliima muutub väga heaks troopiliseks ja subtroopiliseks kliimavööndiks."

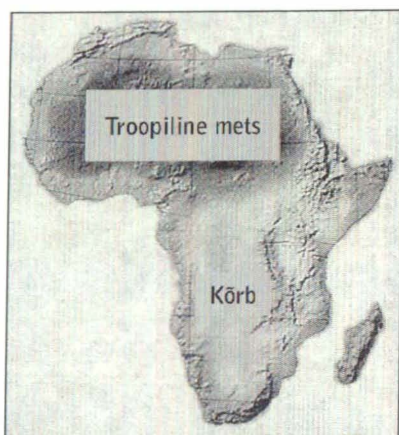
"Kahtlemata," ütles Seliverstov gloobuse põhja uurides.

"Amazonas kattub okasmetsadega nagu praegu on Obi ja Jenissei jõgede ümbruses. Ülejäänud Lõuna-Ameerika territoorium jääb subtroopilisse või isegi troopilisse kliimavööndisse. Kahjuks kattub suurem osa USA territooriumist ja peaaegu kogu Mehhiko paksu jääkihiga – sellisega nagu praegu on Antarktises."

Tol hetkel avanes jälle uks, sisse tuli naiste kamp, kes pööramata tähelepanu hirmutavatele häälitsustele ja piraaja topise lehvitamisele, kogunesid ümber gloobuse.

"Amazonase piraajad ujuvad Siberi jõgedesse, nad hakkavad elama isegi Baškiirias Belaja jões," tõi Seliverstov ähvardavalt kuuldavale.

"Tüdrukud, võtke vaiksemalt! Olge vait, me hakkame lõpetama," ütlesin rangelt. "Mis Aafrikast saab? Saharasse kasvab tihe troopiline mets, Aafrika lõunaosas tekib suur kõrb. India, Tai ja teiste Vaikse ookeani rannikuala riikide kliima muutub jahedaks, kuid see on siiski täiesti elamiskõlbulik. Hiina muutub palavamaks. Baikali järve ümbrus kattub tiheda troopilise metsaga, kus hak-

Sahara paikneb ümber Aafrika lõunaossa

kavad elama anakondad, krokodillid ja teised troopilised loomad."

"Ma nägin flimi "*Anakonda*" ja võin täpselt öelda, et Seliverstovit anakonda alla neelata ei suudaks – ta on liiga suur," katkestas sünnipäevalaps.

Seliverstov vaatas talle hüpnotiseerivalt otsa ja tõi anakondat imiteerides kuuldavale sisisevaid häälitsusi.

"Aga mina neelan praegu sinu alla," ründas sünnipäevalaps, lähenes Seliverstovile, suudles teda kuumalt suule ning ütles, et iga naine on suuremal või vähemal määral madu.

"No jah," sattus Seliverstov segadusse.

"Kas ma panen kõik selle kirja?" küsis Tatjana mürgiselt. "Hakkame lõpetama, siis lähme tantsima!"

"Niisiis," katkestasin ma järjekordselt mokalaada," Moskvas, Permis, Murmanskis, Rootsis, Soomes ja Norras saab olema hea elada: talv sinna ei saabu, loodus hakkab meenutama Kanaari saarte loodust. Lõuna-Euroopas on veidi külmem, kuid siiski soe."

"Ma olen kogu elu unistanud viibida Kanaaridel..."

"T... s... s...," tõi Seliverstov madu mängides kuuldavale. "Aga mis saab Austraaliast?"

"Mulle tundub, et Austraalia muutub vähe. Kuid ma arvan, et merest tõuseb taas üks kunagine suur põhimanner Atlantis, mis hakkab piirnema Austraalia ja Lihavõttesaarega," arutlesin gloobust pöörates hüpoteetiliselt. "See hiigelsuur manner liidab endaga kõik Mikroneesia, Polüneesia, Indoneesia, Uus-Meremaa, Filipiinide, Uus-Guinea, Hawaii ja Marshalli kaasaja saared."

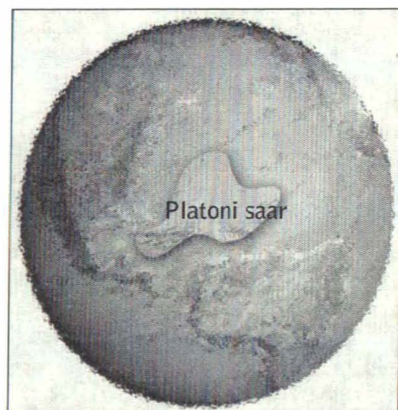
"Pidage silmas," tõstis Seliverstov nimetissõrme, "et ei maksa segi ajada Atlantist ja Atlandi ookeani."

"Muide," toetasin Seliverstovit, "Atlantis eksisteeris umbes üks miljon aastat tagasi; sellel oli palju mandreid ja saari. Põhimanner asus Vaikses ookeanis ja sellesse kuulus ka Austraalia. Blavatskaja andmetel uppus legandaarne Atlantise manner

850 000 aastat tagasi. See toimus ülemaailmse veeuputuse ajal, mille põhjustas Maa telje nihkumine."

"Aga miks sarnaneb Atlantise nimetus Atlandi ookeaniga?" küsis Tatjana.

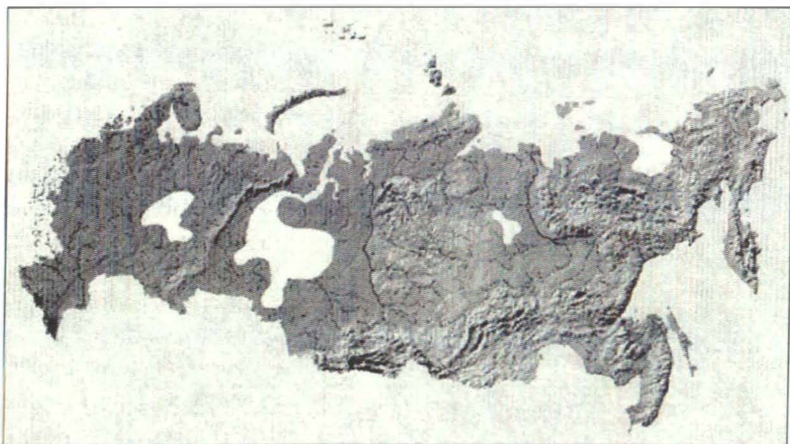
"Ma arvan, et asi seisneb Atlandi ookeani Bermuda kolmnurga piirkonnas asunud suures saares, millel jäid atlandid pärast ülemaailmset veeuputust ellu; aga võis ka nii olla, et atlandid saabusid saarele Igaveselt Mandrilt. Seda saart kirjeldas iidsete manuskriptide põhjal kuulus Platon, seepärast kutsutakse esoteerilises kirjanduses seda saart ka Platoni saareks. Atlandid elasid Platoni saarel väga kaua – 850 000 kuni 12 000 aastat tagasi; nad suhtlesid ka aarialastega (egiptlased jt). Platoni saar uppus 12 000 aastat tagasi Tiphoni komeedi kukkumise tagajärjel. Selle saare järgi, kus elasid viimased atlandid, saigi Altandi ookean oma nimetuse. Mulle isiklikult tundub," jäin mõttesse, "et... pärast Maa telje uut nihkumist ja uut ülemaailmset veeuputust (annaks Jumal, et seda ei juhtuks!) ilmub Platoni saar ookeani põhjast taas välja. Ei ole välistatud, et sellega koos ujuvad välja viimaste atlantide püramiidid ja teised ehitised."

Võimalik, et Platoni saar ilmub ookeani põhjast taas välja

Tol hetkel ei osanud ma isegi oletada, et varsti toimuva Tiibeti ekspeditsiooni ajal leiame usaldusväärseid tunnistusi selle kohta, et atlandid elasid Igavesel Mandril palju kauem ning et nad organiseerisid niinimetatud Joogide riigi.

"Loomulikult," jätkasin, "tekib seoses uue Atlantise kontinendi ilmumisega Vaikses ookeanis veetaseme tõus. Seepärast madalamal asuvad maad upuvad. Minu pilgu läbi upuvad

Venemaa territooriumile peaks tekkima mitu sooja merd

Suurbritannia, Holland, Belgia, Saksamaa põhjaosa, Poola, Bulgaaria, osa Itaaliast, osa Ukrainast, osa Prantsusmaast..."

"Oi, aga mis siis parfüümidest saab..."

"Edasi," ütlesin valjult, "peavad uppuma osa Saharast, Kongo, Gabon, Angoola, Egiptus, Sudaan, osa Saudi Araabiast ja Iraagist. Mereks muutub ka tähelepanuväärne osa Amazonase deltast. Uppuma peaksid Hudsoni lahe piirkonna Kanada osad."

"Mis Venemaal upub?"

"Obi, Petšora, Jenissei ja Oljonoki jõgede suudmetes, samuti Sankt Peterburgi piirkonnas peaksid tekkima soojad mered. Kaspia meri laieneb, võttes enda alla osa Volgast, Uraali jõest ja osa Kasahstanist. Mulle tundub millegipärast, et Kasahstanis tekib kõrb."

"Kas Peterburi upub?"

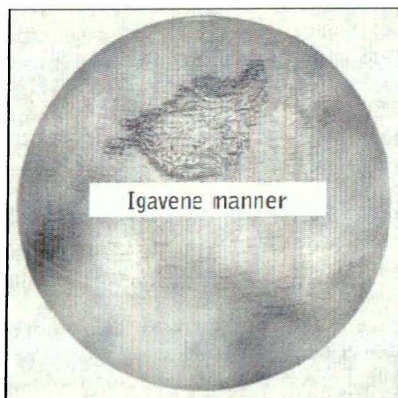
"Jah."

"Aga mis juhtub Igavese Mandriga?" esitas Olga küsimuse.

"Mina tahtsin sedasama küsida," ütles Aleksei Olgat altkulmu piideldes ja vastu samasuguse pilgu saades.

"Igavene Manner ehk nagu Blavatskaja ütleb – Püha saar,"

jäin mõttesse. "Minu arvates jääb see muutumatuks... sest see ongi Igavene. Mulle tundub millegipärast... ise ei tea, miks... et Igavesel Mandril on tugev, Maa sügavasse sisemusse suunduv telg, mida Maa magma liikumine selle telje nihkumise korral ei muuda. Ma ei saa seda iialgi millegagi tõestada, kuid ma arvan niimoodi."

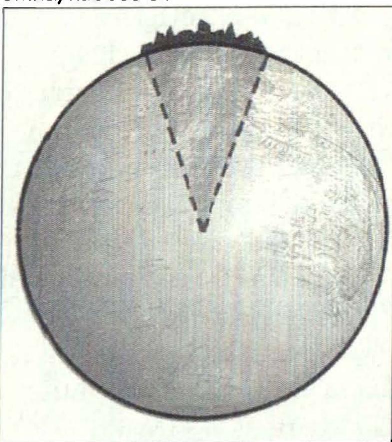

Minu pilgu läbi jääb Igavene Manner sinna, kus see oli

"Kas saite aru, mis juhtub Maaga, kui selle telg nihkub ja Põhjapoolus hakkab asuma Ameerika Ühendriikide territooriumil?" tõi Seliverstov manitsevalt kuuldavale ning vaatas üleolevalt naiste poole.

"Head asjad juhtuvad," vastas sünnipäevalaps.

"Head asjad, head asjad – aga meid siis enam ei ole! Ei ole Moskvat, Ufaad, Pariisi, New Yorki... siis on hoopis teistsugused inimesed, teistsugused linnad," ütlesin nukralt.

Võib-olla on Igavesel Mandril võimas ja tugev telg, mida magma liikumine ei mõjuta

"Katseklaasiinimesed," lisas Olga kukalt sügades.

"Õigem oleks öelda, et taaskloonitud inimesed," täpsustas Aleksei mõistes, et ükski sünnipäeva pidulistest naistest ei saa millestki aru.

"A... a..."

Baikali järv

Muusika pandi mängima. Meestel oli aeg paluda naised tantsule. Töö lõpetati. Kuid tantsuisu ei olnud. Aleksei tegi liigutuse sünnipäevalapse poole, kuid Seliverstov jäi teel ette ning katkestas Aleksei katse.

"Noh, tüdrukud," küsisin kõva häälega, "kas tuli välja geograafia sugemetega sünnipäevapidu? Mis sellest! Originaalne! Kas te mäletate Baikali järve lugu?"

"Mäletame! Ja veel kuidas! Te tüütasite selle järvega meid kolm kuud."

"Kus see asub?" küsisin lõbusalt.

"Ei tea ja ei tahagi teada," vastasid daamid kooris.

Baikali järve lugu oli aga järgmine. Umbes neli aastat tagasi operatsioonisaalist väljudes leidsin oma tookordse sekretäri Nataša Makejeva kahe daami – Gulnara Perlevskaja ja Larissa Jurtšenko seltskonnast. Nad vestlesid omavahel. Ma jõin teed, siis küsisin millegipärast:

"Kus asub Baikali järv?"

Nataša Makejeva ajas silmad pärani ning ütles ebakindlalt:

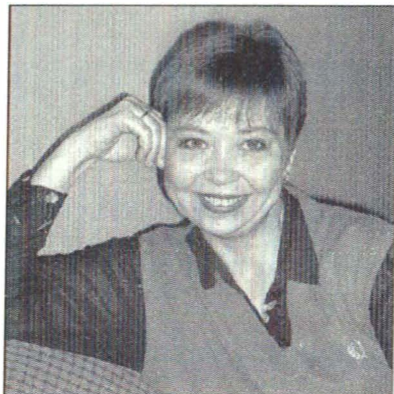
"Moskva lähistel."

Gulnara Perlevskaja hakkas laginal naerma ja ütles läbi naeru:

"Küll sa alles ütlesid, Nataša! Mis hinne sul koolis geograafia oli? Kõik teavad hästi, et Baikal asub Kasahstanis."

"Kaugel sellest," vaidles Larissa Jurtšenko vastu, "Baikal asub Kirgiisias, ma tean seda täpselt."

Ajasin silmad pärani. Taoline võhiklikkus geograafias

Nataša Makejeva

hämmastas mind ja hakkas huvitama. Otsustasin isegi läbi viia sotsioloogilise küsitluse – Baikali järve asukoha teemal.

Küsitlesin Ufaas sadat naist ja sadat meest ning mul õnnestus välja tuua selle järve geograafia tundmise kohta sugudevaheline seaduspärasus. Reeglina mehed teadsid, kus asub Baikali järv ja vastasid:

"Ida-Siberis, Irkutski lähistel."

Aga vene naised... Üle 60% naistest ei olnud järve asukohast aimugi, nad pakkusid huupi endise NSVLi regioone alustades Valgevenest ja lõpetades Vladivostokiga. Umbes 30% naistest teadsid, et Baikali järv on Siberis, kuid lähima linna pakkumisega jäid nad jänni, kõige sagedamini pakuti Novosibirskit. Alla 10% naistest teadsid, kus asub Baikali järv tegelikult.

Aga kõige huvitavam oli see, et see väiksem grupp naisi, kes teadsid Baikali järve asukohta, olid eelkõige vanatüdruku tüüpi naised, kelle isiklik elu oli üldiselt ebaõnnestunud.

Seda arvestades tegin isegi järelduse, et Baikali järve asukoha teadmine on naistele kahjulik ning ütlesin ükskord:

"Kallid vene naised! Kui te teate Baikali järve asukohta, siis unustage see!"

Ma viisin samasuguse küsitluse saja naise ja saja mehe hulgas läbi USAs, kui viibisin pikka aega Washingtonis ja Dallases (Texas). Ma esitasin neile küsimuse: "Kus asub Michigani järv?"

Vahemärkusena ütlen, et Michigan on USA kõige suurem järv, mille kallastel asub Chicago linn.

Eksperimendi tulemused osutusid teatud määral samasugusteks nagu Venemaal, see kinnitas sugudevahelist erinevust teadmistes geograafiast. Peaaegu 100% meestest vastasid täpselt ja konkreetselt:

"Michigani järv asub USA põhjaosas, Chicago linna lähistel."

Aga ameerika naised... Peaaegu 70% naistest puudus selle järve asukohast igasugune ettekujutus, nad nimetasid isegi sel-

liseid ulmelisi kohti nagu Mahhiko ja Pakistan, kusjuures paljud neist mõtlesid, et Mehhiko on USA osariik, mitte eraldiseisev riik. Üks müüja ajas koguni segamini Iowa osariigi nimetuse Angoolaga neegriasumite rohkuse tõttu. Umbes 20% naistest teadis, et Michigani järv asub USA põhjaosas, kuid jäid hätta lähima linna nimetamisega, kõige sagedamini pakkusid nad Bostonit. Ainult 10% naistest teadis täpselt, kus asub Michigan ja kahjuks kuulus ka sellesse gruppi suur osa üksikuid naisi.

Jutustasin selle loo ühel üritusel, kuhu kutsusid mind ameeriklased ja teatasin kõvahäälselt:

"Kallid ameerika naised! Isegi kui te teate, kus asub Michigani järv, unustage see!"

Märgin ära ka selle, et küsitlusest jätsin välja need inimesed, kes olid neid kohti külastanud – venelaste puhul Baikali järve ja ameeriklaste jaoks Michigani järve.

Need eksperimendid olid niivõrd üllatavad, et kirjutasin sel teemal isegi luuletuse – toon siinkohal ära mõned lõigud.

I osa

Kord kolm daami pitsi tõstsid
Ja ka laulu üles võtsid
Ümberringi lõbu laialt
Äkki küsin ootamatult
Huvitav mul oleks teada
Kas te teate või ei tea te
Kus küll uhab kallast Baikal
Klaasi tõstan terviseks

Oi – Nataša vastas –
Lapsena hulk putru söödud
Koolis teema läbi võetud
Kolja, meie klassi priimus

Mäletan, kord vastas täpselt
Ei ta kogelnud, ei olnud vait
Üldiselt ju teavad kõik
Et Baikal paikneb Moskva all

Haa – siis sekkus Gulnara
Natašaga koos olen paar
Oled hea, Nataša sa,
Kuid ei mõika mitte mõhku
Keerutad vaid oma kõhtu
Baikalist sa tuhka tead
Õpi pähe tõde see
Kasahstanis on Baikal

Tüdrukud, te nalja teete,
Mõistuse mul peast te viite
Ütleb vastuseks Larissa
Oh teid, neide rumalaid,
Kirgiisias ju Baikal on
Terve see Kirgiisimaa
Baikalile mahtunud
Ja kirgiis, see justkui šaakal
Elab kalastades seal

Seda kohe taipasin
Õppetunni hea ma sain
Kõik kolm naist on kaunitarid
Targad ja ka mitte ülbed
Kuid kirgiisi šaakalid
Ümber järve Baikali
Ja seda otse Moskva all –
Hundina sa kasvõi ulu
Kui see otse Moskva all
Sina Ernst kõik jätma pead
Sõitma Kasahstani pead

Korraldasin küsitluse
Esitasin küsimuse
Ruttu mõistsin, et Baikale
Nagu naistegi rivaale
Looduses on arvukalt
Uuralis see justkui oleks
Valgevenes samuti
Aga vaat, grusiin Vano
– Ütleb mulle ükskord Sveta –
Meenutab Telavis see
Anda talle plussi võiks
Sest Vanol ei ole õigus
Hoopis Piiteris see on

Ja usbekk Mahmud Karimov
Naitus meie Rimmaga
Ütles, et Araali laineis
Traaleriga kala püüdes
Baikalit ta kohtas seal
Koer seal janu kustutas
Sõrdarjast saab alguse
Angarasse voolab see
Ja Araalidest saab vee
Hävitab kõik looduse
Üldiselt Araal see kuivab
Baikal süüdi on ses loos
Kuid Venera, meie doktor
Kes on ülearu ilus
Üht ta ütleb kindlasti
Kus küll asupaik tal on?
Ütleb – Birsk on selle kõrval
Oh vabandust – Novosibirsk

Kus küll peidus on Baikal
Teab ehk öelda aksakal
Vist kosmosesse eksinud
Ainult et Irkutskit pole
Ongi sulle kogu vastus

II osa

Lennuk Washingtoni toob
Alandlikult daamile
Küsimuse esitan
Kus asub teil leik Michigan
Pane kasvõi püstol pähe
Ütleb New York läheduses
Inglismaa ja Yorki kõrval
Kus Chicago leida võiks?
Bassihäälel imestunult
Rääkima ju asutan
Vastuseks – ei ma ei laima
Ütles viibinud ta paaril korral
Järv seal olnud isegi
Osariigis Mehhikos
Leian kõik need kohad ma
Puhub tuul ja kõigutab
Mehhiklased šaakalina
Rannikul seal elavad
Kala välja püüavad

Seda kohe taipasin
Õppetunni hea ma sain
Washingtonis naised kõik
Arukad ja ilusad
Kuigi mitte sihvakad

Kui aga pea on tühjust täis
Siis mehhiklane nagu šaakal
Moskva lähistel Chicagos
Hundina sa kasvõi ulu
Sina, Ernst, kõik jätma pead
Sõitma Pakistani pead

Korraldasin küsitluse
Esitasin küsimuse
Ruttu mõistsin, Michigane
Looduses on arvukalt
Kalifornias näe asub see
Aga vaat kord juut Zino
Rääkis mul, ükskord üks miss
Uskuge, ta täpselt teadis
Meenus – Iisrael on seal
Oma silmaga ta näinud
Michiganlannad – juuditarid, venelannad
Elavad kõik rannikul
Röövivad araablasi

Meie kauboi Rodney John
Tal teada asjad täpselt on
Ütleb, pole unenägu
Täitsa ilmsi jõgi on
Nimeks sellel aga Don
Michiganist algab see
Ookeani viib ta tee
Aga vene allveelaev
Pardal Mariinakesi sadakond
Tasakesi hiilib sinna
Laseb spioonikesed linna
Mariinad ilusad on kõik
Kavalad ja lahked kõik

Isegi me John – kauboi
Rääkis, talle teada on
Sosinal ma palun, *please*
Hirmuäratav on Don
Kuid meie Jack – see pederast
Geograafias ta osav vast
Ütleb, rängalt eksib John
Sealt puudub hoopis jõgi Don
Seal vaid algab Amazonas
Ookeani suundub see
Ent allveelaev Brasiiliast
Üldse ei tea mariinadest

Kus siis on see Michigan?
Andke kätte mul nagaan
Ütleb talle äkki John
Täpselt tean – see tema on
Tema *russian* on spioon
Sa kaabakas siit välja käi
Sinnamaani kus on Don

Ainult et Chicagot pole
Ongi sulle kogu vastus

III osa

Luuletuse kolmandas osas vastandatakse naiseliku õnne analüüs nende geograafiliste teadmistega ja ma otsustasin sellega lugejat mitte väsitada. Selles on liiga palju tõsiseid filosoofilisi küsimusi. Selles raamatus on tõsiseid teemasid niigi küllalt. Enamgi veel – tõsised teemad, filosoofiline pool ja seiklused alles algavad.

Tookordsel juunikuu õhtul olime Tatjana, Olga ja Alekseiga iidsete inimeste traagilise läkituse teemaderingi sügava-

mõttelisest arutelust väsinud, me istusime naiste ees, kes olid Sergei Seliverstovi osavõtul toimunud sünnipäevapeost samuti väsinud ning ma mõtlesin, et naised erinevad meestest psühholoogiliselt tugevalt. Loomulikult ei puuduta see ainult nende vaimu või hüpertrofeerunud tähelepanu kurikuulsa Baikali järve probleemile või lõhnaõlidele, vaid eelkõige seda, et naised elavad hingega, nad tiirlevad teinekord tühistest asjadest esilekerkinud tunnete ümber ja konkreetsetele faktidele nagu näiteks millegi geograafiline asukoht, pööravad vähe tähelepanu.

Tunded on eelkõige alateadvuse atribuut, mis asub tegutsema inimese jumaliku sisemise "mina" ajendil. Seepärast on naised justkui Jumalale lähemal ning põhjustavad meestega võrreldes palju harvem kurje tegusid nagu näiteks sõda ja muu sellesarnane. Väikesed naiselikud pahameelepuhangud nagu ebasobiva kasuka ostmise nõuande või teisel naisel parfüümi *Kenzo* avastamise korral tekkinud pisarad võib andestada – see on armas ja hubane.

"Algul tundsime me Baikali järve küsitluse ajal end täiesti lollidena! Aga pärast, kui te rääkisite, et selle asukohta teavad ainult õnnetud naised, siis me mitte ainult ei taha teada, kus see asub, me kardame sinna isegi minna," ütles sünnipäevalaps naerdes.

"Las siis ollagi nii. Hakkame koju minema. Kas autojuht juba on autos?"

"Jah."

Trepist alla minnes kostus hääl:

"Kuulsime kogu õhtu ainult – 6666. Peaks vist ostma kasuka, mis maksab 6666 rubla."

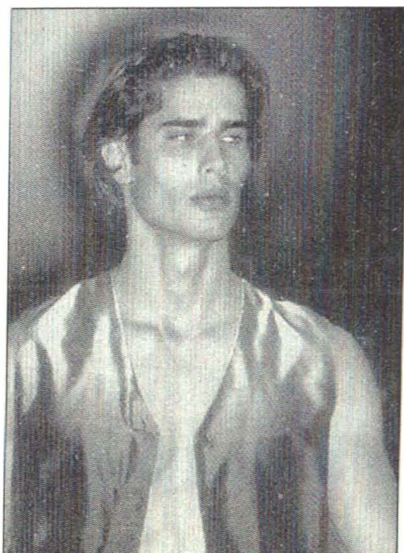
Saatanlik element iidsete inimeste traagilises läkituses

Sel ajal, kui me inimesi kodudesse laiali sõidutasime, sättisin ennast mugavalt kiirabiauto nurka ning mõtlesin jälle iidsete inimeste traagilise läkituse peale.

Mul tekkis sellel ajal, kui mõtlesime Maa telje nihkumise korral tekkiva kaasaegse inimese tõenäolise fataalse saatuse peale ja samades tingimustes häguse atlantide ellujäämise analüüsi peale, atlantide ees geneetiline alaväärsustunne. See hinge kriipiv geneetiline alaväärsustunne koos meie Jumalast eraldatuse mõttega muutus ootamatult halvaendeliseks. Miks? Üritasin halvaendelise tunde põhjust mõista ja kontsentreerisin mõtteid ning umbes teise või kolmanda katse ajal sain aru, et see on labane ja lihtne põhjus, mul on sellest kuidagi ebamugav rääkida ja korrutada. See puudutab inimühiskonnas levinud paljude inimeste "lõhestumist" ja "roostetamist" ehk niiöelda "staarihaiguse" põdemist. Nendel inimestel on teistsugused silmad, saatanlikud, need ignoreerivad kõike ümberringi, nad on iseendasse armunud ning kogu nende inimeste "minu oma" tundub neile jumalikult täiuslik, läbinisti – sabakondini välja.

"Staarihaigus" tekib kõige sagedamini siis, kui inimene saavutab ühiskonnas liidripositsiooni. Seepärast kasvab arengu käigus selliste "haigete" kahju nende juhtivat rolli arvesse võttes geomeetriliselt. Selle mõistmiseks kujutage ette, et ettevõtet või riiki juhib hingeliselt haige inimene, näiteks skisofreenik. Teades "šefi" haigushoogude tekkimise aega ja iseloomu, võib skisofreenilise karakteriga harjuda, aga "staarihaigust" põdeva inimese saatanliku algega harjuda ei tohi, sest kogu aeg halli hiirekesena käitumine ja alatasa haige soovide äraarvamine hävitab kõik hea, mis sinu sees olla võiks.

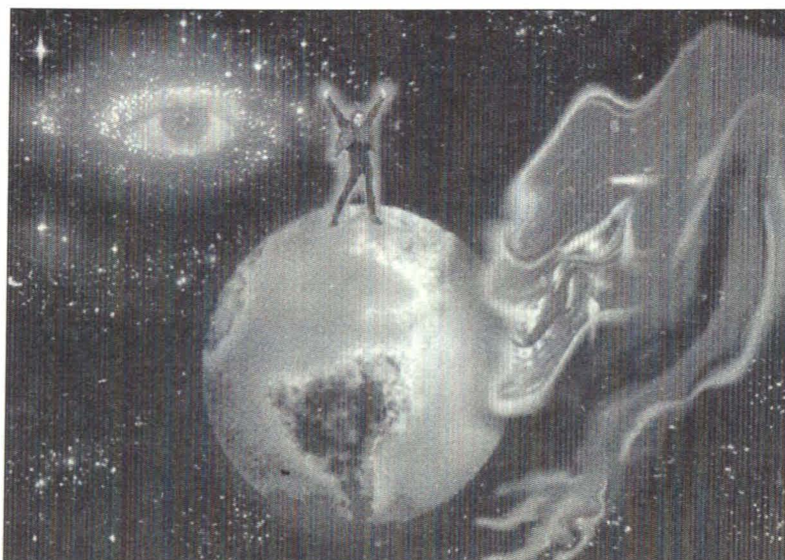
Kuid "staarihaiguse" põhiline häda on hoopis haige "olen ise Jumal" – näiteks naftakuningas või keegi teine muudab oma heategijaid ja pöörab nad tõelisest Jumalast ära, mis omakorda takistab inimese vaimset arengut. Ainult võim, võim kõigi

"Staarihaigus"

vahenditega. Kujutage sellises olukorras ette, mis juhtub, kui vaimu ja inimese jumaliku alge jõul töötavad imelised peenenergeetilised tehnoloogiad sattuvad "staarihaigust" põdevate inimeste kätte – need muutuvad hetkega isikliku võimu hoidmise ja suurendamise relvadeks. Vaimsed pidurid puuduvad. Kergemal või raskemal kujul "staarihaiguse" all kannatajaid leidub maailmas väga palju, mõned riigid aga (käesoleval ajal pärast NSVL lagunemist USA) põevad seda haigust massiliselt. Luuakse võimsaim psühhotroopne relv, hakatakse kloonima koletisi... tulemuseks aga on "iseeneslik puhastumine". "Staarihaigust" põdevad inimesed kutsuvad esile Maa telje nihkumise 6666 kilomeetri võrra, sellega kaasneb järjekordne ülemaailmne veeuputus, mis hävitab ka kõik ülejäänud inimesed.

Miks ma iidsete inimeste traagilisest läkitusest kokkuvõtet tegema hakates mõtlesin äkki "staarihaigust" põdevate inimeste peale ja järeldasin, et just nemad on inimühiskonna peamine "mürk" ja et nad põhjustavad globaalse katastroofi? Võib-olla on sellised sõltuvad ja alatud "isehelenduvad staarid" mind niivõrd palju mõnitanud, et mul on nende vastu isiklik vimm ja seetõttu hindan nende kahjulikku mõju hüpertroofiliseks. Aga võib-olla ka, et mul on õigus. Elu näitab.

Hoolimata sellest, kas mul on õigus või mitte, arvan, et iidsete inimeste traagiline läkitus püha Kailase mäe kõrguse numbritekombinatsiooni 6666 kaudu annab tunnistust selle

Numbrikombinatsioonis 6666 peegelduval iidsete inimeste traagilisel läkitusel on veel üks aspekt – saatanlikkus. Kui saatanlikku energiat koguneb inimestesse liiga palju, nihkub Maa sellest puhastumiseks 6666 kilomeetri võrra

kohta, et Maa on võimeline nihkuma sellise kilomeetrite arvu võrra ja viitab lisaks ka veel ühele aspektile – saatanlikkusele. Loodan, et suurem osa meist usub Saatanasse, Kuradisse ja teiste sellesarnaste kurjade jõudude olemasolusse, mida teadlased nimetavad negatiivseks psüühiliseks energiaks. Need saatanlikud energiad üritavad siseneda inimesesse ja kutsuda esile “staarihaiguse” tundemärke. Kui saatanlikku energiat koguneb inimestesse liiga palju, hakkab see mõjutama Maad kui elusolendit, selle Vaimu ja seetõttu tekib vajadus Maa puhastamiseks saatanlikust algest.

Millisel viisil toimub saatanliku energia puhastamine? Vastus on üks – pööre 6666 kilomeetri võrra. Miks just 6666 kilomeetrit? Arvatavasti on see määratud Looja poolt.

Seepärast peetakse number kuute halvaendeliseks numbriks, 66 – veel halvem, 666 – veelgi halvem, 6666 – täiesti halb.

Kuued on saatanlikust energiast vabanemise numbrid, kuigi... kuued sisaldavad endas ikkagi saatanlikku elementi, mis lasti kord Hinge siseneda ning mis tuleb sealt välja ajada

Numbrikombinatsioon 6666 on globaalse katastroofi ehk apokalüpsise märk, mis asub tegevusse siis, kui Maa asukate saatanlik alge muutub talumatult tugevaks.

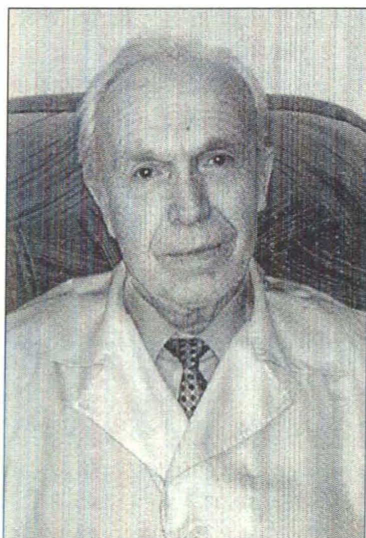
Inimene saab numbriga 6 sümboliseeritavast saatanlikust algest vabaneda ise, numbritega 66 – inimeste grupp (riik), numbritega 666 – kogu inimkond, numbritega 6666 aga ainult kogu planeedi Maa abil – millegipärast mõtlesin ma niimoodi, kuid panin selle mõtte kõrva taha, et täna selle juurde tagasi enam mitte tulla.

Kui võtta arvesse, et Maa vabaneb saatanlikust algest pöörates end 6666 kilomeetri võrra, siis võiks mõelda, et kuued ei ole mitte saatanlikud, vaid positiivsed numbrid, sest need on seotud saatanlikust energiast vabanemisega. Miks rahvas peab kuusi saatanlikeks?

Sellele küsimusele vastust leida ei ole lihtne. Usklikud inimesed teavad, et igasugune saatanlikust energiast vabanemine toob kaasa kannatusi. Seepärast assotsieerivad inimesed alateadlikult meie jaoks nähtamatute peenenergeetilise maailma seadustega seotud kuusi endast saatanlikku alget kannatustega välja ajades saatanlike numbritena. Võimalik, et kuued sümboliseerivad saatanlikust energiast vabanemist, kuigi saatanlik element on neis ikkagi olemas, kui see oli juba kord Hinge lastud ja tuleb sealt uuesti välja ajada.

Ei tohi välistada ka seda, et kuued võivad olla tõesti saatanlikud numbrid ning ülalmärgitud Maa vabanemine saatanli-

kust energiast nihkudes 6666 kilomeetri võrra on filosoofilise sisuga mehhanism – eituse eitamine. See tähendab, et saatanlik element aetakse välja saatanlikkusele sarnaneva mehhanismi loomise abil, kuid seda eitades.

Psühhoterapeut Jevgeni Ivanovitš Maksimov kasutab oma praktikas eituse eitamise seadust

Rääkides juba eituse eitamise seadusest – psühhoterapeudid kasutavad seda sageli neuroosihaigete ravimisel, nad toovad välja ärritava faktori, kutsudes esile neuroosi. Alles hiljuti töötasin iga päev öösel kella kolmeni, olin kroonilise väsimuse äärel ja sügavalt alandatud ühe inimese poolt, mille tulemusel tekkis neuroos, tundus nagu mu hinges oleks pesitsenud omamoodi klombike. Ravimid ei aidanud. Mu ravis terveks psühhoterapeut Jevgeni Ivanovitš Maksimov, kes sundis mind seda inimest meenutama ja ütles: "Noh, proovi mul ka neuroos esile kutsuda! Raisk!"

Kuute saatanlikust aspektist rääkides ei ole ma võimeline kinnitama nende seost saatanliku energiaga või vastupidi – ma ei suuda seletada kuute rolli negatiivse (saatanliku) komponendi inimese hingest väljaajamisel. Minu mõistus seda ei võta. Võin vaid öelda, et Jumala poolt loodud maailmas täidab mistahes elu element vähemalt kahte funktsiooni, paraku ka vastastikku vastolulisi funktsioone. See võib kehtida ka kuusi sisaldavate rahvapärimuste kohta. Nendes kuutes on midagi! Ega püha Kailase mägi ole ilmaasjata 6666 meetri kõrgune ning Kailase ja Põhjapooluse vaheline pikkus 6666 kilomeetrit.

Kallis lugeja – Maa ehitust puudutav jutustus kuutest (ja ka üheksatest) alles algab; järgmised peatükid, mille läbilugemisel

Küll nad on õnnelikud inimesed – kannatavad kogu elu

arvatavasti me kõik ütleme: "Aitäh teile, atlandid!", sisaldavad selle müstilise teema teaduslikku analüüsi, mille tulemused ajavad mulle hirmu naha vahele.

Meid sõidutanud kiirabiauto hüppas tee peal ja ma lõin oma pea mingi eendi vastu ära.

"Andrei, ära kihuta, ega sa puid vea!" kostus kellegi hääl.

Oleksin tahtnud lobiseda millestki maisest nagu näiteks Seliverstovi ja sünnipäevalapse paaripanemisest. Kuid sundisin ennast tahtejõuga mõtteid kuute juures hoidma.

"Kuigi mul ei ole mingeid reaalseid tõendeid, luban ma endal veidi fantaseerida," ütlesin endale mõttes, "ja püüan kuute saatanliku aspekti teemat jätkates lahti mõtestada ühe, kahe, kolme ja nelja kuue kombinatsioonid."

Minu mõttelõng läks sassi ja jooksis umbe, sest ma ei leidnud selle müstilis-filosoofilise analüüsi lähteallikat, aga pärast auto järjekordset raputamist leidsin äkki allika lihtsalt ja täpselt – kannatus, millest ma juba eelnevalt olen kirjutanud.

Pean ütlema otse, et Idas omistatakse kannatusele ja kaastundele tohutu suur tähendus. "Mida rohkem inimene kannatab, seda parem" või "Kannatage terviseks" või "Kannatav inimene on parim inimene" – umbes nii kõlavad tuhandete india koolide peamised postulaadid, mis kutsuvad üles ja sunnivad inimesi kannatustele. Selliste "kannatuste" koolide suhe kerjustesse on aga väga huviäratav, seda võib väljendada nii: "Küll nad on õnnelikud inimesed – kannatavad kogu elu." Nende india koolide kaastunnet peetakse ravitsemise peami-

seks meetodiks, sest alguses see teravdab inimese kannatusi, pärast aitab temal puhastuda ja lõpuks saabub negatiivse saatanliku energia vabanemisega kergendus, kusjuures mida rohkem inimene kannatab, seda suuremal määral ta saatanlikust energiast vabaneb.

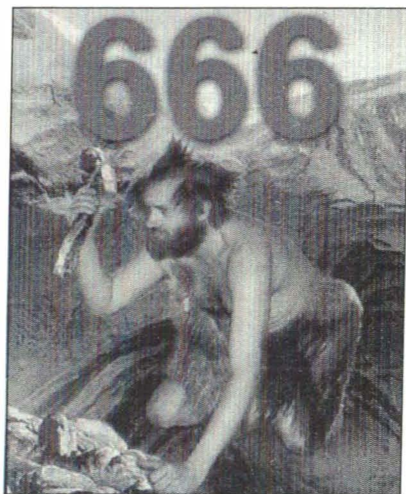
Inimesi kannatama ja seeläbi puhastuma sundivate veidrate india koolide filosoofilised juured on väga sügaval ning pärinevad iidsetest unustatud aegadest, kui inimesed olid vaimselt Jumalale lähemal ja teadvustasid, et inimestes kogunev saatanlik alge on ohtlik ja see võib viia hädadeni, koguni globaalse katastroofini.

Aga kuued? Mulle tundub, et number 6 on elusolendite hinges peituva saatanliku alge mõõtühik ja see on meie jaoks praegu veel Teispoolse maailma loonud saladusliku ja allutamatu jumaliku peenenergeetilise maailma üks tähtsamaid komponente; me kõik jõuame Teispoolsesse maailma ja meie hingelist puhtust mõõdetakse nende suhteliste kuute eksisteerimise või puudumise järgi. Teispoolses maailmas muutume me hoopis teistsuguseks, kuigi järgmist reinkarnatsiooni oodates jääme iseendaks. Ja ei ole võimatu, et hakkame seal veidi kurvastama selle üle, et oleme möödunud maapealses elus vähe kannatanud ja ei ole suutnud puhastuda ega saatanlikku alget välja ajada.

Ma ei saa kuidagi tõestada, kuid ma mõtlen millegipärast, et eksisteerib järgmine kannatustega seotud astmeline kuute rida. Üks kuus sümboliseerib iga inimese hinges olevat saatanlikku alget, mille tasuks on selle negatiivse energia endast väljaajamisega kaasnevad kannatused. Kui see saatanlik alge jääb välja ajamata, tekib kas kehaline või psüühiline haigus, ja mis veel hullem – "staarihaigus".

Minu pilgu läbi peegeldavad kaks kuute inimese hinges pesitsevat saatanlikku grupisisest alget nagu näiteks eraldi riik, mille tasuks on rahva enesepiinamine sisemiste repressioonide ja puhkevate sõdade tõttu. Grupisisesteks saatanlikeks mõjudeks võivad olla näiteks Venemaal alguse saanud kommunism,

mis tuli koos veidra fraasiga "kommunismitont liigub mööda Euroopat" ja Saksamaal fašism koos loosungiga "*Deutschland über alles!*". Nii vene kui saksa rahvas kogesid raskeid katsumusi, kui nad teenisid grupisisest kommunistlike (maailmarevolutsioon) või fašistlike (kõrgem rass) sugemetega "staarihaigust".

Number 666 on inimühiskonna saatanliku alge mõõtühik ja sümbol, mille tasuks on inimeste taandareng ja metsistumine

Minu meelest on kolm kuute inimühiskonnas leiduva saatanliku alge mõõtühik ja samaaegselt ka selle sümbol, tasuks on inimeste metsistumine ja taandareng. Inimeste hulgas levib arvamus, et rumalad ja piiratud inimesed on tarkadest palju õnnelikumad. Kuid esitame küsimuse – kas teie sooviksite olla rumal? Te vastate mõtlemata – ei. Rumalaid, eriti evolutsiooniliselt taandarenenud inimesi saadab pidev kadedus, seespoolt närib neid iseenese alaväärsustunne, mis alateadlikult kutsub esile tugevaid kannatusi, sest alateadvus mäletab eelkäijate suursugusust ning sellega kiirendab "saatanliku külluse taandarengut". Rumal taandarenenu ei ole suuteline seda kõike teadvustama ja väljendab oma piinavat sisemist alaväärsustunnet Kuu poole ahastavalt uludes "u..., u..., u...", millesse ta on pannud kogu solvumise oma eelkäijate suhtes, kes ei olnud osanud vabaneda üldinimlikust saatanlikust algest ning jäänud põdema "üldinimlikku staarihaigust". Selles ahastavas ulgumises, mida saadab kivikirvega vehkimine nähtamatu vaenlase suunas, on väljendunud sügavalt alateadlik halvaendeline tunne sellest, et ühe hetkega on võimalik kao-

tada ja maha müüa kogu progressi saavutused, kaotatu taseme taastamiseks aga kulub sadu tuhandeid aastaid ohtusid ja alandusi täis pingelist tööd.

Metsistunud inimene ei saa kunagi olla õnnelik, sest Jumal lõi inimese arukana, intellektuaalsena ja jumalikuna ning looduslik tasakaalutus ei jää hinges kunagi nähtamatuks; see piinab, piinab ja veel kord piinab taandarenenud inimest. Hunt, hiir või konn on taandarenenud inimesest palju õnnelikumad, sest Jumal lõi nad just sellistena ja sellepärast on hundi, hiire või konna hing rahul.

Teaduslike tehnoloogiate progress on loomulik ja loogiline, kuid ka ohtlik – ja mitte ainult sellepärast, et seda võib kasutada massihävitusrelvana, vaid ka sellepärast, et inimesed võivad põdeda "üldinimlikku staarihaigust", millega kaasneb hirmuäratav kolmekohaline kuute saatanlik alge, mis toob jalamaid kaasa tundmatuid haigusi või veel midagi täiesti ootamatut (komeedi kukkumine jms), mille tulemusena toimub ülejäänud inimkonna metsistumine ja taandareng.

Ma arvan, et number 6666 sümboliseerib globaalset saatanlikku alget, mis siseneb mitte ainult kogu inimkonda, vaid ka kõikidesse teistesse maapealse elu vormidesse, kaasa arvatud planeeti Maa kui elusolendisse. Neljakohalise kuute globaalse saatanliku energia sissetungimise tulemusel tekib apokalüpsis, mille kutsub esile Maa telje nihkumine 6666 kilomeetri võrra, mis omakorda hukutab kogu maapealse elu, kaasa arvatud inimkond (välja arvatud kogu Maa peal elus oleva seemned ja Varas ellu jäävad jumalakartlikud inimesed); Maa ise kannatab mandrite lõhenemise, magma liikumise ja palju muu käes.

Seoses globaalse saatanliku alge tungimisega kõikidesse maapealsetesse eluvormidesse tahaksin tähelepanu pöörata kloonitud mutantidele, kelle loomine tundub esmapilgul õilsa teona – hiigelsuured lehmad, ülisuur kartul, ülisaagikas nisu ja muu sellesarnane. Sellise käsitöö oht seisneb mitte niivõrd ainevahetust rikkuvate niinimetatud mutageenide kättesaada-

vuses, kuivõrd selles, et tänu geenitehnoloogiale tekib inimesel õigus sekkuda tasakaalustatud loodusliku kompleksi loonud Jumala asjadesse. Selle vältimiseks tuleb mitte ainult uskuda siiralt Jumalat, vaid ka austada tema tohutut loometööd. Vastasel juhul tungib maapealsesse ellu nelja kuuega seotud võimsaim saatanlik energia, mille tagajärgi kirjeldasin juba eespool.

Kahjuks on juba töösse rakendunud programm "*Genom*" ("Genoom" –tõlk) USAs, mida Himaalaja joogid nimetavad maailma kõige jumalateotavamaks riigiks. Kui seda programmi saadab edu, siis ei pea maailma lõppu enam kaua ootama.

"Nüüd on veel üks daam koju viidud," kostus kellegi hääl. "Aleksei, saada ta trepikojani!"

Auto sõitis edasi. Mingi rauakolakas kolises mu istme all. Tundus, et sellele ei pööranud mitte keegi tähelepanu. Mind ajas see rauakolakas närvi.

Natukese aja pärast võtsin end käsile, lõpetasin istme all kolisevale rauakolakale tähelepanu pööramise ja süvenesin mõtetesse – kõige kohta otseseid tõendeid ei ole võimalik leida, aga kui näidata mingeid huviäratavaid fakte nagu näiteks Kailase mäe kõrgus ja vahemaa Põhjapoolusest ning nendevahelist suhet, mis oma alateadvust kuulates ja üldinimlikke järeldusi tehes soodustab loogilist mõttearendust, et arukad ja jumalikud inimesed saavad sellest aru, aga kes ajavad pea üleolevalt kuklasse, irvitavad mõtete ja loogika üle – nende hinge on juba arvatavasti pugenud kuute saatanlik energia, sest nad peavad oma arvamust ainuõigeks kogu universumis.

"Kuidas ära tunda neid inimesi, kelle hinge on saatanlik element juba pugenud?" esitasin küsimuse ja leidsin ka kohe vastuse. "Neid inimesi ajab jutt Jumalast marru. Nad on võimelised taluma lühiajalist jutlust, nad võivad isegi palvetada, aga teaduslikus kontekstis Jumala teadvustamine ajab neid marru. Kuute kombinatsioon annab endast juba märku."

Millegipärast tundub, et kurjal saatanlikul energial on kuus tasandit. Neljast oleme me täna juba rääkinud, kaks ülejää-

nut on kättesaamatud minu mõistuse, nõrkuse ja väikese võimu tõttu, mida selle pika ja tormilise päeva lõpuks teravalt tundsin, kui põimusid omavahel iidsete inimeste traagilised läkitused, *Kenzo* parfüüm ja palju muud.

Kõik halb saab ometi alguse hinge pugenud ühest kuuest! Kui seda ennast enesekriitiliselt vaadates või siirate inimeste käest abi paludes välja ei aja, need kuued paljunevad. Kui kuusi tekib palju, läheb ühel hetkel kvantiteet üle kvaliteediks ja saatanlik kurjus saavutab uue tasandi – 66. Samasuguse loogika järgi saabub 666 tasand ning isegi 6666 tasand.

Kas me tõesti oleme kõik katseklaasist pärit?

"Arvatavasti oli see kõige tähtsam sõnum, mille atlandid edastasid meile oma traagilise läkituse kaudu. Nad on meid hoiatanud," mõtlesin mina.

Auto peatus minu maja trepikoja ees. Hakkasin hüvasti jätma.

Tol hetkel teadsin ma veel nii vähe! Ja kui palju ma veel tulevikus teada saan!

Ma ei osanud kuidagi oletada, et tol õhtul tegime ühe tehnilise vea, mille avastame alles mõne päeva pärast ja mille analüüs juhib meid uute teadmiste juurde planeedi Maa ja saladusliku Jumalate linna kohta.

"Tanja, miks sina nii mõtlik oled?" küsisin lõpuks.

"Kas me tõesti oleme kõik katseklaasist pärit?" lausus ta.

VI PEATÜKK

6666 – apokalüpsise märk
9999 – Maa huku märk

EELMISES PEATÜKIS MAINITUD tehniline viga selgus järgmiste asjaolude käigus.

Oli 1999 aasta juunikuu. Plaanisime Tiibetisse ekspeditsioonile sõita augusti keskel. Mul oli väga kiire. Lisaks töömahukatele ettevalmistustele (varustus, embleemid, piletid, finantsküsimused ja palju muud) tundsin teravat vajadust mõtestada kõik küsimused, mis puudutasid planeeti Maa ning iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmset süsteemi mõistes, et sellest sõltub suurel määral meie ekspeditsiooni edu Jumalate linna otsinguil. Lisaks sellele palneerisin veel ühe sõidu Novosibirskisse, kus tahtsin õppida tundma niinimetatud Kozõrevi peegleid.

Rim Anvarovitš Hamzin

Nagu kiuste levis haigete hulgas jutt, et ma lähen mingisugusele hirmus riskantsele ekspeditsioonile, sellega seoses keelitasid patsiendid mind opereerima neid just praegu, mitte aga sügisel või talvel. Hinges oli selline segadus ja möll, et unustasin oma idiootselt ebaloogilise harjumuse lärmakas ja lõbusas seltskonnas teadusega tegeleda ning otsustasin mitmeks päevaks kuskile ära sõita, kus oleksin rahulikus keskkonnas suutnud püstitatud küsimuste mõtestamisele keskenduda.

Helistasin Baškiiri Tuimaziniski rajooni administratsiooni juhile, oma sõbrale Rim Anvarovitš Hamzinile palvega majutada mind puhkebaasi. Samaaegselt leppisime kokku, et minu eraldumise lõpul viin läbi rajooni elanikele mõeldud konverentsi, mille teemaks on meie Himaalaja ekspeditsioonid.

Ma tutvusin Rim Anvarovitšiga 1990 aastal, me olime mõlemad valitud VNFSV rahvasaadikute esimesse koosseisu. Ta oli tulihingeline kommunist, mina aga mõõdukas demokraat, kuulusin blokki *Demokratitšeskaja Rossija.* Vaatamata poliitiliste vaadete erinevustele sõbrunesime siiski. Hiljem, pärast 1993 aasta oktoobris toimunud rünnakut "Valgele Majale" kogunes osa saadikuid nende vene parlamendi liikmete toetamiseks, kes olid blokeeritud "Valges Majas". Paljud saadikud kartsid kohale sõita, paljud aga ei löönud kartma. Nende "julgete" hulgas oli ka Rim Anvarovitš. Mind arreteeriti hotellis *Rossija* samal ööl, kui rünnati "Valget Maja", peksti ja lasti hommikul kell viis tugeva saapaninaga tagumikku lüües välja. Varsti saatis Baškiiria president Murtaza Rahimov Baškiiria saadikutele lennuki, mis viis nad tagasi Ufaasse. Koju õnnestus lennata meie parlamendi saadikutel (Boris Hakimov, Pjotr Moor jt), kes elasid läbi sellised kannatused, et minu arreteerimine tundus selle kõrval kui lapsemäng. Lennukis oli meile saadetud vahuveini.

Rim Anvarovitš majutas mind maalilise Kandrõkuli järve äärsesse puhkebaasi. Toas oli sügavalt iidsete aegade uurimise teemaga seotud kaks eset – külmkapp *Atlant* ja koorekann *Sfinks.* Rim Anvarovitš, kes oli veendunud, et ajutegevuseks on

vajalikud vitamiinid, tõi mulle sellise koguse puuvilju, et neid oleks jätkunud rohkem kui üheks kuuks.

"Vaata, kuidas on elu muutunud – igas külas võib osta mistahes troopilisi puuvilju," kommenteerisin mina.

"Minu rajoon on eesrindlik. Rahvas on töökas. Ja üleüldse annan ma varsti kõik erakätesse," märkis ekskommunist Rim Anvarovitš Hamzin.

Asetasin gloobuse, paberid ja raamatud lauale ning hakkasin tööle. Lahtisest aknast lendas sisse tihane ja istus mind kartmata gloobusele.

Õnnelik tehniline veake

Mõeldes Põhjapooluse võimalikule nihkumisele 6666 kilomeetri võrra Saatana torni piirkonda USAs olin veendunud, et vahemaa Kailase ja Põhjapooluse ning vahemaa Põhjapooluse ja Saatana torni vahel on võrdsed ja on mõlemad 6666 kilomeetrit. Vaatasin gloobust ja mulle tundus äkki, et need vahemaad ei olegi võrdsed. Vaatasin veel kord pingsalt gloobust ja minu tunne süvenes.

Võtsin pehme mõõdulindi, mõõtsin need vahemaad uuesti ja veendusin, et suurel gloobusel on Kailase ja Põhjapooluse vaheline maa viie sentimeetri võrra pikem Põhjapooluse ja Saatana torni vahelisest maast. Mõõtsin veel korra üle – sain samasuguse tulemuse.

"Kas ma läksin tookord mõõtmisi tehes segaseks või?" imestasin tihast ehmatades kuuldavalt. "Nii – aga miks siis eksisid Tatjana, Olga ja Aleksei? Nemad mõõtsid ju samamoodi!"

Hinge tekkis nördimuse klombike, mis hakkas mind piinama. Et rahuneda, läksin järve kaldale, ujusin kolmsada meetrit, tagasiteel jäin veetaimede puntrasse kinni ja oleksin äärepealt ära uppunud. Segadus ja hinges pesitsev nördimuse tunne ei kadunud.

Otsustasin helistada Ufaasse, läksin telefonijaama ja seal selgus, et eile kukkus kuskil ümber üks telefonipost ning side Ufaaga hetkel puudub.

Läksin lõplikult närvi, suundusin tuppa, jõin ära pool klaasitäit vett ja suutmata rahuneda läksin turismibaasist seitsme kilomeetri kaugusel asuvasse naaberkülla, kus lootsin helistada Alekseile, Olgale või Tatjanale. Vaatasin mööda tolmust teed marssides vihkamisega telefoniposte, millel oli omadus aegajalt ümber kukkuda. Hüpotees, et kõik Maa "6666" kohad on blokeeritud iidsete püramiidide või monumentidega, hakkas ümber kukkuma.

"Peamises "nelja kuue" lähtekohas – Tiibetis – asub hiigelsuur Kailase püramiid," mõtlesin mina. "Ei tohi välistada ka seda, et järgmise "6666" kohas ehk Põhjapooluse asupaigas on vee all peidus samuti mingisugune iidne monument. Meie arvates järgmine "6666" koht on tähistatud Saatana torniga ning neljas "6666" koht asub Lihavõttesaarel ja on tähistatud kivist kujudega. Küll see oli ilus! Aga... Saatana torn ei asu "6666" kohas! See "6666" koht asub Texase osariigis (USA), mis on Saatana tornist lõunas.

Tee äärest tõusis äkki lendu teder. Ma ehmatasin.

"Pean Ufaasse helistama," laususin marssides. "et uurida internetist, kas selles Texase piirkonnas on mõni iidne monument? Peab küsima, miks eksisime mõõtmisi tehes mitte ainult mina, vaid ka Olga, Aleksei ja Tatjana."

Otsitavasse külakesse jõudes leidsin postkontori, sain teada, et poste pole rohkem maha kukkunud ja helistasin Ufaasse. Vastas Aleksei. Minu jutu ära kuulanud, hakkas Aleksei mind veenma selles, et viga ei saanud olla, hiljem ligi astunud Olga ja Tatjana hakkasid mind samuti ebaõigsuses veenma.

"Me ei saa ju kontrollida! Gloobus ja atlas on ju seal teie juures!" karjus Olga krigisevast telefoniühendusest üle.

Lõpuks leppisime kokku, et homme sõidavad nad minu juurde ja võtavad kaasa *Note-book*i, et minna internetti.

Mõõtmisel eksisime me kõik, kuid seevastu avastasime gloobusel Saatana torni, millest Venemaal elades me mitte midagi ei teadnud

Oma turismibaasi tagasi sammudes tundsin piinlikkust, sest olin sundinud inimesi jätma oma pered ja asjatoimetused ning sõitma minu juurde kahesaja kilomeetri kaugusele, et leida üles tekkinud viga.

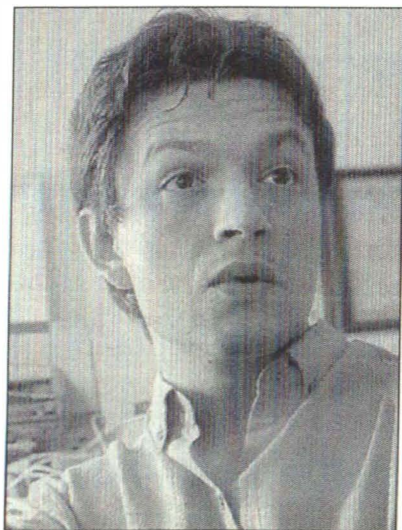
"Keskuse direktori staatust kasutades käitun nagu parun!" mõtlesin mina ja virutasin haiget saades suurest vihast teel lebavat kivi.

Rahunenult hakkasin mõtlema meie vea põhjustele. Gloobuse mastaabis on 21 sentimeetrit umbes 6666 kilomeetrit ja meie eksisime peaaegu 5 sentimeetri võrra. Kusjuures kõik neljakesi! See-eest... leidsime Saatana torni, millest me varem mitte midagi ei teadnud.

"On alles müstika!" imestasin omaette. "Justnagu keegi oleks meid meelega eksitanud, et me Saatana tornile tähelepanu pööraksime. Vastasel juhul ei oleks me seda Maa iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis arvesse võtnud."

Loomulikult usun ma seda, et maailmas ei ole midagi juhuslikku, et teadlase mõtted tulevad alateadvuse sügavustest, neid stimuleerib kõrgemale intellektile vastuvõtlik inimese jumalik sisemine "Mina". Kordan igal pool ja alati, et ei ole olemas geniaalseid ja andekaid inimesi; on töökad ja puhta hingega inimesed, kellele Jumal saadab intuitiivse etteütlemise näol teaduslikke mõtteid. Ma ei saa hinnata meie hingelist puhtust, sest tean, et minu elu on täis rumalusi ja patustamisi, sellegipoolest võin kindlalt teatada, et me oleme neljakesi äärmiselt töövõimekad inimesed. Sellepärast arvatavasti Jumal eksitaski meid, sest see viis meid Saatana torni avastamiseni. Jumal on alati originaalne!

"Huvitav asetus on gloobusel! See on väga põnev! Väga!" hakkasin sammu kiirendades rõõmsameelsemalt mõtlema.

Aleksei Saveljev: "See oli mingisugune nägemus!"

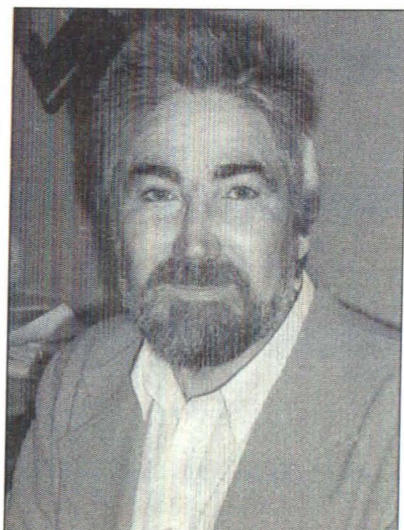
Tundsin juba puudust uuest ajuraginast, kuid tollel hetkel ma ei teadnud, et just nimelt see õnnelik viga viib meid järelduseni, et "6666" ja "9999" on planeedi valulikud punktid, millest lähtub üsna originaalsel moel negatiivne energia ning Tiibeti Jumalate linn, mida me otsima hakkame – ei ole ainus maailmas.

Jõudsin turismibaasi tagasi ja konna ehmatades pesin teeäärses loigus oma tossud puhtaks.

"See on ka Jumala looming! Maapealse elu uskumatult keerulisse programmi kuulus esmapilgul ka mittevajaliku konna loomine, kuid siin on kõik tasakaalus – alates sellest hüplevast kahepaiksest, lõpetades kogu planeedi valupunktidega," vilksatas mõte, mis samal hetkel hüppas üle hüpoteesile Jumalate linnast ja selle loovale rollile meie maapealses elus.

Veetsin kogu õhtu televiisori ees, üheaegselt tulemusteta gloobust uurides. Järgmisel päeval sõidutas Rišat Bulatov kohale Aleksei ja Tatjana.

Rišat Bulatov on meditsiiniteaduste kandidaat, üks meie keskuse juhtivatest kirurgidest ja minu jaoks lähedane ja kallis inimene. Teaduslik maailm on väga julm, kirurgiamaailm aga veel ka kunstile sarnanedes eriti julm, sest kirurgid kalduvad kadestama mitte ainult teaduslikku aunimetust, vaid ka kirurgi käsi. Teadaolevalt sõltub käte osavus Jumalast. Kui

Rišat Bulatov

mind Moskva komisjon ja Ufaa Silmahaiguste Instituudi direktor koos maatasa tegid, meie uue kirurgia suuna maha tallasid ja muutsid minu härra "Eikeegiks", sidus Rišat Bulatov oma saatuse selle "Eikeegiga" ja juhendus ainult inimlikust aust ja sõprusest, samuti Amir Salihhov ja teised kaaslased, kellest ma olen juba eelnevalt kirjutanud. Hiljaaegu ajas Rišat Bulatov maha oma habeme, muutus kohe väga võõraks ja tundmatuks, siis kasvatas aga uue habeme.

"Ma mäletan täpselt, et esimese mõõtmise ajal sattusin Wyomingi osariiki (USA), nüüd aga – Texas, San Antonio linna piirkond," lausus Aleksei. "Wyoming on palju põhjapoolsem koht. See oli mingisugune nägemus!"

"Väga veider," lisas Tanja. "Muide – kui me mõõtmisel satume San Antonio lähedusse, seal on linn Odessa, ameerika linn, aga meie nimetus – Odessa."

"Arvata võib, et sinna sõitsid Odessa juudid ja asutasid samanimelise linna," viskas Rišat Bulatov repliigi.

"Nad valisid hea koha – "6666" punkti," kostis Aleksei.

"Vaatame ja uurime internetist seda kohta lähemalt. Äkki on seal mõni iidne monument," tegin ma ettepaneku.

Internetiühendust oodates seletas Aleksei, et turismibaas asub madalas kohas ja et peab sõitma rajooni keskusesse. Sõitsimegi Tuimazinskisse ja leidsime selle USA piirkonna kohta informatsiooni.

Selgus, et ameerika Odessa asub Edwardsi platool, mille peamiseks iseärasuseks on maalilised kõrgendikud. Lähedalasuval Stocktoni platool kasvavad ilusad tammed, Glassi mäel väga magusad viinamarjad. Rahvuspark Big Bend (Odessast edelas) asub Rio Grande jõe kallastel ja seal on maalilised kaljud.

"Siin ei ole midagi huvitavat. Kui ma kasutasin otsingusõna "Wyomingi osariik" (USA), siis esimese vaatamisväärsusena kirjeldati Saatana torni. Arvatavasti ei ole Odessa linna (Texas) lähedal ühtegi iidset monumenti," ütles Aleksei pettunult.

Tollel hetkel teadsime veel nii vähe! Varsti selgus, et iidsed inimesed, tajudes planeedi valulike kohtade "6666" ja "9999" ohtlikkust, ravisid Maad mitte ainult neid iidsete monumentide abil blokeerides, vaid ka luues täiesti originaalseid kolmnurki, kus nad kasutasid ebatavalist matemaatilist printsiipi, mille sisu vilksatas Tatjana peas tollel õhtul, kui me koos sünnipäevapidamise ja *Kenzo* parfüümiga lahkasime iidsete inimeste traagilist läkitust.

Turismibaasi saabudes hakkasime taas gloobust uurima, kui Tatjana ütles:

"Vaadake, mulle tundub, et vahemaa ameerika Odessa ja Saatana torni vahel on sama pikk kui Odessa ja Mehhiko püramiidide vahel."

"Ma tahan veel lisada," kostsin mina, "et minu meelest on vahemaa Saatana torni ja "9999" (Athabaska järv, Kanada) vahel sama pikk. See tähendab, et me võime rääkida kolmest ühepikkusest vahemaast "9999" (Athabaska järv), Saatana torni, "6666" (Odessa linn, Texas) ning Mehhiko püramiidide vahel."

Gloobuse ja atlase abil tehtud mõõtmised näitasid, et need vahemaad on enam-vähem tõesti ühepikkused – 1550–1700 kilomeetrit.

Matemaatilised arvestused näitasid järgmist. Meie hüpoteesi, et Maa poolümbermõõt on 9999 kilomeetrit x 2 = 19 998 kilomeetrit ehk 666 kilomeetrit x 3 = 19 998 kilomeetrit, arvesse

võttes saab üsna lihtsalt välja arvestada paljud vahemaad gloobusel. Ja nimelt: 6666 km = 60° Maa ümbermõõdust, 9999 km = 90°, vahemaa Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahel on Maa ümbermõõdust 45° ja see võrdub 4999 kilomeetriga. See tähendab, et Mehhiko püramiidid jagavad vahemaa 9999 kilomeetrit Athabaska järve ja Lihavõttesaare vahel kaheks võrdseks pikkuseks – 4999 kilomeetrit (9999 km : 2 = 4999 km)!*

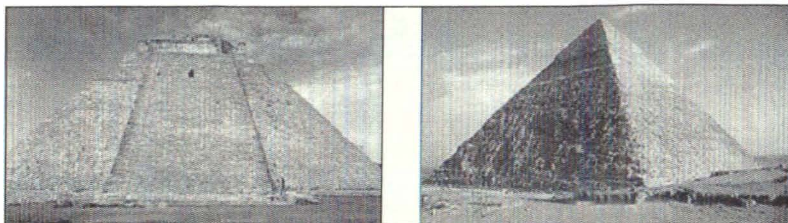
Saatana torn asub täpselt kahe koha: "6666" ja "9999" vahel, kummastki 1666 kilomeetri kaugusel. "6666" kohast asub 1666 kilomeetri kaugusel kaks iidset monumenti – Saatana torn ja Mehhiko püramiidid

Kui vahemaa Mehhiko püramiidide ja Athabaska järve vahel on 4999 kilomeetrit, siis kolmeks jagatuna saame 1666 km (4999:3=1666). Siit teeme järelduse, et iga vahemaa, mis on Mehhiko püramiidide ja Odessa linna (6666 koht), Odessa linna ja Saatana torni ning Saatana torni ja Athabaska järve vahel, on 1666 kilomeetrit.

"Selles Maa iidsete monumentide ja püramiidide asetuses on peidus mingi suur mõte. Milline? Me justkui oleksime jõudnud selle lähedale, kuid mida sügavamale jõuame, seda keerulisemaks see muutub," tõi Aleksei kuuldavale.

"Aga see viga juhtus olema õnnelik! Süsteem muutub ise ka keerulisemaks, kuid selle lahendus – nagu mulle tundub – tuleb originaalne ja lihtne. Selle vea tulemusena mõistsime, et mitte iga "6666" ja "9999" koht ei ole blokeeritud iidsete monumentide ja püramiididega, kuid need kohad on iidsete monumentide ja püramiididega ümbritsetud eesmärgiga mõjutada nende abil

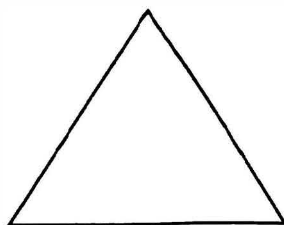
* Ka Egiptuse püramiidid jagavad vahemaa 9999 kilomeetrit Kailase mäest Sierra Leoneni (9999 koht)kaheks 4999 kilomeetri pikkuseks osaks.

Mehhiko ja Egiptuse püramiidid jagavad vahemaa 9999 kilomeetrit kaheks võrdseks 4999 kilomeetri pikkuseks osaks

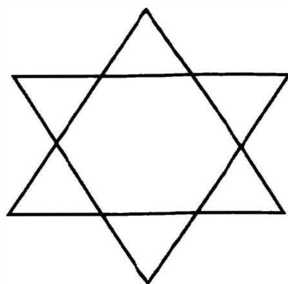
meile nähtamatuid jõudusid, mis alluvad mingisugustele nähtamatutele seadustele," kommenteerisin mina.

Millised need nähtamatud jõud on?" küsis Tatjana.

Kolmnurk – kolmemõõtmelise ruumi alus

"Olen veendunud, et need on peenmaailma jõud ehk uskumatu võimsusega peenenergia, millest me viimasel ajal pidevalt räägime, kui meenutame Gennadi Šipovi ja Anatoli Akimovi arvestusi. Kuid..." jäin mõttesse, "millegipärast mulle tundub, et selle peenmaailma sõlmpunktid on ruum ja aeg; emakest Maad mõjutavad iidsed monumendid ja püramiidid just nimelt ruumi ja aja kaudu. Aga ma tean selle kohta nii vähe! Nii vähe!"

Kuusnurk – kuuemõõtmelise paralleelmaailma alus!

"Me oleme ikkagi meedikud," ohkas Aleksei.

"Sellegipoolest," jätkasin arutlemist, "kui võtta aluseks asjaolu, et me elame kolmemõõtmelises ruumis, võib oletada, et iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi mõju planeedile Maa toimub kolmnurkadega seotud seaduspärasuste kaudu."

“Kuid te ise ütlesite, et ainult püramiidid asuvad üheaegselt nii meie kui ka paralleelmaailmades,” pareeris Aleksei.

“Tõsi, ükskord vilksatas selline mõte... Ma ei saa midagi tõestada. Aga kui oletada, et Maal eksisteerib veel ka kuuemõõtmelise paralleelmaailma kuuemõõtmeline ruum, siis selle aluseks saab olla kuusnurk ehk kaks kolmnurka.”

“Huvitav, milline on kuuemõõtmeline maailm?” küsis Tanja.

“Ei tea, Tanja! Kuid minu arvates on planeedi Maa peamised koostisosad selle mateeria – mandrid, ookeanid, magma ja muu sellesarnane ning peenkeha ehk teisiti väljendades fantoom, mida religioonid nimetavad Maa Vaimuks. Selle fantoomi kaudu “töötavad” iidsed püramiidid ja monumendid ja need “töötavad” meie kolmemõõtmelise ruumi heaks mingitele seadustele alluvate kolmnurkade kaudu, mis on seotud numbrite kombinatsioonidega... Ma mõtlen millegipärast nii... Et numbritel on jõud... Seal, peenmaailmas.”

“Ma mäletan, kui rääkisime, et peenmaailmas on kõik suhteline! Seal ei ole võimalik katsuda näiteks klaasi või õuna, seal võib tunda,” lisas Tatjana.

Tollel hetkel ma ei osanud isegi arvata, et mõne päeva pärast õnnestub koos matemaatikutega mõista mõningaid kolmnurkade seadusi, mis... arvatavasti muutuvad meie jaoks lähedaseks siis, kui satume Teispoolsesse maailma ja läheme üle teistsugusesse seisundisse – peenseisundisse.

“Arvatavasti saame palju vastuseid Jumalate linnas, kui meil see leida õnnestub,” ütles Aleksei.

Tahaksin juba kiiremini Tiibeti ekspeditsioonile jõuda. Aga äkki turgatas pähe, et Jumalate linn ei ole ainus maailmas, neid peab olema kaks (!). Vältimaks täielikult filosoofilistesse mõtisklustesse uppumist, peletasin selle mõtte kiiresti eemale ja tegin ettepaneku detailsemalt analüüsida gloobusel kohti “6666” ja “9999”.

"Kui Odessa juudid ehitasid uue Odessa linna "6666" kohta, kas siis "9999" kohas võiks olla linn Žmerinki?" kostis Rišat Bulatovi repliik.

6666 – apokalüpsise märk

Järgmise päeva hommikul suplesime Kandõrkuli järves, arutasime kalameestega püütud ahvenate ja särgede suuruse üle ja hädaldasime teemal "täna kohe mitte ei näkka, aga vaat eelmisel nädalal...", siis asusin turismibaasi jõudes otsima Jelena Blavatskaja teosest "*Tainaja doktrina*" informatsiooni Maa pooluste nihkumise kohta. Ma leidsin midagi väga huvitavat!

Ta kirjutab ülemaailmse veeuputusega seoses järgmist ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*. Kirjastus Riga, 1937):

"*Kataklüsm, mis hävitas hiigelsuure mandri... toimus pärast telje nihkumist*" (lk 392)

"*Kui poolused nihkusid [neljandat korda]...*" (lk 439)

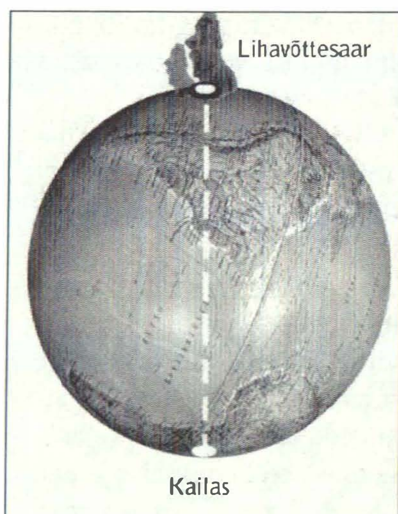
Jelena Blavatskaja sõnadest ilmneb, et Maa muudab oma pöörlemise telge järjepidevalt ning see muutumine toimus juba neljandat korda!

Võttes arvesse hüpoteesi, et 850 000 aastat tagasi toimunud ülemaailmse veeuputuse tagajärjel nihkus Põhjapoolus Kailase mäe kohalt 6666 kilomeetri võrra selle kaasaegsele asukohale, arvutasime kaasaegsest Põhjapoolusest tagasisuunas neli 6666 kilomeetrist vahemaad ja jõudsime Lihavõttesaareni.

Siit võis järeldada, et Maa esimene ajalooline Põhjapoolus oli Lihavõttesaare piirkond!

Siit järeldasime ka, et Maa on ajalooliselt üle elanud neli apokalüpsist, igaüks neist oli seotud Maa telje nihkumisega 6666 kilomeetri võrra. Viimane neljast apokalüpsisest oli piiblis kirjeldatud ülemaailmne veeuputus.

Teadaolevalt hukutas viimane, neljas apokalüpsis Atlantise mandri, Igavesel mandril leidsid pääsu ainult jumalakartlikud atlandid ja varased aarialased. Just nemad olid maapealse elu taasloojad, kes säilitasid Maa kõikide eluvormide seemned kaitstud Varas, sellest kirjutasin põhjalikult eelmises peatükis. Jelena Blavatskaja kirjutab, et selle apokalüpsise põhjustasid atlantide ehk neljanda rassi patud.

Maa esimene ajalooline Põhjapoolus oli Lihavõttesaare piirkond

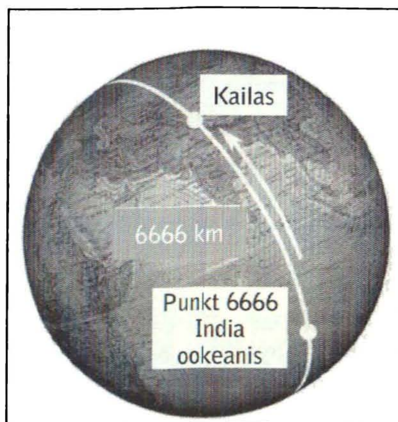
Mis põhjustas kolmanda apokalüpsise, kui veel iidsem Põhjapoolus nihkus India ookeani "6666" kohast 6666 kilomeetri võrra Kailase mäe piirkonda? Blavatskaja teose ja ida religioonide (bonpo, gurunama jt) teadmisi ja inimloogikat kasutades võiks arvata, et kolmanda apokalüpsise põhjustasid atlantidele eelnenud tsivilisatsiooni ehk kolmanda rassi ehk suursuguste lemuurlaste patud. Kas tõesti tegid suursugused lemuurlased pattu emakese Maa ees, et ta nad maamunalt minema pühkis? Kas tõesti mutante-koletisi klooninud lemuurlased viisid kõik Maa eluvormid tasakaalust välja? Aga äkki olid dinosaurused – nii ulmeliselt kui see ka ei kõla – lemuurlaste loodud mutandid ja nii saaks seletada nende oota-

Viimase, neljanda apokalüpsise kutsus esile Põhjapooluse nihkumine Kailase mäe piirkonnast 6666 kilomeetri võrra kaasaja Põhjapooluse asupaika

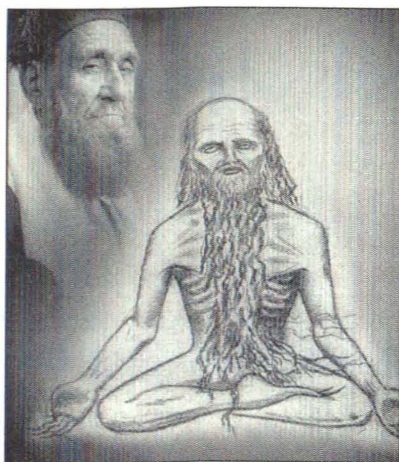
matut hukkumist kolmanda apokalüpsisega? Kas tõesti...? Kas tõesti?...

Loomulikult ei saa ma oma arukuse taseme juures kõikidele küsimustele vastata. Lisaks sellele leidub esoteerilises ja religioosses kirjanduses lemuurlaste tsivilisatsiooni kohta väga vähe tõendeid, palju vähem kui atlantide kohta. See on ka arusaadav, sest Lemuuria ajalugu ulatub lõputult iidsesse aega, nende kohta käivad legendid hakkavad vajuma aegade hämarusse.

Kolmanda apokalüpsise kutsus esile Põhjapooluse nihkumine "6666" kohast India ookeanis 6666 kilomeetri võrra, Kailase mäe piirkonda

Inimtsivilisatsioone hävitava kõikjal vohava patu teadvustamisest muutusin ma kuidagi nukraks. Aga... siinkohal vilksatas mõte, et maapealsed apokalüpsised on õigustatud, sest need hävitavad kõik patused inimesed saatanliku komponendiga hinges ja jätavad alles jumalakartlikud inimesed. Jumalakartlikud inimesed on need, kes suudavad puh-

Nähtavasti on apokalüpsiste toimumine õigustatud, sest seeläbi hukkuvad patused ja jäävad ellu jumalakartlikud inimesed

* Loomulikult tekib lugejal küsimus, miks ei ole keegi leidnud iialgi meie kasvuga võrreldes hiigelsuurte lemuurlaste või atlantide luid? Dinosauruste luid leidub ju igal pool! Sellele küsimusele on mul vastus juba olemas, ma kirjutan sellest raamatu kolmandas köites.

Hitler üritas alistada Tiibeti ja astuda kontakti Šambala üliinimestega

ta hingeenergia abil siseneda *somadhi* seisundisse ja enesekonserveerimise abil pääseda apokalüpsisest.

Seda loogikat järgides oleks kolmandast apokalüpsisest pidanud pääsema jumalakartlikud lemuurlased. Ei tohi välistada ka seda, et nad on tänapäevani elus – selle kohta on liiga palju fakte ja räägitakse legende. Põhiliselt on need kõikides maailma religioonides räägitavad ja kõikide suurte pühendatute (Jelena Blavatskaja, Jelena Roerich, Alice Bailey jt) töödes kajastuvad legendid maa-aluste Šambala ja Agharta kohta, mida asustavad üliinimesed ning isegi see, et Hitler üritas alistada Tiibeti sooviga saavutada kontakti Šambala üliinimestega, et saada nendelt teadmisi Vaimu jõu kohta. Siinkohal meenutaks ka ida religiooni tunnistusi ei tea kust ilmunud Jumalate poegade kohta, kes kriitilistel momentidel korrigeerivad inimkonna elu ja jagavad prohvetite teadmisi. Lõpuks võiks meenutada ka meie inimkonna geenifondi uuringuid ning fakte mingisuguste hiigelsuurt kasvu üliinimeste kohta, keda laamad ja erilised inimesed nimetavad aupaklikult "Temaks" ning kes jagavad *somadhi* koobastesse sisenemiseks luba telepaatilised teel. Kahtlemata viitavad need tunnistused elusolevate lemuurlastele.

Ülaltoodud loogikale tuginedes toimus teine apokalüpsis veelgi iidsema Põhjapooluse nihkumise tulemusena 6666 kilomeetri võrra kaasaegse Lõunapooluse asukohast Antarktises "6666" kohta India ookeanis. Mis põhjustas selle nihkumise?

Vastavalt loogikale kutsus teise apokalüpsise esile teise rassi inimeste (viirastusesarnased inimesed) patt.

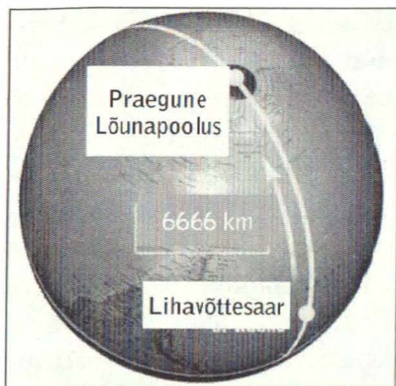

Teise apokalüpsise põhjustas Põhjapooluse nihkumine kaasaegsest Lõunapoolusest Antarktises "6666" kohta India ookeani

Millised olid teise rassi viirastusesarnased inimesed? Ida religioonid ja Blavatskaja kirjeldavad neid hiigelsuurte (üle kümne meetri pikad) ja arukate olenditena, kelle materiaalne osis oli väga hõre ja seepärast võisid nad läbida seinu. Nad olid ühesoolised inimesed ja paljunesid pungumise teel. Nende nägemine meenutas nägemist kolmanda silmaga. Neil oli üks silm.

Milline oli viirastusesarnaste inimeste patt, et Maa telje nihkumine 6666 kilomeetri võrra pühkis ka nemad minema? Selle kohta ei ole ma praegu veel kirjanduses konkreetseid tunnistusi leidnud, kuid ma jätkan otsimist – kindlasti on selliseid tunnistusi olemas. Piibli, koraani, talmudi, ida religioonide ja pühendatute töid uurides peab olema veelgi tähelepanelikum! Kõik raamatud on kirjutatud spetsiifilises keeles, mida kaasaegsel inimesel on raske vastu võtta. Need on kirjutatud meie jaoks halvasti mõistetava loogikaga. Võimalik, et olen selliseid tunnistusi isegi kohanud, kuid konkreetse küsimusega mitte tegeledes ei ole neid tähele pannud.

Olen veendunud, et teise rassi viirastusesarnaste inimeste elu kulges oma seaduste järgi, et seal võitlesid omavahel viirastusesarnane headus ja kurjus ning nende vahel oli viirastusesarnane armastus. Mingil ajahetkel saavutas kurjuse alge ülekaalu, ilmusid viirastusesarnased mutandid, paljud põdesid viirastusesarnast staarihaigust ning saatanlik komponent hakkas do-

Esimese apokalüpsise põhjustas Põhjapooluse nihkumine 6666 kilomeetri võrra Lihavõttesaare piirkonnast Antarktisesse kaasaegsele Lõunapoolusele

mineerima nende viiendas*, viirastuslikus maapealse elu elemendis. Viirstusesarnane saatanlik energia hakkas mõjutama emakest Maad, halvas selle elu ja Maa puhastus taas sellest viirastusesarnasest viiendast elemendist apokalüpsise teel.

Mis oli viirastusesarnaste inimeste patu tekkimise põhjuseks? Analoogselt viienda rassi kaasaegsete inimeste patuga on patt eelkõige materiaalsete ahvatluste eelistamine vaimsetele, seega võib arvata, et viirastusesarnaste inimeste elu uus materiaalne komponent osutus ootamatult magusaks palaks, mis suutis loomuliku armastuse Jumala vastu, kellele nad võlgnevad tänu oma eksisteerimise eest, katkestada. Kui usk Jmalasse on kadunud, tekib tühjus ja sellesse siseneb Saatan.

Kas jäi alles jumalakartlikke viirastusesarnaseid inimesi? Esitatud loogikale tuginedes pidid nad ellu jääma. Kus nad on? Ma ei tea.

Ülaltoodud loogika järjepidevusele tuginedes toimus esimene apokalüpsis veelgi iidsema Põhjapooluse nihkumise tõttu Lihavõttesaare piirkonnast Antarktises asuvale kaasaegsele Lõunapoolusele ning selle kutsusid esile esimese rassi inimesed (inglisarnased inimesed).

Millised olid inglisarnased inimesed? Religioonid, legendid ja muinasjutud kirjeldavad neid väga mitmekesiselt, sealhulgas

* Kõik religioonid kirjeldavad maapealse elu viit elementi – tuli, vesi, maa, tuul ja inimene. Meil õnnestus nende viie elemendi mõistatust mingil määral mõista, sellest kirjutatakse selle raamatu kolmandas köites.

Anželika Blinova

tiibadega inglikestena. Levinud sõna "ingel" paitab naiste kõrva ja on isegi naise nimede Anželika ja Angelina aluseks. Meie keskuse kaadriosakonna juhataja on väga ilus naine – Anželika Blinova, kellega on kaadriküsimusi palju lihtsam arutada, kui teda hüüda inglikeseks. Tema arvates ei sarnane tuntud laulja Anželika Varum üldse ilusale inglile, kuigi mehed arvavad tavaliselt vastupidi.

Kui rääkida tõsisemalt, siis soliidsed esimese rassi inglisarnaste inimeste kirjeldused (pean silmas Blavatskaja kirjeldust) on järgmised. Esimese rassi inimesed loodi Maale Vaimu tihendamise teel, nende põhiline loomus oli seotud Teispoolse maailma lainelise eluvormiga, kuid sobilik juba ka maapealseks eluks. Neil puudus elu materiaalne komponent. Nad olid hiigelsuured – 60 meetrit ja pikemad.

Millise patuga said esimese rassi inglisarnased inimesed hakkama, et nad Maa telje nihkumise tõttu 6666 kilomeetri võrra maamunalt pühiti? Erinevalt viirastusesarnastest inimestest leidub nende kohta religioosses ja esoteerilises kirjanduses tunnistusi küllaldaselt. Sõnaühendit "inglite patt" leidub kõikjal, sealhulgas ka Jelena Blavatskaja teoses. Vältimaks selle peatüki loogikast kõrvalekaldumist, ei hakka ma lugejat kõikide nende fraaside ülesloetlemisega kiusama. Lisaks eelnevale tahan kallile lugejale öelda, et inglisarnaste inimeste juurde tuleme selle raamatu teises ja kolmandas köites ühe huvitava aspekti tõttu veel tagasi.

Tookord 1999 aasta juunikuus, kui olime Baškiiria Tuimazinski rajooni puhkebaasis, tundus mulle imelik, et ing-

litest kirjutatakse nii palju ja viirastusesarnastest inimestest nii vähe.

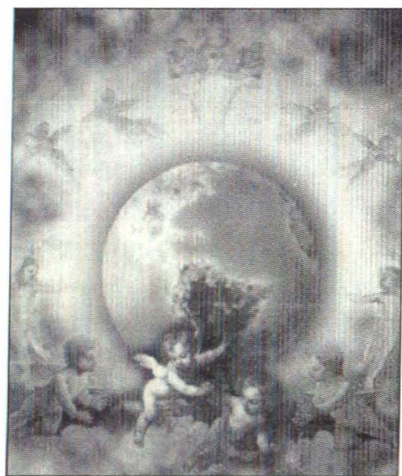
"Imelik, väga imelik," mõtlesin mina. "Teise rassi viirastusesarnased inimesed on evolutsioonilises mõttes meile lähemal kui esimese rassi inglisarnased inimesed, seepärast peaks viirastusesarnaste inimeste kohta leiduma rohkem informatsiooni kui inglisarnaste inimeste kohta.

Esmapilgul vähetähtis fakt kinnistus mu mällu ja ilmus uuesti Jumalate linna vaadeldes lagedale. Hiljem hakkab see ajakirjanduslik disbalanss mind piinama ning laheneb alles siis, kui oleme lõpetanud kogu Jumalate linna suure hulga andmete analüüsi. Alles pärast seda hakkan inglite kohta käivatesse legendidesse ja muinasjuttudesse tõsisemalt suhtuma ning meile tundmatu maapealse holograafilise eluvormi võimsust ja tähtsust mõistma. Kahe käega peast kinni hoides mõistan ka seda, et esimese rassi inglisarnane inimene taasloodi Maale pärast nelja apokalüpsist – vastukaaluks meile, viienda rassi aaria inimestele ning et varsti hakkame neid nägema, kartma ja austama.

Tookord turismibaasis viibides ja esimese rassi inglisarnaste inimeste patu üle arutledes mõtlesin, et arvatavasti võitlesid nende tsivilisatsiooni algusaegadel omavahel "inglisarnane headus ja -kurjus" ning eksisteeris "inglisarnane armastus". Pärast võttis maad kurjuse alge, ilmusid "inglisarnased mutandid", paljud haigestusid "inglisarnasesse staarihaigusse", "inglisarnase tsivilisatsiooni" saatanlik komponent sisenes emakesse Maasse ja sellepärast pidi Maa neist 6666 kilomeetri võrra nihkudes apokalüpsise tekitamise teel puhastuma. "Inglisarnane viies element" hävitati. See oli Maa inimkonna esimene hävinemine.

Inglisarnaste inimeste esimese patu tekkimine ei peitunud materiaalse elemendi ahvatlustes, sest materiaalset elementi veel ei olnud. Inglisarnased inimesed kujutasid endast Maal adopteerunud Teispoolse maailma lainelist eluvormi ja mul-

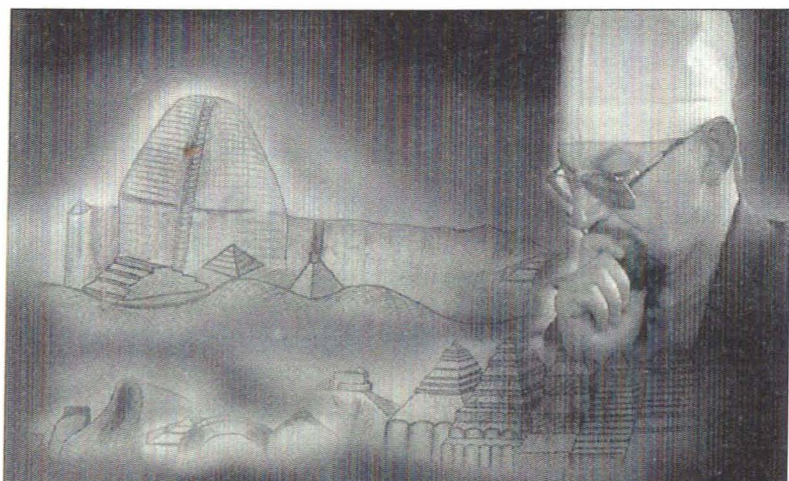
le tundub, et nad säilitasid Teispoolse maailmaga kontakti ning Maasse suhtusid kui oma ajutisse peatuspaika, nad ei pidanud ennast Maa jaoks vajalikuks viiendaks elemendiks. Nende jaoks oli Teispoolne maailm kodune ja lähedane. Jumal korraldas nii, et inglisarnased inimesed muutusid planeedi Maa põhiliseks koostisosaks. Kuigi inglisarnased inimesed mõistsid Teispoolse maailma kõikide eluvormide esialgset rolli, väljendus minu pilgu läbi selline disbalanss nende üleolevas suhtumises, mis tõi kaasa teatud tagajärjed ("inglisarnaste mutantide" loomine ja muu sellesarnane) ning "inglisarnase eluvormi" saatanliku komponendi võimu tugevnemise kriitilise piirini. Religioosses keeles öelduna – inglid ei kuulanud Jumalat ja ei soovinud olla Maa peamine koostisosa.

Inglisarnaste inimeste patt väljendus nende üleolevas suhtumises Maasse, nad oleksid pidanud olema Maa peamine koostisosa

Neid ridu kirjutades on mul tahtmine jagada lugejaga Teispoolse maailma kosmilise eluvormi maapealsetesse tingimustesse adopteerimise mehhanismi teaduslikke järeldusi. Kuid mulle tundub, et seda on veel vara teha. Armas lugeja – kui te näete selle raamatu teises köites toodud Jumalate linna ülesvõtteid ja joonistusi, tunduvad meie järeldused palju usaldusväärsemad. Ütlen vaid seda, et me nimetasime maapealse elu adaptsiooni kosmilise hologrammi struktureerimiseks ajas ja ruumis, mis teostati Jumalate linna püramiidi- ja peeglikujuliste konstruktsioonide näol.

Kas pärast esimest apokalüpsist jäi inglisarnaseid jumalakartlikke inimesi ellu? Sellele küsimusele saan ma täiesti kind-

Ette rutates ütlen, et minu arvates eksisteerib Maal mitte üks, vaid kaks Jumalate linna

lalt vastata – jah. Kuid ühe tähtsa märkusena lisan juurde – pärast Maa neljandat apokalüpsist ilmusid uued inglisarnased inimesed, nendest kirjutan hiljem. Ette rutates ütlen vaid, et minu arvates eksisteerib Maal mitte üks, vaid kaks Jumalate linna.

Eelnevale tahaksin lisada, armas lugeja, et ma ei väida midagi kindlat. Ma esitan loogikale ja alateadvusele tuginedes vaid oma mõtete käiku. Kas see on õige või mitte, seda ma ei tea, küll Jumal teab.

Sel ajal, kui mina seda mõtlesin, sõid minu sõbrad Rišat, Aleksei ja Tatjana Rim Anvarovitš Hamzini toodud puuvilju, millegipärast ignoreerisid nad banaane. Küsisin pärast eelnevate mõtete ümberjutustamist nende arvamust.

"Kui ma sündisin," ütles Rišat Bulatov, "näidati mind küla nõiamoorile. Mu vanemad rääkisid, et see moor nägi minu vasemal õlal inglit. Äkki oli tal õigus?"

"Meie korter asub esimesel korrusel," hakkas Tatjana jutustama. "Mu isa ehitas rippuva rõdu, mis ühendati keldriga.

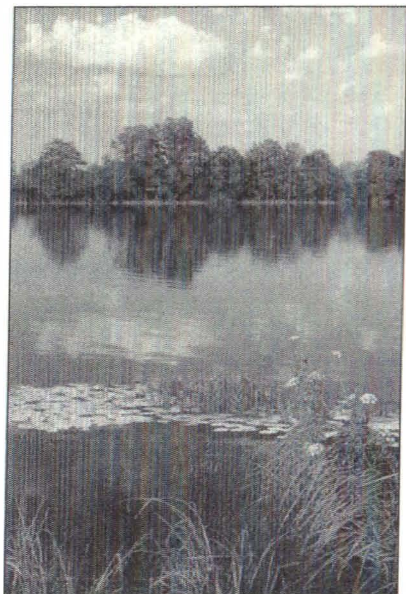
Hoiame seal soolatud kurke ja tomateid. Lapsepõlves ei lubatud mind iialgi keldrisse, hirmutati, et seal on viirastus. Ükskord ma ronisin sinna ja arvasin, et nägin viirastust. Ei tea, võib-olla oli see lihtsalt hirm."

"Tegelikult kujunes maapealsete apokalüpsiste perioodilisus väga loogiliseks: igal inimrassil oli oma apokalüpsis," kommenteeris Aleksei.

Püha kolmainsus

Järgmise päeva hommikul läksime jälle Kandrõkuli järve ujuma, aga mõte, et maapealsete apokalüpsiste arv ja ajalooliste inimrasside arv on võrdsed, ei jätnud mind.

"Imelik, väga imelik," korrutasin omaette vesikuppude vahel ujudes. "Selline mulje, et apokalüpsised koos Maa telje nihkumisega 6666 kilomeetri võrra on olnud plaanipärased. Apokalüpsis on ju surm – Jumala loomingu, inimeste ja kõikide ülejäänud maapealsete eluvormide totaalne surm. Miks see on nii? Miks ei olnud saatanlikule algele vastukaaluks valitud mingit teist võimalust?"

Kandrõkuli järv

Ma sain juba aru, et jumaliku kontseptsiooni vaatevinklist ei tähenda maapealne surm veel täielikku ja absoluutset olematust, vaid kõigest üleminekut Teispoolse maailma eluvormi elusasse lainelisse mittemateriaalsesse

olekusse. Seepärast ei pea Looja maapealset surma fataalseks ja üleloomulikuks. Kuid patt kõikides oma ilmingutes on Looja jaoks fataalne ja üleloomulik. Patt on surmast hullem! Miks?

Vastuse sellele küsimusele võib leida sõnaühendist "sünnipärane Teispoolne maailm". Meie peamine kodumaa ei ole Maa, vaid Teispoolne maailm. Meie, maapealsed inimesed, oleme kõik tulnukad Teispoolsest maailmast, sest inimese peamine koostisosa on Vaim, mis siseneb inimesse ainult maapealse füüsilise elu ajaks. Pärast keha surma läheb Vaim (ehk sisemine "Mina") jälle Teispoolsesse maailma ja võimalik, et pöördub uuesti Maale, kuid siis hakkab füüsilises elus kasutama teist keha.

"Sünnipärases" Teispoolses maailmas kehtivad omad seadused, me saame nendest aru seal. Õieti öeldes need meenuvad meile. Ma arvan, et nende seaduste aluseks on tingimus, mille kohaselt on lubamatu see, mis on religioosses mõttes "patt", selle sõna tähendust on raske seletada, seda võib tunda ainult juhul, kui inimeses on säilinud siirus. Ega meid ilmaasjata tõmba alati siiraste inimeste poole, me tunneme nende kõrval ennast paremate, ilusamate, julgemate ja mis kõige tähtsam – vähem patustena.

Miks on laste silmad alati puhtad ja siirad? Aga sellepärast, et laste kehasse sisenenud Vaim* on puhas, kuna see saabus üsna hiljuti Teispoolsest maailmast, kus toimus jumalik puhastumine. Laste silmades näeb Teispoolse maailma puhtust. Laste kasvatamisel me justkui sukeldume alateadlikult Teispoolse maailma puhtusesse.

Kuid laste silmad muutuvad järk-järgult. Maapealsetes tingimustes muutuvad need tuhmimaks, sinna ilmub kurjust, hüsteerilisust, kavalust ning varsti täituvad need täiskasvanud inimese patuga. Miks? Miks juhtub Maal niimoodi? Ma ei tea. Kuid olen veendunud, et Jumal tahaks kõikidel inimestel, sõltumata nende vanusest, näha laste puhtaid silmi.

---

* Ida religioonide kohaselt ilmub Vaim kehasse raseduse 12-14 nädalal.

Miks me suhtume loomadesse neid armastades nagu lastesse? Miks me kasutame kassi või koera vaadates samasuguseid sõnu nagu lastegi puhul? Miks soetavad vanatüdrukud loomi ja armastavad neid nagu oma lapsi? Erinevalt inimesest elavad loomad looduse poolt paika pandud instinktide ajel ja nad on Jumala poolt määratud loomingulises mõttes piiratud võimalustega. Vaadake, kuidas mängib kass kinnipüütud hiirega – tema silmades helgib lapselik rõõm nii, et seal võib teatud määral märgata kassilikku õnne. Loomade instinktide ja looduslike piirangute tõttu patu eest kaitstud sünnipärane hinge puhtus säilib kogu elu ja meenutab meile lapseliku hinge puhtust, millest tunneme täiskasvanuna soliidseks muutudes ja materiaalse heaoluga harjudes puudust. Suhtlemine loomadega meenutab meile lapsepõlve ja Teispoolset maailma. Tänaval koeraga jalutavad vanatüdrukud ei ole alati halva iseloomuga, hinges nad ei ole nõus inimühiskonna läbiimbunud patuga leppima ja unistavad lapselikult puhta hingega tugevast rüütlist. Kuid selliseid on vähe, väga vähe.

Kas inimlikul õnnel on piirid? Kui loomadel on õnne piirid määratud instinktide rahuldamisega, siis Jumal on loonud inimese ja tema Maale saatnud iseareneva algena. Seepärast on inimese täiuslik õnn saavutamatu, kuna areng on piiritu. Inimene üritab olla õnnelik, kuid ta ajab õnne sageli segamini raha või võimuga. Inimese peamine õnn seisneb lapsemeelse siiruse säilitamises, selle olemasolul tundub isegi räämas ja pesemata nägu armas ja ligitõmbav. Lapsemeelse siiruse hoidmine on raske, väga raske. See on ainult vaimselt arenenud inimeste saatus, me tunneme nad ära silmade erilise sära järgi ning armume hoolimata nende välimusest või vanusest ning kahjuks üritame pöörata nendes säilinud lihtsa lapsemeelse hinge väikeste materiaalsete pingutuste poole. Me ei mõista, et selliste inimeste kõrval tunneme end olevat Jumalale ja meie algupärasele õnnele, armastusele, lähemal.

Jumal on isearenev alge. Harmoonilise ja täiusliku Teispoolse ilma loojana juhib ta loodusele füüsilise vormi andmisel suurt tööd, ta loob samm sammu järel materiaalse maailma – Maa – harmoonia ja täiuslikkuse. Kallis lugeja, pöörake tähelepanu väljendile "samm sammu järel". Sammud võivad olla väikesed, kuid ka ülisuured, mida nimetatakse apokalüpsiseks.

Looduse evolutsiooni käigus kõige keerulisem töö on olnud kolme jumaliku elemendi – Teispoolse maailma, Maa ja Inimese koostöö arendamine. Sellepärast, et Jumal on kõik kolm elementi loonud isearenevate algetena.

Ma arvan, et Teispoolne maailm on pikaajalise evolutsiooni tulemusena suhteliselt täiuslik ja harmooniline. Kuid see on Jumala poolt loodud isearenev algena! Seepärast ei saa harmooniale ja täiuslikkusele vaatamata areng peatuda. Elu on suunatud füüsilise eluvormi arendamisele, et ka see oleks harmooniline ja täiuslik. Ega ilmaasjata sisalda iga füüsiline olend – olgu see Maa, inimene või konn – endas Teispoolse maailma elementi – füüsilises kehas elavat Vaimu. Teispoolsesse maailma tagasi pöördudes (pärast füüsilise keha surma) hinnatakse Vaimu tegevust füüsilises maailmas, sellele järgneb karistus või kiitus. Jumal ei võimalda Vaimudele imelises Teispoolses maailmas mugavat äraelamist, ta saadab nad veel surelikku füüsilisse maailma. Vastasel juhul saabub laiskus ja Teispoolne maailm võib hakata taandarenema.

Elav materiaalne olend Maa, millel on oma Vaim, püüdleb suhetes Teispoolse maailma ja elava kosmosega pidevalt arenedes saavutada samuti harmooniat. Maa täiustub samm sammult, apokalüpsisest apokalüpsiseni. Arvatavasti võib ka Maa pattu teha, kuid ta teab, et selle eest tuleb numbrite "9999" näol tasu maksta. Lisaks sellele on Maa pidevas kontaktis veel ühe isareneva algega – inimesega, Maa tunneb tema mõju endale ja mõjutab ka ise inimest. Ajaloolises mastaabis on Maa mõju olnud inimesele hiigelsuur ja selles, kallis lugeja – olete hakanud juba vist ka ise veenduma.

Inimene kui isearenev alge püüab luua harmooniat Maa ja Teispoolse maailmaga. Üheaegselt nii Teispoolse maailma kui ka Maa (Vaim ja keha) poolt loodud inimesel on justkui kaks kodumaad, ta on loodud jumaliku printsiibi "Teosta ennast ise!" järgi. Samas on tal ka suurem võimalus pattu teha, sest puudub loomi piirav instinktide raamistik.

Kolme isearenева alge – Teispoolse maailma, Maa ja inimese vastastikused suhted meenutavad olukorda, kus kolm ühinenud liidrit peavad elama sõpruses ning samas säilitama ka oma liidripositsiooni.

Ausalt öeldes on Jumal loonud arengu jaoks ideaalse olukorra. Iga liider aitab teisi.

Eelnevaga seoses tundub inimese tähendus selles pühas kolmainsuses kaheldav. Kuid see pole nii. Inimene mõjutab maapealses "lahingus" Teispoolset maailma, tema Vaim areneb läbi katsumuste ja soodustab sellega Teispoolse maailma arengut ning samal ajal mõjutab maapealse elu viienda elemendina oma vaimse ja füüsilise tegevusega Maad.

Miks see areng nii oluline on? Miks ei või elada niisama, vaid peab alatasa kannatades püüdma ja võitma? Miks arengu puhul on ilmtingimata välistatud kannatused, surm ja isegi apokalüpsis? Nendele küsimustele võib vastused leida uurides kas või ühte ainust inimese või looma rakku. See on kujuteldamatult keeruline, see on tohutu suure ning paraku ka julma tööga saavutatud arengu saavutus! Nendele küsimustele võib vastused leida, kui küsida veel ühe küsimuse: "Kas te tahaksite olla näiteks konn või mikroob?". Kindlaste vastate te "ei", sest mitte keegi ei taha langeda saavutatud maksimaalsest arengutasemest allapoole nii nagu keegi ei taha elada sooja veeta, külmkapita, vaipade ja muude kaasaegse inimelu juurde kuuluvate asjadeta. Ja lõpuks võib nendele küsimustele vastused leida, kui mõelda kõikides religioonides levinud sõnade "kurat" ja "saatan" üle, mis täidavad arenguta tekkinud tühimiku ja mille vastu leidub vaid üks vahend – areng.

Mulle tundub, et surma on kahte liiki – üks on tasu kurjade tegude eest ja teine tasu heategude eest. Esimene surma liik on hirmuäratav, sest sellele järgneb Teispoolses maailmas karistus. Teist surma liiki võib kirjeldada ühe tuntud laulu sõnadega:

Surm ei ole hirmus
Kohtusime kordi lahinguis
Ja nüüdki tiirleb minu ümber...

Minu isa pärast sõda

Teist liiki surm ei ole tõesti hirmus, seda hinnatakse meie esialgsel kodumaal kõrgelt.

Miks lähevad noored mehed vabatahtlikult, surma pelgamata sõtta? Aga sellepärast, et nende hinge sügavuses on puhas jumalik alge, mis alateadlikult ütleb, et kodumaa austamine ja armastamine on surmast kõrgemal. Peab ausalt ütlema, et selliseid inimesi on palju, väga palju.

Minu ema pärast sõda

Mulle meenub minu enda isa – Rifgat Iskandarovitš Muldašev – ta läks vabatahtlikult sõtta ja oli Stalingradi all tavaline reamees. Ta tuli kuuekümne ühe haavaga poolelusalt ja invaliidistunult oma kodukülasse tagasi, mis oli tema represseeritud vanemate vaene kodu. Minu ema Valentina Kirsanovna Mahinja oli noor ukraina neiu, kes armus haavatud sõdurisse ning au ja väärikust säilitades armastas teda kogu oma elu. Nad on praegugi elus ja terved.

Istusin kõigele sellele mõeldes Kandõrkuli järve ääres murul. Rohutirtsud siristasid. Heitsin pikali ja vaatlesin maad – mida küll kõike seal murus ei roomanud! Maapealne elu on väga mitmekesine! Kui võimas on looja Jumal! Ja siis äkki – apokalüpsis!

Raputasin pead sooviga vabaneda pähe tikkunud romantilistest mõtetest ning hakkasin analüüsima maapealsete apokalüpsiste toimumise mõttekust. Nüüd oli analüüsimine lihtsam, ma taipasin kõikides religioonides peituvat lihtsat tõde: surm ei ole hirmus – patt on hirmus. Selle tõe aluseks on kõik kolm elu tähtsaimat komponenti – Teispoolne maailm, Maa ja inimene.

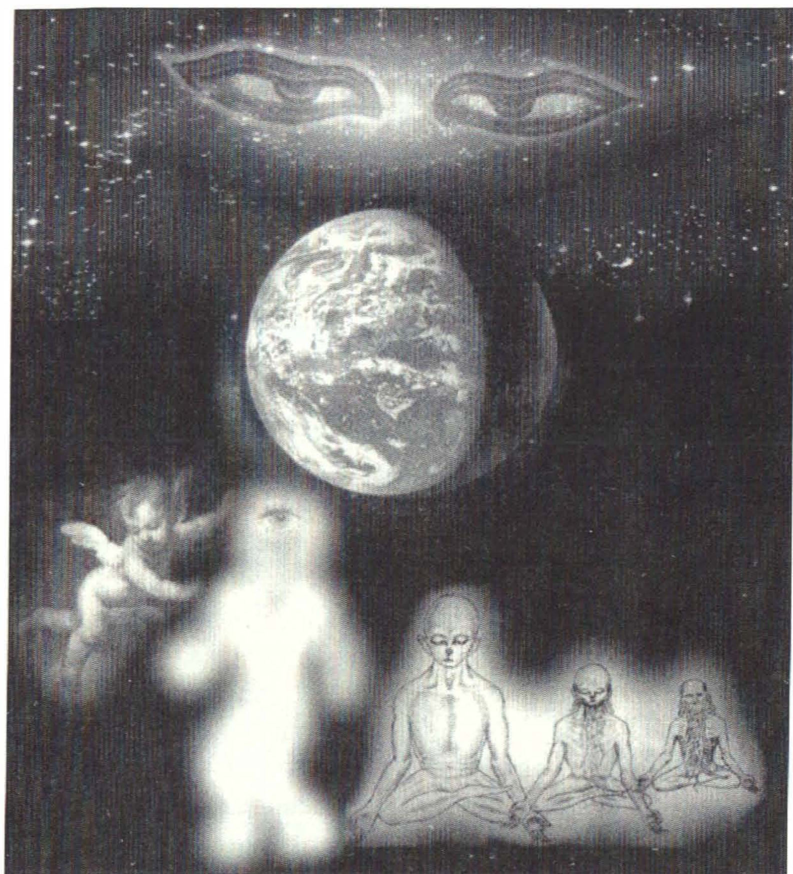
Maa kogub iga apokalüpsise ajal kokku jumalakartlikud inimesed ja hävitab patused ning loob inimkonna kullafondi

"Niisiis," hakkasin arutlema, "maapealsete apokalüpsiste mõte on inimkonna ja teiste maapealsete eluvormide hävitamine, kuid ühe mööndusega – Jelena Blavatskaja kirjutab, et neljanda apokalüpsise ajal (ülemaailmne veeuputus) jäävad ellu jumalakartlikud inimesed, kes koguvad kokku ja päästavad maapealsete eluvormide seemned."

Eelnevale lisaks ilmneb Blavatskaja teosest "*Tainaja doktrina*", et iga inimrass tekib eelmise eksisteerimise ajal. Ta kirjutab, et viies, aaria rass tekkis atlantide neljanda rassi ajal 200 000 aastat enne ülemaailmset veeuputust. Seepärast satuvad apokalüpsise meelevalda üheaegselt kahe rassi esindajad – põhirass ja sündiv rass.

Sellega seoses võib mõelda, et pärast esimest apokalüpsist pääsesid ja lõid uue elu esimese rassi jumalakartlikud inglisarnased inimesed ning nende tsivilisatsiooni eksisteerimise ajal sündinud teise rassi viirastusesarnased inimesed.

Pärast teise apokalüpsise toimumist pääsesid ja lõid uue elu teise rassi jumalakartlikud viirastusesarnased inimesed ning

Maale on loodud ühtne jumalakartlik inimühiskond, mis koosneb viiest juurrassist ja mis elab harmoonias Maa ja Teispoolse maailmaga(?)

nende eksisteerimise ajal sündinud lemuurlaste tsivilisatsioon (kolmas rass).

Sama loogikat järgides pääsesid ja lõid uue elu pärast kolmandat apokalüpsist jumalakartlikud lemuurlased (kolmas rass) ning nende tsivilisatsiooni ajal sündinud atlandid (neljas rass).

Pärast neljandat apokalüpsist pääsesid ja lõid uue maapealse elu jumalakartlikud atlandid (neljas rass) ning atlantide tsivilisatsiooni ajal sündinud aarialased (viies rass).

Viiendat apokalüpsist ei ole veel toimunud.

Mul on mulje, et Maa kogus apokalüpsisest apokalüpsiseni kõigi viie juurrassi jumalakartlikke inimesi ning hävitas patused. Hiigelsuurte kaotuste hinnaks oli Maa inimkonna kullafondi loomine. Hiigelsuured kaotused juhivad mõttele, et inimkonna kullafond loodi mingi konkreetse eesmärgi nimel, mida võib kirjeldada kui ühtset jumalakartlikku inimühiskonda, mis on suuteline elama harmoonias Maa ja Teispoolse maailmaga.

Teisiti öeldes valiti Maa peal parimatest parimad, kes mitte ainult ei loonud pärast apokalüpsist uut inimkonda, vaid samm sammult, apokalüpsisest apokalüpsiseni suurendasid uue ühtse jumalakartliku inimühiskonna võimsust.

Oleme sunnitud sellele oletusele tähelepanu pöörates tunnistama, et see ühtne ja mitmenäoline jumalakartlik inimühiskond peab kusagil eksisteerima. Kus? Kas paralleelmaailmas? Šambalas? Veel kusagil?

Loomulikult väljub vastus nendele küsimustele minu inimlike võimete raamidest. Kuid ma tean, et loogika – ükskõik kui uskumatu ka see järeldus ei oleks – petab teadlast harva. Seega on ülaltoodule alati mõtet mõelda, samuti legendidele ja rahvatarkusele, sest kus suitsu, seal tuld.

Maa-aluse Šambala legendist kirjutatakse kõikides religioonides, kõikide pühendatute kirjutistes ning seda antakse edasi suust suhu. Lisaks eelnevale võimaldasid meie Himaalajas teostatud uuringud püstitada eksisteeriva inimkonna geenifondi kohta hüpoteesi, mille kohaselt koosneb see erinevate inimjuurrasside *somadhi* seisundis inimestest, mis viitab otseselt Šambala legendile. Sellepärast võin ma oletada, et legendaarne Šambala ongi Maa apokalüpsisest apokalüpsiseni moodustunud ühtne jumalakartlik mitmenäoline inimühiskond ning mis minu arvates asub Igavese Mandri piirkonnas, see tähendab Tiibetis, Himaalajas ja Gobis.

Paralleelmaailmad ei ole ainult köitvate filmide atribuut, nendest kirjutavad paljud ida religioonid, jutustavad joogid

Himaalajas ning nendele on pühendatud terve rida tõsiseid teaduslikke uuringuid (A. V. Trofimov, A. Timašev jt). Paljud arvavad, et sealt tulevad UFOd. Seetõttu ei tohi välistada, et hüpoteetiline ühtne jumalakartlik inimühiskond on siinsamas meie kõrval, kuigi teises aja- ja ruumimõõtmes. Sellest, mu kallis lugeja, räägime üksikasjalikult raamatu kolmandas köites, kus analüüsime hiigelsuuri Jumalate linna ajapeegleid.

Pean märkima ka seda, et ingleid ja viirastusi on palju jälgitud ning nende kohta räägitakse hulgaliselt legende. Kes teab – äkki on muinasjutulised inglid ja viirastused tõepoolest olemas ja nad on Maa ühtses jumalakartlikus inimühiskonnas säilinud esimese ja teise rassi ingli- ja viirastusesarnased inimesed.

Maa hüpoteetilisest ühtsest jumalakartlikust inimühiskonnast rääkides peab ütlema mõned sõnad ka selle inimühiskonna kullafondi oletatavate tehnoloogiate kohta. Igast viiest inimjuurrassist pärinenuna peavad need olema ülimalt kõrgelt arenenud ja mitmekesised. Need tehnoloogiad põhinevad vaimu jõu ehk peenenergiate kasutamisel. Arvatavasti kasutab selline mitmekesine ühiskond teleportatsiooni, levitatsiooni, telekineesi, dematerialiseerimist ja paljusid teisi nendesarnaseid nähtusi, mille kirjeldusi oleme allegoorilises vormis kohanud legendides ja muinasjuttudes.

See Maa "parimate" mitmekesine ühiskond on arvatavasti väga huvitav. Hingepuhtusest ja kõrgeimast tehnoloogilisest arengutasemest hoolimata peab see olema väga huvitav, sest ühe laua taga istuvad kõikide maapealsete inimrasside parimad esindajad – inglid, viirastused, lemuurlased, atlandid ja aarialased; ajavahe nende loomisel on kümned või sajad miljonid aastad. Surm ei ole selles ühiskonnas oluline, sest keha vahetamine uue vastu ei ole probleem. Siin on oluline puhas hing ja vastutöötamine patule.

Miks inimkonna kullafond end tavalises elus ei ilmuta? Miks see meid ei juhenda? Mõnda aega tagasi oleks see küsimus mind üllatanud. Kuid praegu ma juba mõistsin, et see on

põhimõtteliselt võimatu – inimene on Jumala poolt loodud isearenev algena (rõhutan siinjuures veel kord sõna "isearenev" ja eriti sõnosa "ise"), seetõttu tähendaks järjekordse inimrassi lapsehoidjaks hakkamine ja selle juhendamine jumalikele põhimõtetele vastutöötamist. Inimkonna kullafondi ehk Šambalasse valitakse parimad... võib-olla saabub Maale aeg, kui ei ole enam ühtegi patust rassi, vaid üksainus mitmekesine ja suur parimatest koosnev Šambala.

Selliste mõtete ajel tõusin püsti, läksin järve ja ujusin umbes sada meetrit. Millegipärast neid mõtteid oma sõpradega jagada – nagu seda tavaliselt tegin – ei tahtnud. Miks? Jälle murule istudes mõistsin, et mõte ei olnud veel küps, oli üks vastuolu – Šambala oleks pidanud juba ennast mingil moel ilmutama, et viienda rassi tavalised inimesed näeks midagi ilmselgelt.

Mõte sellest, et inimkonna kullafond lõi Maa kaitseks patuste inimeste eest teistsuguse kaitsesüsteemi

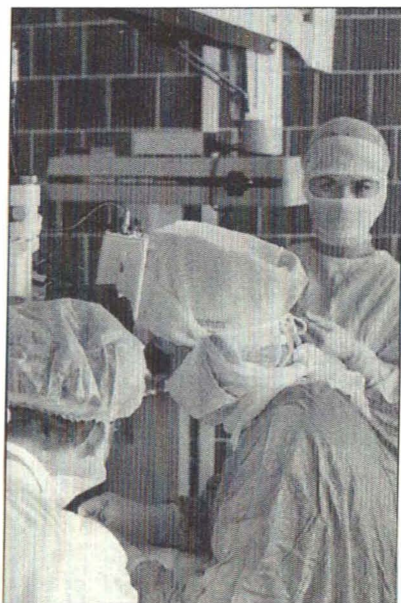
Mõistsin täpselt Šambala rolli kaitstud Vara ja pärast järjekordset apokalüpsist inimkonna taasloomisel, aga...

"Millest tuleb see vastuoluline mõte?" mõtlesin pingsalt ja lõpuks mõistsin.

Pärast kolmandat apokalüpsist vahetas Maa poolused. Lihavõttesaare piirkonnas paiknev esialgne Põhjapoolus nihkus kolm korda 6666 kilomeetri võrra Kailase mäe piirkonnas paikneva esialgse Lõunapooluse asukohale. Neljanda apokalüpsise ajal nihkusid poolused juba teisele poole maakera ning see oli Šambala jaoks signaal, et Maad peab inimeste patu eest kaitsma teistmoodi.

Maa teistsugune kaitsesüsteem inimese patu eest! Milline see on? Siinkohal mõistsin, et see on pärast neljandat apokalüpsist Šambala käe all ehitatud ülemaailmne iidsete püramiidide ja monumentide süsteem.

Sain hästi aru, et ideaalselt maakerale paigutatud süsteem täidab mitte ainult kellegi matmispaiga rolli. Kuid mõte, et püramiidid ehitati Maa kaitseks inimeste pattude eest, tundus liiga ootamatu ja isegi ekstravagantne. Kirurgilises mõttes kahe jalaga maa peal olles tahtsin selle mõtte isegi eemale heita.

Kui peab peatama verejooksu või haava kinni õmblema, ei ole ekstravagantseteks mõteteks aega

Sellest hoolimata ütles minu alateadlik loogiline mõte, et Jelena Blavatskaja väljendile "...kui poolused nihkusid [neljandat korda]..." toetuv Maa mitmekordne nihkumine 6666 kilomeetri võrra on koos kõikide järeldustega tõene. Oma alateadvust olen harjunud uskuma, see ei ole mind uute kirurgiliste operatsioonide, sealhulgas silma siirdamise väljatöötamise juures veel kordagi alt vedanud. Kuid sõnaühend "püramiidide patuvastane mõju" kõlab liiga eksootiliselt!

Meie jaoks ei ole "iidsete püramiidide ja monumentide patuvastase mõju" oletamine teistsuguse teadmiste taseme nõutavuse tõttu veel arusaadav. Vaatamata sellisele küsimuse asetuse ekstravagantsusele peaks püüdma seda taset kas või mingilgi määral mõista.

"Milles teistsuguse teadmiste tasandi sisu seisneb?" piinlesin järveäärsel murul istudes oma mõistust äärmise piirini pingutades.

Väsinud ajusid viimase jõuga pingutades ootasin... kuni Jumal mulle selle idee saadab. Mõtted vilksatasid üksteise järel

nagu möödasõitva rongi aknad, siis sulandusid need aknad ühte ning lõpuks hüüdsin kuuldavalt:

"Nii see on! Mõistatuse võti seisneb numbrites! Püramiidide "patuvastase" funktsiooni saab lahendada numbrite abil!"

Siis ma pettusin endas.

"Kuidas ma selle peale küll varem ei tulnud? Kõik on ju nii lihtne! Me alustasime iidsete inimeste traagilise läkituse analüüsi Kailase mäe kõrgusest, 6666 meetrist, pärast seda hakkas kogu teema keerlema numbrite 6666, 9999, 4999 ümber. Kõik ülaltoodud mõtted said alguse nende numbrite analüüsist. Füüsikud aga ütlevad, et mõtted omavad jõudu!

Tõmbasin näritud rohukõrre kurku ning hakkasin läkastama. Sellest hoolimata otsustasin saabunud mõtte lõpuni mõelda.

"Peab, peab..." mõtlesin kangekaelselt, "peab ära mõõtma kõikide nende kolmnurkade nurgad, mis moodustuvad iidsete püramiidide ja monumentide, 6666 ning 9999 kohtade omavahelisel ühendamisel. Meie kolmemõõtmelises maailmas töötab peenenergia kolmnurkade kaudu, peenenergiat aga juhitakse numbrite kaudu! Püramiidide nurgad... Joogid räägivad kolmnurksetest mõtetest... Kas tõesti suudavad püramiidid selekteerida patuseid inimesi nende patuste üheksate ja kuutega mõtete järgi... Peab matemaatikutega rääkima... Eituse eitamise seadus...

Heitsin murule pikali ja ütlesin iseendale:

"Kõik! Ei suuda enam! Olen väsinud! Pean meelde jätma ja läbi analüüsima mõtte, et üle kogu maakera toimiv püramiidide ja monumentide süsteem moodustab veel tundmata matemaatiliste iseärasustega kolmnurkade süsteemi, mis viib arvatavasti numbriteni "9" ja "6", mis omakorda alluvad eituse eitamise seadusele ning hävitavad kurjad "kolmnurksed" mõtted, mida võib iseloomustada samuti numbritega "9" ja "6"."

Tollel hetkel ma juba sain aru, et Jumala poolt saadetud mõte erineb tavalisest loogilisest mõttest selle poolest, et see on

geniaalselt lihtne ja ootamatu ning see geniaalselt lihtne mõte kutsub kiiresti esile väsimuse hood, mille põhjustab inimese ebaadekvaatse arukuse kokkupuude kõrgema intellektiga.

"Et ma seda mõtet ära ei unustaks," ütlesin mina ja hõikasin:

"Rišat, Tanja, Aleksei, lähme turismibaasi!"

Kas Blavatskajat võib uskuda?

Järgmise päeva hommikul vedelesin voodis ja mõtlesin lugejate kirjadele, mis saadeti mulle pärast minu raamatu "*Ot kogo mõ proizošli?*" ("Kellest me põlvneme?" – tõlk) ilmumist ja mida kirjutatakse ka praeguse ajani. Kõik kirjad võib jagada kahte kategooriasse:

- tänukirjad, tänatakse selle eest, et käsitleme sügavat ajalugu ja Jumalat teaduslik-ekspeditsioonilisest seisukohast uutmoodi,

- ärritunud kirjad, milles on sõnaühendid "...esitage mulle otsesed tõendid...", "... kuidas küll lubatakse avaldada sellist jampsi, Lenin õpetab..." või "...Teie Blavatskaja, kellele nii sageli viitate, oli skisofreeniline ja vabamüürlane...".

Jelena Blavatskaja: "...ülalt dikteeris mulle hääl..."

Mul hakkas idas pühendatud inimeseks peetud Jelena Blavatskajast kahju. Ma teadsin, et tema soontes voolas vene ja saksa verd ja et perekonnanime sai ta esimeselt abikaasalt –

Jerevani kuberner härra Blavatskilt. Ja isegi kui ta oleks juut olnud – mis siis? Mis tähtsus sellel on?

Tähtis on, et Jumal tõi inimesteni selle tugeva naise kaudu uskumatu hulga teadmisi. Jelena Blavatskaja ise kirjutas: "... ülalt dikteeris mulle hääl...".

Armas lugeja! Avage "*Tainaja doktrina*" ja proovige seda lugeda! Üsna varsti veendute, et ükskõik kui geniaalne inimene ka poleks, ei suudaks ta selles raamatus toodud teadmiste mahtu isegi minimaalsel määral haarata. Kuidas ta teadis, et materiaalse maailma looja oli Ahura Mazda? Kuidas ta teadis, et atlantide lennuaparaate nimetati *vimana*ks? Kuidas ta teadis Platoni õpetuste üksikasju? Kuidas, kuidas... Ilma igasuguse kahtluseta rääkis Blavatskaja suu ja sule kaudu kõrgem intellekt, mis esitas erilise, inimesele mitteomase loogika abil fakte ja ainult fakte. Ei mingit moraalitsemist, ainult faktid.

"Küll ta võis sellest väsinud olla," mõtlesin mina.

Kõik religioonid, sealhulgas ka ida omad, erinevad teosest "*Tainaja doktrina*" vaid selle poolest, et need on esitatud tavalistele inimestele arusaadavamas muinasjutulises allegoorilises vormis, sisu on aga üks. Religioonid sisaldavad inimeste jaoks ka moraali ja saatekõnesid.

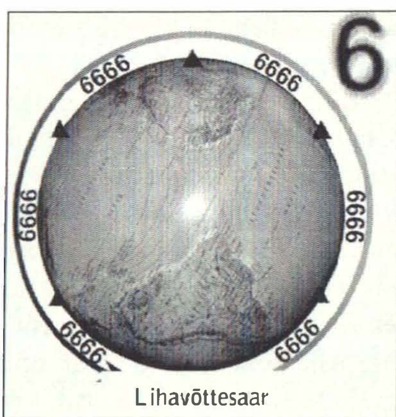
Ülaltoodust lähtuvalt ei saanud ma Blavatskajat mitte uskuda, eriti aga sõnu: "...kui poolused nihkusid [neljandat korda]...", mille loogilise arutelu jätkamine juhtis meid niivõrd ootamatute järeldusteni nagu seda on Maal eksisteeriv saladuslik ühtne parimate ühiskond.

9999 – Maa huku number

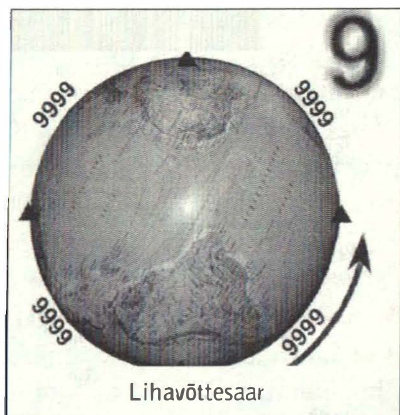
Kartes, et varsti kutsutakse hommikust sööma ja segatakse mu mõttetegevust, üritasin ette kujutada olukorda, mis juhtuks Maaga, kui ta läbiks oma pooluste asukohta muutes "apokalüptilise ringi". Ehk mis juhtuks Maaga, kui ta nihutaks oma

telge kuus korda 6666 kilomeetri võrra ning Põhjapoolus pöörduks tagasi oma esialgsesse iidsesse asupaika Lihavõttesaare piirkonnas?

Loomulikult võib sellele küsimusele vastata ainult Jumal. Kuid millegipärast tundub mulle, et Maa sooritab sellega oma kuuese tsükli ehk apokalüpsiste tsükli ning läheb üle uuele üheksasele tsüklile, kui telg hakkab juba nihkuma 9999 kilomeetri võrra.

Apokalüpsiste fataalne ring

Pärast Maa telje nihkumise kuuelist tsüklit läheb Maa üle üheksasele tsüklile

Miks mulle tundub nii? Sellepärast, et Maal on juba iidsete püramiidide ja monumentide süsteem, mis minu arvates loodi ennetamaks pooluste järjekordset nihkumist 6666 kilomeetri võrra ja järjekordse fataalse ringi lähenemist. Neli 6666 kilomeetri pikkust nihkumist on juba toimunud, jäänud on veel kaks! Selle kinnitamiseks võib lisada, et iidsete püramiidide ja monumentide süsteem on rangelt sümmeetriline mitte ainult Maa 6666 kohtade, vaid ka Maa 9999 kohtade suhtes; selles, mu kallis lugeja, võisite veenduda Saatana torni näites, mis asub 1666 kilomeetri kaugusel nii Maa 6666 kohast kui ka 9999 kohast.

Mida tähendab Maa pöörlemise üheksane tsükkel ehk selle telje nihkumine 9999 kilomeetri võrra? Ma ei tea. Kuid minu

arvates tähendab see Maa hukkumist. Maa ei pea vastu ja hävineb.

Kuigi ma ei maganud, äratas mind Rišat Bulatov. Ma jagasin temaga peas tekkinud süsteemituid mõtteid Maa iidsete püramiidide ja monumentide kaitsvast rollist ning seda, et see kaitsev roll on mingit moodi seotud numbritega.

"Jäin oma mõtetesse toppama ka siis, kui kirjutasin väitekirja," kommenteeris Rišat, "ma jäin niisugusesse sasipuntrasse, et ei näinud enam väljapääsu. Aga kui ajasin habeme maha, asetusid kõik mõtted tagasi oma kohale."

Segaste tunnetega läksin kraanikausi juurde, seebitasin habeme ning hakkasin selle kesksuunas tegema habemeajamisliigutusi ning mõistsin, et tagasiteed enam ei ole – ma pean habeme ära ajama.

"Milline õudus! Suure bürokraadi nägu," kommenteerisin oma uut välimust, "kasvatan uue habeme."

Sellel päeval korraldasime Baškiiri Tuimazinski rajooni elanikele konverentsi, mille teemaks olid meie Himaalaja ekspeditsioonid. Kokku tuli 600–700 inimest. Laval seistes tundsin ilmetu ja habemeta välimuse pärast ennast alaväärsena.

Rišat korraldas pärast konverentsi uhke banketi, õnneks minu uuendatud välimust seal ei kommenteeritud.

Ufaasse tagasi sõites jäin autos magama. Ärgates olin oma "habemetuse kompleksi" unustanud ning hakkasin mõtlema püramiidide rollile Maal. Kibelesin kannatamatult rääkima matemaatikutega.

Kõrvalistmel istus Tatjana. Tollel hetkel ma juba teadsin, et püramiidide mõistatus on seotud selle neiu poolt hiljuti läbi arvutatud aritmeetilise printsiibiga.

VII PEATÜKK
Tubli, Tanja!

AUSALT ÖELDES, ARMAS LUGEJA, tahaksin juba isegi kiiremini üle minna Jumalate linna otsingute kirjeldamisele ning näidata teile selle imeliku taeva-aluse iidsete inimeste linna saladuslike ja imeliste monumentide ülesvõtteid ja joonistusi. Kuid sellegipoolest tundub, et peaksin enne teie tähelepanu pöörama mõningatele ekspeditsiooni puudutavatele teaduslikele ja filossfilistele aspektidele. Need puudutavad ekspeditsiooni ettevalmistamist ja ilma nendeta ei oleks olnud see edukas.

Kallis lugeja, olen veendunud, et järgmises kahes peatükis käsitletavad teemad iidsete inimeste poolt loodud püramiidide ja monumentide abil Maa saatanlike energiate hävitamise mehhanismide kohta pakuvad teile huvi. Võib-olla te isegi leiate, et need peatükid on selles raamatus kõige tähtsamad, sest nendes põimuvad omavahel meie igapäevane elu ja iidsete inimeste teadmised.

Ent seitsmenda peatüki alguses tahaksin teie ajusid loputada veel numbrite maailmaga; ilma selleta ei oleks Maa kurja energia hävitamise mehhanism arusaadav. Kinnitan, et ma ei loputa teie aju pikalt.

Lisaks eelnevale tahan märkida, et eneselegi märkamatult hakkasin teadusliku termini “negatiivne psüühiline energia”

asemel kasutama religioosset terminit "kuri ja saatanlik energia". Loodan, et teadlased andestavad selle ning suurema osa inimeste jaoks assotsieeruvad sõnad "kuri" ja "saatanlik" selle tunnete kogumina, mille maailmas elab iga inimene.

Kõik sai alguse 1999 aasta juuniõhtul, kui me eemaldusime pidutsevate naiste, sünnipäevalapse ning *Kenzo* parfüümi eest teise tuppa, et arutada iidsete inimeste traagilist läkitust ja kui Tatjana tegi enselegi ootamatu aritmeetilise tehte 6+6+6+6=24, 2+4=6.

Ma mäletan, et Tatjana vaatas ühe silmaga numbreid ja teisega mind, kuigi ta ei olnud kõõrdsilmne. Mäletan ka seda, et me tegime aritmeetilisi tehteid numbritega 9, 8 ja 7 ja tõsiseid järeldusi tegemata reageerisime emotsionaalsete märkustega kuute ja üheksate eriliste ridade teemal nagu: "Vaata! Totaalne kurjus!". Mäletan, et jätsime liitmisel korduvalt saadud numbrite summad sinnapaika ja pöördusime meeli köitnud iidsete traagilise "6666" läkituse analüüsi poole ning üritasime selle kaudu mõtestada Maa ajalugu ja inimkonna saatust apokalüpsiste toimumisel.

Kuid numbrite summade liitmise printsiibi mõte jäi alateadvusse õiget aega ootama. Ma ei mõistnud veel,et selle taga peitub iidsete inimeste poolt välja töötatud ja kurja energia vastu toimima suunatud peamine kurja energia vastu võitlemise printsiip, kuid ma juba tundsin seda.

Juri Ivanovitš Vassiljev, Tatjana ja mina valmistusime konsultatsiooniks matemaatikutega ja otsustasime seda aritmeetilist mõju sügavamalt analüüsida.

Kuidas sulle see pähe tuli, Tanja?

Mäletan, et küsisin enne jutuajamise algust Tanjalt:

"Ütle palun, miks sa otsustasid äkki liita 6+6+6+6, pärast veel 2+4=6?"

"Me ju tookord muudkui rääkisime – 6666, 6666... nii ma need numbrid liitsingi."

"Aga ikkagi, kuidas sa tulid mõttele need omavahel liita?" ei jäänud ma rahule.

"Ei tea, tuli selline mõte ja kogu lugu!" vastas Tanja.

"Äkki ütles sulle alateadvus selle ette?"

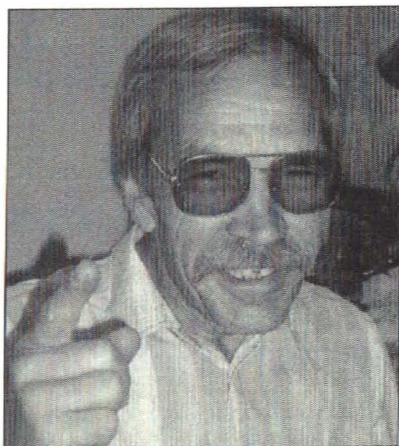
"No kust kohast mina seda tean! Liitsin kokku ja kogu lugu!"

Tatjana Drapeko: "Ma ei tea, mõte lihtsalt tuli ja kogu lugu!"

"Kas sa pärast seda mõtet väsimust ei tundnud?"

"Ma ei mäleta. Võib-olla tekkis, aga tollel õhtul loputati ajusid *Kenzo* parfüümi teemadel."

Juri Ivanovitš Vassiljev: "Matemaatikud on kade rahvas! Oh, kui kade...

"Saad aru, Tanja," jätksin kangekaelselt, "sellise tehtega oleks saanud hakkama iga algklassi õpilane, see ei nõua suurt tarkust. Kuid väärtus seisneb selles, et mõte tekkis just sellel ajal, kui otsustasime tähelepanu pöörata 6666 reale – keegi oleks meile justkui ette öelnud, et me pööraksime sellele tähelepanu!"

"Noh, üldiselt jah."

"Otsime kalkulaatori ja arendame sinu mõtet edasi, Tanja."

"Teeme nii."

"Oleme kõik Jumala lapsed. Ja meie mõtted tulevad sageli

etteütluse näol Jumalalt. Kõige vajalikumal hetkel tulevad just sellised mõtted," lisasin ma õpetlikult.

"Kuule, šeff," kostis Juri Ivanovitši repliik, "ma olen insenerina matemaatikale lähemal kui sina arstina. Ütlen sulle, et matemaatikud on kade rahvas! Hullem kui eided! Nad ei hakka matemaatilistes küsimustes arsti usaldama, vähe sellest – nad peavad füüsikuidki puupeadeks, nagu füüsik ei oskakski kahte ja kahte kokku liita. U-u... Vaata ette, et nad meid kritiseerima ei hakkaks!"

"Jumal nendega, Jura! Las kritiseerivad! Olen täiesti veendunud, et sellised aritmeetilised tehted on juba ammuilma ära tehtud ja numbrilised seaduspärasused leitud, aga... Me üritame siinkohal iidsete saladustega paralleele tõmmata, püüame mõista iidsete monumentide mõtet, need ehitati ju mingite matemaatiliste arvestuste järgi. Need matemaatikud, kes professionaalses mõttes liialdavad... Noh... ega kõik sellised pole."

Summa summeerimine

Võtsime kalkulaatori, liitsime iga numbri korral vähemalt neli numbririda ja saime järgmised tulemused:

Number 1

1 rida	1	**1**	Nelja rea ristsumma: 1+2+3+4=10; 1+0=**1**
2 rida	1+1=	**2**	Viimase kolme rea ristsumma: 2+3+4= **9**
3 rida	1+1+1=	**3**	Viimase kahe rea ristsumma: 3+4= **7**
4 rida	1+1+1+1=	**4**	

Number 2

1 rida	2	**2**	Nelja rea ristsumma: 2+4+6+8=20; 2+0=**2**
2 rida	2+2	**4**	Viimase kolme rea ristsumma: 4+6+8=18; 1+8= **9**
3 rida	2+2+2	**6**	Viimase kahe rea ristsumma: 6+8=14; 1+4= **5**
4 rida	2+2+2+2	**8**	

Number 3

1 rida	3	**3**	Nelja rea ristsumma: 3+6+9+3=21; 2+1=**3**
2 rida	3+3	**6**	Viimase kolme rea ristsumma: 6+9+3=18; 1+8= **9**
3 rida	3+3+3	**9**	Viimase kahe rea ristsumma: 9+3=12; 1+2= **3**
4 rida	3+3+3+3=12; 1+2=	**3**	

Number 4

1 rida	4	**4**	Nelja rea ristsumma: 4+8+3+7=22; 2+2=**4**
2 rida	4+4	**8**	Viimase kolme rea ristsumma: 8+3+7=18; 1+8= **9**
3 rida	4+4+4=12; 1+2=	**3**	Viimase kahe rea ristsumma: 3+7=10; 1+0= **1**
4 rida	4+4+4+4=16; 1+6=	**7**	

Number 5

1 rida	5	**5**	Nelja rea ristsumma: 5+1+6+2=14; 1+4=**5**
2 rida	5+5=10; 1+0=	**1**	Viimase kolme rea ristsumma: 1+6+2= **9**
3 rida	5+5+5=15; 1+5=	**6**	Viimase kahe rea ristsumma: 6+2= **8**
4 rida	5+5+5+5=20; 2+0=	**2**	

Number 6

1 rida	6	**6**
2 rida	6+6=12; 1+2=	**3**
3 rida	6+6+6=18; 1+8=	**9**
4 rida	6+6+6+6=24; 2+4=	**6**

Nelja rea ristsumma:
6+3+9+6=24; 2+4=**6**
Viimase kolme rea ristsumma:
3+9+6=18; 1+8= **9**
Viimase kahe rea ristsumma:
9+6=15; 1+5= **6**

Number 7

1 rida	7	**7**
2 rida	7+7=14; 1+4=	**5**
3 rida	7+7+7=21; 2+1=	**3**
4 rida	7+7+7+7=28; 2+8=10; 1+0=	**1**

Nelja rea ristsumma:
7+5+3+1=16; 1+6=**7**
Viimase kolme rea ristsumma:
5+3+1= **9**
Viimase kahe rea ristsumma:
3+1= **4**

Number 8

1 rida	8	**8**
2 rida	8+8=16; 1+6=	**7**
3 rida	8+8+8=24; 2+4=	**6**
4 rida	8+8+8+8=32; 3+2=	**5**

Nelja rea ristsumma:
8+7+6+5=26; 2+6=**8**
Viimase kolme rea ristsumma:
7+6+5=18; 1+8= **9**
Viimase kahe rea ristsumma:
6+5=11; 1+1= **2**

Number 9

1 rida	9	**9**
2 rida	9+9=18; 1+8=	**9**
3 rida	9+9+9=27; 2+7=	**9**
4 rida	9+9+9+9=36; 3+6=	**9**

Nelja rea ristsumma:
9+9+9+9=36; 3+6=**9**
Viimase kolme rea ristsumma:
9+9+9=27; 2+7= **9**
Viimase kahe rea ristsumma:
9+9=18; 1+8= **9**

Kõigi ridade liitmisel saadakse kokku 36 numbrit

Kui Tatjana oli arvutused lõpetanud, vilistas Juri Ivanovitš:

"On alles üheksa! Üheksa eksisteerib kõikides kombinatsioonides! Teist sellist numbrit ei ole olemas. Millegipärast siunatakse meil aeg-ajalt number kuute, peaks siunama aga üheksat..."

"Pöörake tähelepanu," katkestas Tatjana, "et iga numbri analüüsi kolme viimase rea ristsumma summa on alati 9. Miks see nii on?"

"Liitke kokku mistahes numbri teine, kolmas ja neljas rida – iga vastus on 9. Üheksa on igal pool! Kas sellisel moel ronib kurjus igale poole?" vilistas Juri Ivanovitš jälle.

"Oota, Jura! Kuidas sa ütlesid? Kas iga numbri teise, kolmanda ja neljanda rea summade liitmisel saame üheksa? Arvutage – 2+3+4=9. Siin on ka üheksa!" olin hämmeldunud.

"Tuhat ja tuline!" hämmeldus Juri Ivanovitš pärast mind. "On alles käbe saatanlik number! Ega vanaeided asjata räägi, et saatan on alati sinu kõrval ja sellepärast on temaga võidelda raske. Kui oled hinge üheksaid kogunud, hakkad tähti taevas tahtma, siis hakkad "staarihaigust" põdema ja muutud saatanaks..."

Matemaatikud hämmelduvad mõne päeva pärast, kui analüüsivad iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi gloobusele väljajoonistamise käigus tekkinud kolmnurkade matemaatilisi seaduspärasusi, mis summade liitmisel tingimata jõuavad numbrini 9.

"Vaadake, kui ilus sümmeetria on tekkinud!" ütles Tatjana. "Iga numbri kõigi nelja numbrirea summade liitmisel saame tulemuseks alati ühe ja sama numbri."

"Maailm on alati sümmeetriline," kommenteeris Juri Ivanovitš tähtsalt. "Maailm ja antimaailm, mees ja naine, kaks kätt, kaks jalga ja nii edasi."

"On ka üksikuid organeid – näiteks maks, aju ja veel..." vaidlesin vastu ja palusin tähelepanu pöörata numbrile 6.

"Number kuus sarnaneb number kolmele," märkis Juri Ivanovitš. "Vaadake, number kolme neljanda rea summa on

kolm, number kuue summa on kuus. Sellist asja mujal ei ole kui ainult number üheksal: number ühe neljanda rea summade summa on neli, number kahel kaheksa, number neljal seitse, number viiel kaks, number seitsmel üks ja kaheksal viis. Teistmoodi käituvad numbrid kuus ja kolm, number üheksast rääkimata. Kardan, et saatanlik energia peitub mitte ainult üheksates, vaid ka kuutes ning kolmedes. Üheksa on ju 3+3+3, kuus aga 3+3."

1 - «1»
2 - «2»
3 - «3»
4 - «4»
5 - «5»
6 - «6»
7 - «7»
8 - «8»
9 - «9»

Tatjana: "Kõigi nelja numbrirea summade liitmisel tekib sümmeetria!"

"Ma panin seoses numbritega 6 ja 3 tähele järgmist," lisas Tatjana, "kahe viimase rea summade (see tähendab kolme ja nelja ühesuguse numbri ridade) liitmisel ainult numbrite 6 ja 3 puhul saame tulemuseks ühe ja sama numbri: kuue puhul "6" ja kolme puhul "3". Vaadake seda järgmiste suhtes: "1", mille tulemus on "7", "4" – "1", "5" – "8", "7" – "4" ja "8" – "2". Kuued ja kolmed on kuidagi erilised, üheksatest rääkimata, sest need viivad lõpptulemuse alati ja igal pool numbrini "9".

"Sa ütlesid, et kuued ja kolmed koos üheksatega on erilised," jäin mõttesse.

Tollel hetkel ma veel ei teadnud, et gloobusel moodustunud erinevate püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurgad on seotud just nende kolme numbriga (3, 6 ja 9). Ma ei osanud isegi oletada, et Tatjana idee kohaselt tehtud lihtsad aritmeetilised tehted juhatavad meid varsti arvutusteni kuue- ja üheksamõõtmeliste paralleelmaailmade kohta, justkui oleksime saanud loa sinna piilumiseks.

Headuse ja kurjuse numbriline tasakaal

Numbriline mõte

Numbriridade tabelit vaadates veendusin üha enam, et eelpool kirjeldatud seaduspärasused ei ole lihtsalt numbrite rägastik, vaid väljendavad mingisuguseid väga olulisi maailmas kehtivaid seaduspärasusi. Täiesti võimalik, et numbrid omavad saladuslikus teispoolses peenmaailmas jõudu.

Kes mõtles numbrid välja? Inimene? Äkki anti need edasi alateadvuse kaudu, kellegi peas tekkinud mõtete näol ja mida iseennast täis inimkond kirjutas Jumala unustanult oma arvele.

Ja siiski peitub nendes numbrites mingi jõud, mis ei ole meie jaoks veel arusaadav ja mida iidsed inimesed pidasid maailma peamiseks jõuks. Milline see jõud on? Mulle tundub, et see on mõtte jõud. Ega füüsikud asjata räägi, et mõte on materiaalne, sellele võib juurde lisada, et mõte on ka numbriline.

Teadaolevalt on heasoovlikke ja kurje mõtteid. Räägitakse ka, et maailmas eksisteerib headuse ja kurjuse vaheline tasakaal ning teadmised sünnivad ja areng toimub ainult tänu nendevahelisele võitlusele.

Rahvatarkus räägib, et numbrid "6" ja "9" sümboliseerivad kurjust või saatanat. Ma usun rahvatarkust, kuid ma lisaksin

numbritele "6" ja "9" veel number "3". Miks? Eelpool ma juba märkisin, et numbrite "9", "6" ja "3" summade liitmise analüüsil selgus, et need on erilised, nad erinevad teistest numbritest ja neil on ühiseid karakteristikuid.

Eelnevat arvesse võttes palusin Tatjanal kokku lugeda ülaltoodud summade liitmisel saadud iga rea oletatavad "halvad" (9, 6 ja 3) ning "head" (1, 2, 4, 5, 7, 8) numbrid, mida on kokku 36. Tulemus oli järgmine:

Numbriridade summade liitmisel saadud "halbade" ja "heade" numbrite hulk	
"head" numbrid 1, 2, 4, 5, 7, 8	"halvad" numbrid 3, 6, 9
18 (50%)	**18 (50%)**

"Headuse ja kurjuse tasakaal," hüüatasin mina.

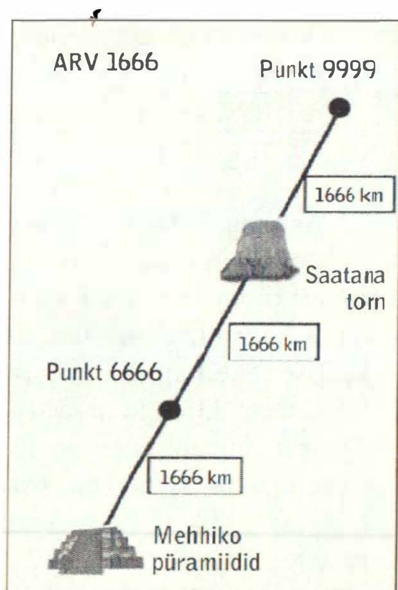
"Tuhat ja tuline," pobises Juri Ivanovitš mahlaka häälega. "Ja ongi nii! Ega eided asjata räägi, et..."

"Milline neist numbritest on halvem – "3", "6" või "9"?" küsis Tatjana Juri Ivanovitšile vahele segades.

"Mulle tundub, et kõige halvem on number "9", siis tuleb "6" ja lõpuks "3". Üheksa on kolmest kolm korda kolmest halvem, kuus on kolmest kaks korda halvem," ütles Juri Ivanovitš veendunult.

"Meie ei ole pädevad seda arutama," jäin ma mõtlikuks, "kuid kõiges selles on oma mõte. Milline see on? Võimalik, et number "3" tähistab inimlikku kurjust, "6" üleüldist maailma kurjust ja "9" kosmilist ehk teispoolse maailma kurjust. Arvatavasti kehtivad siin meie jaoks nähtamatud seadused, mis on üheaegselt nii ülikeerulised kui ka ülilihtsad. Me oleme kõige selle tunnetamisest veel väga kaugel!"

"Teetöödel töötasin koos ühe autojuhi – Andreiga. Oli tema alles tige! Mäletan, et tema peale klähvis üks ketis olev koer, kelle ta peksis vaeseomaks – ta silmad põlesid saatanlikust rõõmust... selline tunne oli, et sealt peegeldusid ainult üheksad," tõi Juri Ivanovitš südamest kuuldavale.

Seaduspärasus või kokkulangemine?

Tanja, palun arvuta välja summade liimisel saadud 36st numbrist iga eraldi numbri (3, 6, 9) hulk ja protsent," tegin ettepaneku.

Tatjana hakkas arvutama ja ütles mõne minuti pärast:

"Iga number (3, 6 ja 9) esineb igas 36 numbri reas kuus korda, iga numbri korral moodustab see 16,66%."

"Mida?"

"16,66%. Mis siis?"

"Peenmaailm on suhteline, selles ei ole meetreid, kilomeetreid, protsente, selles on ainult numbrid," ütlesin ärritunult.

"No ja siis?"

"Saatana torni kaugus 6666 ja 9999 kohast on 1666 kilomeetrit. Me saime samad numbrid – 1666."

"Mehhiko püramiidide kaugus 6666 kohast on samuti 1666 kilomeetrit," lisas Tatjana.

"Huvitav! Jääb selline mulje, et iidsete monumentide ehitamisel on arvestatud numbrite "9", "6" ja "3" aritmeetilist seaduspärasust... Kas iidsed monumendid ei täida mitte nende numbritega seotud oleva Maa negatiivse (kurja) energia hävitamise või korrigeerimise funktsiooni?" kommenteerisin mina.

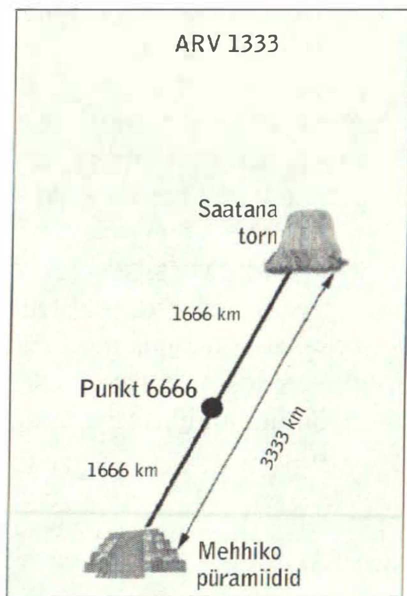
""Õigem oleks öelda, et need hävitavad kurje "üheksate", "kuute" ja "kolmedega" seotud mõtteid," lisas Juri Ivanovitš.

"Kas mõtted on tõesti nii hirmsad?" muutus Tatjana nõutuks.

"Tanja! Palun arvuta välja 36 numbri hulgas olevate "6" ja "9" numbrite kombinatsiooni protsent?"

Pärast arvutamist näitas Tatjana täiskirjutatud paberilehte:

Numbrid 1, 2, 4, 5, 7, 8	Numbrid 6, 9
24 (66,66%)	**12** (33,33%)

Seaduspärasus või kokkulangemine?

"Analoog jätkub," laususin emotsionaalselt mina. "6666 kilomeetrit on apokalüpsise arv ning see tähistab Kailase mäe kaugust Põhjapoolusest, 3333 kilomeetrit aga moodustab sellest poole. Me saime siin samuti 66,66% ja 33,33% ehk siis suhtelises mõistes samasugused numbrid – 6666 ja 3333."

"Muide," lisas Tatjana, "Mehhiko püramiidide kaugus Saatana tornist on ka 3333 kilomeetrit ehk kaks korda 1666 kilomeetrit."*

"Huvitav, huvitav," hakkasin juba ennast kordama.

"Tanja, loe kokku "3 ja 6" ning "3 ja 9" kombinatsioonid," palus Juri Ivanovitš.

"Seda polegi vaja teha – "3 ja6" ning "3 ja 9" kombinatsioonid annavad samuti 33,33% kumbki. Asi selles, et 36 numbri rea summade liitmisel on numbreid 3, 6 ja 9 kuus korda, ülejäänud numbreid aga kolm korda."

Tundsin, et summade liitmise seaduspärasuse ja Maa iidsete monumentide geograafia vahel on mingisugune suhteline seos, kuigi praegu oli see udune ja viirastuslik. Sellest hoolima-

* Tollel hetkel ma veel ei teadnud, et Lihavõttesaare kaugus Naska kõrbest on 3333 kilomeetrit.

ta hakkasin üha enam ja enam veenduma iidsete püramiidide ja monumentide "patuvastases" rollis, mis teostub suhtelises peen- ehk mõttemaailmas eriliste matemaatiliste seaduspärasuste kaudu.

"Kui püramiidid ja monumendid on mingil moel negatiivse psüühilise energia (ehk kurjade mõtete) hävitajad," mõtlesin mina, "siis peab olema mingi matemaatiline mehhanism, mis juhib number 0 ehk hävitamise numbri juurde. Milline see on?"

Numbrite korrutamine

Selgust otsides üritasime jagades, lahutades ja korrutades teha erinevaid matemaatilisi tehteid. Jagamisel ja lahutamisel ei tulnud meil midagi välja, korrutamine seevastu andis huvitavaid tulemusi.

Ma ei hakka lugeja ajusid loputama samal printsiibil iga numbri korrutamise abil saadud tabelitega, kus kasutati ühe, kahe, kolme ja nelja ühesuguse numbri summade liitmisel saadud ridasid. Ma annan edasi vaid kasutatud printsiibid.

Rea numbrite omavahelisel korrutamisel ja siis tulemuse numbrite omavahelisel korrutamisel ning seda jätkuvalt tehes jõuab varem või hiljem ühe kindla numbrini. Näiteks 5x5x5=125; 1x2x5=10; 1x0=0 või 3x3x3=81; 8x1=8.

Korrutamise tulemusena saadud kõigi 36 numbri analüüs andis järgmise tulemuse. 9 juhul (25%) oli tulemiks number 0; 21 juhul (58,33%) – "head" numbrid 1, 2, 4, 5, 7 ja 8 ning 6 juhul (16,66%) – "halvad" numbrid 3, 6 ja 9.

"Ohhoo! Jälle ilmus number 1666," ütles Juri Ivanovitš. "Jälle on see seotud "halbade" numbritega 3, 6 ja 9 ning jälle meenutab see Saatana torni ja 6666 või 9999 koha vahelist kaugust. Kuid seekord ilmnes see numbrite korrutamisel samamoodi nagu nende liitmiselgi. Suhtelisus jääb suhtelisuseks, see ei ole

absoluutsus! Suhtelisuses on kõik ühtemoodi, olgu need siis protsendid, kilomeetrid, millimeetrid või parsekid. Suhtelises maailmas peab peas numbritega tegelema, sa võid üheaegselt sattuda nii Kuule kui ka Marsile, nii molekulisse kui aatomisse. See maailm on vist huvitav – suhteline maailm."

"Huvitav, et 91 juhul 36st, see tähendab 25% juhtudest ilmnes number 0 ehk hävingu number," tõin kuuldavale mina.

"Šeff, kas sa vihjad sellele, et number "0" kaudu hävitatakse kurja energiat ehk kurje mõtteid?" küsis mulle kavalalt otsa vaadates Juri Ivanovitš.

"Jah, nii ma oletan küll."

"Kes teab," naeratas Juri Ivanovitš. "Ega ilmaasjata leidu inimeste hulgas rumalaid inimesi, kellel pole ei kurje ega heatahtlikke mõtteid, neid hüütakse "nullideks" või "nullikesteks". Aga äkki töötab nende hinges numbrite korrutamise mehhanism, mis nullib kõik nende mõtted? Nad ongi rumalad. Ukrainas nimetatakse selliseid naisi *nikaka*deks. Ta võib olla ilus, aga... *nikaka*."

"Tanja! Milliste numbrite kombinatsioonide korral tekib nende numbrite omavahelisel korrutamisel 0?"

"Kombinatsioonid on järgmised:

4444
5555
555
55
6666
7777
8888
888
9999"

"Huvitav!"

"Kõige huvitavamad," jätkas Tatjana, "on kombinatsioonid 6666 ja 9999, sest nende korrutamine viib numbriteni 108 ja 180, mille lõpptulemus on 0. Vaadake:

6x6x6x6=1296; 1x2x9x6=108; 1x0x8=0
9x9x9x9=6561; 6x5x6x1=180; 1x8x0=0"

"Mnjaa..." ütles Juri Ivanovitš.

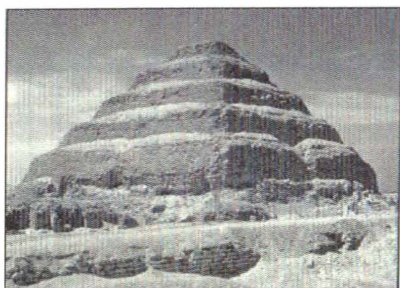
"Aga te ise ütlesite, et number 108 on Idas püha ja maagiline, number 180 on aga kolmnurga nurkade summa," pöördus Tatjana ebakindlalt minu poole. "Kas siin on midagi huvitavat?"

"Midagi selles on."

"Ida värk – see on peen asi," hakkas Juri Ivanovitš rääkima. "Erinevalt meist, austavad Ida inimesed iidsete teadmisi. Hoolimata oma pilusilmsusest on nad väga targad. Nad ei pea ennast Jumalateks. Kes teab, äkki on nende pühas numbris 108 midagi tähtsat! Terve õhtu oleme siin ainult numbritest rääkinud, lahkame igasuguseid kombinatsioone, võrdleme neid iidsete püramiididega ja mõtleme, et numbritel on teispoolses maailmas suur jõud. Äkki on number 108 piirnumber – kui selleni jõuad, jääd mõtlema, kas sinu mõte muutub nulliks või mitte."

Tol hetkel ma veel ei teadnud, et suure vene teadlase S. B. Proskurjakovi arvestuste kohaselt on paljude püramiidide puhul arvesse võetud numbriga 108 seotud matemaatilisi suhteid. Kes teab, äkki lihtsa Juri Ivanovitši sõnad selle numbri piirinumbriks olemise kohta ning mõtte substantsi kriitilise piirini viimise, kas hävitamise või vabastamise suhtes on õige! Aga... kas tõesti on iidsed püramiidid ja monumendid võimelised mõtteid hindama ning otsustama selle üle, kas neid hävitada või mitte?

Tatjana poolt osutatud number 180 suhtes tekkis täiesti ootamatult mõte, et neljast kolmnurgast koosnevad püramiidid on võimelised sulgema endasse mõtetes sisalduvat peenenergiat, mille viivad number 180 piires kolmnurksesse pöördesse (kolmnurga nurkade summa on 180°) ning muudavad need matemaatilise mehhanismi abil numbrite omavahelise korrutamisega numbriks 0 ehk hävitavad. Sellest loogikast lähtuvalt tekib küsimus – milliseid mõtteid püramiidid suudavad hävitada? Vastus sellele küsimusele lähtub numbrist 180, mille

Püramiidi astmed. Mille jaoks?

me saime arvu 9999 numbrite omavahelisel korrutamisel; seega võib oletada, et püramiidid on võimelised hävitama negatiivseid (saatanlikke) mõtteid.

Samuti teadvustamata keerles mu peas mõte selle kohta, et samasugune negatiivse psüühilise energia hävitamine toimub erinevate iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel (gloobusel) tekkivate kolmnurkade abil.

Sellest hoolimata olin tol hetkel sunnitud tunnistama, et mõte iidsete püramiidide ja monumentide patuvastasest funktsioonist oli liiga toores ja hullumeelne ning tõsiselt seda võtta ei olnud veel võimalik. Kuid kallis lugeja –järgmist peatükki lugedes veendute, et sellele pealtnäha jaburale ideele õnnestus meil matemaatikutega koos leida ka tõendeid.

Tahaksin lisada, et ülaltoodud hüpoteetilistele mõtetele lisaks mõtlesin veel, et kurjade mõtete nullimine korrutise numbrite korrutamisel toimub püramiidide astmete abil, ülejäänud püramiidide komponendid toimivad summade numbrite liitmisel. Aga ka seda ei suutnud ma kuidagi tõestada.

"Ma hakkan välja nägema nagu vinguv saag," tõi Juri Ivanovitš kuuldavale, "aga ütlen, et kui me kogu selle värgi avaldame, siis hakkavad matemaatikud meid nokkima, vean oma palga peale kihla, et nad hakkavad nokkima."

Füüsika ja religioon

Juri Ivanovitši sõnad tuletasid mulle meelde hiljutist kohtumist füüsikutega, mis toimus kuulsas teaduskeskuses *Arzamas-16*,

kus viisin läbi konverentsi Himaalaja ekspeditsiooni tulemuste esitlemiseks. Kokku oli tulnud 200–300 teadlast. Minu eesmärk oli luua kontakt füüsikutega, et luua peenenergiate registreerimise seade.

Nii veider kui see ka pole, kuulasid teadlased, füüsikud minu ettekannet inimkonna geenifondi, inimese päritolu religioossete kontseptsioonide, Kundolini ja Dhananjaya energiate ning armastuse kohta tähelepanelikult, pärast seda hakkasid pihta huvitavad, sama teemat füüsika vaatevinklist puudutavad diskussioonid. Aga teadlaste hulgas oli üks skeptik, kes pidevalt püsti tõusis ja vinguva ning vaenuliku häälega küsimusi esitas. Vestlesime temaga ka pärast konverentsi kuluaarides, ümbritsetuna teistest teadlastest.

"Teie kui lugupeetud silmaprofessor – selle asemel,et prille valida, esitate meile – füüsikutele – soovi peenenergiate registreerimiseks. Kas teile ei tundu, et silmatohtri suust kõlab see küsimus taktitundetult?"

"Ei," vastasin mina. "Vabandage, kui ma oleksin olnud günekoloog, kuidas te siis mind nimetaksite?"

Saalis kostis naeru.

"Millega te kavatsete peenenergiate eksisteerimist tõestada? Kaks skisofreenilist füüsikut – Akimov ja Šipov – teevad isegi peenenergiate ehk nagu nemad seda nimetavad – torsioonväljade – kohta matemaatilisi arvestusi. Kes neid usub? Mina näiteks ei usu. Mulle tundub, et teie usute – aga ilmaasjata," ütles füüsik.

"Kas te Jumalat usute?" vastasin küsimusele küsimusega.

"See on minu isiklik asi," muigas skeptiline teadlane. "Teie esitage meile peenenergiate kohta tõendeid, näidake ära sagedused – siis ehitame teile ka vastuvõtja... kui te muidugi meie tööd suudate finantseerida."

"Ma ei tea peenenergiate sageduste diapasooni," ütlesin segadusse sattudes. "Ma olen arst ja tulin siia, et seda teie käest küsida."

"Vaata aga vaata," sattus skeptiline teadlane raevu, "selle asemel, et rääkida sageduse diapasoonidest, arutate siin armastuse teemal, mille abil saaks inimene justkui imesid korda saata ja ise ennast konserveerida."

"Kas te olete kunagi armunud olnud?" küsisin sapiselt.

"No kellel ei oleks seda nooruses ette tulnud?"

"Kas te olete tundnud jõudu, töövõime suurenemist, võimet töötada öösel?"

"Minu töövõime on alati ühel tasemel olnud," vastas skeptiline teadlane rumalalt.

"Tähendab, et ei ole kunagi armunud olnud!" kostis saalist repliik.

"Mina käin oma naisega kogu aeg käest kinni... Sellel ajal jõu suurenemist võib seletada organismi kui süsteemi erutumisega."

"Seksuaalse või millise süsteemi erutumisega?" kostis saalist repliik.

"Lubage ma esitan teile veel ühe küsimuse," pöördusin tema poole. "Kas te usute, et erinevate riikide usuteenrid jutlustavad mitte üht ja sama muinasjuttu erinevates variantides, vaid püüavad inimesteni tuua mingisuguseid iidseid teadmisi, mis erinevad kaasaegsetest ilustatud ja teadlase kõrva ärritavatest sõnadest nagu "patt", "saatan", "Jumal" nagu öö ja päev... Või mitte?

"On olemas ajalooliselt tõestatud mittetõese informatsiooni hulga suurenemise fenomen."

"Kelle poolt tõestatud? Millist kirjandusallikat te silmas peate?"

"..."

"Toon teile ühe näite," jätkasin mina. "India svaamid ja Nepali laamad austavad raamatut "*Energija Soznanija*" ("Teadvuse energia" – tõlk). Selles mahukas raamatus kirjeldatakse üle kahesaja energialiigi (pranayama, dhanajaya jpt), mis kuuluvad teadvuse energiate hulka. Neid kirjeldatakse väga üksikasjali-

kult ja kaalukalt, nii et tekib mulje, justkui oleks neid energiaid kellegi poolt uuritud teaduslikust aspektist lähtuvalt, kuid tänapäeval ei ole need niiöelda "üliteaduslikud". Lisan juurde, et laamad nimetavad oma religioone mitte religioonideks, vaid läbi sajandite edasi kandunud eelmise tsivilisatsiooni teadmisteks. Arvatavasti olid iidsetel inimestel olemas seadmed peenenergiate uurimiseks. Teie juurde tulin ma selleks, et jagada teadusliku ekspeditsiooni tulemusi ning koos..."

"Seltsimehed!" katkestas mind skeptiline teadlane. "Mis siis saab, kui silmaarstid hakkavad meile füüsikat õpetama! Darwini keeles kõlavad eelmiste tsivilisatsioonide teadmised nagu "ahvide teadmised"! Kas on arusaadav?"

"Arusaadav. Samuti on arusaadav, et erinevad rahvused pärinevad erinevat liiki ahvidest: venelased – gorilladest, armeenlased – makaakidest, grusiinlased – šimpansitest..." vastasin sarkastiliselt. "Aga sügavalt austatud professor, te tegelete tuumafüüsikaga ja teate vist suurepäraselt, et kahekümnenda sajandi alguses ei uskunud keegi, et tuumaenergia on olemas. Arvatavasti räägiti ka tollel ajal, et tuumaenergiat ei saa olla nii nagu teie praegu väidate, et peenenergiaid ei saa olla ning nimetate füüsikuid, kes püüavad seda tõestada, skisofreenilisteks ja mind... Ainult Jumal annab arutust, aga mitte isehakanud Jumal!"

"Mida?"

"Isehakanud Jumal! Siia lisan teie jaoks veel ebaloomuliku sõna "patt", sest kõige suurem patt on ennast Jumalaks pidada."

Mõned füüsikud vabandasid oma kolleegi eest, aga teaduslikke kontakte meil luua ei õnnestunudki. Peenenergiate sageduse diapasoonide kõikumine tuli meil loogikat ja religioosseid teadmisi ning võimalusel ka mõningaid matemaatilisi lähenemisi kasutades ise leida.

Ja ikkagi nendes numbrites midagi on!

Ütlesin Tatjanale, et tema summade numbrite omavaheline liitmine ja korrutiste numbrite ristkorrutamine võivad olla peenenergiate registreerimise ja juhtimise võtmeks, mida hakatakse tulevikus kasutama.Tundus, et need seaduspärasused hakkavad teatud rolli mängima iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi analüüsimisel.

Juri Ivanovitš ohkas ja ütles vaikselt:

Ja ikkagi nendes numbrites midagi on! Tubli, Tanja!

"Ja ikkagi nendes numbrites midagi on! Kardan oma palga pärast! Tubli, Tanja!"

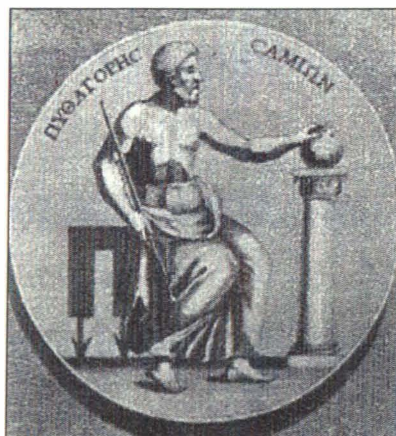
Teadsin hästi, et selline lihtne ja originaalne idee saab tulla pähe mitte ainult Tatjanal, vaid kellel tahes. Kuid ma ei osanud arvatagi, et samasugust matemaatilist lähenemist kasutas iidsetel aegadel maailmaloomist kirjeldades ka Pythagoras.

Pythagorase matemaatika

Varsti pärast meie matemaatilisi arvestusi tõi keegi Vladimir Babanini raamatu "*Tainõ Velikih Piramid*" ("Suurte püramiidide saladused" – tõlk), kus lehekülgedel 303–375 tuuakse välja niinimetatud Pythagorase matemaatika põhialused.

Selgub, et Pythagoras propageeris kümnendsüsteemi, kus mistahes summa korduval liitmisel saadi üks number 1st 10ni. See tähendab, et ta tegi sedasama, mida tegime Tatjana idee analüüsimisel meiegi. Pythagoras viitas seejuures sellele, et süsteem on pärit pühendatutelt.

Pythagoras pidas kõiki numbreid 1 ja 10 vahel loomise astmeteks, mis said alguse monaadidest. Monaad on algmateeria või kõiksuse jumalik DNA. Monaadi tähistats ta numbriga 1 või 10, viimase arvu all mõtles ta 1+0=1. Pythagoras andis igale numbrile religioosse-filosoofilise tähenduse. Näiteks pidas ta number 3 harmoonia sümboliks, number 6 materiaalsest rämpsust puhastumise sümboliks ning number 9 lõpu sümboliks.

Pythagoras propageeris süsteemi, mille korral mistahes summa korduval liitmisel saab tulemuseks numbri, mis jääb 1 ja 10 vahele

Järgmise sammuna, kallis lugeja, hakkame neid matemaatilisi printsiipe kasutama ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi analüüsimisel. Mis sellest välja tuleb?"

VIII PEATÜKK

Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem päästis meid maailma lõpust, aga...

MULLE TUNDUS hüpotees selle kohta, et ülemaailmne iidsete püramiidide ja monumentide süsteem ehitati pärast neljandat apokalüpsist ning selle eesmärk oli negatiivse psüühilise energia (kurjade mõtete) kunstlik hävitamine, täiesti õigustatud järgmiste asjaolude tõttu.

Hüpotees iidsete monumentide ja püramiidide patuvastasest rollist

Iga normaalne inimene, mitte isehakanud Jumal, saab aru, et religioossed õpetused ei ole tekkinud tühjale kohale ning et üldlevinud mõistel "patt", millega võitlusse on koondunud kõik religioonid, on väga sügav ja tähtis mõte. Kõiki esoteerilisi ja religioosseid kirjandusallikaid läbivad sellised sõnaühendid nagu "ülemaailmse veeuputuse põhjustas atlantide patt", "kahetse oma pattu", "ära tee pattu". Kas tõesti on patt nii hirmus? Tõenäoliselt jah. Vastasel juhul sellele nii palju tähelepanu ei pöörataks.

Mis on patt teaduslikust vaatevinklist vaadatuna? Arvatavasti on sõna "patt" all vaja mõista negatiivset (kurja, saatanlikku) psüühilist energiat, mille levimine globaalses mastaabis on Maa jaoks ohtlik, Maa puhastub negatiivse psüühilise energia allikast – inimkonnast – apokalüpsiste teel.

Vastavalt meie aruteludele on Maal üle elanud juba neli apokalüpsist, mille tagajärjel on iga uus inimkond maamunalt pühitud ning igast rassist on mitmekülgsesse inimkonna kullafondi, mida me arvame olevat legendaarne Šambala, alles jäänud jumalakartlikud inimesed.

Minu arvates töötati järjekordse, viienda apokalüpsise vältimiseks Maa ülemaailmne kaitsesüsteem inimkonna poolt toodetava negatiivse psüühilise energia vastu välja eriliste vaimsete seaduste järgi elava maa-aluse või paralleelmaailma uskumatu intellektuaalse võimsusega Šambalas. See Maa ülemaailne kaitse seisneb iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis, mis minu meelest ehitati pärast 850 000 aastat tagasi toimunud ülemaailmset veeuputust. Arvatavasti sai süsteemi ehitamine alguse hiigelsuure Kailase püramiidi (ja Jumalate linna) loomisest Igavesele mandrile, Tiibetisse. Edasi jätkus see maakera teistes regioonides nii vee alt vabanevatel mandritel (Mehhiko, Egiptus, Inglismaa) kui ka vee all. Arvatavasti lõpetati põhiline osa iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi ülesehitamisest 75–80 tuhat aastat tagasi, Blavatskaja andmetel olid sellel ajal ehitatud Egiptuse püramiidid, kuid arvata võib, et osa ehitustöödest jätkusid ka süsteemi lisaobjektide loomisel (Arkaim, Naska jt).

Arvan, et ehitajateks olid pärast ülemaailmset veeuputust ellujäänud atlandid ja varased aarialased, kes kasutasid meie jaoks nähtamatu Šambala arvestusi ja tehnoloogiaid.

Millised olid "ülemaailmse patuvastase süsteemi" väljatöötamise ja ehitamise alused? Vaevalt, et meie – kaasaegsed inimesed – sellele küsimusele vastata suudame. Kuid olen veendunud, et need teaduslikud arvestused olid ülimalt keerulised

ning võtsid arvesse kogu planeedi Maa, päikesesüsteemi, peenmaailma, paralleelmaailmade ning paljude teiste süsteemide komplekse. Arvatavasti allub selline mahukas teadmiste kompleks ainult Šambalale, kuhu Jumala tahtel koguti iga maapealse viie inimjuurrassi parimatest parimad.

Aga äkki ehitati patuvastase süsteemi ehitisi Maale juba pärast esimest, teist või kolmandat apokalüpsist? See võib olla võimalik, kuid ma ei tea. Juhul, kui ehitati, ei suutnud need inimkonnast alguse saava negatiivse psüühilise energia vooga toime tulla ning saabus järjekordne apokalüpsis.

Ma ei ole veendunud ka selles, et kaasaegne iidsete püramiidide ja monumentide süsteem tuleb toime meie kurjusest läbiimbunud tsivilisatsiooniga. Juhul, kui tuleb viies apokalüpsis, jääb Maal alles vaid üks ellujäämise võimalus, et lõpetada fataalne ring, mis koosneb kuuest 6666 kilomeetri pikkusest nihkumisest ning mulle tundub, et siis läheb Maa üle 9999 kilomeetri pikkuste hukutavate nihkumisteni. Seepärast sõltub meie viienda rassi lihtsatest inimestest väga palju – eriti palju sõltub aga inimese igapäevaelus vohava kurjuse astmest.

Loomulikult häbeneb meie kaasaegne teadlane pehmelt öeldes veidi oma viletsat arusaamist iidsete püramiidide ja monumentide rollist; teadusliku fantaasia lennukus viib harva kaugemale monumentaalselt maetud vaaraode ja teiste liidrite hauaehitistest. Kaasaegne teadlane hakkab negatiivset psüühilist energiat koguni teravdama ja sellega planeedi negatiivset fooni täiendama, kui imeb sulepeast välja fakte püramiidide rollist matmispaikadena. Kaasaegne teadlane asub inimkonna ajaloo mõistmises veel "ahvist pärinemise" staadiumis; ta ei soovi pöörata pilku esoteerilisele ja religioossele ajalookäsitlusele, mille hägustest fraasidest võib mõista, et minevikus on eksisteerinud suursuguseimad tsivilisatsioonid, kelle teaduslik arengutase on meie omaga võrreldes palju kõrgem ning et Maal eksisteerib meie jaoks nähtamatu, parimatest koosnev Šambala ühiskond, kus meie arusaamine püramiididest kui matmispai-

kadest oleks kõva häälega välja naerdud. Meie kaasaegne teadlane tahab end iga hinna eest pidada arengu kõrgeimal tasemel olevaks, seepärast rahuldab teda ahvist pärinemise teooria isegi vaatamata puudel elutsevate ja sügelevate suguvendade üsna madalale autoriteedile.

Teisest küljest on kaasaegne teadlane – põhiliselt mina – häbitu, kui ta püüab mõista suursuguse Šambala loodud monumentaalsete ehitiste patuvastast rolli, sest parimatest parimate arukus on kahtlemata võrreldamatult kõrgem. Siiski ei saa mõistmise üritamist pidada patuks, kui see ei kanna endas mineviku saavutuste üleolevat eitamist, vaid viiakse läbi religioossetesse teadmistesse ja rahvatarkustesse lugupidavalt suhtudes.

Ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi loomisel võeti arvesse apokalüpsise arvu 6666

Gloobust uurides sain aru, et iga maapealse iidse püramiidi ja monumendi rolli teadvustamine käib meile üle jõu. Aga Tatjana idee kohaselt matemaatiliste seaduspärasuste vaatevinklist lähtuvalt maakera ühel neljandikul paiknevate püramiidide ja monumentide (nendest oli juttu käesoleva raamatu neljandas peatükis) vaheliste seoste vaatlemine tundus täiesti jõukohasena.

"Juri Ivanovitš," pöördusin oma sõbra poole, "vaatleme veel kord ülemaailmsesse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kuuluvaid ehitisi meie poolt uuritud ühel neljandikul maakerast, kuid seekord hakkame kasutama mitte kraade või mõisteid "neljandik või kolmandik vahemaad Kailasest Lihavõttesaareni", vaid arvutame välja püramiidide ja monumentide vahelised vahemaad kilomeetrites ning seome need apokalüpsise arvuga 6666."

"Ma mõtlesin samamoodi," ütles Juri Ivanovitš, "ma heitsin nendele vahemaadele juba pilgu peale. Ma tunnen, et siin

ilmub apokalüpsise arv 6666 jälle lagedale. Kuid nii see peabki olema, iidsete püramiidide ja monumentide süsteem ehitatigi järjekordse apokalüpsise vältimiseks."

"Huvitav, mis välja tuleb!"

"Kuidas me mõõtma hakkame?" sattus Juri Ivanovitš segadusse.

"Gloobusel saab mõõta painduva mõõdulindiga. Kuidas siis veel?" vastasin mina. "Arvestades sellisel viisil tehtud mõõtmiste madalat täpsusastet arvan, et peaksime kasutama lisaks ka analoogseid matemaatilisi arvutusi ning tähelepanu alla peame võtma järgmised numbrid:

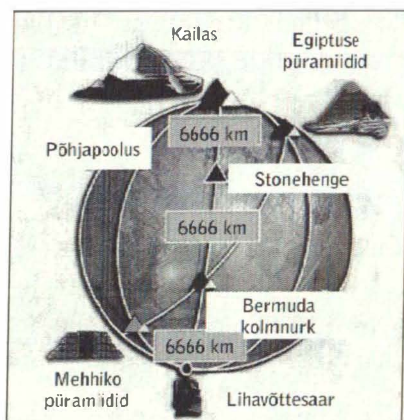
- **9999 km** – pool Maa poolümbermõõdust ehk 90°
- **6666 km** – ⅓ Maa poolümbermõõdust ehk 60° (näiteks Kailase ja Põhjapooluse vaheline vahemaa)
- **4999 km** – ¼ Maa poolümbermõõdust ehk 45° (näiteks Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vaheline vahemaa)
- **3333 km** – $^1/_6$ Maa poolümbermõõdust ehk 30° (näiteks Mehhiko püramiidide ja Saatana torni vaheline vahemaa)
- **1666 km** – $^1/_{12}$ Maa poolümbermõõdust ehk 15° (näiteks Saatana torni ja punkti 6666 vaheline vahemaa USAs)

"Ma saan aru, et nende loogiliselt tuletatud arvude võrdlemine annab meile võimaluse küllalt täpselt määrata püramiidide* vahelised vahemaad, sest kõik iidsed püramiidid ja monumendid on paigutatud Maal rangelt sümmetriliselt," nõustus Juri Ivanovitš.

Gloobust vaadates tundus mulle, et peame jõudma veel ühe arvuni, mis iseloomustaks samamoodi vahemaad iidsete püramiidide ja monumentide vahel. Milline nimelt? Ma ei teadnud. Kuid tundus, et uue vahemaa väljendamine kraadides võib anda tulemuseks arvud "9", "6" või "3", sest ülaltoodud kraadides fi-

---

* Järgnevate keeruliste matemaatiliste tehete abil jõutakse järeldusele, et meie arvutusviga võis jääda 0,5% piiresse.

Kailas – Stonehenge – 6666 km
Stonehenge – Bermuda kolmnurk – 6666 km
Bermuda kolmnurk – Lihavõttesaar – 6666 km

gureerivad ainult need summad (90° ehk 9+0=9; 60° ehk 6+0=6; 45° ehk 4+5=9; 30° ehk 3+0=3; 15° ehk 1+5=6).

"Šeff, ma räägin sulle täpselt," katkestas Juri Ivanovitš mu mõtted, "Kailase ja Stonehenge vaheline maa on 6666 kilomeetrit."

"Miks?"

"Mäletad – me juba mõõtsime vahemaa Kailase mäe ja Stonehenge monumendi vahel, see moodustab Kailase mäe ja Lihavõttesaare vahelisest maast ühe kolmandiku? Aga üks kolmandik on 60° ehk 6666 kilomeetrit."

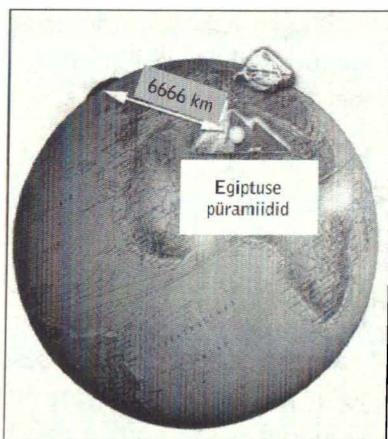
"Siia tuleb lisada, et vahemaa Stonehenge monumendi ja Bermuda kolmnurga vahel on 6666 kilomeetrit, niisamuti on vahemaa Bermuda kolmnurga ja Lihavõttesaare vahel 6666 kilomeetrit!" hüüatasin mina. "Mõõdame need pehme mõõdulindiga üle!"

Pärast mõõtmist ütles Juri Ivanovitš:

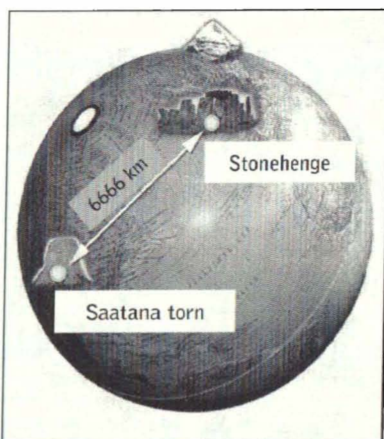
"Kõik on õige. Ära unusta, et ameeriklane Berliz avastas Bermuda kolmnurga piirkonnas vee all suure püramiidi."

"Ei unusta. Lisaks sellele oletan, et Bermuda kolmnurga piirkonnas asub Tiphoni komeedi kukkumise tagajärjel 12 000 aastat tagasi uppunud legendaarne Platoni saar (Blavatskaja ja Nostradamuse andmetel), millel elasid viimased atlandid. Arvatavasti nemad ehitasidki selle püramiidi (võib-olla koguni püramiidide kompleksi), mis asub Stonehenge monumendist ja Lihavõttesaarest 6666 kilomeetri kaugusel.

Niisiis – teatava kindlusega võis nentida, et apokalüpsise arv "6666" esineb kolm korda iidsete püramiidide ja monumen-

Vahemaa Egiptuse püramiidide ja Põhjapooluse vahel on 6666 kilometrit

/Vahemaa Inglismaa Stonehenge monumendi ja USA Saatana torni vahel on 6666 kilomeetrit/

tide paiknemisel keskjoone suhtes esile kolme korda, jagades uuritava neljandiku maakerast kaheks osaks.

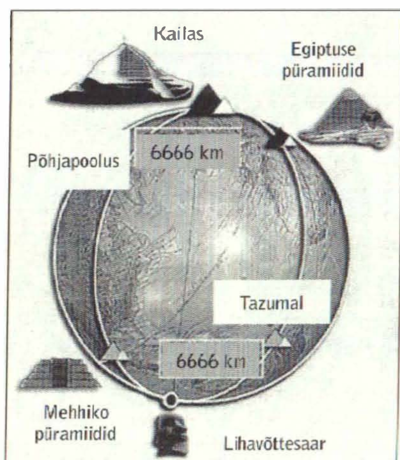
Kas apokalüpsise arv 6666 esineb veel kusagil? Leidsime ülemaailses püramiidide ja monumentide süsteemis mõõtmisi tehes ja tulemusi matemaatiliselt analüüsides veel kuus 6666 kilomeetri pikkust lõiku.

Kõige ootamatumaks osutus asjaolu, et Egiptuse püramiidide ja kaasaegse Põhjapooluse vahemaa on 6666 kilomeetrit.

"See juba on midagi!" hüüatas Juri Ivanovitš. "Ma ei oleks osanud seda iial arvata. Kui Egiptuse püramiidide kaugus Põhjapoolusest ja Kailase mäest on mõlemal juhul 6666 kilmoeetrit, pidi see olema täpselt välja arvutatud! See ei ole niisama juhtunud, ütlen ma sulle. Selles on peidus sügav mõte, apokalüpsise mõte, õigemini selle ennetamise mõte."

"Jura!" vastasin mina. "Ma olen peaaegu veendunud, et Põhjapoolusel on vee all püramiidid või iidsed monumendid, kuigi neid ei ole praegu veel leitud."

"Neid ei ole lihtne leida," tõi Juri Ivanovitš paljutähenduslikult kuuldavale.

Vahemaa Tazumali püramiidide varemete ja Lihavõttesaare vahel on 6666 kilomeetrit

Üks 6666 kilomeetriga seotud fakt on veel huvitav – see on vahemaa Inglismaa Stonehenge monumendi ja USA Saatana torni vahel.

"See ei ole niisama lihtne," kordas Juri Ivanovitš. "Nii ei saa olla, et kaks erinevatel kontinentidel paiknevat monumenti asuvad teineteisest juhuslikult 6666 kilomeetri kaugusel... apokalüpsise arvu kaugusel. Inglased peavad Stonehenge monumenti arukal kombel iidseks ehitiseks, mitte aga alpinistide treeningkohaks. Ameeriklased ei näe elus dollari kõrval mitte midagi, nad pidasid Saatana torni looduslikuks kivist rajatiseks ning hakkasid seda alpinismiks kasutama. Ameeriklased tulid Inglismaalt, nad teadsid Stonehenge lugu, kuid nad ei taibanud arvutada Stonehenge ja Saatana torni vahel oleva vahemaa pikkust. Ameeriklased on ainult dollarist vaimustunud, neil levib rahalises mõttes rikka inimese kultus, aga vaimu arendamise on nad unustanud. Emigrandid elavad ju ilma kodumaata."

"Jura, mis sa neist ameeriklastest siunad. Nad on Saatana torni vähemalt looduslikuks monumendiks tunnistanud. Mille poolest on püramiidide pidamine vaaraode matmispaigana või abiellumise päeval kuu ja päikese vaatlemise kohana parem! Kuigi selles, Jura, on sul õigus, et patuvastast funktsiooni täitva monumendi alistamine on iseenesest patt."

Tol hetkel ma ei teadnud, et laamad hoiatavad meid Tiibeti ekspeditsiooni ajal selle eest, et püha Kailase piirkonnas paiknevate pühade monumentide lähedale minna ei tohi, rääkimata veel nende alistamisest. Seda soovitust eirates võib karistuse-

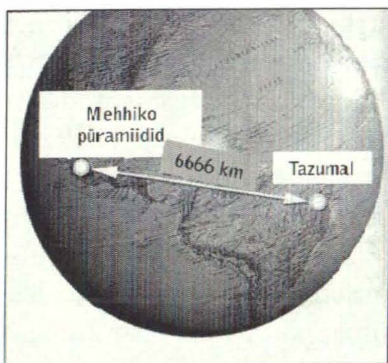
na oodata kiire vananemine ja surm. Seda teeb kokkusurutud aeg.

Järgmine 6666 kilomeetri pikkuse vahemaaga seotud fakt osutus justkui kaudseks tunnistuseks, et kaasaegsel Põhjapoolusel asub veel üks iidne monument. Uuritavale maakera neljandikule pilku heites võib märgata, et Egiptuse ja Mehhiko püramiidide asetus ülemaailmses iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis on sümmetriline. Kailase mäest 6666 kilomeetri kaugusel paiknev Põhjapoolus omab samasugust sümmeetrilist punkti süsteemi vastaspoolel, kust Lihavõttesaareni on 6666 kilomeetrit. See koht on Brasiilias, Salvadori linna piirkond. Just seal asuvad umbes kümnel ruutkilomeetril poollagunenud Tazumali püramiidid. Sõna *Tazumal* tähendab maiade keeles püramiide, millel põletati ohvreid. Lähedal asub Chalchuapa linnake.

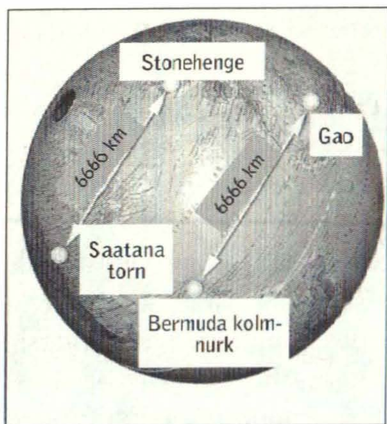
Kahjuks me ei leidnud internetist poollagunenud püramiidide kohta ülesvõtteid.

"Kujuta ette, Jura, ma olen ju Brasiilias, Salvadori linnas käinud, kuid püramiidide varemete kohta ei teadnud ma midagi ja seepärast ma neid ei külastanud," ütlesin kibestunult. "Tookord, minu meelest 1992 aastal, sain pärast seminari läbiviimist Brasiilia arstidele ühe päeva puhata. Ma keeldusin purjetama minekust ning läksin koos ühe doktoriga tema isa farmi vaatama. Mäletan, et seal farmis töötas üks indiaanlane, kes veiseid ajades uhkelt ja ilusasti ratsutas. Mäletan, et farmi peremehe sõnul oli see indiaanlane sellises kohas sündinud, kus on iidsed püramiidid ning kinnitas, et sealt pärinevad inimesed on eriliselt heatahtlikud ja töövõimelised. Võib-olla oli ta pärit Tazumalist."

"Arvatavasti ei talu püramiidid kurje inimesi. Kurjad on heatahtlikest inimestest rumalamad, sest kogu nende energia kulub kurjusele ja kadedusele," kommenteeris minu juttu Juri Ivanovitš.

Vahemaa Mehhiko püramiidide ja Tazumalis asuvate püramiidide varemete vahel on 6666 kilomeetrit

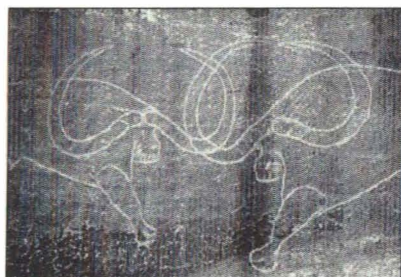
Sümmeetriline piirkond lõigule Stonehenge-Saatana torn on 6666 kilomeetrit pikk ja saab alguse Bermuda kolmnurgast ning jõuab Gao piirkonnani (Saharasse) välja. Mis seal asub?

Lõuna-Ameerika Tazumali püramiidide varemete ja Põhja-Ameerikas asuvate Mehhiko püramiidide vahemaa oli samuti 6666 kilomeetrit pikk, see tundus juba iseenesest loomulik, kuigi hämmastav, et püha Kailase mäe kõrguses peegelduv apokalüpsise number 6666 tuleb esile püramiidide ehitamisel peaaegu maakera vastaspoolel.

Seelõik (Mehhiko püramiidid – Tazumal) on gloobusel asuva lõigu Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus (vahemaa pikkus 6666 kilomeetrit) suhtes sümmeetrilise asetusega.

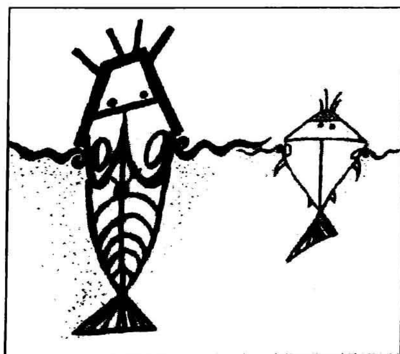
Ma mõtlesin, et lõigule Stonehenge – Saatana torn peaks gloobusel vastama samamoodi sümmeetriline 6666 kilomeetri pikkune lõik. Milline? Gloobusel oli selgelt näha, et selliseks lõiguks võib olla ainult Bermuda kolmnurgast lähtuv Aafrika poole suunduv paralleelne joon, mis viib Saharasse, Gao linna piirkonda (Mali). Kas selles Sahara piirkonnas võib leida mingisuguseid iidseid monumente? Kahjuks selgus, et internetis on maakera selle piirkonna kohta liiga vähe informatsiooni. Huvitavaks osutus see,et Gao linnakese (Mali) lähedal Alžeerias

on kaljujoonistus, mille pealkiri on "Saatanlik armastus". Mulle meenus ka üks film Sahara maa-aluse labürindi kohta, mille sissepääsu asukohta teavad beduiinid, kuid kes kardavad sinna minna.

Kaljujoonistus "Saatanlik armastus"

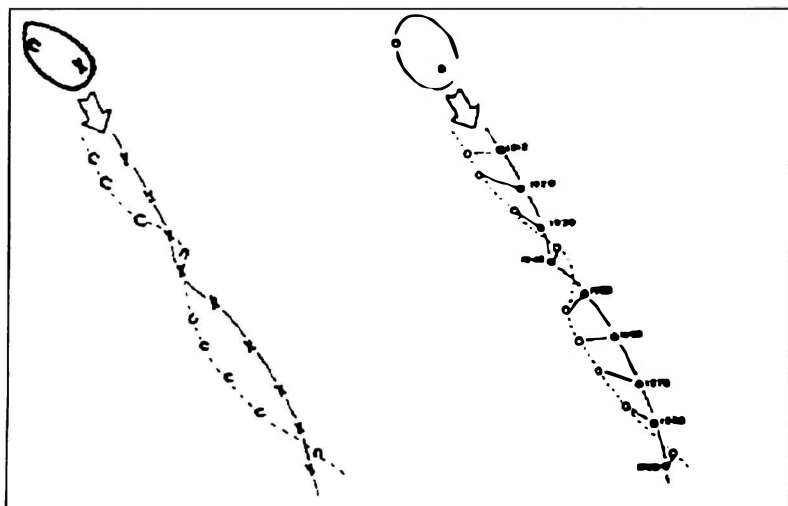
Drunvalo Melchizedeki huvitavas raamatus "*Drevnjaja Taina Tsvetka Žizni*" ("Clear Light Truce", 1998, lk 26–30), ("Elulille iidne saladus" – tõlk) kirjeldatakse *dogoneid* – Mali riigi piires Saharas elava hõimu liikmeid. Seal on koobas, mille ees istub ja mida kaitseb hõimust valitud püha eriline inimene. Seda erilist inimest toidetakse, tema eest hoolitsetakse ja mitte keegi ei julge teda puudutada. Selles koopas on imelised joonistused ja kirjad.

Dogonite joonistusel kujutatud Nommo on suur kangelane, kes tõi tsivilisatsiooni Maale (Drunvalo Melchizedeki raamatust)

Seal on joonistatud ja kirjeldatud lendavat taldrikut, millest ilmusid ebatavalise välimusega elusolendid. Nad kaevasid maapinda augu ja hüppasid sinna sisse. Nad olid väga delfiinide moodi. Nende hulgas oli suur Nommo, kes tõi tsivilisatsiooni Maa peale. Sellesarnaseid joonistusi leidub ka Titicaca järve lähedal Põhja-Ameerikas ehk maailma teises otsas.

Primitiivsete *dogonite* poolt kaitstavas koopas on ka joonistus, millel kujutatakse Siirius A ja Siirius B trajektoore, mis üllataval kombel langevad kokku kaasaegsete astronoomide poolt välja arvestatud trajektooridega. Samas koopas kirjel-

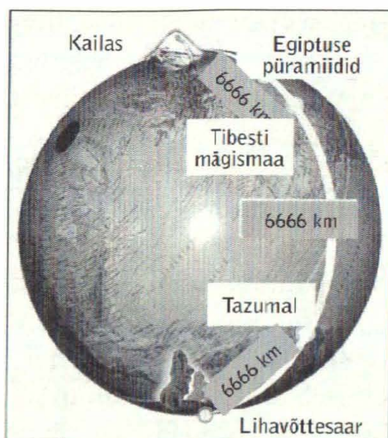
Siirius A ümber tiirleva Siirius B kaks mudelit (Drunvalo Melchizedeki raamatust)

datakse "kõiksuse kõige raskema ainesega väikest tähte, mis tiirleb ümber Siiriuse umbes viiskümmend aastat". Kaasaegsed teadlased avastasid, et Siirius A ümber tiirleb tõepoolest umbes poolteist miljonit tonni kuuptolli kohta kaaluv valge kääbus, mis teeb Siiriuse ümber täistiiru 50,1 aasta jooksul.

Saatana torni – Stonehenge joonega paralleelne, 6666 kilomeetri pikkune Bermuda kolmnurgast algav joon jõuab saladuslike *dogoniteni.*

Lisaks eelnevale mõõtsime Kailase mäest 6666 kilomeetrit mööda joont, mis läbib Egiptuse püramiide ning jõudsime Sahara kõrbe, veidra nimetusega Tibesti mägismaale.

Mis asub siis sellel sõnaga "Tiibet" sarnaneval Tibesti mägismaal? Võib-olla on seal ka püramiidid? Aleksei Saveljev leidis meie palvel internetist informatsiooni Aafrika riigis Tšaadis asuva Tibesti mägismaa kohta. Selgus, et Sahara elutu liivaga ümbritsetud mägismaal on seitse vulkaani. Ent iidsete püramiidide või monumentide kohta mingit informatsiooni leida ei olnud. Võimalik, et neid seal ei ole, võimalik ka, et neid ei ole

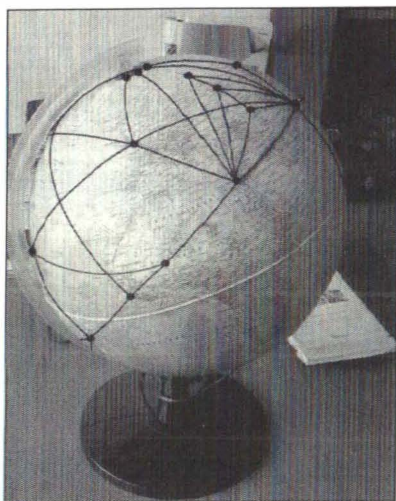
Kailasest 6666 kilomeetri kaugusel asuv Tibesti mägismaa

kirjeldatud. Seepärast ei saanud me Tibesti mägismaad iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmsesse süsteemi lülitada, kuigi Tibesti nimetus tundub meile tänaseni intrigeeriv.

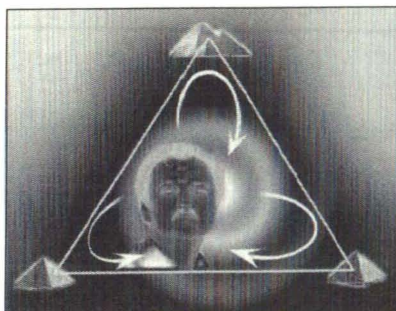
Ühel neljandikul maakera pinnal paiknevate iidsete püramiidide ja monumentide vahemaade uurimisel tuli apokalüpsise number 6666 esile üheksal korral:

- Kailas – Põhjapoolus	6666 km
- Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus	6666 km
- Kailas – Stonehenge	6666 km
- Stonehenge – Saatana torn	6666 km
- Stonehenge – Bermuda kolmnurk	6666 km
- Bermuda kolmnurk – Lihavõttesaar	6666 km
- Bermuda kolmnurk – Gao (Sahara)	6666 km
- Lihavõttesaar – Tazumal	6666 km
- Mehhiko püramiidid – Tazumal	6666 km

Järgnevalt ühendasime omavahel gloobusel kõik teadaolevad iidsed püramiidid ja monumendid ühe neljandiku maakera pinna ulatuses ning saime tulemuseks geomeetriliste kujundite võrgustiku. See geomeetriliste kujundite võrgustik oli lummav. Oli selgelt nähtav, et Maa iidsed püramiidid ja monumendid olid ehitatud mitte juhuslikult, vaid selgete matemaatiliste seaduspärasuste järgi, kus eelkõige jälgiti erinevaid kolmnurki. Miks kolmnurki? Sellele küsimusele ei saa ma täpselt vastata, kuid mulle tundub, et kolmnurgad võivad meie kolmemõõt-

Maakera ühel neljandikul asuvate teadaolevate iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud geomeetriliste kujundite võrgustik

Kuri psüühiline energia tormleb kolmnurkades, mis on tekkinud iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel

melises ruumis täita negatiivse (kurja) psüühilise energia hävitamisel matemaatiliselt keskset rolli.

Mismoodi toimub psüühilise negatiivse (kurja) energia hävinemine? Millegipärast tundus mulle, et iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkade sees tormleb negatiivne psüühiline energia (kurjad mõtted), mis suletud kolmnurksest ruumist väljapääsu ei leia ega levi mööda maakera ning kosmost laiali. Kolmnurkade piires tormleb just nimelt kuri psüühiline energia, mida iseloomustavad numbrid “9”, “6” ja “3”. Seepärast tundus mulle, et kolmnurkadele on iseloomulikud nurgad ja küljed, mille summade liitmisel saame tulemuseks numbrid “9”, “6” ja “3”. Selline valikuline negatiivse psüühilise energia sulgemine kolmnurksesse ruumi viib varem või hiljem selle hävitamiseni iidsete püramiidide ja monumentide poolt.

Kas neid kolmnurki saab ka tegelikult iseloomustada numbritega “9”, “6” või “3”?

"Ütlen sulle täiesti avameelselt," ütles Juri Ivanovitš erutunult selle kohta, "kui pärast arvutamist saame neid kolmnurki iseloomustavateks tulemusteks üheksad, kuued ja kolmed ning mitte teised numbrid, siis võib iidsete püramiidide ja monumentide patuvastast hüpoteesi pidada mitte jaburduseks, vaid reaalsuseks. Tunnen juba lõhna järgi, et nurkade summade numbrite liitmisel saame tulemusteks üheksad, kuued ja kolmed. Kas tõesti?"

"Kas hakkame mõõtma, Jura? Me peame opereerima ainult täpsete arvudega!"

Kõige tähtsam on teada kolmnurkade külgede pikkusi. Üheksal juhul kümnest kolmnurkade ühe või kahe külje pikkust me juba teame – see on 6666 kilomeetrit. Me teame ka seda, et vahemaa Kailase ja Egiptuse püramiidide ning Lihavõttesaare ja Mehhiko püramiidide vahel on 4999 kilomeetrit, vahemaa Mehhiko püramiidide ja Saatana torni vahel on 3333 ehk kaks korda 1666 kilomeetrit. Võrdleme mõõtmistulemusi vastava matemaatilise analüüsi tulemustega. Me saame täpsed arvud ning ma kardan oma palga pärast! Ise ju rääkisid sellest."

"Olgu nii."

Pärast arvestuste lõpetamist veendusime, et me tõepoolest määrasime täpselt iidsete püramiidide ja monumentide vahemaad, aga lisaks eelnevale ilmnes veel üks pikkus – 3999 kilomeetrit, mis vastas 36°le.

"Sa rääkisid õigust, kui väitsid, et selle uue vahemaa numbrite summa väljendatuna kraadides viib numbriteni "9", "6" või "3". Vaata! 36 ehk 3+6=9," ütles Juri Ivanovitš.

Iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurgad ei olnud mitte lihtsalt huvitavad, vaid intrigeerivalt huvitavad. Ent sellest, kallis lugeja, räägime veidi edaspidi, enne kirjeldan kohtumist lendurite ja matemaatikutega.

Kohtumine lenduritega

Et veenduda veel kord iidsete püramiidide ja monumentide kohta käivate arvestuste õigsuses, otsustasin pöörduda lendurite poole, sest teadsin, et lennu ajal objektide vahel oleva maa pikkuse määramine on väga tähtis. Helistasin Tatjana isale – Vladimir Drapenkole, kes on lennuki TU-154 kapten. Leppisime kohtumise kokku.

Ta kutsus kohtumisele oma kolleegi, navigaator Sergei Zaidullini. Tal oli käes väike seadeldis. Seda seadeldist nimetatakse "*Global position system*", seda kasutatakse satelliidi abil objekti asukoha määramiseks kaardil. See seadeldis võimaldas ka määrata objektidevahelist kaugust.

Kahjuks selgus, et objektide vahelise kauguse määramise täpsus sõltub selle asupaiga täpsusest kaardil. Meil ei olnud iidsete püramiidide ja monumentide asukohtade täpseid geograafilisi koordinaate, nende saamiseks oleks pidanud käima igal objektil koos "*Global Position System*" seadeldisega.

Sellest hoolimata määrasime gloobusel või kaardil ligikaudsed koordinaadid ning saime juba uuringute käigus saadud tulemustele sarnased iidsete püramiidide ja monumentide ligikaudsed vahemaad. Näiteks 6666 kilomeetri pikkune vahemaa Kailase ja Stonehenge vahel oli "*Global position system*" abil kolmel erineval moel määrates 6583, 6712 ja 6630 kilomeetrit. Kuid meil puudusid täpsed asukohad.

Kohtumine matemaatikutega

Minu palvel organiseeris selle kohtumise Baškiiria Riikliku Ülikooli rektor, minu kodukülast pärit Muhamet Hadisovitš Harrasov, kes on erialalt matemaatik. Ta kutsus oma kabinetti Ufaa linna parimad matemaatikud, mina rääkisin meie matemaatilistest kontseptsioonidest ja nende seostest Maa aja-

looga ning palusin abi. Kena välimuse ja liiga noore Tatjana kui numbrite summade liitmise autori esitlus kukkus natuke totter välja. See-eest esinesid Sergei Anatoljevitš Seliverstov ja Juri Ivanovitš Vassiljev üsnagi soliidselt.

Muhamet Hadisovitš Harrasov

Minu ootuste kohaselt matemaatikud meie "matemaatiliste saavutuste" suhtes vaimustust ei avaldanud ning hakkasid oma juttu koosinuste, siinuste ja diferentsiaalvõrranditega juhtima sellele, et arstid võiksid parem haigeid ravida kui võõrasse teadusse nina toppima hakata.

Juri Ivanovitš sirutas enda minu kõrva juurde ja sosistas:

"Ma ju rääkisin sulle – matemaatikud on kade rahvas, oh kui kade!"

Šamil Tsõganov

Muhamet Harrasov muutis olukorra. Rektori autoriteeti kasutades kõneles ta teadusliku teadvuse piiritusest ja sellest, et vahest teevad avastusi ka diletandid ning sellega peatas skeptitsismi.

Pärast hakkasid matemaatikud meiega tõsiselt rääkima ning tegid terve rea ettepanekuid. Kokkuvõtteks arvasid nad, et summade liitmise printsiip on matemaatilisest vaatevinklist vaadatuna huvitav, kuid kaasaegses mehaanikas ja füüsikas seda ei kasutata. Iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel gloobusel tekkivate kolmnurkade analüü-

simisel võib aga sellise printsiibi kasutamine anda huvitavaid tulemusi, mille tähendust on praegu kahjuks raske mõista. Matemaatikud soovitasid teha gloobusel tekkinud kolmnurkade sfäärilisi mõõtmisi, mille tulemustes võivat peegelduda maakera ellipsikujulisus.

Tatjana punetas väärikate matemaatikute silme all.

Matemaatikute hulgas istus elavasilmne noor mees – Šamil Tsõganov. Auväärsed matemaatikud palusid tal meiega tegeleda ja iseloomustasid teda väga andeka teadlasena. Selgus, et Šamil tegeleb lisaks ülikoolis loengute pidamisele ka Ufaa linna geniaalsete lastega.

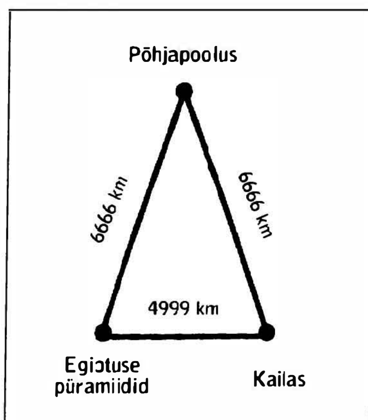
Šamil osutus tõepoolest andekaks, tal oli suurepärane asja sisust arusaamise ning idee matemaatilisest lähtekohast edasiarendamise võime. Meil tekkis teineteisega momentaalne vastastikune arusaamine. Šamil näitas oma kodus olevat Venemaa kõige suuremat lennukimudelite kogu, millega ta tegi algust juba lapsepõlves.

Viisime koos Šamil Tsõganoviga läbi gloobuse ühel neljandikul leiduvate iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkivate kolmnurkade matemaatilise analüüsi. Iga kolmnurga kohta tegime kolm erinevat arvestust:

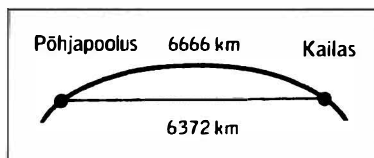
- tasapinnaline kolmnurk, ehk kolmnurk, mille saime gloobusel tekkinud ruumilise kolmnurga tasapinnale viimisel, teades külgede pikkusi. Näiteks Kailase mäe, Egiptuse püramiidide ning Põhjapoolusega piirneva kolmnurga tasapinnale üleviimisel tekkis kolmnurk, mille suhtelised mõõtühikud olid juba tuntud – 6666 km, 6666 km ja 4999 km. Järgnevalt arvutasime välja selle tasapinnalise kolmnurga nurgad ning liitsime nende summad;
- kardaankolmnurk tekkis kolmnurga iga külje pikkuse arvutamisel Maa ellipisikujulisust arvesse võttes. Näiteks Kailase ja Põhjapooluse vaheline kardaan on 6372 kilomeetrit, mööda maapinda on aga vahemaa 6666 kilomeetrit, Egip-

tuse püramiidide ja Põhjapooluse vaheline kardaan on ka 6327 km, aga Kailase ja Egiptuse püramiidide vaheline kardaan on 4860 kilomeetrit, mööda maapinda on nendevaheline kaugus 4999 kilomeetrit. Kardaankolmnurkade puhul viidi samuti läbi nende nurkade summade liitmine.

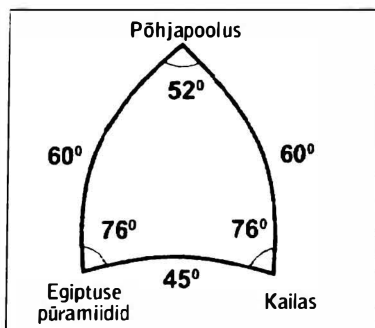
- sfäärilise kolmnurga puhul arvutati ainult nurki selliste parameetrite järgi, kus 6666 km on 60°, 4999 km – 45° ja nii edasi.

Tasapinnaline kolmnurk

Kailase ja Põhjapooluse vaheline kardaan

Ütlen juba ette ära, et sfäärilised kolmnurgad osutusid nurkade summade liitmisel väheinformatiivseteks, tulemuseks oli täielik numbrite rägastik. Seepärast ma selle kohta enam informatsiooni ei jaga.

Aga iidsete püramiidide ja monumentide gloobusel omavahelise ühendamise käigus tekkinud tasapinnaliste ja kardaankolmnurkade arvutamise lõppedes ei olnud meie imestusel piire – kõik viitas iidsete püramiidide ja monumentide patuvastase rolli õigsusele!

Aga Šamil Tsõganovit üllatas ka muu.

"Sõbrad, te ei kujuta isegi ette, mis te tegite!" hüüatas ta.

Kui matemaatilised arvutused olid lõpetatud, polnud meie imestustel piire

"Te mängisite Kailase mäe kõrguse kaudu kõige originaalsemal moel läbi iidsete inimeste saadetud traagilise läkituse numbrikombinatsiooni "6666" näol nii, et meil – matemaatikutel – ilmus selle kaudu võimalus luua täpne Maa matemaatiline mudel, mille kaudu võib matemaatika abil piiluda isegi meie planeedi sisemusse."

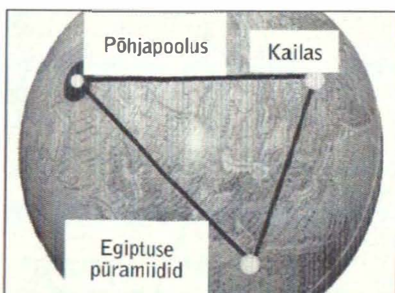
"Hea, et mitte kõik matemaatikud ei ole kadedad," kostis Juri Ivanovitši repliik.

Maa iidsete püramiidide ja monumentide asetuse matemaatilise analüüsi tulemused

Kokku uurisime maakera antud neljandiku piires iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud 13 põhilist kolmnurka. Lisaks eelnevale vaatlesime veel kolme kolmnurka, mis asusid ühe põhikolmnurga sees.

Selgus, et igal põhikolmnurgal (välja arvatud ühel) on maakera vastaspoolel sümmeetriline paariline! Seepärast on neid mõttekas vaadelda koos.

Esimene sümmeetriline kolmnurkade paar

<u>Esimene kolmnurkade paar</u> Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid ning Lihavõttesaar – Tazumal – Egiptuse püramiidid.

Isegi sellisel omavolilisel skeemil on näha, et mõlemal maakera ühel neljandikul asuval kolmnurgal on teineteise suhtes sümmeetriline asetus. Gloobusel paistab see sümmeetria veel paremini välja (ülesvõttel on seda pinna kumeruse tõttu väga raske näidata).

Vaatleme neid kahte kolmnurka lähemalt.

Kolmnurga Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid küljed on järgmise pikkusega:

- Kailas – Põhjapoolus	6666 km
- Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus	6666 km
- Kailas – Egiptuse püramiidid	4999 km

Arvestades külgede pikkust, on gloobusel tekkinud nurkade võrdleva analüüsi abil võimalik joonestada tasapinnaline kolmnurk, sellest omakorda kardaankolmnurk, mis arvestab Maa pinna ellipsikujulist kumerust.

Tähistan allpool toodud tasapinnalisi ja kardaankolmnurki ringi sees oleva numbriga, mis näitab iga nurga numbrite ristsummat (näiteks 42° ehk 4+2=⑥). Samasugune ringi sees olev number on ka kolmnurga iga nurga juures.

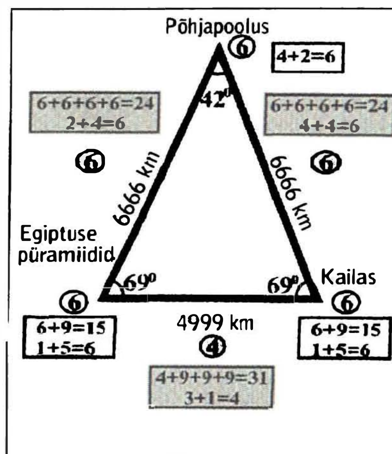
Halli ringi sees olev number tähistab iga kolmnurga külgede kilomeetrite ristsummat (näiteks 6666 km ehk 6+6+6+6=24, 2+4=⑥). Selline halli ringi sees olev number on iga kolmnurga külje juures.

Skeemidele lisan nii tasapinnaliste kui kardaankolmnurkade kõikide nurkade ja kõikide külgede ristsummad.

Niisiis on märgitud kolmnurga parameetrid järgmised

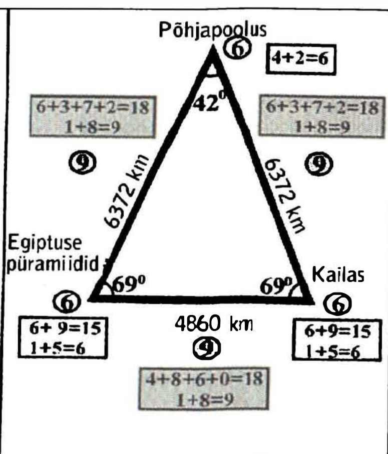
Kolmnurk Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid

Tasapinnaline

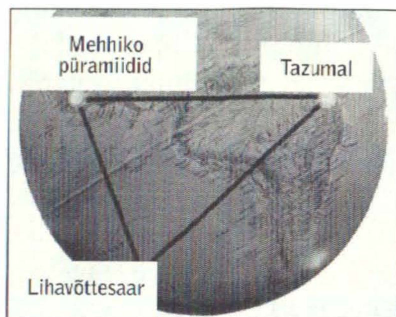
Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 466
Külgede ristsumma – 7
(4+6+6=16; 1+6=7)

Kardaan

Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9))

Skeemist nähtub, et nii tasapinnalise kui ka kardaan-kolmnurga puhul ilmneb negatiivne number – 666. Mõlemal puhul oli nurkade ristsumma samuti negatiivne – 9. Seevastu külgede ristsummad olid erinevad, see väljendus kardaankolmnurga negatiivsete numbrite serenaadis (999; 9), ent tasa-

Kolmnurk Lihavõttesaar – Tazumal – Mehhiko püramiidid

pinnalise kolmnurga puhul ilmusid osaliselt ka positiivsed numbrid (4 ja 7).

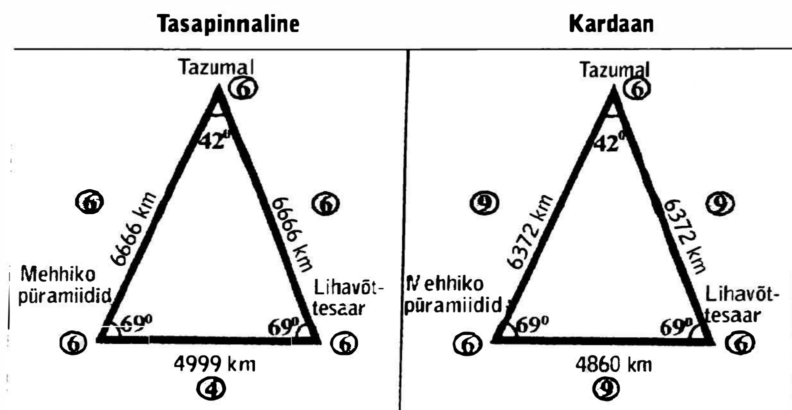
Kallis lugeja – et skeemi lihtsustada, jätan järgnevates kirjeldustes välja sellised selgitused nagu "6+9=15; 1+5=6" või "4+9+9+9=31; 3+1=4". Ma arvan, te saate aru, et ringi sees olev number näitab antud nurga ristsummat, halli ringi sees olev number aga antud kolmnurga külje ristsummat.

Antud kolmnurgale on sümmeetriliseks kolmnurga Lihavõttesaar – Tazumal – Mehhiko püramiidid. Selle küljed on järgmised:

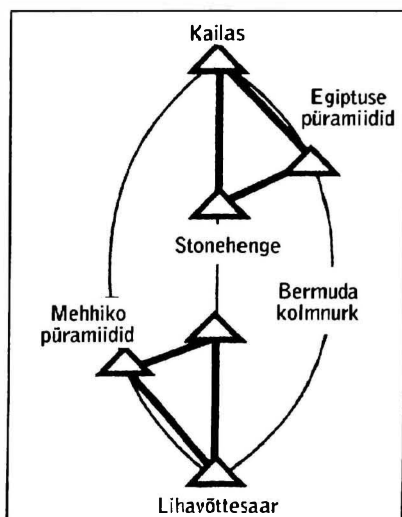
- Lihavõttesaar – Tazumal 6666 km
- Tazumal – Mehhiko püramiidid 6666 km
- Lihavõttesaar – Mehhiko püramiidid 4999 km

Selle kolmnurga tasapinnalise ja kardaankolmnurga karakteristikud on järgmised:

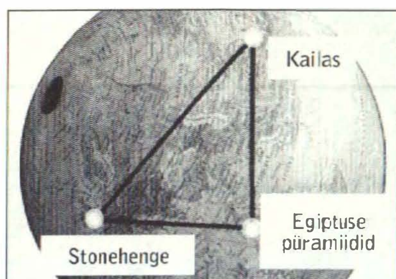
Kolmnurk Lihavõttesaar – Tazumal – Mehhiko püramiidid

Nurkade karakteristika – 666	Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9	Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)	(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 466	Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 7	Külgede ristsumma – 9
(4+6+6=16; 1+6=7)	(9+9+9=27; 2+7=9)

Teine sümmeetrilise asetusega kolmnurkade paar

Kolmnurk Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid

Sellel skeemil näeme, et kõik kolmnurga Lihavõttesaar – Tazumal – Mehhiko püramiidid parameetrid on täiesti identsed maakera teises otsas paikneva kolmnurga Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid parameetritega.

Ma enam ei imestanud selle üle, et iidsete püramiidide ja monumentide asukohtade ülemaailmne skeem on selgelt plaanipärane. Aga huviäratavad olid mõlema kolmnurga põhilised karakteristikud, mille puhul ilmnesid negatiivsed numbrid "6" ja "9". Kas ka teiste kolmnurkade puhul ilmnevad negatiivsed numbrid?

Teine kolmnurkade paar

Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid ning Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid – ka nende asetus oli gloobuse pinnal teineteise suhtes täiesti sümmeetriline.

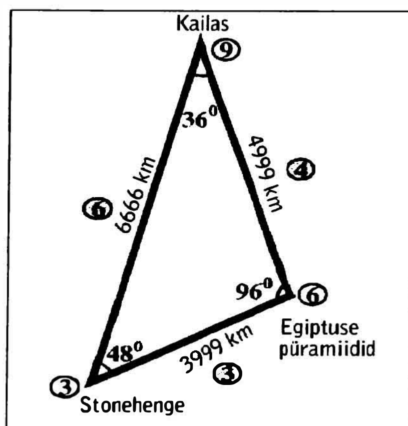
Sellesse paari kuuluva kolmnurga Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid külgede pikkused on järgmised:

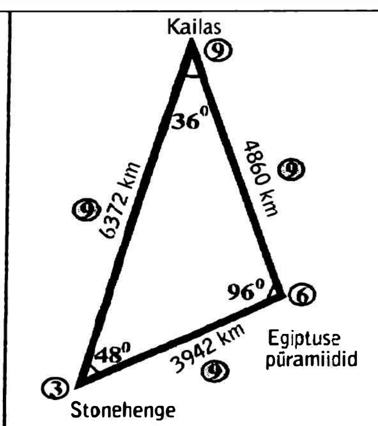
- Kailas – Stonehenge	6666 km
- Stonehenge – Egiptuse püramiidid	3999 km
- Egiptuse püramiidid – Kailas	4999 km

Nende tasapinnalise ja kardaankolmnurga karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid

Tasapinnaline **Kardaan**

Tasapinnaline		Kardaan	
Nurkade karakteristika –	963	Nurkade karakteristika –	963
Nurkade ristsumma –	9	Nurkade ristsumma –	9
(9+6+3=18; 1+8=9)		(9+6+3=18; 1+8=9)	
Külgede karakteristika –	643	Külgede karakteristika –	999
Külgede ristsumma –	4	Külgede ristsumma –	9
(6+4+3=13; 1+3=4)		(9+9+9=27; 2+7=9)	

Seda skeemi ma rohkem ei kommenteeri, vaatame hoopis teise paari teist sümmeetrilist kolmnurka Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid:

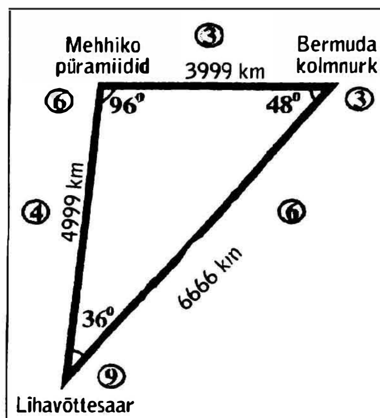
Ka selle kolmnurga külgede pikkused on eelmise omadega samad:

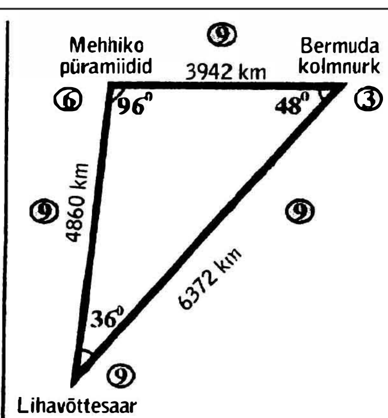
- Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk	6666 km
- Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid	3999 km
- Mehhiko püramiidid – Lihavõttesaar	4999 km

Selle kolmnurga tasapinnalise ja kardaankolmnurga karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid

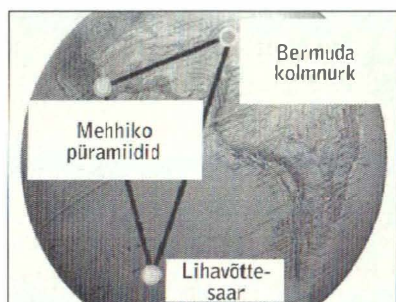
Tasapinnaline **Kardaan**

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 643
Külgede ristsumma – 4
(6+4+3=13; 1+3=4)

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Kolmnurk Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid

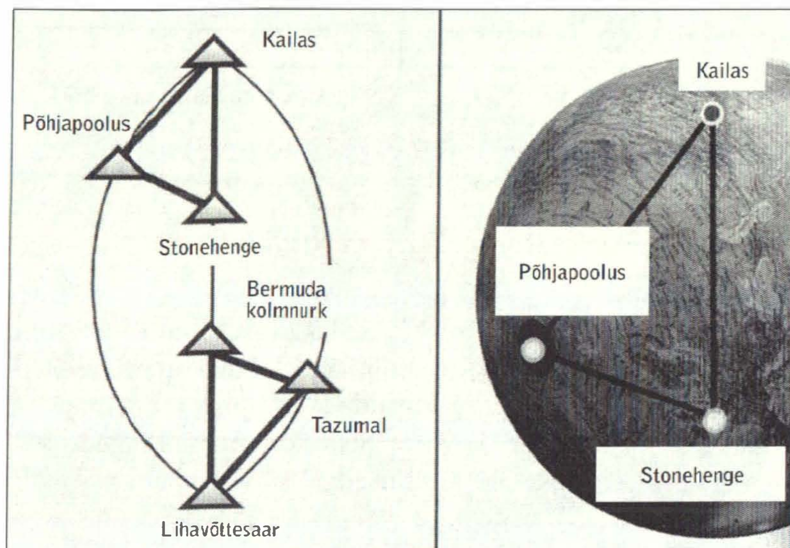
See kolmnurk on eelmisega kõikide parameetrite osas identne ning uuritava neljandiku maakera pinnal selle asetusega absoluutselt sümmeetriline. Mõlema kolmnurga nurkade matemaatilise analüüsi tulemusena ilmnevad üksnes negatiivsed numbrid – “9”, “6” ja “3”, samal ajal kardaankolmnurga

külgede analüüsi tulemusel säilib negatiivse numbri “9” jada ning tasapinnalise kolmnurga puhul ilmneb positiivne number “4”. Situatsioon selles teises kolmnurkade paaris on väga sarnane situatsioonile esimeses paaris.

Ma isegi püstitasin hüpoteesi, et iidsete püramiidide ja monumentide negatiivne energia, mis peegeldub numbrites “9”, “6” ja “3”, aetakse maa-alustesse kardaankolmnurkadesse, maa-pealsete (tasapinnaliste) kolmnurkade ülesanne on lisaks negatiivse energia töötlemisele ka osaliselt positiivse energia töötlemine.

Kuid nurgad... Nende kolmnurkade nurgad näitavad ainult negatiivset psüühilist energiat (numbrid “9”, “6” ja “3”), seepärast võib mõelda, et negatiivse psüühilise energia hävitamine toimub iidsete püramiidide ja monumentide abil ainult nendes kohtades.

Kolmas kolmnurkade paar Kailas – Stonehenge – Põhjapoolus ning Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Tazumal. Nende omavahelises sümmeetrilises asetuses ei ole mingitki kahtlust.

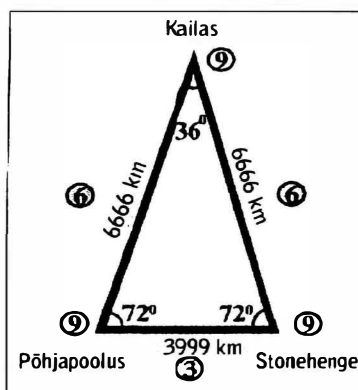
Selle paari kolmnurga Kailas – Stonehenge – Põhjapoolus küljed on järgmise pikkusega:

- Kailas – Põhjapoolus	6666 km
- Kailas – Stonehenge	6666 km
- Stonehenge – Põhjapoolus	3999 km

Selle kolmnurga tasapinnalise ja kardaankolmnurga karakteristikud on järgmised:

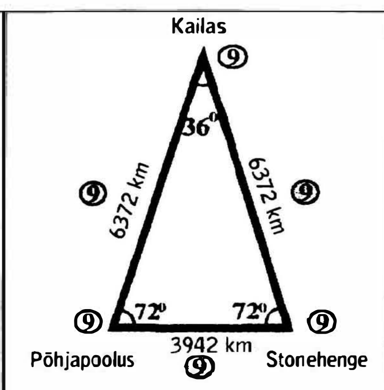
Kolmnurk Kailas – Stonehenge – Põhjapoolus

Tasapinnaline

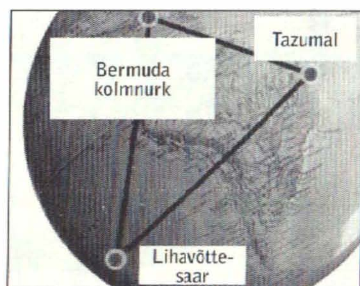

Nurkade karakteristika – 999
Nurkade ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)
Külgede karakteristika – 663
Külgede ristsumma – 6
(6+6+3=15; 1+5=6)

Kardaan

Nurkade karakteristika – 999
Nurkade ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Sellesse paari kuuluv teine kolmnurk – Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Tazumal.

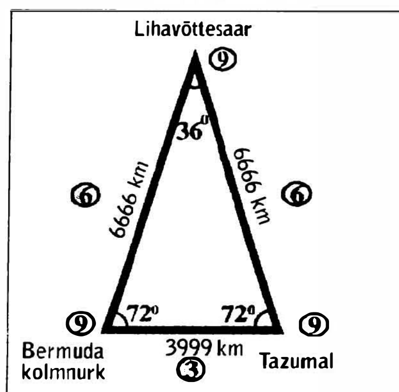
Selle kolmnurga külgede pikkused:

- Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk 6666 km
- Lihavõttesaar – Tazumal 6666 km
- Bermuda kolmnurk – Tazumal 3999 km

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

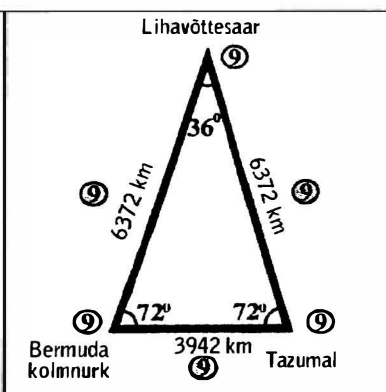
Kolmnurk Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Tazumal

Tasapinnaline

Nurkade karakteristika – 999
Nurkade ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)
Külgede karakteristika – 663
Külgede ristsumma – 6
(6+6+3=15; 1+5=6)

Kardaan

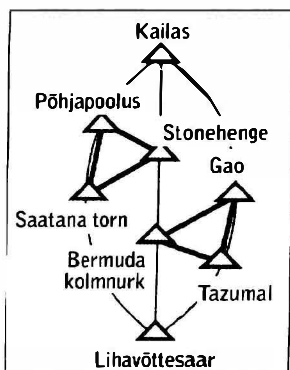
Nurkade karakteristika – 999
Nurkade ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

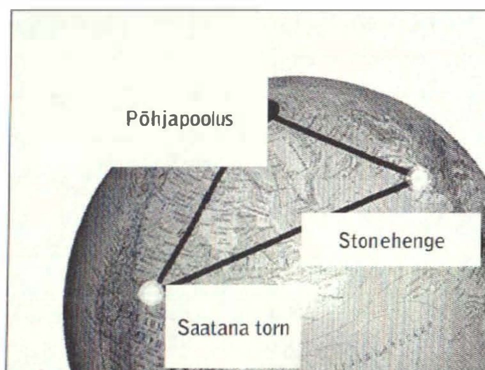
Antud skeemidest nähtub, et selle kolmnurkade paari analüüsil ilmnevad ainult negatiivsed numbrid – “9”, “6” ja “3” ja kõikide karakteristikute põhinumber on “9”.

Neljas kolmnurkade paar Stonehenge – Saatana torn – Põhjapoolus ning Bermuda kolmnurk – Gao (Mali) – Tazumal. Ka need asetsevad teineteise suhtes sümmeetriliselt.

Selle neljanda kolmnurkade paari kolmnurga Stonehege – Saatana torn – Põhjapoolus küljed on järgmise pikkusega:

- Stonehenge – Saatana torn 6666 km
- Saatana torn – Põhjapoolus 4999 km
- Põhjapoolus – Stonehenge 3999 km

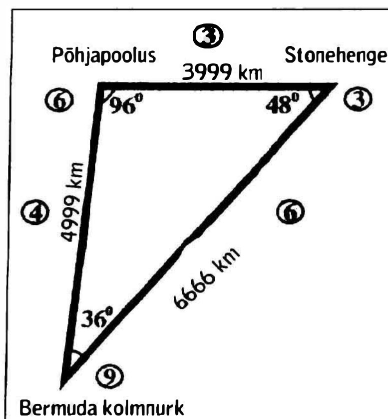

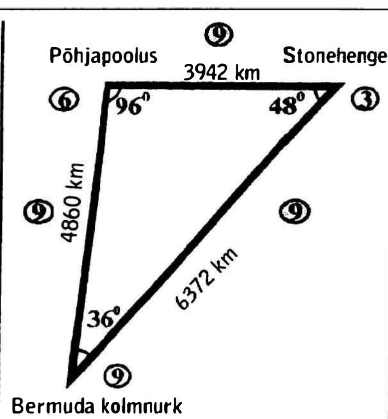
Neljas sümmeetriliste kolmnurkade paar

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Stonehenge – Saatana torn – Põhjapoolus

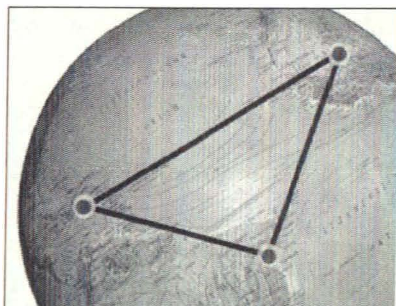
Tasapinnaline **Kardaan**

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 643
Külgede ristsumma – 4
(6+4+3=13; 1+3=4)

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Bermuda kolmnurk – Gao – Tazumal

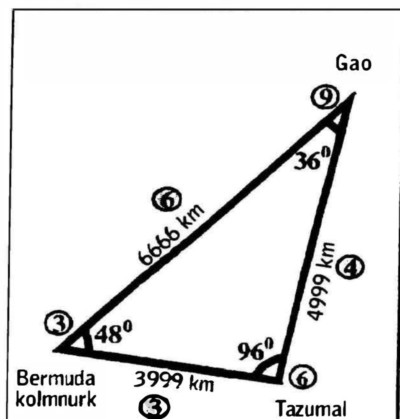
Neljandasse paari kuulub kolmnurk Bermuda kolmnurk – Gao – Tazumal. Selle kõlgede pikkused on järgmised:

- Bermuda kolmnurk – Gao: 6666 km
- Gao – Tazumal: 4999 km
- Tazumal – Bermuda kolmnurk: 3999 km

Selle kolmnurga karakteristikud on samasugused nagu neljandasse paari kuuluva eelmisegi kolmnurga omad.

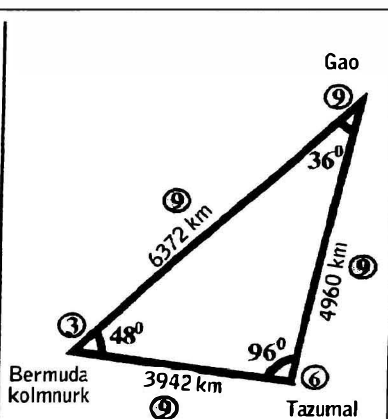
Kolmnurk Bermuda kolmnurk – Gao – Tazumal

Tasapinnaline

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 643
Külgede ristsumma – 4
(6+4+3=13; 1+3=4)

Kardaan

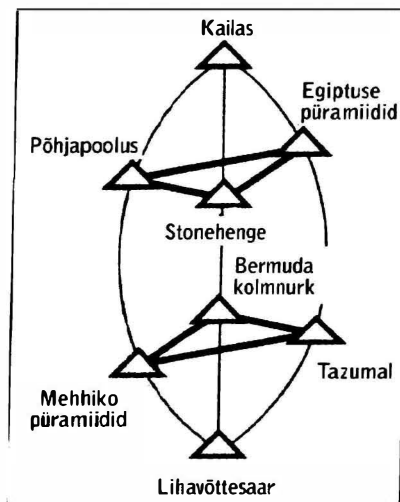
Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Niisiis ilmnesid neljanda kolmnurkade paari matemaatiliste karakteristikute hulgas taas põhiliselt negatiivsed numbrid "9", "6" ja "3", lisaks sellele ilmus tasapinnaliste kolmnurkade karakteristikutesse number "4".

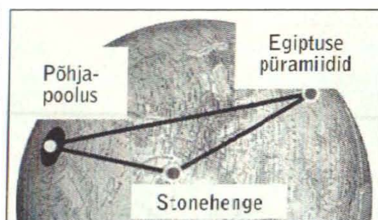
Viies kolmnurkade paar on Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus – Stonehenge ning Mehhiko püramiidid – Tazumal – Bermuda kolmnurk, nende asetus maakera ühel neljandikul on teineteise suhtes samuti sümmeetriline.

Viiendasse paari kuuluva kolmnurga Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus – Stonehenge külgede pikkused on järgmised:

- Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus	6666 km
- Põhjapoolus – Stonehenge	3999 km
- Stonehenge – Egiptuse püramiidid	3999 km

Viies sümmeetriliste kolmnurkade paar

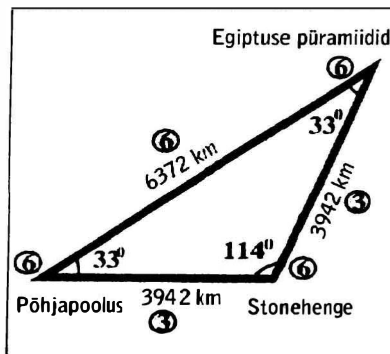

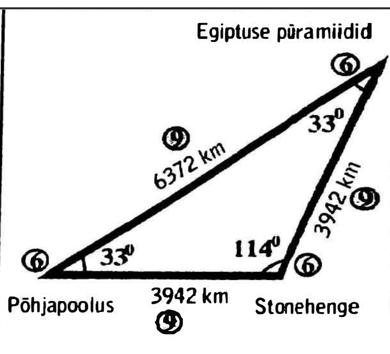
Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus – Stonehenge

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Egiptuse püramiidid – Põhjapoolus – Stonehenge

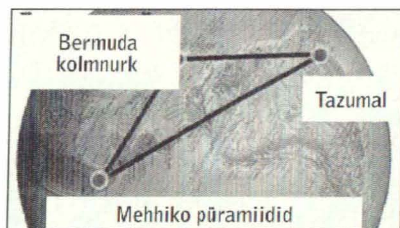
Tasapinnaline **Kardaan**

Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 633
Külgede ristsumma – 3
(6+3+3=12; 1+2=3)

Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Kolmnurk Mehhiko püramiidid – Tazumal – Bermuda kolmnurk

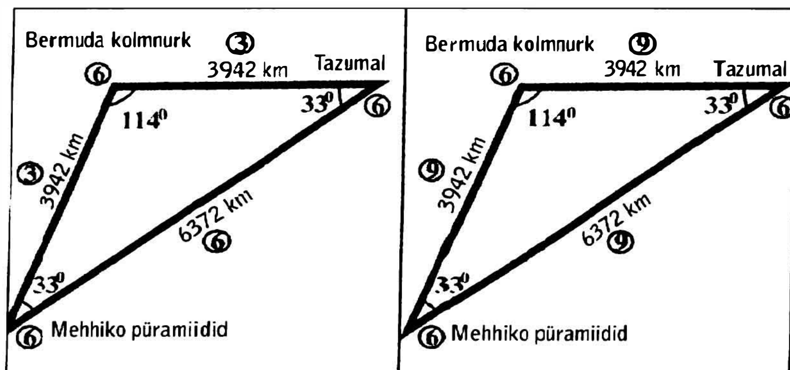
Viiendasse kolmnurkade paari kuuluval kolmnurgal (Mehhiko püramiidid – Tazumal – Bermuda kolmnurk) on järgmised külgede pikkused:

- Mehhiko püramiidid – Tazumal 6666 km
- Tazumal – Bermuda kolmnurk 3999 km
- Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid 3999 km

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Mehhiko püramiidid – Tazumal – Bermuda kolmnurk

Tasapinnaline | **Kardaan**

Tasapinnaline

Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 633
Külgede ristsumma – 3
(6+3+3=12; 1+2=3)

Kardaan

Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Niisiis ilmusid viienda paari matemaatiliste karakteristikute hulka eranditult negatiivsed numbrid "9", "6" ja "3".

<u>**Kuuendat kolmnurkade paari**</u> võib tinglikult nimetada uuritava neljandiku maakera pindala piirkolmnurkade paariks.

Selle kolmnurga avastamise ajalugu on seotud turismimatkaga Sajaanidesse. Grupiga Abakani linna (Hakassia) saabudes võtsid kohalikud oftalmoloogid, ajaloolased ja matkajad meid vastu liigagi hästi, tellides mulle parimas hotellis luksusliku numbritoa ja organiseerides kohtumise Hakassia valitsuse juhi Aleksei Lebediga. Harjumuspärased reisieelsed sekeldused

raudteejaamades asendusid äkki ratsutamisega tähtsate aukülalistena, tormijakid seljas. Luksnumbris magasin tõtt öelda ikkagi magamiskotis – see oli harjumuspärasem.

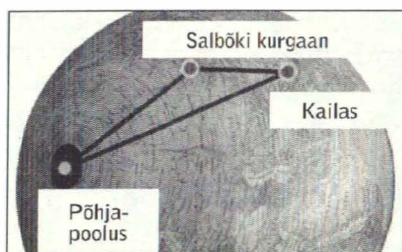

Monument "Salbõki kurgaan"

Vaatamata sellele, et tahtsime kiiresti mägedesse jõuda, organiseeriti meile piknik kuulsa Salbõki kurgaani juures. Hakassia peaoftalmoloog Ljubov Aleksejevna Karamtšakova veenis meid, et see on väga huvitav.

Selgus, et Salbõki kurgaani vaatamisväärsuseks on monument, mida nimetatakse "mehelikkuse ja naiselikkuse alge". See koosneb hiigelsuurest ülevalt laieneva ümara otsaga, 10–15 meetri kõrgusest kivipostist, mis inimestele assotsieerub millegipärast suguliikmena. Selle kõrval kõrguvad kaks hiigelsuurt kiviplaati, mille vahel on lõhe ja mida inimesed peavad naissuguorganiteks. Selle "seksuaalse monumendi" ümber on laotud veel kümneid tonne kaaluvad kiviplaadid.

Ajaloolased väidavad, et iidsed hakassid teisaldasid neid kive mitmeid kilomeetreid jäätunud maapinnal veeretades, kuigi selliseid kiviplaate ei suudaks liigutada mitte ükski tänapäeva traktor. Salbõki kurgaani peetakse ametlikult muidugi mingisuguste eelajalooliste juhtide matmispaigaks, aga hakasside hulgas on levinud legend hiiglaslikest valgete silmadega, ebatavaliste võimetega inimestest, kes ilmusid aeg-ajalt neis paigus nähtavale.

Kaasaja Hakassias on šamanism väga levinud ning väljendid "šamaani tütar" või "šamaani poeg" kõlavad mitte eksootiliselt, vaid väga uhkelt.

Kolmnurk Salbõki kurgaan – Põhjapoolus – Kailas

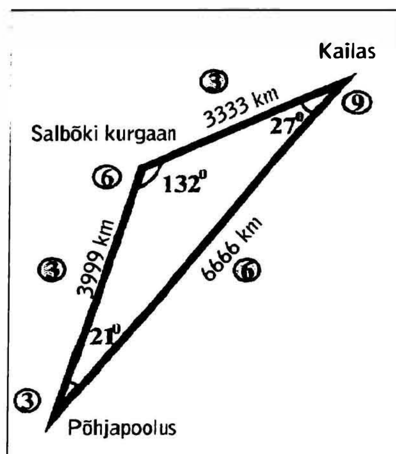
Kui gloobusel ühendada omavahel Salbõki kurgaan, Kailase mägi ja Põhjapoolus, tekib kolmnurk, mille küljed on järgmised:

- Salbõki kurgaan – Põhjapoolus: 3999 km
- Põhjapoolus – Kailas: 6666 km
- Kailas – Salbõki kurgaan: 3333 km

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

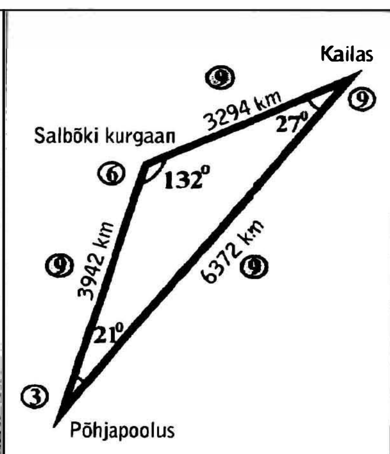
Kolmnurk Salbõki kurgaan – Põhjapoolus – Kai as

Tasapinnaline

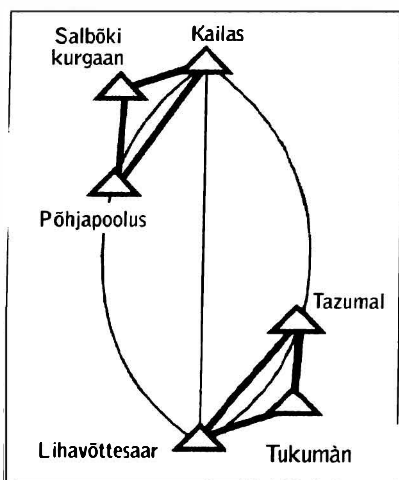

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(9+6+3=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 633
Külgede ristsumma – 3
(6+3+3=12; 1+2=3)

Kardaan

Nurkade karakteristika – 963
Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 9
(9+9+9=27; 2+7=9)

Kuues sümmeetriliste kolmnurkade paar

Pärast harjumuspäraste karakteristikute ilmnemist (ainult negatiivsed "9", "6" ja "3") hakkas tunduma, et mistahes seletamatu iidne monument on maakerale asetatud rangelt matemaatilise skeemi kohaselt. Mistahes iidne monument! Ja mitte ainult tuntud.

Peale selle hakkasin mõtlema, et eelnevatega sarnaseid kolmnurki koostades võib leida Maal selliseid iidseid monumente, mis on veel tundmatud või vähetuntud. Praegu seisis meie ees just selline otsing. Iidsete plaani kohaselt peaks kolmnurgale Salbõki kurgaan – Kailas – Põhjapoolus maakera vastaspoolel leiduma sümmeetriline kolmnurk. Märkisime selle gloobusele ning leidsime Argentiina põhjaosas Tukumàni.

"Kas seal on mõni iidne monument?" mõtlesin erutunult ja andsin Aleksei Saveljevile ja tema abile Igor Buzajevile ülesande otsida informatsiooni internetist.

Kahe tunni pärast tuli Igor minu juurde.

"Noh? Kas seal on monument?"

"Mitte lihtsalt monument, vaid monumentide varemete kompleks Quilmes," vastas Igor.

"Imelik monument," märkis Juri Ivanovitš. "See koosneb justkui erinevatel tasanditel paiknevatest hiigelsuurtest taraga ümbritsetud plaatidest. Huvitav, mis funktsioon sellel oli? Maailmas ei ole ühtegi täpselt ühesugust iidset monumenti!"

"Oi Jura, ei tea. Mulle tundub, et iidsed monumendid on ehitatud mingite tohutult mahukate teadmiste alusel, millest me ei ole undki näinud. Tõenäoliselt arvestati nende ehitami-

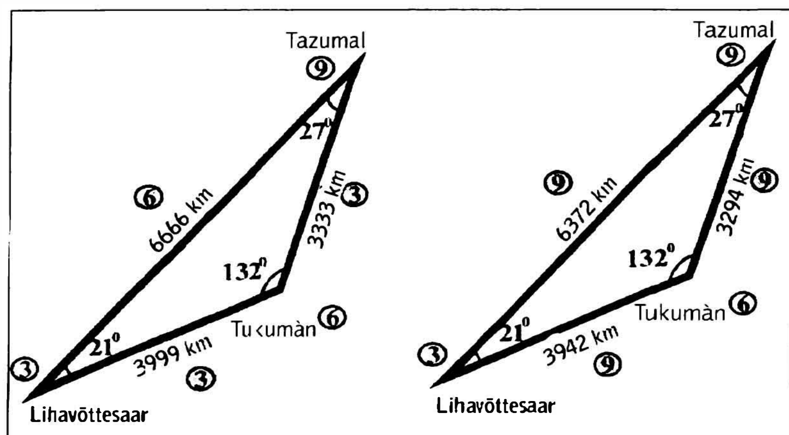
sel kõike – nii kosmose, maa kui ka inimese energiat. Peenenergiad on formotroopsed, see tähendab, et need sõltuvad eseme kujust. Aga ma olen veendunud, et üheks monumentide ja püramiidide ehitamise peamiseks eesmärgiks oli võitlemine kurjade mõtete vastu. Arvatavasti on kurjad mõtted väga mitmekesised," ütlesin segaduses.

Kolmnurga Tukumàn – Tazumal – Lihavõttesaar külgede pikkused on järgmised:

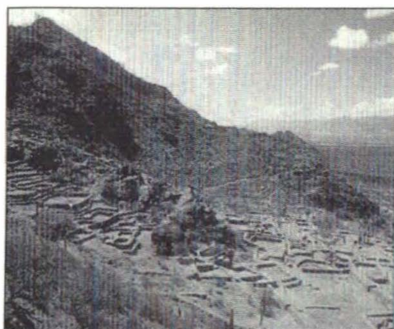
- Tukumàn – Lihavõttesaar 3999 km
- Lihavõttesaar – Tazumal 6666 km
- Tazumal – Tukumàn 3333 km

Selle kolmnurga matemaatilised karakteristikud sarnanevad kolmnurga Salbõki kurgaan – Põhjapoolus – Kailas karakteristikutele.

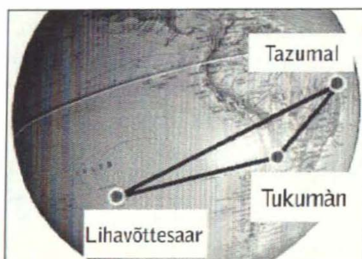
Kolmnurk Tukumàn – Tazumal – Lihavõttesaar

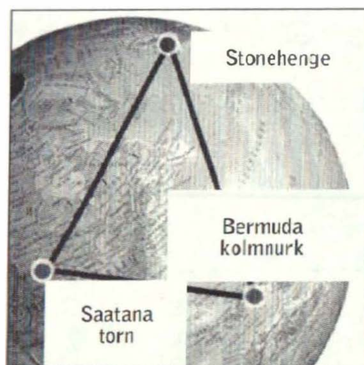
Nurkade karakteristika –	963	Nurkade karakteristika –	963
Nurkade ristsumma –	9	Nurkade ristsumma –	9
(9+6+3=18; 1+8=9)		(6+6+6=18; 1+8=9)	
Külgede karakteristika –	633	Külgede karakteristika –	999
Külgede ristsumma –	3	Külgede ristsumma –	9
(6+3+3=12; 1+2=3)		(9+9+9=27; 2+7=9)	

Tukumàn (Argentiina), Quilmese varemed

Kolmnurk Tukumàn – Lihavõttesaar – Tazumal

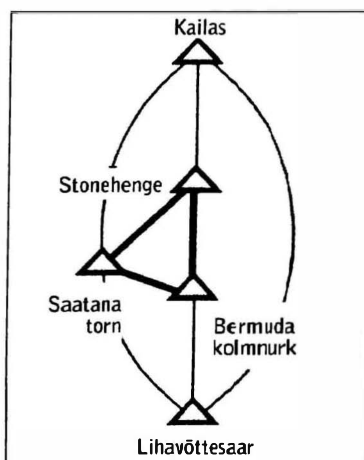
Kolmnurk Stonehenge – Saatana torn – Bermuda kolmnurk

Näeme, et selle kolmnurga kõik karakteristikud on negatiivsete numbrite "9", "6" ja "3" erinevad kombinatsioonid.

Niisiis – oleme läbi vaadanud kaksteist maakera ühe neljandiku piires teineteise suhtes sümmeetriliselt paiknevate kolmnurkade paari. Alles jäi üks **kolmeteistkümnes paaritu kolmnurk** – Stonehenge – Saatana torn – Bermuda kolmnurk.

Selle paariliseta kolmnurga külgede pikkused on järgmised:

- Stonehenge – Saatana torn: 6666 km
- Saatana torn – Bermuda kolmnurk: 4999 km
- Bermuda kolmnurk – Stonehenge: 6666 km

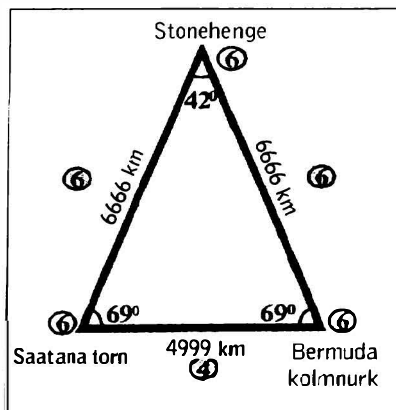

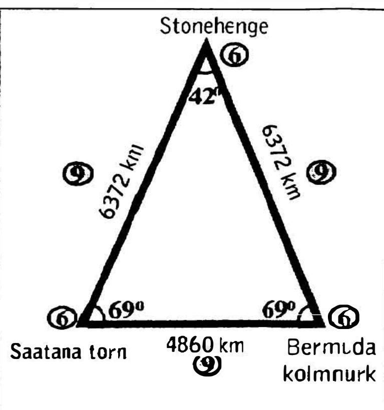
Paariliseta kolmnurk – Stonehenge – Saatana torn – Bermuda kolmnurk

Antud kolmnurga matemaatilised karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Stonehenge – Saatana torn – Bermuda kolmnurk

Tasapinnaline **Kardaan**

Nurkade karakteristika – 666	Nurkade karakteristika – 666
Nurkade ristsumma – 9	Nurkade ristsumma – 9
(6+6+6=18; 1+8=9)	(6+6+6=18; 1+8=9)
Külgede karakteristika – 664	Külgede karakteristika – 999
Külgede ristsumma – 7	Külgede ristsumma – 9
(6+6+4=16; 1+6=7)	(9+9+9=27; 2+7=9)

Skeemilt nähtub, et matemaatiline situatsioon selles paariliseta kolmnurgas sarnaneb paljude eelmiste kolmnurkadega, kus kõik matemaatilised karakteristikud on negatiivsed numbrid, kuid esineb ka üks positiivne.

Nüüd, kallis lugeja, võrdleme kirjeldatud kolmnurkade matemaatilisi karakteristikuid omavahel.

Kolmnurkade matemaatiliste karakteristikute võrdlev analüüs

Esmalt võrdleme kõikide kolmnurkade nurkade karakteristikuid, moodustame nende kohta omaette tabeli.

Kolmnurkade nurkade karakteristikud		
kolmnurgad	tasapinnaline	kardaan
I paar	666 666	666 666
II paar	963 963	963 963
III paar	999 999	999 999
IV paar	963 963	963 963
V paar	666 666	666 666
VI paar	963 963	963 963
paariliseta kolmnurk	666	666

Tabelist nähtub, et iga kolmnurga nurkade karakteristikud on ühesugused ni tasapinnaliste kui ka kardaankolmnurkade puhul. Kõige sagedamini esines nurkade karakteristikuna numbrikombinatsioon 963 – kuuel korral. Kombinatsioon 666 esines viiel, kombinatsioon 999 kahel korral. Tuletan meelde, et kolmnurki on kolmteist, neist kaheteistkümnel on paarilised.

"Mida see peaks tähendama?" mõtlesin kukalt kratsides. "Juri Ivanovitš, mis sina arvad?"

"Lahe! Nurkade karakteristikud on ainult negatiivsed numbrid. Mitte ühtegi positiivset! See räägib, et nendes kolmnurkades pöörleb negatiivne energia ehk kurjad mõtted, mida

saab iseloomustada numbrite "9", "6" ja "3" abil," lausus Juri Ivanovitš erutunult.

3 – kurjade ja heatahtlike mõtete tasakaal
6 – materiaalse iseloomuga kurjad mõtted
9 – kurjad saatanlikud mõtted

"Ootasime seda siis, kui püstitasime hüpoteesi iidsete püramiidide ja monumentide patuvastase rolli kohta ja meile tundub, et need ehitati pärast neljandat apokalüpsist võitlemaks kurjade mõtetega ja vältimaks sellega järjekordset apokalüpsist. Sellistele mõtetele leidsime enam-vähem vett pidavaid kinnitusi – kolmnurkade nurkade karakteristikud kraadide ristsummade näol on ainult negatiivsed numbrid."

"Miks saime ainult kolm numbrite kombinatasiooni – 963, 666 ja 999? Miks ei ole selliseid kombinatsioone nagu 966, 996, 933, 663 ja 633?" küsis Juri Ivanovitš.

"Jura, meenutame Pythagorast. Interpreteerides tema sõnu võib öelda, et number 3 tähistab tasakaalu ja harmooniat, number 6 materiaalsest saastast vabanemist, number 9 aga lõppu. Seoses mõistega "kurjad mõtted" võib antud numbreid iseloomustada järgmiselt: 3 – inimese hinges valitsevate heatahtlike ja kurjade mõtete tasakaal, 6 – materiaalse iseloomuga või rikastumise sooviga mõtete ilmne ülekaal hinges ja 9 – kurjuse lõplik staadium või kurjad saatanlikud mõtted."

Sel hetkel avanes kriiksuv uks ja lävele ilmus hiigelsuur Sergei Anatoljevitš Seliverstov, kes häiris minu ja Juri Ivanovitši vaikset olesklemist.

"Vaadake, mis mina leidsin!" lehvitas ta erutunult paberilehte. "Kohalik rahvas nimetab Lihavõttesaart Maailma Nabaks, saate aru , Na-baks! Kohalikus keeles kõlab see nii – *Ta-pi-to-o-te-he-ny-a.*"

"Liiga keeruline," köhatas rahulolematu Juri Ivanovitš, kellele ei meeldinud, et Seliverstov katkestas meie mõttekäigu.

"Liiga keeruline," heitis Seliverstov pilgu Juri Ivanovitšile, "*ta-pi-to-o-te-he-ny-a.*"

"Vene keeles on lühidalt – *pup* (naba – tõlk).

"Selgub, et Lihavõttesaare lähedal," ei jäänud Seliverstov vait, "avastas 1958 aastal ameerika allveelaev Nautilus väga kõrge veealuse "õige kujuga" mäe. Arvatavasti oli see püramiid."

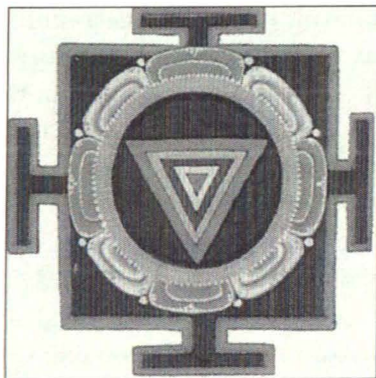
"Täiesti võimalik. Kõik meie mõõtmised ja arvestused viitavad mitte Lihavõttesaarele, vaid sellest umbes 150–200 kilomeetrit idasse. Võimalik, et see mägi ongi seal," nõustusin mina.

"Sergei Anatoljevitš, sa käitud sisse tungides ja meid katkestades nagu maailma naba. Kas me sinu arvates räägime naistest või? Me räägime kolmnurkadest, inimeste kurjusest kolmnurkade kaudu," sai Juri Ivanovitš kurjaks.

"Serjoža, istu ja osale meie vestluses," ütlesin mina. "Esitame meie hüpoteesi, et iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkivates kolmnurkades hävitatakse mööda meie planeeti levivaid kurje mõtteid – kohta küsimuse, mis see mõte on?"

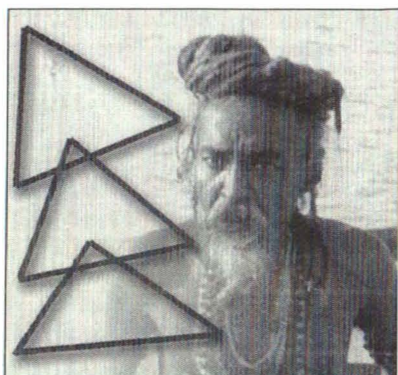
Mis on mõte

Mulle meenus kolmas 1998 aasta Himaalaja ekspeditsioon, mil meil õnnestus uurida tõelisi Himaalaja koopajoogisid. Küll nad olid eksootilised! Kuid kõige tähtsam oli, et joogid oskasid lugeda inimeste mõtteid ning eristasid väga täpselt häid kavatsusi alatust kallalekippumisest nende eksootilisusele.

Mandala

Meil õnnestus vestelda ühe joogiga, kes seletas mõtete lugemise mehhanismi. Nagu

Joogid näevad mõtteid kolmnurkadena

ma juba eelnevalt märkisin, näeb joogi mõtteid kolmnurkadena. Mõtete lugemise kunsti treenides mediteerib joogi mandalale (müstiline figuur), mis kujutab kolmnurka ja loob mõttes selle jooni mööda kolmnurkseid pööranguid. Pärast pingutavaid treeninguid saavutatakse kolmnurkseks pöörlemiseks vajalik kiirus ning joogi ees avaneb mõtete maailm. Mõtteid näeb ta kolmnurkadena. Valitud mõtte kolmnurkset pöörlemist alustades loeb joogi sellelt informatsiooni. Selline protsess toimub alateadlikult, väljaspoolt paistab see inimese mõtete välkkiire lugemisena – sa ei ole jõudnud veel küsimust esitada, aga saad juba vastuse.

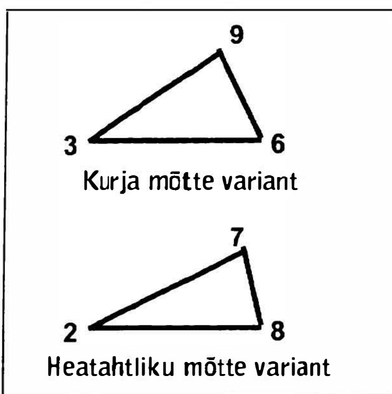
Kui arvestada, et kolmemõõtmelises maailmas on mõte kolmnurkne, siis võib teha loogilise järelduse – informatsiooni salvestamine selles kolmnurkses peenenergeetilises substantsis toimub kahe parameetri abil: kolmnurga nurkade ja kolmnurga külgede suhtelise pikkuse abil.

Ega lingvistid ilmaasjata räägi, et mõtted on duaalsed.

Võib hästi ette kujutada, kui palju on erinevaid kolmnurkade nurkade suurusi ja nende omavahelisi vastastikuseid suhteid, samuti kolmnurga külgede suhtelise pikkuse variatsioone. Seepärast peab selline salvestamise liik olema ülimalt informatsioonimahukas.

Arvatavasti tabab joogi ära "kolmnurksete mõtete" vähimadki nurkade ja külgede suhteliste pikkuste muutused. Tõenäoliselt tabab joogi nurkade ristsumma numbritele toetudes "kolmnurksete mõtete" printsipiaalse iseloomu – kas on heatahtlik mõte või kuri. Kui need on numbrid "9", "6" või "3",

siis tajutakse kurja, kui need on aga teised numbrid (1, 2, 4, 5, 7 ja 8), siis heatahtlikku mõtet.

Kurja mõtte variant

Heatahtliku mõtte variant

Välja võib arvestada kümme kurjade mõtete ja viiskümmend kuus heatahtlike mõtete kombinatsiooni. Kurjade mõtete hulka võib arvata kolmnurkade nurkade ristsummade karakteristikute järgnevaid kombinatsioone – 999, 996, 966, 963, 993, 666, 663, 633, 333. Heatahtlike mõtete kombinatsioonid on järgmised – 111, 112, 114, 115, 117, 118, 122, 124, 125, 127, 128, 144, 145, 147, 148, 155, 157, 158, 177, 178, 188, 222, 224, 225, 227, 228, 244, 245, 247, 248, 255, 257, 258, 277, 278, 288, 444, 445, 447, 448, 455, 457, 458, 477, 478, 488, 555, 557, 558, 577, 578, 588, 777, 778, 788, 888.

Kui ma selle kõik sõpradele välja ladusin, ütles Juri Ivanovitš paljutähenduslikult:

"Vaata aga vaata, kurje mõtteid on ainult kümme varianti, heatahtlikke aga viiskümmend kuus! Tähendab, et kurjad inimesed on heatahtlikest viis korda rumalamad, sest väikese mõttevariantide kogusega targaks ei saa.""Ka mina ei usu kurjadesse geeniustesse," lisas Seliverstov. "Kas Hitler oli siis tark või? Tal jäi Venemaale kallaletungimise koha pealt arukusest puudu. Selge see, et kümne mõttevariandi puhul oli raske ette näha külmade, vene hinge ja paljude muude faktorite mõju. Mitte eriti kõrge arukuse tulemusena viis ta saksa rahva tragöödiani. Aga Lenin, aga Stalin... eh..."

"Töötasin varem trassil, rahvas oli seal üldiselt rumal, mitte nii nagu meie keskuses – igaühel tuleb intelligentseid fraase nagu saekaatrist laudu," arutles Juri Ivanovitš. "Aga seda ma ei saa väita, et trassil oleksid kõik inimesed kurjad olnud. Küll

aga märkasin, et kui inimene mõistuse kaotab või vihastab, muutub ta veelgi rumalamaks. See tähendab, et kui mõtetesse ilmuvad ainult üheksad, kuued ja kolmed, muutub mõte kohe ühe- või kahemõõtmeliseks. Mehed hakkavad vihastades jorisema, nad ei suuda isegi rääkida."

"Ükskord vihastades tekkis mul isegi tahtmine külalistele laud peale lükata. Ajud lülitusid tol hetkel täiesti välja, oli vaid üksainus kurjus," toetas teda Seliverstov. "See on küll õige – mida rohkem vihastad, seda rumalamaks muutud. Kurjuseta saad kasutada kõiki 56 mõttevarianti, aga vihaga..."

"Ma ütlen sulle," jäi Juri Ivanovitš mõttesse, "need mõtted, kus valitseb number üheksa – kavalusega ei hiilga. Saatan – nagu öeldakse, on õel. Kui mõtetes valitsevad number üheksad, psüühika ei toimi, ilmneb hoopis kalduvus inimeste petmiseks. Petmiseks pole suurt arukust tarvis, see ei ole looming, siinkohal pead lihtsalt üks häbematu inimene olema."

Seda juttu kuulates mõtlesin, et sügavalt kurjad kolmnurksed mõtted peavad loomingulises väljenduses olema heatahtlikest mõtetest märkimisväärselt vähem mahukad – seda näitab igapäevapraktika, kinnitades ülaltoodud numbrilisi variatsioone. Tõenäoliselt eksisteerivad kurjade ja heatahtlike mõtete kombinatsioonid, mis väljenduvad näiteks numbrite 156, 376 või 129 kaudu ning viitavad meie ja teie elu saatvate mõtteprotsesside tohutule mitmekesisusele. Kindlasti on kuuemõõtmelise maailma inimesed meist kaks korda targemad, sest selles maailmas peab mõte olema kuusnurkne, üheksamõõtmelise maailma inimesed on aga kolm korda targemad... Võimalik, et see on tõsi, aga võib-olla ma ka eksin.

Mulle tundub, et ainult üks postulaat on ümberlükkamatult õige – kui soovite olla targemad, olge heatahtlikumad.

Mõtte fraktaalsus

Olen sunnitud käesolevas raamatus veel kord lugejale meenutama matemaatikas ja füüsikas hästi tuntud fraktaalsuse mõiste olemust. Ma ei esinda kumbagi neist tunnustatud erialadest, kuid neid esindavate teadlastega pikki diskussioone pidades olen initsiatiivikalt kogunud teadmisi ning seetõttu võin öelda, et fraktaalsus on mitmemastaabilisus.

Mis on mitmemastaabilisus? See on energeetilise (või materiaalse?) substantsi seisund, mille puhul absoluutarvudes mõõdetav mõõt (mm, cm, km jms) puudub; tegemist on ainult suhtelisusega. Teisiti öeldes – fraktaalse substantsi jaoks on ükskõik, kas olla aatomi mõõtu, väljenduda meetrites, Maa või Kõiksuse mõõtmetes.

Kas tõesti on niimoodi võimalik? Jah, on. See ei ole mitte ainult võimalik, vaid väga tähtis, sest fraktaalsus on makro- ja mikromaailma ühendav faktor, see ühendab omavahel Kõiksuse, Maa, inimese, molekulid, aatomid, neutronid ja palju muud. Fraktaalsus on omane peenenergiatele, füüsika tunneb väga mitmekesiseid peenenergiaid veel vähe. Ma arvan, et selles peenmaailmas on laineline eluvorm ehk teispoolne maailm. Sinna jõudes õpime fraktaalsust mõistma. Piisab ainult Jupiterile jõudmise mõttest, olemegi seal hetkega. Piisab vaid mõelda elektroni orbiidil viibimisest – olemegi seal. Arvatavasti on teispoolne maailm väga huvitav, inimese võimalused on seal piiramatud, sest selles suhtelises maailmas puuduvad piirid. Selles maailmas otsustavad kõik numbrid, suhted nende vahel omavad energeetilist kujundavat mõtet.

Selles uskumatult imelises maailmas, kus väljend "tasub ainult mõelda" on ülimalt aktuaalne, on frkataalsus toimiv, sest mõte ise on fraktaalne ja levib hetkega kõikjale. Tasub ainult mõelda. Inimene ehk vaim on teispoolses maailmas samuti fraktaalne ja seetõttu suudab ta mõtte järel hetkeliselt ümber paikneda. Mõtled, et oled Kuul – ja oledki seal.

Mõte on fraktaalne

Ma arvan, et Maal elaval inimesel on samuti fraktaalsed mõtted. Me võime ju mõelda, et viibime Kuul! Kuid kuna meie füüsiline keha ei ole fraktaalne ning vaim ei saa seda jätta, ei saa me ka ruumis mõtte järel ümber paikneda. Me tahaksime seda, kuid ei saa. Joogid, eriti need, kes suudavad siseneda *samadhi* seisundisse ja oma keha jätta, suudavad seda.

Sellest hoolimata levivad meie fraktaalsed mõtted hetkega mööda Maad ja teispoolset maailma laiali. Me lihtsalt ei tea seda ning loodame naiivselt, et mõtted on varjatud. Kuid mõned inimesed nagu näiteks kuulus selgeltnägija Edgar Cayce teavad seda, nad suudavad siseneda Akasha kroonikateks nimetatavasse "taevakompuutrisse", mis sisaldab kõikide elavate ja surnud inimeste kõiki mõtteid, kaasa arvatud käesolevat informatsiooni. Selle "taevakompuutri" kujuteldamatu mahukuse üle pole vaja imestada, see on Jumala poolt loodud, inimese mõttejõud ei ulatu tema mõttejõu ligilähedalegi, samas peab teadma, et meie mõtted ei kao, neid analüüsitakse ja säilitatakse. Tuleb arvestada, et teie isiklikku "faili" Akasha kroonikates on vaja koguda rohkem heatahtlikke mõtteid, kui kurje – sellest hakkab sõltuma teie kõikide elude saatus. Karta on vaja mitte ainult kurje tegusid, vaid ka kurje mõtteid.

Kallis lugeja, eelöeldule toetudes saab arvatavasti selgeks Maa vajadus pühkida inimkond halastamatult siit maamunalt oma telje nihutamise teel – Akasha kroonikates salvestunud inimeste kurjad mõtted ületavad lubatud kaalu, teatavasti ei ole kurjad mõtted loovad (meenutage – kurjade mõtete 10 varianti heatahtlike mõtete 56 variandi vastu), need võivad hävitada Jumala poolt heatahtlikkuse ja armastuse abil loodud üleüldise elu harmoonia.

Mulle tundub, et iidsete püramiidide ja monumentide ehitajad võtsid arvesse seda, et mõtted on fraktaalsed ning üritasid ajada kurje mõtteid ülalpool kirjeldatud moel kolmnurkadesse hävitamiseks, et vältida nende levimist mööda Maad ja teispoolset maailma.

Mismoodi toimub kurja mõtte kolmnurka "ajamine"? Minu arvates satub inimene ise ühte kolmnurka kohe, kui hakkab "tootma" kurja kolmnurkset mõtet ning selle fraktaalne levimine katkeb ja jääb kolmnurga piiride sisse. Kuri mõte ei jõua mööda Maad laiali levida ning teispoolse maailma Akasha kroonikad jäävad sellest puutumata. Täiesti ilmne, et "lõksu" jääb selline kuri mõte, mille matemaatiline karakteristika langeb kokku antud kolmnurga karakteristikaga, mis on moodustunud iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel.

Nendest mõtetest toibudes võpatasin ning vaatasin oma sõpru.

"Niikaua, kuni sa siin mõtlesid, šeff," ütles Juri Ivanovitš, "arutlesime Seliverstoviga kurjade mõtete liikide üle. Serjoga räägib, et sõjakad kurjad mõtted on kahjulikumad, mina vaidlesin, et kahjulikumad on kadedad mõtted."

Kurjade mõtete liigid

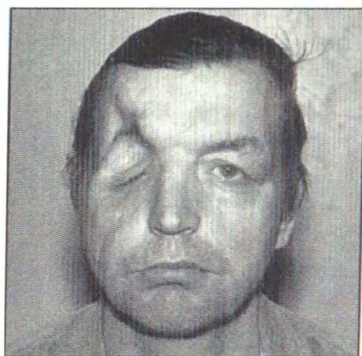
"Kuula," katkestas Seliverstov, "kadedad mõtted ei saa sõda valla päästa, sõjakad mõtted aga küll."

Seliverstov: "Kadedad mõtted ei saa sõda valla päästa, sõjakad mõtted aga küll."

"Mille pärast siis sõditakse?" vaatas Juri Ivanovitš Seliverstovile range pilguga otsa. "Kadeduse pärast. Tahetakse kuhjata rohkem võõrast pahna kokku. Trassil töötades tekkis ka autojuhtide vahel konflikte. Ma ei saa öelda, et autojuhid oleks olnud sõjakas rahvas; nad on vägagi rahuarmastavad – ei hakka ühe pudeli kaupa jooma. Kuid võõrast asja puutuda – kas võtad tagavarast salaja lonksu või omaette magnetofoni välja – ei hakata kohe nägusid üles lööma, aga võidakse midagi isegi lahti monteerida. Varastatakse ahnusest. Autojuhid ei armasta ahneid inimesi."

"Kui nüüd trassist rääkida," sekkusin jutuajamisse, "ma opereerisin ühte MAZi juhti, kes sai joomingu käigus kuvaldaga vastu pead. Kuidas ta üldse ellu jäi – arusaamatu! Otsaees oli

MAZi juht enne operatsiooni

MAZi juht pärast operatsiooni

rusikasuurune auk. Tegin plastilist operatsiooni viis tundi, sain hea tulemuse. Ma jälgisin teda kaks aastat – kõik oli hästi. Mõne aja pärast ilmus ta uue, kuid pikliku auguga samas kohas. “Millega nüüd vastu pead saite?” küsisin tema käest. “Võtmega,” vastas ta. Siunates hakkasin teda jälle opereerima.”

“Algul kuvaldaga, pärast võtmega vastu pead saada! Kuidas ta küll ellu jäi?” imestas Seliverstov.

“Arvatavasti võttis magnetofoni välja,” oletas Juri Ivanovitš.

“Mis sa nüüd! Vaatame veel kord tähelepanelikult üle kurjade mõtete kõik kümme varianti,” tegin ettepaneku. “Nagu mäletame – need on järgmised numbrikombinatsioonid: 999, 996, 966, 963, 993, 933, 666, 663, 633, 333. Esitame küsimuse – mida võiks iga numbrikombinatsioon inimese igapäevaelus tähendada? Meenutan ka Pythagorase interpretatsiooni – number 3 iseloomustab headuse ja kurjuse vahelist tasakaalu, number 6 materiaalse iseloomuga kurje mõtteid ning number 9 saatanlikke kurje mõtteid.”

Pärast pikka diskussiooni jõudsime mõningatele järeldustele ja püstitasime terve rea hüpoteetilisi oletusi. Esmajärjekorras hakkas silma asjaolu, et iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailses süsteemis tuli kümnest numbrikombinatsioonist esile ainult kolm matemaatilist analoogi – 999, 963 ja 666.

999	996	966	**963**	993	933	**666**	663	633	333

Iidete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkade puhul leiame ainult kolm ühist nurkade karakteristikute kombinatsiooni (nurkade summade tähendused) – 999, 963 ja 666

“Lähtudes hüpoteesist, et ülemaailmne püramiidide ja monumentide süsteem loodi kurjade mõtete hävitamise eesmärgil,” mõtlesin mina, “miks siis iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkadesse pääsevad lõksu ainult kolme liiki mõtted? Miks ei jää lõksu

kurjad mõtted, mille karakteristikud on 996, 966, 993, 933, 663, 633, 333?"

Me ei suutnud sellele küsimusele konkreetset ja selget vastust anda. Meil puudusid teadmised peenenergiate kohta. Me mõistsime suhteliste ja fraktaalsete mõtete maailma veel liiga halvasti. Seepärast oleks mistahes vastus meelevaldne, kuid ma soovin neid, kallis lugeja, teiega siiski jagada.

Huvitav on see, et kümnest mõttevariandist kolme puhul – 999, 963 ja 666 – oli ristsumma (ehk kolmnurkade nurkade summade summad) tulemuseks number 9, samal ajal ülejäänud variantide korral (välja arvatud ühel juhul) ei olnud tulemus number 9. Veenduge ise:

999	9+9+9=27; 2+7=	**9**
996	9+9+6=24; 2+4=	6
966	9+6+6=21; 2+1=	3
963	9+6+3=18; 1+8=	**9**
993	9+9+3=21; 2+1=	3
933	9+3+3=15; 1+5=	6
666	6+6+6=18; 1+8=	**9**
663	6+6+3=15; 1+5=	6
633	6+3+3=12; 1+2=	3
333	3+3+3=	**9**

Miks ei esine number 333 iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkades – ka selle tulemus on 9? Kallis lugeja, lubage ma lükkan sellele küsimusele vastamise edasi, see tuleb välja filosoofiliste arutelude käigus.

Praegu aga vaatame tabelit, milles analüüsitakse iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kõigi kolmeteistkümne kolmnurga nurkade ristsummasid.

Kolmnurkade nurkade ristsummade võrdlev analüüs			
Kolmnurgad	Kolmnurkade nurkade karakteristikud	Kolmnurkade nurkade ristsummad	
		Tasapinnaline	Kardaan
I paar	666 666	9 9	9 9
II paar	963 963	9 9	9 9
III paar	999 999	9 9	9 9
IV paar	963 963	9 9	9 9
V paar	666 666	9 9	9 9
VI paar	963 963	9 9	9 9
paariliseta kolmnurk	666	9	9

Omavahel öeldes oleks selle tabeli võinud tegemata jätta. Seda on igav vaadata – igal pool number 9!

Kuid teaduslikust vaatevinklist vaadatuna tuleb siin esile ülimalt range seaduspärasus – absoluutselt kõigi maapealsete iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkade nurkade tähenduste (kraadides) summeerimisel on tulemuseks number 9.

Miks kõik iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurgad on seotud numbriga 9?

Eelnevate arutelude põhjal võiksime arvata, et number 9 on saatanlik number. Kas tõesti kõik kolmnurgad viitavad saatanlikule arvule? Jätame hetkeks kõrvale oletuse, et number 9 on halb ja saatanlik number ning tuletame meelde, milline oli Pythagorase matemaatiline filosoofia. Seda filosoofiat kirjeldab hästi Vladimir Babanini suurepärane raamat "*Tainõ velikih piramid*" ("Suurte püramiidide saladused" – tõlk) (kirjastus "*Lan*", Sankt Peterburg, 1998, lk 303-357).

Pythagoras järgi sümboliseerib number 9 jumaliku loometsükli lõppu ning... tagasipöördumist algusesse. Vladimir

Babanin kirjeldab sedasama sõnadega "lõpp – iga tegu saab pärjatud".

Sõna "algus" all mõtleb Pythagoras monaadi (ehk esmast mateeriat ehk praanat ehk jumalikku DNAd), millest erinevate allikate andmeil loodi mõtte ja armastuse abil erinevaid eluvorme. Meil on raske mõisteid "armastus" ja "mõte" loova jõuna teadvustada, sest oleme materiaalses ja maises kinni, kuid me võime mõista, et sõna "monaad" peidab endas midagi väga puhast ja elujaatavat. Seega võime järeldada, et number 9 koosneb kahest komponendist: saatanliku energia komponent ja algmonaadi juurde tagasipöördumise komponent.

9 on veider number! See ei ole mitte ainult ülaltoodud numbrijadades kõige sagedamini esinev number, see on mõnes mõttes duaalne. Kuid numbri 9 duaalsuses on minu arvates peidus sügav ja väga tähtis mõte. Mulle tundub, et mõte seisneb selles, et Looja on väga kavalalt ja geniaalselt ette näinud kurjuse kolmeastmelist kasvuprotsessi alates numbrist 3, läbi numbri 6 kuni numbrini 9; viimane saatanlik instants, mis peegeldub numbris 9, kaldub esialgse alguse (monaadi) juurde tagasi pöördudes enesehävitamisele, et järgneks uus algus.

Lihtsas vene keeles meenutab see inimest, kes jookseb oma saatanlikus vihas peaga vastu seina. Igaüks meist on kohtunud inimestega, kes viha- või kättemaksuhimust haaratuna on oma rumala viha tõttu hukkunud. Vene külades räägitakse selliste inimeste kohta nii:

"Küll see Vanka oli loll! Juua täis peaga puhib nagu auruvedur ja plikad panevad nagu kitsed tema eest jooksu. Nii ta tigedusest oma pea puruks saigi – üks noormees virutas neiut Vanka eest kaitstes talle pudeliga pähe. Nii ta oma rumalusest surma saigi."

Niisiis selgub, et rumalusel on globaalne iseloom. Tõenäoliselt on saatan salalik ja tark, aga vihahoos, loopides "üheksaid" vasakule ja paremale, ei pane ta isegi tähele, et tema ainsad üheksad lähevad kvaliteedilt äkki üle täiesti uuele tasandile,

pärast seda muutub saatan olematuks, lahustub algmateerias ja kaob igaveseks. Saatanlik üheksa on saatana enda hukutajaks. Looja on sellega arvestanud ning kasutanud "saatanliku rumaluse" fenomeni iidsete püramiidide ja monumentide ehitamisel. Mulle tundub, et selle vastu saab ainult deemonlik kurjus.

9 on veider number! See meenutab inimest, kes oma saatanlikus vihahoos tormab peaga vastu seina

Iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kõikide kolmnurkade nurkade karakteristikute ristsummaks on alati 9. Tundub, et see on justkui kõige kurjem arv! Kuid see on eriline number – selle abil saab hävitada kurja energiat.

Niisiis hakkasime juba iidsete püramiidide ja monumentide poolt kurjade mõtete hävitamise konkreetsest mehhanismist üht-teist aru saama. See on väga huvitav. Kuid me räägime sellest veidi hiljem. Kallis lugeja, varustatuna loogika ja elukogemusega, tahaksin praegu jätkata arutelu kurjadest mõtetest. Loomulikult näeme me arutelude käigus välja nagu väikesed lapsed, sest meie mõistus ja tehnoloogiline tase ei ole püramiidide ehitamise ülimalt kõrge tasemega kuidagi võrreldav. Sellegipoolest proovime.

Tahaksin alustada eelnevalt püstitatud küsimusele hüpoteetilise vastuse andmisest: miks ei hävine iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kolmnurkades kurjad mõtted, mille karakteristikud on 333? Selle numbrikombinatsiooni ristsumma tulemus on samuti 9 (3+3+3=9), mille kaudu võiks hävitada sedalaadi mõtteid!

Tõenäoliselt võib kolmnurkset mõtet 333 pidada hinges valitseva kurjuse ja heatahtlikkuse tasakaaluks, sest Pythagoras väidab, et number 3 tähendab harmooniat ja tasakaalu. Selliseid mõtteid ei ole vaja hävitada, sest sellega hävineks ka mõtte heatahtlik koostisosa. See ei ole otstarbekas – selliste mõtetega inimestel on võimalus muutuda heatahtlikumaks ehk muuta oma mõtlemisprotsessi heatahtlikumaks.

Ma arvan, et 333 tüüpi mõtetega inimesi on Maa peal väga palju; isegi väga heatahtlikel inimestel tekib aeg-ajalt selliseid mõtteid, mis väljenduvad tahtmises ülekohtu eest kätte maksta, kurjuse abil õiglust taotleda või muus sellesarnases. Kahjuks suudavad inimesed harva järgida jumalikku printsiipi "ära maksa kätte" või "küll Jumal karistab".

Kaasaegses ühiskonnas on isegi levinud 333 mõtete kultus ja propageerimine. Selle tüüpiliseks näiteks on minu arvates ameerika trillerid, milles anaboolikute abil muskleid kasvatanud peategelane tapab kümneid inimesi ja verine draama lõpeb võiduga, mis kinnitab headuse võitu kurjuse üle ning suurendab printsiipi "maksa kurjategijale kätte". Vaatamata Hollywoodi šedöövrite stampidele ja rumalusele, meeldivad need inimestele ning toovad loojatele suurt materiaalset kasu. Miks? Aga sellepärast, et inimeste mentaliteedis valitsevad 333 mõtted, kus kurjus ja heatahtlikkus käivad käsikäes ning kurjuseta oleks justkui igav elada.

Sellest hoolimata hakkavad inimesed ameerika trilleritest ära pöörduma. Näiteks Prantsusmaa keelas selliste odavate filmitööstuse toodete näitamise seletusega, et need kasvatavad inimestes julmust. Paljud ameeriklased räägivad:

"Ma vihkan televisiooni. Igal pool on plahvatused ja tapmised. Inimese elu tundub väga odav."

Kuid kommerts on kommerts. Suurema enamuse inimeste "kolmelisel" psühholoogial põhinev trillerite laenutamise äri õitseb, kinnitades headuse kaitsekilbi all toimuva verise julmuse õigustatust. Need rumalad inimesed, keda trillerid paeluvad,

võtavad eeskuju tegelastest ja elavad neile kaasa, varjates sellega oma kadedust arukate ja heatahtlike vastu, keda nad oma mõtetes tõenäoliselt tapavad, kui kujutavad ette neid kurjade tegelastena. Ega me asjata näe trillerite kangelastena kõige sagedamini arenenud lihasmassiga ja vaimselt alaarenenud nägudega näitlejaid. Need näitlejad on lähemal inimestele, kellele Jumal ei ole arukust kinkinud. Rumalad inimesed ei taipa, et heatahtlik ja rumalavõitu inimene on isegi sümpaatne, meenutades suurt arutut last ja kutsudes inimestes esile üleolevalt pühalikke tundeid. Trillerid suunavad neid Jumala poolt eraldatud inimesi agressiooni, julma enesetõestamise teele. Aga selline on kolme "kolme" (333 mõtete) seadus – kuhu pöörad, sinna ka lähed.

Kui tasakaalus "kolmeliste" inimeste tasakaal hakkab kalduma kurjuse poole, ilmuvad varem või hiljem 333 mõtetesse numbrid 6 ja 9 ning inimene nakatub kurjusesse. Selliste kurjusega nakatanud inimeste eest tuleb eemale hoida.

Kui mõtete kolmede hulka on ilmunud number 6 (see tähendab 336), võib Pythagorast interpreteerides väita, et inimene kaldub kadeduse ja materiaalsuse poole. Kui see inimene on lisaks kõigele veel rumal, siis temale on iseloomulik järgmine mõttekäik:

"Miks sa võtsid minu pliiatsi? See on minu pliiats, mitte sinu. Saad aru – minu! Anna see kohe tagasi!"

Selline inimene ei ole veel agressiivne ega põe haiguslikku kadedust, ta on lihtsalt putukas ning teda solvab ja ajab kurjaks lugupidamatus isikliku vara vastu. Kas temas areneb välja võimas ja hävitav kadedus või mitte – see on teadmata.

Mulle tundub, et kõige sagedamini järgneb mõtetes pärast number 6 ilmumist number 9. Number 9 korral ilmneb sügav soov teha kellelegi kurja. See soov närib seestpoolt ja väljendub inimese rõõmus teise ebaedu või häda korral. Jumal kaob hingest täielikult.

Tahaksin veel kord rõhutada, et Jumal kaob 963 tüüpi mõtetega inimeste hingest täielikult. Just selliseid mõtteid hävita-

vad püramiidid ja selle põhjus on asjaolu, et need on Jumalast täiesti eraldatud. Negatiivsed 963 mõtted on Maa peal enim levinud mõttetüüp, sest ühe neljandiku maakera iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kolmeteistkümne kolmnurga hulgas on kuus kolmnurka, mille nurkade karakteristika on 963; kombinatsioon 666 esineb viiel korral, kombinatsioon 999 aga kahel korral.

Milles väljenduvad 963 tüüpi mõtted? Kui selline mõttetüüp on omane naistele, siis Venemaal öeldakse selle kohta – igavene madu. Sellised naised on sageli ingli näokesega ja süütu välimusega, nende silmad pilluvad tuld ja nad kõnelevad lahke ning mõnusa häälega. Mehed tavaliselt eputavad nende ees, puhuvad rinnakorvi õhku täis ja tunnevad alateadlikult arusaamatult tähtsat tunnet. Mehed saavad aru, et tähtsuse tunne on seotud nende endi sees oleva jumaliku elemendiga, mis pöörab tähelepanu jumalavallatule naisele, kellelt tuleb sõnum: "Vaata, kui hea sa oled!" Selline tähtsuse tunne on nii haarav, et mees ajab sellise daami ees suled puhevile, kuigi teised inimesed hoiatavad:

"Kas sa, Vaska, oled peast segi läinud? Ava silmad. Maška on ju igavene madu, ma-du. Tema kohal ei ole risti. Tuleb aeg ja ta salvab sind nii, et sa enam ei toibugi."

Mingil hetkel see Vaska märkab, et tema väljavalitu on väiklane ja ei suuda isegi oma lähedasele hingest kunagi midagi kinkida. Varsti väsib Vaska lõpututest soovitustest kanda oma sõbra peale keelt ning asuda tema asemel kõrgemale ametipostile. Sellisel hetkel Vaska alistub igapäevasele näägutamisele, et kõik inimesed on halvad ning peab võitlema nende enda meetoditega, pärast seda järgneb tegu, ta joob ennast täis ja hakkab purjus peaga väljavalitu peale karjuma, kuigi alles hiljuti ajas tema ees sulgi puhevile:

"Mida sa, igavene madu, mulle soovitasid? Ma ei suuda Kolkale enam silma vaadata! Südametunnistus on must."

Tänu hingelisele tasakaalutusele hakkab Vaska jooma ning ükskord joobnult koju jõudes näeb oma väljavalitu klaasistu-

nud silmi. Vaska püüab nendest silmadest peegeldunud hirmuäratavast tundest vabaneda, alateadlikult mõistes, et neis ei ole olnud midagi jumalikku ning raputab mõmisedes pead. Kuna Vaska ei ole oma tundeid suuteline analüüsima ning ta ei mõista, et nendest võõrastest klaasistunud silmadest paistab saatanlik element ning tema jumalik alge püüab saatanale vastu seista. Vaska tõstab vaid rusika ja karjatab raevust:

"Maha löön!"

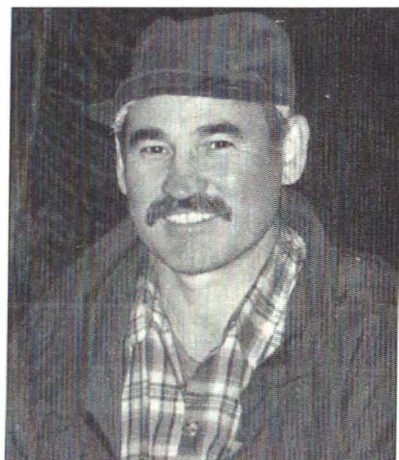
Ent klaasistunud silmad peatavad ta ning Vaska läheb pahameelest urisedes ja käsi rusikasse surudes magama.

"Kas olen raevunud või?" mõtleb ta uinudes endast.

963 mõtetega inimeste peamiseks iseloomujooneks on minu arvates südametunnistuse puudumine. Mis on südametunnistus? Arvan, et südametunnistus on inimese hinge heatahtlikkuse mõõt. Me kõik tunneme hästi seda rinnus pigistavat tunnet, mis tekib sunnitud valiku ees – kas teha see näotu tegu teoks või mitte? Just see tunne peatab meid. See ei sõltu meie teadvusest, see ei ilmu hinge niisama, see saadetakse meile ülevaltpoolt. Südametunnistust võib nimetada jumalikuks hoiatuseks. See on otsene jumalik mõju inimesele.

Puhta südametunnistusega inimene on tõeliselt õnnelik. Tal on avatud pilk, ta on endas kindel, vastutulelik ning rõõmsameelne, kuigi mitte tingimata rikas. Mis on rikkus? Öeldakse, et kümmet pintsakut selga ei pane ning kümmet elu korraga elada ei saa. Puhta südametunnistusega inimesel on suur rikkus – hingerahu ja Jumala lähedus.

Musta südametunnistusega inimest närib rinnus pidevalt pigistav tunne. Kurjakuulutava hetke meenutamisel, kui ta on teinud midagi oma südametunnistuse vastu, see tugevneb ning vaigistub veidi vaid aja jooksul. Sellest piinavast tundest vabanemiseks püüab inimene ennast õigustada ulmeliselt alatute mõtete abil selle suhtes, kelle puhul ta südametunnistuse kaotas, ent transis oleku või haiguse ajal tuleb see piinav tunne ta-

Vener Gafarov

gasi ja justkui rusikaga pähe tagudes korrutab: "Sa oled omadega läbi, kaotasid oma südametunnistuse!"

"M-m...," ohkab see inimene piineldes.

"Mis sul valutab?" küsib haige voodi kõrval olev inimene naiivselt südametunnistuse piinades vaevlejalt.

"Paremas küljes torgib," valetab musta südametunnistusega inimene.

Musta südametunnistust võib nimetada jumalikuks karistuseks. Inimene saab teispoolses maailmas oma pattude eest karistatud, me saame selle kohta täpsemalt teada siis, kui sinna jõuame. Musta südametunnistusega inimene saab karistatud juba siin, Maa peal – ning kohe.

Minu sõber Vener Gabdrahimovitš Gafarov, esimese Himaalaja ekspeditsiooni liige, näitas mulle ükskord kohalikus lehes ühte imelikku artiklit, mille oli kirjutanud keegi külaõpetaja. Artiklis kirjeldati surmaeelses seisundis V. I. Leninit. Kui artiklit uskuda, vaatas halvatud Lenin täiskuu ajal õudusega taevasse ning karjus korrutades: "A-la-la..., a-la-la..., a-la-la...". Ta justkui nägi taevas midagi. Autor oletas, et ta nägi transi seisundis olles teispoolses maailmas ettekirjutatud karistust ning palus halastust, kuid halvatud suuga ei suutnud ta vene keeles öelda "Jumal", selle asemel kõlas lihtsamini väljaöeldav Jumalat tähistav juudi sõna – *Alla* (või Allah?). Aga tema piinad algasid juba Maa peal. Teda piinas südametunnistus. Ent mis juhtub seal – teispoolses maailmas?

Millegipärast arvan, et teispoolse maailma karistust iseloomustavad tunded, mis sarnanevad nende tunnetega, mis tekivad inimese piinlemisel musta südametunnistuse käes. Näh-

tavasti on sealpool see hirmuäratav tunne palju tugevam. See kriibib ja pigistab hinge nii tugevalt, et inimene on sellest vabanemiseks kõigeks valmis. Seepärast on selles ilmas parem elada südametunnistuse järgi.

Kui mind koos leiutistega mitmete miljonite dollarite eest üritati Ameerikasse osta, ma ei läinud sinna, ma ei sõitnud Ufaast Moskvasse karjääri tegema ja nii edasi. Miks? Mind oleks südametunnistus piinama hakanud. Kõige raskematel aegadel järgnesid kõik minu sõbrad (Amir Salihhov, Rišat Bulatov, Sagit Muslimov,Rafik Nigmatullin, Venera Galimova, Natan Selskii, Jura Vassiljev, Valja Jakovleva, Ljalja Musina, Klara Zahvatkina ja teised) mulle ainult tänu oma südametunnistusele. Kuidas oleksin ma saanud elada ilma nendeta – puhta südametunnistusega inimesteta? Ma ei oleks saanud.

Mulle meenub mitme aasta tagune videolõik, milles näidati, kuidas tänaval müüdi purkides südametunnistust: kolmeliitrine purk – viis rubla, kaheliitrine – kolm rubla, liitrine – üks rubla. Kui uskuda süžeed, siis inimesed ostsid südametunnistust. Tähendab, see piinab.

Nagu me juba rääkisime, iseloomustab 963 mõtetega inimesi südametunnistuse puudumine, see neid ei piina. Nad rõõmustavad võõrast muret nähes. Nad on Jumalast eraldatud ning neile ei jagu jumalikku mõju. Need inimesed kutsuvad vaimse elu kõikides sfäärides esile tasakaalutust ning võimaldavad madala ja hävitava elemendi tungimist Jumala poolt loodud imelisse ja mitmekesisesse maailma. Ainult pühad püramiidid suudavad hävitada selliseid põrmustavaid mõtteid. Kuid 963 mõtetega inimesed elavad meie hulgas, mis kõige hullem – nad mõtlevad. Kuid aja möödudes lähevad nemadki koos armutu nuhtlusega teispoolsesse maailma.

Püramiidid hävitavad veel teist liiki – 666 mõtteid. Pythagorase filosoofiale ja meie toodud loogikale tuginedes võib väita, et 666 mõtetega inimesed on äärmiselt materiaalsed. Nende

materiaalne mõtlemine on kõikehõlmav, see ei jäta vaimsusele ruumi.

666 mõtetega inimesi iseloomustab ahnus. Kusjuures mitte ökonoomsus, kokkuhoidlikkus ega säästlikkus, vaid haiglaslik kõikehõlmav ahnus, selle kohta öeldakse, et inimene võib rikkuse pärast oma lihase emagi maha müüa.

666 inimeste ahnus viib inimese sageli enesesüüdistamise või enesepiitsutamiseni. Inimene loobub kirgliku soovi nimel kõigest – jääb ainult kogumine, kogumine ja kogumine. Sellised inimesed lõikavad vorstist peeneimad viilud, ostavad kõige odavamat viina, ei kutsu iialgi külalisi ja nii edasi, seevastu külas süüakse ja juuakse oksendamiseni. Nende peas liigub pidevalt neid juhtiv mõte – koguda mustadeks päevadeks. Selle sõnaühendi – mustadeks päevadeks – nimel ohverdavad nad kõik: sõpruse, armastuse, hea meeleolu, meelelahutused ja palju muud. Kuigi kogu elu oodatud mustade päevade saabumisel ei suuda 666 mõtetega inimesed oma elusse süüvida.

Tundsin ühte meditsiini instituudi lektorit, kes polnud kunagi abielus olnud ja viimased kümme kuni viisteist aastat käis nii talvel kui suvel ühe ja sama tumesinise vihmamantliga ning meenutas paadialust. Mõne aja pärast jäi ta kopsuvähki ning kutsus surivoodil olles hüvastijätuks enda juurde tuttava naisterahva. Naine küsis, kuidas jääb tema hooldamise ning matustega. Ta kirjutas naisele kolmesaja rublase tšeki, kuid äkki enne lahkumist hõikas:

"Maria Ivanovna, oota! Tule tagasi! Anna mu tšekk siia!"

Kui naine oli tšeki tagastanud, rebis ta selle puruks ning ütles:

"Ei, ei saa."

"Aga see on ju teile endale vajalik, saate ju aru, et varsti..."

"Ma saan kõigest aru, kuid ei saa."

Varsti suri see inimene ära, ta maeti maha meditsiinitudengite poolt kokku kogutud rahaga, tema hauale löödi vai, millele

oli märgitud surnukuuri laiba number. Tema hoiuraamatule jäi tervelt nelikümmend üheksa tuhat nõukogude rubla.

Samal nõukogude perioodil otsustasin osta (õigemini – hankida) oma naisele moodsa soome mantli. Mul vedas, sest ravisin naise silmi, kes pidas tol ajal ülitähtsat ametit – ta oli kaubamaja juhataja. Ta lubas mitte ühe, vaid kaks viiesaja rublast mantlit. Teise mantli pakkusin tuttavale Andreile, kes oli kuulus oma rikkuse poolest (kuuldavasti oli tal hoiukassas sada tuhat rubla) ning kurameeris ühe lahutatud naisega, kelle materiaalne olukord oli ülimalt piiratud.

Pärast minu ettepanekut hakkas Andrei minu juttu ignoreerima ning ütles, et ta ei ole veel otsustanud, kas siduda oma elu naisega või mitte.

"Sa ju käid pidevalt tema juures, sööte koos kana ja muudki. Kas sa talle kingitusi teed?" küsisin mina.

"Noh... veel mitte..."

"Tee siis! Kingi talle mantel. Vaata, millises läbikulunud kaltsus sinu naine käib. Teed talle rõõmu! Anna viissada rubla ja tee talle kingitus."

"Saad aru, ma ei ole veel otsust teinud..."

"Misasja?"

"Kui ma talle mantli kingin, äkki läheb ta kellelegi teisele..."

"No ja siis?"

"Saad aru, garantiid on vaja, et ta ei läheks kellelegi teisele...." sattus Andrei segadusse.

"Mis garantiid sul vaja on?" sain vihaseks. "Kas annad viissada rubla või mitte?"

"Ma ei saa," pigistas Andrei vastuseks.

"Saad sa aru, ta juba teab, et sa pead talle mantli kinkima? Ta on selle kaubamaja juhataja tuttav ja minu naise mantlist tegi juttu just nimelt sinu naine. Lühidalt – anna viissada rubla ja ära mängi mäkra!" asusin rünnakule.

"Ei!"

"Kas sulle ei tundu, et sinu palga juures on see viissada rubla tühine summa, et selle pärast kaotad armastatud naise, kellega kohtud juba mitmeid aastaid?"

"Ma saan aru, ent armastust ei saa rahas mõõta," ütles Andrei uhkelt pead kuklasse lüües. "Kui ta armastab mind ainult raha pärast, siis..."

"Kas sa teda rahaliselt toetad?"

"Ei..."

"Tema saja nelja rublase palga juures käid sa pidevalt tema juures söömas... Ta üritab oma viimaseid kopikaid veeretades sinu heaks... Sa pead viissada rubla andma!"

"M... m..."

"Kas annad viissada rubla või mitte?"

"Vaat mis ma sulle öelda tahan," vaatas Andrei mulle otsa, "kui tema oleks olnud minu naine, oleks sinu naine temaga võrreldes käinud alasti. Saad aru – alasti!"

"Mida?"

"Alasti."

Tollel hetkel tema silmad hägustusid ja hakkasid pöörita-ma. Mulle tundus, et Andrei kujutas endale ette paljude aastate jooksul kogutud rikkust. Tõenäoline, et tema hägustunud silmade eest jooksis läbi isiklik raha – spetsiifiliselt lõhnavad rahatähed. Seda oli palju, väga palju – sada tuhat. Kui sajast tuhandest lahutada viissada rubla, jääb järgi kõigest üheksakümmend viis tuhat viissada rubla! Järgi jääb kõigest üheksakümmend viis tuhat viissada rubla! Seda ei või lubada, ei või! Nii palju aastaid ju kogutud, ennast mitut moodi piiratud: trollibussis sõidetud viie kopika eest, pükse ostetud kord kümne aasta jooksul, talvemantel (kooliajast) hiljaaegu värskendatud, siiamaani kannan, ostan vaid kõige odavamat vorsti, sõpradest olen eemale hoidnud, nad on palunud viinapudelit... ja äkki... lao kohe viissada rubla lagedale. Ei, ei saa! Raha – see on minu jõud, minu tugi, minu võim! Vaata, kui palju seda on! Varsti on veel rohkem! Ma armastan seda!

Andrei raputas justkui nägemusest vabanedes pead ja lausus:
"Olen erinevalt sinust, Ernst – kokkuhoidlik inimene."
"Milleks sa kogud?"
"Kuidas milleks?"
"No mille jaoks, milleks?"
"Noh... mustadeks päevadeks."
"Mis need mustad päevad on?" jätkasin tema praadimist.
"Kuidas mis?"
"No mis, mis? On ju selline vanasõna: "Ärgu olgu sul sada rubla, olgu sul sada sõpra." Kui juhtub õnnetus, siis raha ei aita, aga sõbrad küll."
"Mustadeks päeavadeks ütled," jäi Andrei jälle mõttesse ja transiseisundisse. Ootasin, millal tema silmadesse ilmub hädaohu ja hirmu tunne, kuid need peegeldasid magusat kirglikkust, mis on iseloomulik pidevalt haiget hammast katsuvale inimesele, kes saab sellest tegevusest magusalt vastuolulise rahulduse.

Loomulikult sai ta aru, et raha ei saa alati päästa, kuid ta armastas seda, ta tahtis näha selle võimu. Ta suhtus rahasse kui võimsasse, ilusasse ja kõikevõimaldavasse elusolendisse ning seda kummardades andis talle kogu oma kirgliku armastuse, selle ees tundus naise armastamine vaid tühine vile. Ta mitte ainult ei soovinud mustade päevade saabumist, ta janunes nende järgi, et näha oma armastust, Jumalat, kõikvõimast raha.
"Mis need mustad päevad siis on?" katkestasin ta mõtted.
"Mustad päevad – need on m..., m..., m..." vehkis Andrei kinnitavalt rusikaga.
Selle kurikuulsa mantli tõttu oli Andrei sunnitud selle naisega lahku minema. Vastuoluliste tunnete tõttu olin sunnitud koguma veel viissada rubla tema mantli tarvis, kuid madala palga tõttu ma seda ei suutnud.
"Saad aru," rääkis ta nuttes, "kõikide nende aastate jooksul on Andrei mulle kinkinud kolmekümne nelja kopikalise šoko-

laaditahvli ja pudeli limonaadi. Mina aga armastasin teda, joot-sin ja söötsin, laud oli alati kaetud – kartul, kapsas, tomatid ja kana. Ta vist ei armastanud mind!"

"Ta ei armastanud sind."

"Keda siis?"

"Raha."

Andrei elas lahkuminekut oma armastatud naisest samuti raskelt üle. Ta muutus halliks kaltsakaks ja minu juures käies kurtis nuttes:

"Esimest korda elus ma armastasin! Esimest korda! Ja tema! Tema ei armastanud mind, vaid minu raha."

Andrei jutustas, et aeg-ajalt tahtis ta ennast isegi tappa ning ei välistanud, et selle ka kord teoks teeb.

"Anna viissada rubla, ma ostan talle mantli ja võib-olla õnnestub kõik veel korda ajada," palusin teda.

Andrei vaatas mulle nukralt otsa ja raputas eitavalt pead.

666 ja 963 mõtetega inimesed on Jumalast eraldatud. Nende hingest lahkub Jumal täielikult. Aga selle põhjuseks on tõeline armastus teise Jumala vastu – raha vastu. Ahne inimene võib käia kirikus, Jumalast rääkida ja teistele kombekusi õpetades piibli tsitaate puistata, kuid tõelist Jumalat, Loojat ta ei armasta, sest ahne inimese hinge potentsiaali on enda alla haaranud inimkonna kunstliku loomingu vili, mis annab talle võimu ja rikkuse – raha. Iidoli – olgugi paberist – armastamine on patt, hirmus patt, sest see kinnistab elu madalaid ja räpaseid printsiipe, see vahetab välja kõik evolutsiooni käigus tekkinud kõrged jumalikud printsiibid. Ahne inimene on oma armastuses kirglik, kuid ta armastab seda, mida jumalikult loodu armastama ei peaks.

Himaalaja joogid räägivad, et ahnus on hinge haigus. Seda uskudes peab tunnistama, et suurem osa maakera asukatest põeb seda hingehaigust. Kui ma silmakirurgina mööda maailma rändama hakkasin, vaatlesin erinevate riikide ja kontinentide arste lapseliku naiivsusega uskudes, et arsti kõrgeim

eesmärk on haige abistamine kaastunde ja armastuse alusel. Kuid kord-korralt pettudes mõistsin, et patsient on eelkõige raha saamise vahend. Ma ei ole selle vastu, et operatsioonid ja meedikute töö peab saama tasustatud, kuid selle vastu, et arstid on oma finantshuvide kaitsmise tõttu uute ravimeetodite vastu, varjutades oma kirurgilist võhiklikkust. Näiteks on kasulikum kasutada silmatilku (haige hakkab sinu juures pidevalt käima ja raha maksma), mis peaaegu üldse ei aita, kui teostada lõikus ja inimene seeläbi tervendada. Haigus on rahamaailma jaoks kasulikum! Ja kui haigeks jääb sinu ema... või sina ise...?

Kui Venemaal on levinud anekdoodid naiivsetest tšuktšidest, siis Euroopas šveitslaste ahnusest. Ei oska täpselt öelda, kas šveitslased on nii ahned (olen Šveitsis käinud ainult ühe korra), ent minu tähelepanekute kohaselt on ahnusega läbi imbunud kogu maakera ja minu arvates ei tule isegi iidsed püramiidid ahnuse 666 mõtete pealevooluga toime ning need imbuvad meie esialgset kodumaad mustates teispoolsesse maailma ja salvestuvad Akasha kroonikates ehk taevakompuutris.

Järgmine mõtete tüüp, mida püramiidid hävitavad, on 999. Ka need inimesed on kirglikud armastajad, isegi väga kirglikud... ent nad ei armasta ei Jumalat, ema, isa, last – nad armastavad kirglikult iseennast. 999 mõtetega inimeste jaoks on olemas vaid üksainus Jumal – tema ise; Jumal ja looja kahvatuvad tema ees. Teisiti öeldes on see inimeste liik, keda nimetatakse egoistideks.

Miks need inimesed iseennast nii tugevalt armastavad? See on ju rumal –iseendasse armunud olla! Sellele küsimusele leiame vastuse, kui analüüsime arvu 999, milles nagu ülalpool juba märgitud, sisaldub saatanlik alge. Saatanlik alge on jumaliku alge jaoks võõras, see on väljaspool. Just nimelt võõras! Saatanlik alge konkureerib loova ja heatahtliku jumaliku algega paljudes valdkondades ning on oma loomult hävitav ja kuri. See on elu mustem pool. See on pimedus. Seepärast muutuvad

999 mõtetega inimesed meie, Jumala loodute jaoks võõraks ja teistsugusteks. Me ei armasta neid.

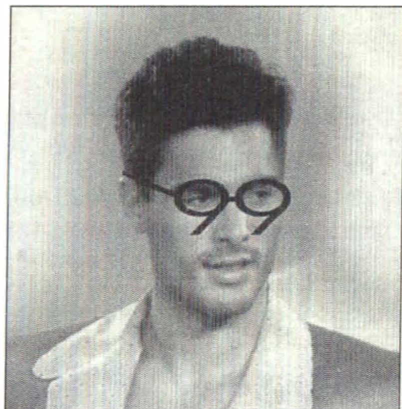
999 mõtetega inimeste jaoks oleme meie, Jumala poolt loodud samuti nii vaimselt kui psühholoogiliselt võõrad ja teistsugused. Seepärast nad ignoreerivad ja ei armasta meid, eriti vihkavad nad meie poolt kummardatud Jumalat ja loojat. Tõenäoliselt 999 mõtetega inimene siiski teab, et ta on loodud Jumala, mitte Lutsiferi poolt, kuid tema teadvusse tunginud võõras saatanlik mõtteenergia teeb teda Jumalast eraldades oma musta tööd. Selline inimene tahaks tõenäoliselt kummardada Saatanat, ent alateadlik sosin meenutab tema tõelist kuuluvust jumaliku loomingu hulka, kuigi ta on normaalsest voolust välja tõugatud. See inimene piinleb ja tõmbleb vastuoluliste tunnete käes ja lõpuks leiab väljapääsu selles, et tunnistab enese olevat siiski unikaalne looduse looming, mis koosneb kahest põhilisest algest – nii saatanlikust kui ka jumalikust. Sellisest mõttest leiab ta oma kannatustes leevenduse, ta tõstab pea uhkelt püsti ning põlglikult ümbritsevaid inimesi vaadates korrutab endamisi: “Mina olen unikaalne, mina olen unikaalne, mina olen unikaalne...” Sõnale “unikaalne” järgneb kiiresti rumal ja ebaloogiline sõnaühend “Mina olen Jumal!”. See rumal sõnaühend tundub talle avastusena, mille poole ta oma tagasihoidlikkuses ammu püüelnud oli. Hing muutub kergemaks, tekib tahtmine midagi saavutada ja allutada endale arutuid ning teise sordi inimesi, kelle saatusi juhtida. Igasugune vastuvaidlemine hakkab tunduma ebaõiglasena, iga enda mõte aga geniaalsena ning inimene hakkab iseendasse järk-järgult armuma. Normaalne inimeste armastamine asendub enesearmastusega. Kuhu siis jääb armastus teiste inimeste vastu? Jumala vastu? Kas need siis on armastust väärt! Tõenäoliselt tekib enda unikaalsuse suhtes mõnikord kuskil hingesügavuses kahtluseiva, kuid see aetakse uhke lõuakergituse ja suu kõverdamisega koheselt eemale.

Rahvas nimetab selliseid inimesi eneseimetlejateks juhul, kui on tegemist meessoost isikuga, või siis kesksoost ehk lilla-

ga. Nartsissismile on iseloomulik enda peegli ees imetlemine ja ninakarvade eemaldamine, näole ilmunud vistrik võib osutuda tragöödiaks. Ükskõik, kui kallist kreemi see mees ka ei kasuta ja kui salapäraseid pilke ei heida – naised armuvad temasse harva, nad tunnetavad tema enesearmastust ja sisemist armukadedust oma seitsmenda meelega. Eneseimetleja vastu võivad huvi tunda ainult ennasttäis lollid ja tühised inimesed. Kuid sellised naised neid ei rahulda.

Ebameeldiv on see, et reklaamidesse kutsutakse kõige sagedamini esinema mehi-eneseimetlejaid. Teleekraanil levib selliseid üheksaid, et nende poolt reklaamitavad tooted tunduvad mürgisena ja eriti veel siis, kui nad midagi mahlakalt hammustades või keemiat täis jooki rüübates teeseldes altkulmu pilke heidavad. Vastus minu küsimusele selliste toodete madala tarbimiväärtuse põhjuste kohta kõlab üsna imelikult: "Suur rahvahulk on rumal ja arulage, seepärast tõmbab neid just selline reklaam."

Siiski vastupidises veendununa sooviksin ära märkida sellise reklaami kahjulikku ja nüristavat mõju vaimule. Minu arvates nüristub reklaam iga päevaga. Ei ole välistatud see, et varsti näeme teleekraanidel eneseimetlejaid, kes elegantsete liigutustega eemaldavad ninakarvu ja vaatavad meid üheksakujuliste prillidega.

Kui 999 mõtetega eneseimetlejad ainult peegli ees keerleksid! Selle võiks veel üle elada. Kahjuks on neile iseloomulik veel üks omadus – nad on kadedad. Lisaks sellele, et 999 mõtetega inimesed on iseenda köitvuse suhtes kirglikud ja initsiatiivikad, piinlevad nad teist inimest kadestades kui tunnevad, et ta on

neist parem, tugevam ja targem. Sama initsiatiivikalt võitlevad nad inimesega, keda kadestavad, üritades pikka aega kannatlikult ja alatult oma tundi oodates talle "surmahoopi" anda.

Sellise olukorra sügav ebaõiglus seisneb selles, et kadestatav ei ole milleski süüdi. Tema "süü" seisneb vaid selles, et ta on parem. Just seepärast on 999 mõtted ülimalt patused ja piiritult hirmuäratavad, sest need on iga inimese püha õiguse vastu kasutada maksimaalselt jumalikku printsiipi ennast ise realiseerida.

Annaks Jumal, et kadedus ei realiseeruks! Sellisel juhul võib näiteks kade ja egoistlik teadusliku uurimise instituudi direktor välja süüa kõik andekad teadlased, ennast samal ajal keskpärastega ümbritsedes ja instituudi potentsiaali hävitades.

Mäletan, kuidas palju aastaid tagasi instituudi direktor, kus ma koos kolleegidega töötasin, organiseeris meie töö kontrollimiseks ühe komisjoni teise järel ning ükskord ütles ta mulle:

"Kasvõi suren, aga sinu, Muldašev, hävitan!"

Tookord õnnestus tal meie grupp likvideerida. Ent aastate möödudes asetus kõik oma kohale tagasi.

Ja kui juhtub, et kade inimene pääseb riigitüürile? Tagajärjed ei lase ennast kaua oodata: majandus hakkab alla käima, areneb korruptsioon, kapital voolab riigist välja. Selle põhjustab lihtne postulaat – et varguse foonil ennast hegemoonina tunda, on lubatud kõik negatiivne.

Ent kõige hirmsam 999 mõtte ilming on kadeduse kasutamine poliitilise relvana. Ma arvan, et kommunismi teooria sellel põhinebki. Mõtisklege deviisi üle – proletariaadi hegemoonia. See deviis on väga salakaval: täidesaatja (proletariaat) kuulutatakse juhtide, teadlaste ja teiste inimeste, kelle ideid ja projekte on proletariaat kutsutud ellu viima, komandöriks (hegemooniks). On loomulik, et proletariaat, kes heitis ahelad mõtetelt, mida materiaalses mõttes ise on ellu viinud, satub olukorda, kus on võimetu ise välja töötama ideid ja projekte, muutub vaimse tööga tegelejate suhtes kadedaks ning kurjaks.

Deviis proletariaadi hegemoonia kohta on sügavalt vastuoluline, kuna täidesaatja tunneb, et ta on juhist kõrgemal, see soodustab aga majanduse ja elu hävinemist. See deviis stimuleerib kadeduse tekkimist tarkade inimeste suhtes ning seadustab selle. Selles salakavalas deviisis kõlab saatanlik alge.

Teine kommunismi deviis võrdsuse kohta ekspluateerib samuti kadedust. Arukuse seisukohalt ei saa looduse iseärasuse tõttu inimesed võrdsed olla, seepärast seadustab võrdsuse deviis kadeduse, mis muudab aruka ja heasüdamliku inimese keskpäraseks. Kui kõlaks deviis – võrdsus kõhtudele – võiks selle veel üle elada, kuid uhkelt kõlav deviis "võrdsus"... Seadustatud kadetseja hakkab oma kadeduse objekti mustama, üle külvama ulmeliste pattudega nagu revolutsioonivastane tegevus, spionaaž kapitalistide kasuks ja muu sellesarnane. Riigijuhid, kes upuvad üksteise kadeduse rappa, hakkavad neid kirjalikke fakte mõnuga saatanliku tapatöö aluseks võtma.

Kommunismi võib nimetada kadedusest läbi imbunud ühiskonnaks.

Kallis lugeja, arvan, et nüüd on selge, miks kommunismi on alati saatnud repressioonid – kadedad inimesed tapavad neid, keda kadestavad. Kusjuures tapetakse parimaid. Kommunismi võib pidada kadeduse võidukäiguks.

Kui püramiidid ei hävitaks kadedusega läbi imbunud egoistliku suunaga 999 mõtteid, siis kogu see negatiivsuse voog oleks suundunud teispoolsesse maailma ja... siis oleks järjekordne apokalüpsis toimunud 1937 aastal! Kuid Looja ei kannatanud seda, et jumalik looming – inimesed – oleksid muutunud saatanliku energia allikaks. Püramiidid päästsid meid.

Minu vend Albert Muldašev on bioloogiateaduste kandidaat ja paljude monograafiate autor, ta leidis need dokumendid, mille alusel represseeriti meie vanaisa – Iskander Lutfullovitš Muldašev. Tavaline metsavaht mõisteti 1937 aastal kolmeteistkümneks aastaks vangi süüdistatuna špionaažis Jaapani kasuks (ja seda Uurali metsades!). Ta mõisteti süüdi "suure kolmiku"

Albert Muldašev

Meie vanaisa

Eduard Muldašev

juhtimisel, minu meelest koosnes see oblasti NLKP sekretärist, NKVD esimehest ja prokuröröst. Nagu räägitakse – "püha kolmainsus"?!

Mäletan, et vanaisa rääkis, kuidas talle ei antud mitu päeva juua, seejärel viidi sauna, aeti lavale ning anti kätte veeklaas. Kui vastu ei oleks pidanud – kuul pähe, kui peab vastu – veel leili.

"Vanaisa, miks nad nii tegid?" küsisime lastena temalt naiivselt.

"Pojakesed – nad ei olnud inimesed, nad olid saatanad," mäletan taadi vastust.

Mäletan, et minu teine vend (kaksik) Eduard Muldašev nuttis neid sõnu kuuldes. Lapsepõlves jälje jätnud lugu kasvatas Eduardi äärmiselt heatahtlikuks inimeseks. See lahkus tegi te-

mast suurepärase kirurgi, haiged räägivad, et tal on tugevad ja head käed.

Niisiis – kurjade mõtete liikide peatüki lõpus tahaksin ära märkida, et 963 ja 666 mõtted on õudustäratavad ja madalad, ent 999 mõtted hirmsad. Kahju, et kadeduse vastu ei ole seadusakte loodud! Selliseid ei saagi olla. Peab siiralt Jumalat uskuma.

Loomulikult võib ette kujutada kurjade mõtete teisi variatsioone – 996, 966, 993, 933, 663 ja 333, mis ei peegeldu ülemaailmses iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis. Näiteks võib 996 mõtetega inimest nimetada ahneks saatanaks, 966 – väga ahneks saatanakeseks, 993 – saatanaks, kes võib aeg-ajalt andestada, 933 – kahetsevaks saatanakeseks ja nii edasi.

Kuid iidsete püramiidide ja monumentide süsteem hävitab ainult 963, 666 ja 999 mõtted. Miks just neid mõtteid? Seda teab ainult Šambala, tema plaani järgi loodi iidsete püramiidide ja monumentide süsteem. Kuid ühte nüanssi me siiski teame – nende kombinatsioonide (963, 666 ja 999) nurkade ristsummade tulemuseks on number 9, mida iseloomustab duaalsus, mis võib ootamatult muutuda lõpu sümboliks – pöördumiseks esmamateeriasse.

Kurjade mõtete hävitamise mehhanism ülemaailmses iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis

Kurjade mõtete hävitamise mehhanismi üle mõeldes lugesin läbi hulgaliselt püramiidide kohta käivat kirjandust ning üritades leida matemaatilisi seaduspärasusi, töötasin mitmeid kordi läbi kõik kolmnurgad. Kõik oli lihtne! Imelihtne!

Kallis lugeja – sellest hoolimata lehitsege see peatükk palun uuesti läbi ja pöörake tähelepanu iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmsesse süsteemi kuuluvate kolmnurkade külgede ja nurkade karakteristikutele.

Nagu juba eespool mainitud, kõikide kolmnurkade karakteristikute igas kolmes variatsioonis esinev number 9 (nurkade ristsummade tulemus) asetab 963, 666 ja 999 mõtete energia piiri- ehk hävitamiseelsesse (ehk esmamateeriasse sisenemise) seisundisse, seda olukorda võime näitlikult nimetada saatanlikuks rumaluseks. Teisiti öeldes on kolmnurka "lukustatud" kolmnurkne mõte, mille nurkade summa on viidud piirnumbrini 9, valmis hävinemisprotsessiks.

Kuidas selline negatiivne mõte lõplikult hävineb? Kuidas saavutatakse olukord, et see kuri mõte ei saaks üle minna teispoolsesse maailma ning ei risustaks meie kõige tähtsamat kodumaad? Vastused nendele küsimustele leidsin (ei tea, kas need on õiged või mitte!) iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurkade külgede karakteristikute analüüsimisel. Tuletan siinkohal meelde, et külgede karakteristikute all peame me silmas numbreid, mis iseloomustavad iga kolmnurga kolme külje pikkust. Näieks kolmnurga Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid külgede pikkused on 6666 km, 3999 km ja 4999 km, selle kolmnurga külgede karakteristikuks on 634, sest 6666 km iseloomustab number 6 (6+6+6+6=24; 2+4=6); 3999 km iseloomustab number 3 (3+9+9+9=30; 3+0=3) ja 4999 km iseloomustab numer 4 (4+9+9+9=31; 3+1=4). Vaatleme lähemalt kolmnurkade külgede karakteristikute koondtabelit.

Koondtabelist nähtub, et tasapinnaliste kolmnurkade karakteristikud on erinevad, ent kardaankolmnurkade karakteristikud on rangelt 999. Viimane fakt on üsna huviäratav, sest iidsete püramiidide ja monumentide vaheliste kardaanide pikkused on erinevad, kuid kilomeetreid tähistavate numbrite ristsumma on alati 999. Tähendab, et mingisugune seaduspärasus on olemas! Ent milline?

Kolmnurkade külgede karakteristikud		
Kolmnurgad	Tasapinnaline kolmnurk	Kardaankolnurk
I paar	466 466	999 999
I paar	634 634	999 999
III paar	663 663	999 999
IV paar	634 634	999 999
V paar	633 633	999 999
VI paar	633 633	999 999
paariliseta kolmnurk	466	999

Tollel hetkel ma veel ei teadnud, et tasapinnaliste kolmnurkade korratus numbrite reas (466, 634, 633 ja nii edasi) on omapärane seaduspärasus. Sain sellest aru alles siis, kui mulle meenus Tatjana poolt läbiviidud korrutise numbrite korrutamine. Mitmed nädalad tagasi pöörasime koos Tatjana ja Juri Ivanovitšiga tähelepanu sellele, et numbrite järjestikune üksteisega läbikorrutamine ja sellele järgnev tulemuse numbrite ristkorrutamine andis mõnikord tulemuseks nulli (näiteks number 6666 – 6x6x6x6=1296; 1x2x9x6=108; 1x0x8=0). Kuid ainult mõni kord! Kaugeltki mitte alati! Võiks arvata, et iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmses süsteemis korrutise numbrite ristkorrutise printsiip viib kurjad mõtted nulli (hävitab). Ent meil puudusid selle kohta igasugused tunnistused.

Mind piinas küsimus: "Kas see on õige?", sest mulle meenus ka oletus, et kurjade mõtete nullimisel tänu korrutise numbrite ristkorrutamisele osalevad mingit moodi ka püramiidide astmed.

Üritasin korrutada, kuid mul ei tulnud midagi välja. Ei tulnud kauaoodatud nulli.

“Oot, oot,” selgines äkki, “korrutama peab iga kolmnurga juures nii nurga karakteristikuid kui ka külgede karakteristikuid. Selles imelises mõtete fraktaalmaailmas mängivad rolli ka kolmnurga küljed; ega kardaankolmnurkade ühe külje karakteristikuks olev number ei ole asjata alati 999. Kolmnurga nurgad ja küljed moodustavad kurjade kolmnurksete mõtete hävitamisel veel ühe terviku ja ühtse komponendi.

Võtsin ette esimese ühesuguste kolnurkade paari matemaatilised karakteristikud (Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid ning Lihavõttesaar – Tazumal – Mehhiko püramiidid) ja otsustasin läbi arvestada nende kolmnurkade kardaankolmnurgad, mille karakteristikud olid järgmised:

- nurkade karakteristika 666
- külgede karakteristika 999

Korrutasin mõlemad karakteristikud omavahel ja leidsin tulemuse numbrite ristkorrutise:

666x999=665334;
6x6x5x3x3x4=6480;
6x4x8x0=0

“Suurepärane! Sain nulli – hävimise arvu!” hüüatasin mina. “Mis juhtub esimese paari tasapinnaliste kolmnurkadega?”

Selle paari tasapinnaliste kolmnurkade parameetrid olid järgmised:

- nurkade karakteristika 666
- külgede karakteristika 466

Nende numbrite korrutamine andis järgmise tulemuse:

666x466=310356;
3x1x0x3x5x6=0

"Veel üks 0!" hüüatasin jälle. "Kas teine kolmnurkade paar kinnitab seda seaduspärasust?"

Teise paari kardaankolmnurkade (Kailas – Stonehenge – Egiptuse püramiidid ning Lihavõttesaar – Bermuda kolmnurk – Mehhiko püramiidid) parameetrid on järgmised:

- nurkade karakteristika 963
- külgede karakteristika 999

Numbrite korrutamine andis järgmise tulemuse:

963x999=962037;
9x6x2x0x3x7=0

Teise paari tasapinnaline variant:

- nurkade karakteristika 963
- külgede karakteristika 634

963x634=610542;
6x1x0x5x4x2=0

Selline seaduspärasus kehtib ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kõikide kolmnurkade puhul. Vaatamata sellele, et kõik on niigi selge, toon välja ülevaatliku koondtabeli numbrite kohta, mis on saadud nurkade karakteristikute korrutamisel kolmnurkade külgede karakteristikutega ning korrutiste numbrite ristkorrutamisel.

Kolmnurkade nurkade ja külgede karakteristikute ristkorrutiste koondtabel						
Kolmnurgad	Tasapinnaliste kolmnurkade karakteristikud			Kardaankolmnurkade karakteristikud		
	Nurgad	Küljed	Korrutis	Nurgad	Küljed	Korrutis
I paar	666 666	466 466	0 0	666 666	999 999	0 0
II paar	963 963	634 634	0 0	963 963	999 999	0 0
III paar	999 999	663 663	0 0	999 999	999 999	0 0
IV paar	963 963	634 634	0 0	963 963	999 999	0 0
V paar	666 666	633 633	0 0	666 666	999 999	0 0
VI paar	963 963	633 633	0 0	963 963	999 999	0 0
Paariliseta kolmnurk	666	466	0	666	999	0

Ülaltoodud tabelist nähtub, et kõik iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kolmnurgad on loodud selliselt, et nii tasapinnaliste kui ka kardaankolmnurkade nurkade ja külgede karakteristikute ristkorrutise tulemuseks on tingimata number 0.

Selle nulli üle võib vaielda, kuid fakt on fakt – iidsed inimesed olid ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi ehitamisel numbrite korrutamise tulemuse nulli näol sisse planeerinud. Seega on meie hüpoteesil, et ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi kolmnurkade abil toimub kurjade kolmnurksete mõtete hävitamine nulli kaudu, alus olemas.

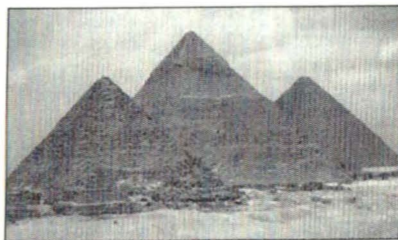
Kui vaadata veel kord tabelit, siis erinevalt tasapinnalistest kolmnurkadest, esineb kõikides kardaankolmnurkades number 9. Sellest võib järeldada, et kardaankolmnurgad hävitavad kurje mõtteid paremini, sest hävitamise protsess toimub läbi piirarvu

9, mis tähistab hävinguks valmisolekut. Antud postulaati kinnitab ka asjaolu, et kardaankolmnurkade külgede ristsumma on alati 9.

On tõenäoline, et püramiidide astmed nullivad ja hävitavad kurje mõtteid korrutise korrutamise fenomeni kaudu

Kuidas toimub ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi kolmnurkades kurjade mõtete nullimine numbrite korrutamisel? Mis on see, mis tõukab kolmnurkadesse lõksu jäänud kurje mõtteid hävinemisele? Nendele küsimustele ma ei saa vastata. Ma võin vaid oletada. Nagu eespool juba märgitud, on tõenäoline, et püramiidide astmed soodustavad kolmnurka lukustatud kurja mõtte korrutamist meile veel tundmatul moel. Korrutamise protsess toimub astmete kaupa, vilksatavad numbrid, ilmuvad üheksad ja äkki tekib null, mille tagajärjel mõte tunneb, et vajub lahustudes ja igaveseks kadudes eimiskisse – esmamateeriasse.

On tõenäoline, et kuri mõte, kui puutub kokku püramiidide kompleksiga, hakkab hüplema püramiidilt püramiidile, kutsudes esile korrutise nulliks muutumise fenomeni

Oleme astmetesse harjunud suhtuma nagu treppi, mida mööda saab tõusta üles või laskuda alla. Arvatavasti mängivad püramiidide iga astme iga nurk ja iga külg saladuslikus peenmaailmas erilist rolli. Ega asjata ole mööda maailma laialipillutatud paljud püramiidid astmelised.

Minu arvates on teiseks korrutise nulliks muutmise fenomeni käivitajaks püramiidide kompleksne asetus üksteise suhtes. Paljud püramiidid paiknevad kompleksidena. Näiteks Egiptuse püramiidide kompleks on peaaegu tuhat kilomeet-

rit pikk ning selles on üle saja püramiidi. Seepärast ei tohi välistada, et ühte kolmnurka kinni jäänud kuri mõte hakkab püramiidide kompleksiga kokkupuutes hüplema ühelt püramiidilt teisele, millega kutsub esile korrutise nullimise fenomeni. Esimene püramiid, teine, kolmas, neljas... null... lahustumine esmamateerias.

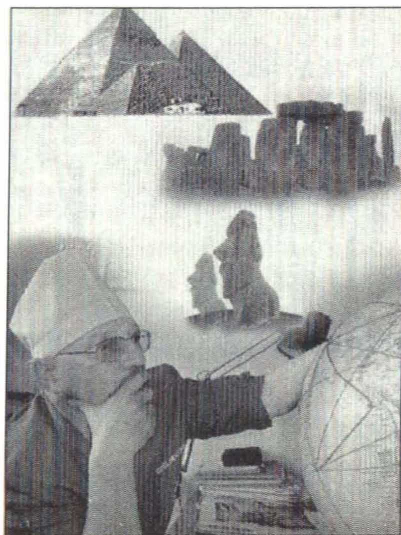
Ei või välistada ka seda, et kuri mõte hakkab ringikujulise struktuuriga iidsetes monumentides (näiteks Stonehenge) pöörlema, ring ringi järel toimub korrutamine ning keskmes muundub see nullimiseks. Ei tohi välistada ka paljusid teisi oletusi.

Vaadates gloobusel iidsete püramiidide ja monumentide omavahelisel ühendamisel tekkinud kolmnurki ning kujutades ette püramiidide ja monumentide mitmekesisust ja grandioossust, hämmeldud tahes-tahtmata iidsete inimeste intellektuaalse ja tehnoloogilise võimekuse üle. Saladuslikus Šambalas elavad parimetest parimad on suutnud ja suudavad tänaseni näha ning analüüsida mõtteid. Tõenäoliselt tegelesid nad mõtteteadusega. Meie jaoks on see teadus veel kättesaamatu ja saavutamatu, kuid igaüks meist võib mõtteteaduse arengu tulemusi ilmsi näha – need on iidsed püramiidid ja monumendid.

Seda teadvustades tahtsin organiseerida iidsete püramiidide ja monumentide uurimiseks hüpoteetilise patuvastaserolli vaatevinklist lähtuva ekspeditsiooni. Ma arvasin, et kui me saaksime täpselt mõõta püramiidide kõiki nurki ja teisi koostisosi, siis oleksime üht-teist mõistnud. Ma sain suurepäraselt aru, et sellised uuringud ei saa hüpoteetilistest raamidest väljuda, sest erinevalt iidsetest inimestest ei suuda me mõtteid näha, meil puuduvad mõtete analüüsimiseks seadmed ja palju muudki, on ainult soov teada saada.

Seniks aga... Praegu on veel vara mõelda uuele ekspeditsioonile. Me lähme varsti, kahe nädala pärast mitte vähem huvitavatele Jumalate linna otsingutele. Kas me leiame selle Tiibetis? Mida me seal näeme?

"Šeff, niikaua kuni sa mõtisklesid, arutasime koos Juri Ivanovitšiga läbi kõik probleemid," kostis Seliverstovi hääl. "Juri Ivanovitš ei ole enam pahane, et ma teie jutuajamise katkestasin, kui jagasin informatsiooni Maa naba ehk Ta-pi-to-o-te-henu-a kohta. Juri Ivanovitšil on kahju, et ta radikuliidi tõttu ei saa ekspeditsioonil osaleda. Muide – ma tulin ekspeditsiooni seadmete ettevalmistustööde kohta ette kandma. Kas me hapnikuballoone ei võta kaasa? Me oleme ju kõrgustes väga pikka aega!"

Ma tahtsin kirglikult organiseerida iidsete püramiidide ja monumentide patuvastase rolli uurimiseks ekspeditsiooni ümber maailma

"Ei, hapnikuballoone me ei võta. Saame ilma läbi. Asju niigi palju. Kuulake, mida ma mõtlen... Ma olen peaaegu veendunud, et Jumalate linn koosneb iidsetest püramiididest ja monumentidest. See ei saa teisiti olla. Vastasel juhul on meie hüpotees iidsete püramiidide ja monumentide patuvastase rolli kohta ümber lükatud. Kõigele eelnevale lisaks tundub mulle, et osa Jumalate linna püramiide ja monumente täidavad patuvastast rolli, osa neist aga mingit muud. Ent millist?"

Tollel hetkel tundsin mingi seitsmenda meelega, et veel leidmata Jumalate linna teine (oletatav!) funktsioon on mitte vähem suursugune, kuid see saab olema seotud esimesega – patuvastasusega. Tookord ma ei teadnud veel sõna "maatriks" võimsust.

"Kell on juba palju, lähme koju," tegi Juri Ivanovitš ettepaneku. "Lubasin homme Vovka, meie autojuhi Niva käigukasti

lahti võtta. Tagumine käik hakkas streikima, Vovka ei saa tagurdada."

"Saame homme õhtul kokku Šamil Tsõganovi ja Ravil Mirhaidaroviga, arutame läbi iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi täiendavad kolmnurgad. Me vajame neid poisse: Šamil on matemaatik, Ravil on käinud Arkaimis," tegin ma ettepaneku.

Ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi täiendavad kolmnurgad

Järgmise päeva õhtul uurisime kokku saades vähem tuntud iidseid monumente ja iidseid linnu, üritasime leida nende seoseid ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemiga. See tegevus osutus üsna intrigeerivaks.

"Vaadake!" hüüatasin gloobust vaadates. "Iidsed Veneetsia ja Ateena asuvad Stonehenge ja Egiptuse püramiide ühendaval joonel. Mulle tundub, et Veneetsia ja Ateena linn jagavad selle joone kolmeks võrdseks osaks. Kreekas ma ei ole käinud, aga Veneetsias olen käinud kaks korda. See on imeline linn! See püsib vee peal. Selline tunne, et linn kuulub inimestele, kes viibivad suure osa ajast vee all. Sellist elu elasid atlandid..."

Iidsed Veneetsia ja Ateena asuvad Stonehenge ja Egiptuse püramiide ühendaval joonel

Ette rutates ütlen, et me leidsime ekspeditsioonil täiesti veenvaid tõendeid selle kohta, et atlandid elasid Maal 7–8 sajandit e. m. a. Me teame isegi kohta, kus asus atlantide viimane linn. See, et atlantidel olid sidemed rooma ja kreeka tsivilisatsioonidega ning mõjutasid

neid kas või tüüpilise pooleldi vee all oleva linna ehitamisel – on üsna tõenäoline.

"Minu naine sündis Ukrainas, Hapjori jõe ääres," ütles Juri Ivanovitš. "Ma olen naise kodumaal mitu korda käinud. Mul on hea ämm. Mäletan – kohalikud kasakad rääkisid, et Ukrainas on püramiid, see on vana ja sarnaneb pigem künkale. Ma saan praegu selle asukohta näidata, see on Stonehenge – Kailase joonel, selles kohas, mis jagab joone kolmeks osaks. Näe, siin!"

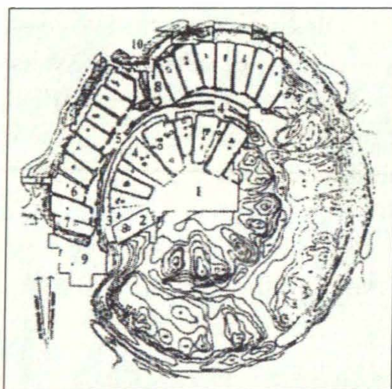
"Ma mäletan," muigas Seliverstov, "kuidas perestroika aegadel petsid finantspüramiidid "MMM" või "Hapjor-invest" inimesi ja teid, Juri Ivanovitš – hüüti Hapjor Ivanovitšiks... naise sünnipaiga järgi."

"No jah."

"Vaadake!" hüüatasin ma jälle. "Sumerite iidse linna Babüloni varemed (Iraak) asuvad joonel Egiptuse püramiidid – Kailas, täpselt selle vahemaa ühel kolmandikul. Teisel selle joone kolmandikul asub iidne Kandahari linn (Afganistan). Huvitav!"

Veel kord ette rutates ütlen, et need kokkulangevused ei tekkinud tühjale kohale; Kailase kõrval eksisteeris kunagi linn, mida hüüti samuti Babüloniks... Mõlemad Babülonid asusid joonel Kailas – Egiptuse püramiidid.

"Vaadake," Seliverstov torkas sõrmega gloobust, "Kasahstanis asuv Ustjurdi platoo on kuulus sellel asuvate joonistuste poolest, need sarnanevad Naska kõrbes asuvatele joonistustele, mis asuvad kolmnurka Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid kaheks võrdseks osaks jagaval joonel.

Arkaimi skeem

"Samal joonel asub kuulus Arkaim (Tšeljabinski oblastis Baškiiriaga piirneval alal)," hüüatas Ravil Mirhaidarov. "Seal käies jättis Arkaim mulle sügava mulje. Selles oli midagi arusaamatut! Nüüd muutub see arusaadavaks – see on iidne monument. See kuulub süsteemi."

"Kas mäletate," vaatas Juri Ivanovitš mulle ja Ravilile otsa, "te käisite Põhja-Uuralis matkal. Te tahtsite leida Kuldnaist. Ja ei leidnud! Mina võin öelda, kus see asub – samal joonel. Siin see on! Teie otsisite veidi kaugemalt, Djatlovi kuru piirkonnas, kus teadmata põhjusel on hukkunud üheksa inimest. Ma lugesin vist ajalehes "*Skandalõ*", et Uuralis on sfinks, peaaegu samasugune nagu Egiptuses. Kohalikud mansid räägivad, et kes vaatab sfinksile silma, sureb kohe ära."

"Kas sfinks on nagu Gorgoni medusa?"

"Nagu Gorgoni."

"Kui hakata ajalehte "*Skandalõ*" uskuma..." tõmbus Ravil turri.

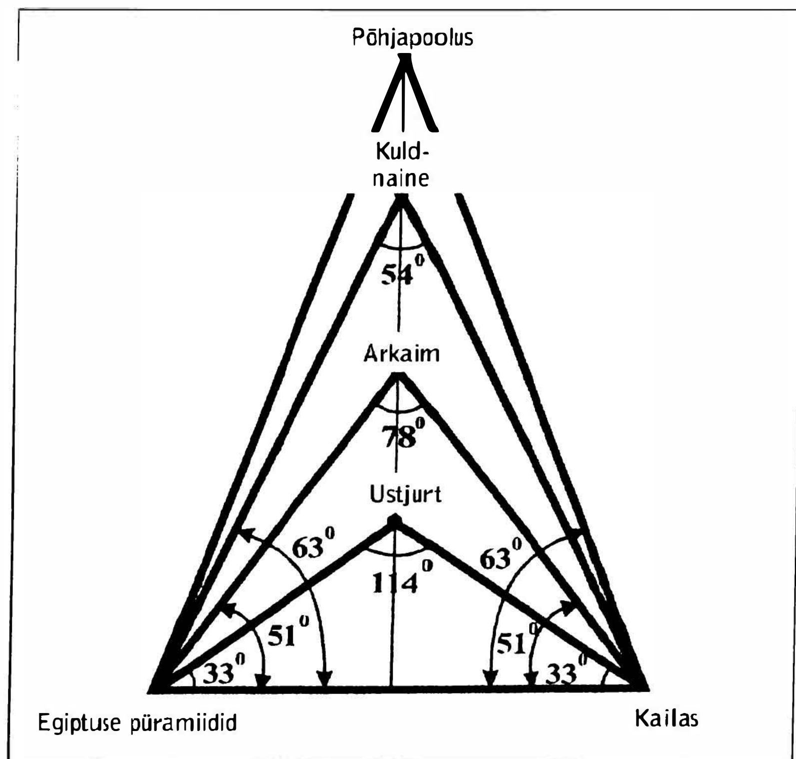
"Legendid ja muinasjutud ei teki tühjalt kohalt," tõi Juri Ivanovitš õpetlikult kuuldavale. "Isegi elus võib kohata Gorgoni medusasid. Mäletan ühte plikat – niikui talle silma vaatad – kivistud nagu post, haihtub sinu vaim ja hing jääb kinni. Kui ta oleks olnud tugeva vaimuga atlant, siis talle silma vaadates..."

"Oleksid kivistunud või?" küsis Ravil salvavalt.

"Mitte küll päris nii, aga siiski..."

Lõpuks saime aru, et kirjeldatud lisaanalüüs võib kesta lõputult. Aeg surus peale. Ekspeditsiooni alguseni oli jäänud kõigest kaks nädalat. Seepärast otsustasime matemaatiliselt analüüsida ainult neid lisakolmnurki, mis kuuluvad kolmnurga Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid koosseisu. Nende lisakolmnurkade ühine skeem nägi välja järgmine:

Põhikolmnurgas Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid paiknevad täiendavad kolmnurgad

Šamil Tsõganovi arvestused näitasid, et kolme täiendava monumendi vahemaad kolmnurgas Kailas – Põhjapoolus – Egiptuse püramiidid on võrdselt 1666 km, kui mõõta mööda põhikolmnurka kaheks võrdseks osaks jagatud joont. Sellel joonel paiknevad Ustjurt, Arkaim ja tõenäoliselt ka Kuldnaine. Juhul, kui see päriselt ikka olemas on.

Ma ei tahaks raamatu teksti lisakolmnurkade tasapinnaliste ja kardaankolmnurkade variantide demonstreerimisega järjekordselt keerulisemaks ajada. Kallis lugeja – lubage ma piirdun vaid nende matemaatiliste karakteristikute loeteluga.

Kolmnurga Ustjurt – Kailas – Egiptuse püramiidid karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Ustjurt – Kailas – Egiptuse püramiidid	Tasapinnaline	Kardaan
Nurkade karakteristika	666	999
Nurkade ristsumma	9	9
Külgede karakteristika	224	999
Külgede ristsumma	8	9
Nurkade ja külgede karakteristikute ristkorrutis	0	0

Monumendiga Arkaim seotud täiendava kolmnurga karakteristikud on järgmised:

Kolmnurk Arkaim – Kailas – Egiptuse püramiidid	Tasapinnaline	Kardaan
Nurkade karakteristika	666	666
Nurkade ristsumma	9	9
Külgede karakteristika	334	999
Külgede ristsumma	1	9
Nurkade ja külgede karakteristikute ristkorrutis	0	0

Oletatava Kullast Babaga seotud täiendava kolmnurga karakteristikud oleksid järgmised:

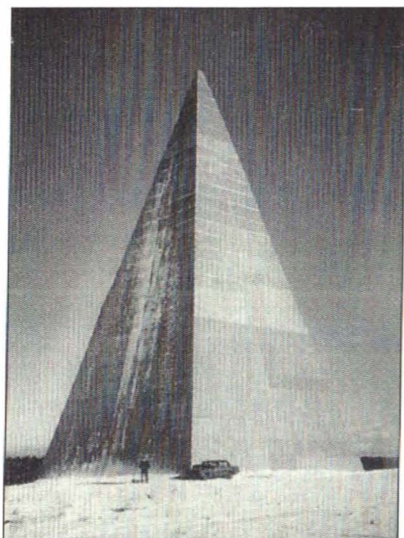
Kolmnurk Kullast Baba – Kailas – Egiptuse püramiidid	Tasapinnaline	Kardaan
Nurkade karakteristika	999	999
Nurkade ristsumma	9	9
Külgede karakteristika	488	999
Külgede ristsumma	2	9
Nurkade ja külgede karakteristikute ristkorrutis	0	0

Ülaltoodud tabelitest nähtub, et ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi ühe põhikolmnurga piires välja joonistatud täiendavate kolmnurkade matemaatilised karakteristikud sarnanevad põhikolmnurga karakteristikutele. Nurkade karakteristikuteks on samamoodi 666 ja 999, nurkade ristsummad on samuti alati 9 ja nii edasi. Kõige tähtsam on see, et nurkade karakteristikute ja külgede karakteristikute korrutamise tulemuse ristkorrutamisel saame alati nulli. Viimane fakt – nulli ilmnemine – võib anda tunnistust sellest, et ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi täiendavates kolmnurkades toimub samuti negatiivse psüühilise energia (kurjad mõtted) hävitamise protsess (nullimine).

“Vaat, mis mina selle kohta arvan,” ütles Juri Ivanovitš, kui puhus bulgaaria sigareti suitsujoa vilinal välja, “lemuurlased ja atlandid mõistsid ülemaailmset iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi käiku lastes ja ehitades, et selle võimsusest jääb inimeste poolt genereeritavate kõikide kurjade mõtete hävitamiseks väheks. Seepärast ehitasid nad täiendavaid monumente, et hävitada nii siin kui teispoolses maailmas metsikult tormlevaid kurje mõtteid väiksemate täiendavate kolmnurkade abil.”

“Tahaksin teile, Juri Ivanovitš, vastu vaielda,” ütles temalt sigaretti paludes Seliverstov, “ülemaailmne iidsete püramiidide ja monumentide süsteem ehitati pärast ülemaailmse veeuputuse taandumist avanenud mandritele ja saartele väga ammu. Tollel ajal oli inimesi Maa peal vähe. Loogiline on oletada, et inimeste arvukuse suurenedes planeedil suurenes proportsionaalselt inimeste poolt genereeritavate kurjade mõtete hulk. Seepärast kutsuti ellu ülemaailmne iidsete püramiidide ja monumentide süsteem, et ennetada järjekordset apokalüpsisist ning seda pidi pidevalt täiendama nii, et süsteemi patuvastane roll oleks inimkonna seisundiga adekvaatne.”

“Aga seda ongi täiendatud. Ustjurdi platood täiendati joonistustega, ehitati Arkaim, Kullast Baba veeti Põhja-Uuralis asuvasse vajalikku kohta,” viskas Juri Ivanovitš repliigi.

Üks A. Golodi ehitatud püramiididest

"Aga miks tänapäeval ei ehita keegi taolisi püramiide ja monumente? Miks sellele isegi ei vihjata? Kahekümnendal sajandil on maakera elanike arv kolmekordistunud, maailm on üle elanud kohutavaid sõdu! Kurjust on tekkinud rohkem!" ei jäänud Seliverstov rahule.

"Kuidas keegi ei ehita? Näe – ärimees Golod ehitab Moskva ümber kartongist püramiide, et puhastada Venemaa pealinn. Kuigi see Golod ei ole atlant, vaid lihtsalt teaduslike võimetega ettevõtja. Tahab õilsa teoga hakkama saada, mitte raha sukasäärde viieks eluks ette koguda. Arvatavasti on ta vaimne ja helge inimene," vaidles Juri Ivanovitš vastu.

"Vaatame, kas Moskva asub mõne ülemaailmse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi põhikolmnurkade ristumisjoonel?" tegi Ravil ettepaneku. "Äkki ei oleks siia olnud püramiidi mõtet ehitada?"

Hakkasime kõik gloobust uurima.

"Meie pealinn justkui süsteemi ei sobitu," lausus Seliverstov.

"Justkui mitte..."

"Kui isegi härra Golodi püramiidid ülemaailmsesse iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi ei sobitu, on ta teinud püha ürituse. Ma ei arva, et ta lasi need ehitada rumalate turistide meelitamiseks, et neilt noorendamise legendi jutustades raha kasseerida," astus Juri Ivanovitš tema kaitseks välja.

"Ent kuidas sai härra Golod informatsiooni püramiidi nurkade suuruse, selle mõõtmete ja teiste matemaatiliste karakte-

ristikute kohta? Kas ta tunneb iidsete inimeste mõtteteadust? Kas ta loeb mõtteid?" asus Seliverstov rünnakule.

"Võib-olla Golod ei teagi kõike seda. Parem on püramiid valmis ehitada ja sellega inimeste vaimsusele tähelepanu pöörata, kui tänapäeva inimese moodi tulutult raha sukasäärde koguda ning siis kogu elu Jumalat paluda ja mõelda, et selle suka pärast elu lõpuni vanglas ei mädaneks," teatas Juri Ivanovitš veendunult. "Kui püramiidide nägemisel inimeste vaim kas või veidikenegi kasvab, on eesmärk saavutatud, sest Jumalast mõtlemine on vaimselt arendav."

Kes ehitas püramiidid?

"Miks me tänapäeval ei näe Šambala tegusid? Praegu toimub ju üleminek uude aastatuhandesse! Just sellel ajal toimuvad kõik maailmalõpu ettekuulutamised! Praegu on õige aeg!" lausus Ravil ärritunult.

"Varsti näeme," tõi Seliverstov paljutähenduslikult kuuldavale.

"Keda me näeme?"

"Šambala inimesi."

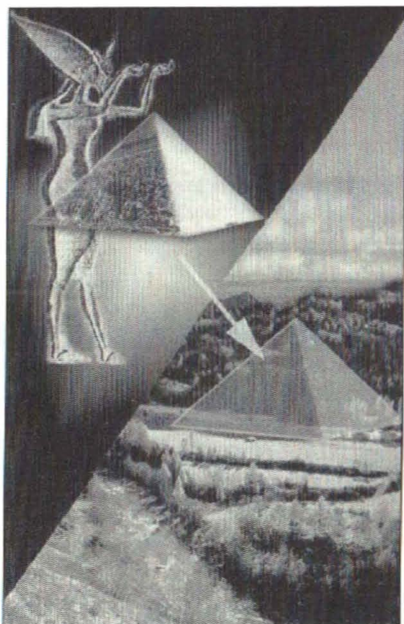
"???"

"Idas," Seliverstov võttis uue sigareti, "oodatakse uue pühaku Maitreya ilmumist. Mulle tundub, et hakati isegi tema hiigelsuurt kuju ehitama. Pühendatud inimesed räägivad, et uus pühak saab olema väga suurt kasvu. Äkki on see lemuurlane?"

"Tõmmake kardin eest ära," palus siiani vaikinud Šamil Tsõganov.

"Niisiis," ütles Seliverstov kardinat eest tõmmates, "Euroopas oodatakse uue Kristuse sündi. Räägitakse, et ilmub ka uus Antikristus. Millised nad on? Keegi ei tea."

"Kas nad hakkavad Maale ilmudes kohe uusi püramiide vorpima?" küsis Juri Ivanovitš sarkastiliselt.

Võimalik, et püramiide ehitatakse paraleelmaailmas (teises mõõtmes) ning tuuakse meie maailma vajalikul hetkel üle

"No seda ma nüüd ei tea. Nad on meist arukamad."

"Aga mulle tundub," lülitusin vestlusse mina, "et Šambala inimesed ehitavad iidseid püramiide ja monumente mitte meie, vaid paralleelmaailmas ehk nagu räägitakse – teises mõõtmes."

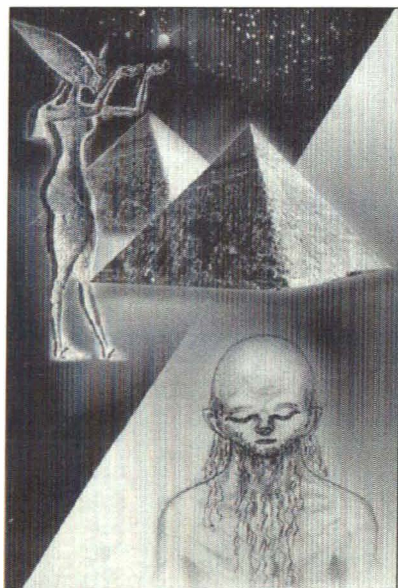
"Miks?"

"Ei tea, kuid arvan niiviisi. Millegipärast mulle tundub, et paralleelmaailmas – Šambalas – kus elavad parimatest parimad, ehitatakse perioodiliselt iidseid püramiides ja monumente, mis tuuakse vajalikul ajal üle meie maailma. Need tekivad justkui eikusagilt. Püramiidide meie maailma ületoomise eesmärki ja aega teavad üksnes nende ehitajad, meie võime seda ainult aimata. Nagu praegu – me vaatleme ülemaailmse püramiidide ja monumentide süsteemi kolmnurkade iseärasusi inimeste kurjade mõtete hävitamise seisukohalt."

"Võib-olla, aga võib-olla et..."

"Kogu selle krempli juures," jätkasin kangekaelselt teadmata kust ilmunud mõtte arendamist, "tuuakse meie maailma (meie mõõtmesse) üle püramiidi mõttekujutelm, teatud inimgrupile meie maailmas antakse edasi teadmised psüühilisest energiast, et liigutada kiviplokke ning muuta püramiidid materiaalseks. Arvatavasti ei ole võimatu vaimselt vähe arenenud inimestele selliseid võimeid edasi anda. Seepärast lõid materiaalsed püra-

miidid meie ning atlantidega võrreldes märkimisväärselt kõrgemalt arenenud inimesed, kes olid Maale (meie maailma) jäänud pärast ülemaailmset veeuputust 850 000 aastat tagasi. Nii võib iidseid püramiide ja monumente nimetada paralleel- ja meie maailma kompleksseks loominguks."

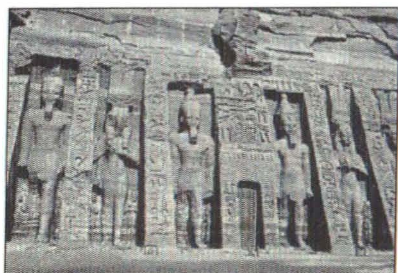
Püramiide võib nimetada paralleel- ja meie maailma kompleksseks loominguks

"Vaat, mis mina öelda tahan," märkis Juri Ivanovitš, "ma usun paralleelmaailma. Paljud inimesed usuvad, mitte ainult mina. Ei usu ainult need, kelle jaoks paraleelmaailm eksisteerib Šveitsis, kus neil on salajane pangaarve. Ütle mulle, šeff, kas paralleelmaailma kõrgemalt arenenud inimesed külastavad ka meie maailma? Ma lugesin, et külastavad ning mitte just harva, mõnikord tulevad isegi lendavatel taldrikutel."

"Selles asi seisnebki, Jura. On olemas hulgaliselt tõestusmaterjali selle kohta, et meie maailma külastavad paralleelmaailma inimesed, kes arvatavasti on vahetult juhtinud püramiidide materialiseerimist. Näiteks võib võtta Drunvalo Melchizedeki suurepärases raamatus "*Drevnjaja Taina Tsvetka Žizni*" ("Elulille iidne saladus" – tõlk) toodud andmeid. See autor esitab hulgaliselt ekstraordinaarseid teadmisi, mida ei saa kuidagi liigitada mõistete "väljamõeldis" või "fantaasia" alla, sest need langevad kokku iidsete inimeste ettekujutustega maapealse elu loomisest ning paistavad silma täpsete kuupäevade ja faktide poolest. Vastavalt nendele faktidele olid Egiptuse valitsejad

Viiendast mõõtmest pärit Egiptuse valitsejatega võrreldes tundub tavaliste inimeste kasv kaduvväike. Abu Simbeli templi (Egiptus) kujud/

Nefertete templi neljanda mõõtme inimeste (hatorad) kujud. Nad olid ligikaudu 10,6 meetri pikkused

Egiptuse püramiidide ehitamise perioodil hiigelsuurt kasvu ja ebatavalise välimusega inimesed, keda kujutatakse näiteks Abu Simbeli templis. Autor kinnitab, et algul valitsesid Egiptust viienda mõõtme (ehk viienda teadvustasandi) inimesed, kes olid umbes 18 meetrit pikad ning kelle säilinud kujud on tõese suurusega. Egiptust valitsesid ka neljanda mõõtme (neljanda teadvustasandi) inimesed, kelle kujud olid 10,6 meetri kõrgused ja ka need on esindatud Nefertete templis. Neljanda mõõtme inimesi nimetati hatoradeks. Ning lõpuks valitsesid Egiptust kolmanda mõõtme (kolmanda teadvustasandi) inimesed, kes olid 3,0–4,8 meetri pikkused. Nende tüüpiliseks esindajaks on kaunitar Nefertete. Ta oli väga pikk ja ebatavaline. Ta oli umbes 3,5 meetri pikkune. Tema kolju mõõtmed ja vorm on hämmastavad. Siis, kui püramiidid ja monumendid olid juba valmis saanud, valitsesid Egiptust meie mõõtme (teise teadvustasandi) inimesed, kelle kasv oli meie jaoks juba harjumuspärane (150–210 cm).

“Drunvalo Melchizedekit uskudes,” Seliverstov pani jälle sigareti “*Vega*” ette, “tuleb tunnistada, et püramiide ehitasid mitmest paralleelmaailmast või mõõtmest pärit inimesed. See tähendab, et selles protsessis osalesid kolme paralleelmaailma (kolmanda, neljanda ja viienda mõõtme) ning meie ka-

hemõõtmelise maailma inimesed. See näitab, kui keerulised on püramiidid! Tähendab, et paralleelmaailmu peab meelitama. Püramiidide ehitamist alustavad kõrgeima arengutaseme (viies mõõde), jätkavad aga madalama arengutaseme inimesed (neljas ja kolmas mõõde) ning asi toimib nagu kellavärk. Kelle jaoks? Teise mõõtme inimeste ehk meie jaoks. Meie ja teie kurjus (kurjad mõtted) lähevad kosmilises mastaabis palju maksma!"

"Kui meie loome kuju, siis suurendame kindlasti selle mõõtmeid," hakkas Juri Ivanovitš rääkma. "Vaadake iga linna väljakul asuvat Lenini kuju – ta on suur nagu neljanda mõõtme inimene, seisab ja näitab käega millegi suunas. Miks me oleme tema keha suurust kujuna muutnud? Ta oli ju väike ja kiitsakas? Kõik toimus nii sellepärast, et valetasime Lenini Jumalaks, kasvatasime keha suuruse kaudu tema kultust. Tõenäoliselt mäletab meie alateadvus hiigelsuuri paralleelmaailma inimesi, kes hämmastasid meid oma suuruse ja intellektiga. Skulptorid püüdsid erutusseisundis alateadvuse kaudu pookida talle külge paralleelmaailma õpetajate jooni. Ilmaasjata."

"Erinevalt meist uskusid märksa kõrgemalt arenenud paralleelmaailma inimesed siiralt Jumalasse ja tundsid jumalikku maailmaloomise aluste üksikasju. Seepärast ei tekkinud neil selliseid mõtteid, et suurendada kujude kaudu oma keha mõõtmeid. See oleks olnud palju kõrgema teadvustasandi paralleelmaailma inimeste suhtes ebakorrektne ning näeks välja suurustamisena," lisas Seliverstov.

"Millises mõõtmes elab Šambala?" küsis Ravil ootamatult.

"Ei tea," vastasin ma ausalt, "aga mulle tundub, et mitte meie mõõtmes. Aga millises? Nagu me rääkisime – Šambala peab olema mitmenäoline. Abu Simbeli templis olevate inimeste kujusid vaadates tekib mulje, et erinevate mõõtmete (ehk erinevate maailmade) inimesed on suhteliselt sarnase välimusega, nad erinevad vaid pikkuse poolest. Ent... ent arvatavasti on ruum palju mitmekesisem ja paralleelmaailmu mär-

kimisväärselt rohkem, kui meie seda oma maailmas elades ja oma teadvustasandil olles arvame või ette kujutame. Üks väga tark inimene – Venemaa Euroopa osa kõikide moslemite liider Talgat Tadžutin ütles, et koraanis räägitakse tuhandest paralleelmaailmast."

Ma teadsin tookoord nii vähe! Mind ärritasid piinavad mõtted, mis ei tahtnud süsteemi kuidagi sobida. Peas tekkis palju küsimusi, millele ma ei leidnud isegi hüpoteetilisi vastuseid. Kes töötas välja iidsete püramiidide ja monumentide loomise printsiibid? Kas Šambala või paralleelmaailmade inimesed? Kas mitmenäoline Šambala koos oma inimestega on üks paralleelmaailmadest või on see meie maailma maa-alune riik? Kas kurjad mõtted on tõesti nii hirmuäratavad? Äkki eksisteerivad paralleelmaailmade vahelised sidemed ning need teadvustavad Jumala poolt loodud maailma ühtsena? Kas tõesti võib meie ümber pidevalt eksisteeriv ruum olla teistsugune? Kas tõesti saavad ühel ja samal Maal, millel on üks maht, olla üksteise sees ja peal mitu paralleelmaailma? Mismoodi? Kas tõesti on ruum niivõrd tähenduslik, et selle kaasmõju materiaalsetele objektidele, olgu selleks puu, inimene või kivi, muudab tugevalt nende omadusi, et need muutuvad erinevate paralleelmaailmade jaoks vastastikku läbitavaks ja nähtavaks? Aga aeg? Mis on aeg? Kuidas on see ruumiga seotud? Kas aeg saab erinevate paralleelmaailmade jaoks tõesti erinev olla? Äkki erinevad paralleelmaailmad aja poolest ja meie – inimesed – ei ole suutelised paralleelmaailmu jälgima tänu nende erinevale aja kulule? Kas tõesti mateeria, mida meie saame näha ja puudutada, on saladusliku "ruum – aeg" kompleksi kõigest teisejärguline substraat?

Seda raamatut kirjutades on Jumalate linna otsingute ekspeditsioon juba selja taga. Olen saanud veidi targemaks, kuid mitte palju. Saan mõnele küsimusele anda juba teatud määral usutava hüpoteetilise vastuse, mõnele aga mitte. Kuid aja kulgedes, uute uuringute lõppedes, uute kokkuvõteteni jõudes leia-

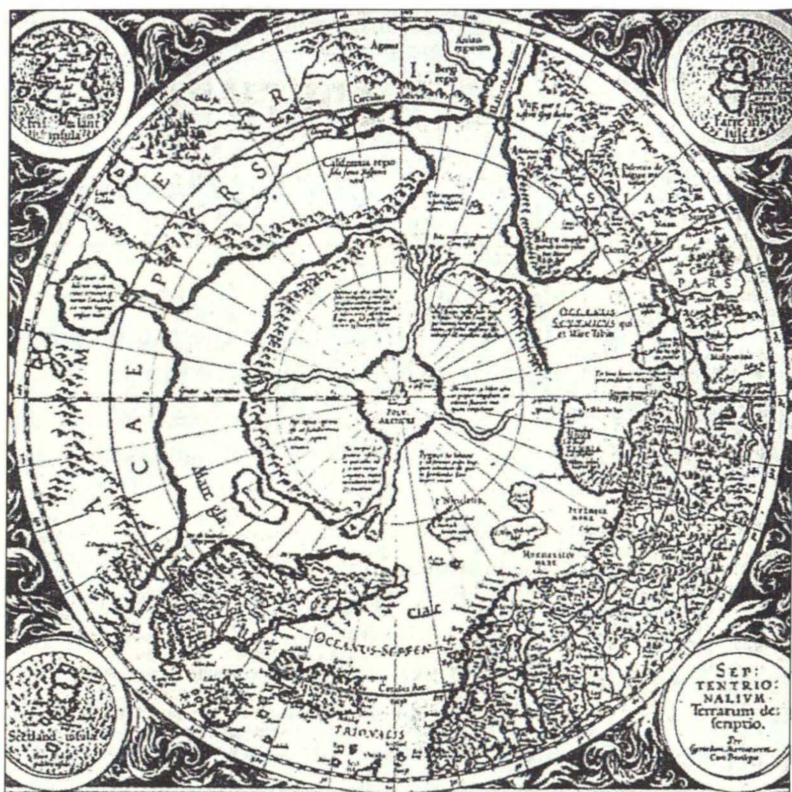
me tänastele lahendamatutena tunduvatele küsimustele vastused, kuigi pärast seda tekivad taas uued küsimused. Selline on kord elu ja selle tunnetamise lõputu silmapiir. Poolmetsikuna tunduv sõna "ime" paljastub arutelude käigus ja tõendusmaterjalide abil järk-järgult ning muutub reaalseks, pärast seda muutub see igavaks ja ebahuvitavaks ning kutsub esile igatsuse uue ime ja uute arutelude ning tõendusmaterjalide järgi.

Siiski tahan lugejale mainida, et kauges Tiibetis, Jumalate linnas saime kõik üheaegselt teadlikuks aja ja ruumi rollist. Me mõistsime, et aeg ja ruum olid moonutatud Jumalate linna monumentide ja püramiidide abil selleks, et Maa peal voolaks aeg teisiti kui varasematel aegadel. Meil tekkis kohe ettekujutus sellest, et ruum ja aeg on peamised, igapäevase elu harjumuspärane mateeria sõltub aga täielikult nendest kahest mõistest, mida on raske katsuda ja mõtestada. Me tundsime Tiibeti kõrgmäestikus paralleelmaailmade lähedust ja nägime isegi kohti (ja isegi lähenesime neile), mis olid iidsete inimeste poolt loodud paralleelmaailmadesse ülemineku tarvis. Kuid sellest, kallis lugeja, kirjutan ma selle raamatu teises ja kolmandas köites.

"Kas mäletate, et NSVLi aegadel ilmus ajakiri "*Tehnika molodjoži*" ("Noorte tehnika" – tõlk)?" pöördus Šamil Tsõganov meie poole küsimusega. "Ma olen läbi vaadanud suure hulga selle ajakirja numbreid ja leidsin vaat mida. N. Gontšarovi, V. Makarovi ja B. Morozovi artiklites (1981) meenutatakse, et india eeposes Mahabharata, iidsetes Hiina hümnides ja filosoof Platoni kirjutistes räägitakse mingisugusest Maa kolmnurkadeks jagamisest. Kas see on seesama, mida meiegi tegime? Lisaks sellele olid autorid gloobusel omavahel ühendanud iidsete kultuuride hällid ning saanud tulemuseks Maa täpse jagunemise kolmnurkadeks, nelinurkadeks ning viisnurkadeks."

"See on väga huvitav," pomisesin mina.

"Aga mina arvan," ütles Šamil veendunult, "et meie poolt läbiviidud Maa jaotamine kolmnurkadeks on palju täpsem, sest

Põhjapoolusel asunud Arktika riik, mille keskel oli Meru mägi. Gerardus Mercatori kaart (1959) ajakirjast "Tehnika molodjoži", nr 10, 1984)

meie mõõtmised põhinevad täiesti konkreetsel numbril 6666 – mis nagu öeldud, on edasi antud iidsete inimeste traagilises läkituses. Minu kui matemaatiku jaoks tundub sümmeetriliste kolmnurkade seeria, mida iseloomustavad ühtsed matemaatilised karakteristikud, väga veenev. Juhuslikkused käituvad teistmoodi."

"Šeff, kas sa mäletad seda õhtut," pöördus Seliverstov minu poole, "kui naised tüütasid meid jutuga *Kenzo* parfüümist – just tookord taipasime Kailase kõrgust (6666 m) võrrelda va-

hemaaga Kailase ja Põhjapooluse vahel (6666 km). Sellest kõik algaski."

"Nii see oli jah."

"Ajakirja "*Tehnika molodjoži*" 1984 aasta numbris," jätkas Šamil, "leidsin M. Strunina artikli niinimetatud hüperborea kohta, mida otsis Hitler. Iidsele india eeposele tuginedes kirjeldab autor Põhjapoolusel asunud Arktika riiki. Kliima oli selles riigis soe ja pehme, tol ajal jõudis Golfi hoovus Põhjapooluseni ning tegi selle maa elamiskõlblikuks. Autor leidis Gerardus Mercatori 1595 aastal trükitud kaardi; Arktika (ehk Hüperborea) riigi jagasid keskel asuvast sisemerest alguse saanud suured jõed neljaks suureks osaks. Sisemere keskel, Põhjapoolusel oli must kalju ehk legendaarne Meru mägi. Seda mäge peeti kõikvõimsate jumalate koduks..."

"Ma ju rääkisin!"hüüatas Juri Ivanovitš vahele. "Ma ju rääkisin, et Põhjapoolusel peab vee all olema iidne monument. Legendaarne Meru mägi peab olema monument nii nagu Kailas on püramiid. Vastasel juhul ei oleks Põhjapoolus ülemaailsesse püramiidide ja monumentide süsteemi kuuluda saanud. Hiljem Meru mägi uppus. Huvitav, milline see välja nägi?

"Selles artiklis kirjutatakse," jätkas Šamil faktide esitamist, "et Arktika riik uppus ookeani umbes 12–13 tuhat aastat tagasi. Golfi hoovus muutis oma suunda ning hakkas soojendama Euroopa randasid."

"Arktika riigi hukkumise aeg langeb kokku Platoni saare hukkumisega Atlandi ookeanis, millel Blavatskaja andmetel elasid viimased atlandid. Mäletate – tuli Tiphoni komeet ja... Huvitav, millised need hüperborealased olid?" katkestas Seliverstov Šamili.

"Artikli andmete põhjal," hakkas Šamil koopiaid lehitsema, "nimetati hüperborealasi titaanide järeltulijateks. Seal kirjutatakse, et hüperborealased suhtlesid iidsete kreeklastega."

"Huvitav," laususin mina. "Tähendab, et hüperborealased elasid suhteliselt hiljutisel ajaperioodil. Mida artiklis kirjutatakse hüperborealaste hukkumise kohta?"

"Kirjutatakse seda, et tõenäoliselt kolisid nad ümber."

"Kuhu?"

"Seda ei kirjutata."

"Kas nad mitte ei pöördunud oma esilgsele kodumaale – Igavesele Mandrile (Tiibet, Himaalaja, Gobi kõrb, Altai) tagasi, kus nende esivanemad pääsesid kord ülemaailmsest veeuputusest?" esitasin küsimuse. "Seal asub ju Vara, kus vastavalt meie oletustele taasklooniti sinna juba eelnevalt toodud seemnetest uus inimene ning kõik ülejäänud maapealse elu vormid! Tõenäoliselt pääsesid parimad atlantidest ja varastest lemuurlastest *somadhi* seisundisse minnes just selles piirkonnas! Just Igavene Manner oli see koht, kus Tiphoni kommedi kukkumisest põhjustatud järjekordsest globaalsest kataklüsmist 12–13 tuhat aastat tagasi oli võimalik pääseda. Tõenäoliselt mõistsid hüperborealased, teades komeedi lennutrajektoori, et nende Arktika manner hukkub. Sellest võib järeldada..."

"Sellest võib järeldada, et pärast kataklüsmi jäid nad Igavesel Mandril ellu, ehitasid linnad..." tegi Seliverstov kokkuvõtte. "Äkki leiame me Tiibetis hüperborealaste linna? See peab olema Jumalate linna läheduses! Miks? Aga sellepärast, et püha Kailase mägi sümboliseeris ja meenutas neile Põhjapoolusel vee alla kadunud püha Meru mäge."

"Ma tahtsin veel ühe märkuse teha," tõin kuuldavale mina. "Mul õnnestus uurida kirjandust, mille kohaselt Hitler, kui ta oleks läinud läbi Venemaa – soovis jõuda Tiibetisse (Igavese Mandrini) ning leida hüperborealasi lootuses saada neilt teadmisi ülienergiate saladuste kohta ning nende abil maailma muuta. Iidsete inimeste traagilise läkituse ning Igavese Mandri elu iseärasuste üle arutledes jõudsime järeldusele, et pärast ülemaailmset veeuputust andsid just atlandid "esimesed maapealse elu võrsed", levides seejärel mööda maailma laiali ning asustades järjest vee alt vabanevaid maid. Siit võib järeldada, et atlandid ja hüperborealased on sünonüüm ühtede ja samade

IV rassi inimeste kohta. Samuti võib järeldada, et Hitler otsis atlante. Ta uskus, et nad on veel elavate kirjas."

"Eelöeldu põhjal võib järeldada, et atlandid (ehk hüperborealased), kes jäid pärast 850 000 aastat tagasi toimunud ülemaailmset veeuputust ellu, elasid Maal veel kaua – vähemalt perioodil 850 000 kuni 12 000 aastat tagasi. Kas see on nii?" küsis Ravil.

"Tuleb nii välja küll," vastasin mina. "Lisaks eelnevale tundub mulle, et pärast teist kataklüsmi (12 000 aastat tagasi) ellujäänud atlandid elasid Igavesel mandril edasi. Vastasel juhul oleks raske seletada nende suhteliselt hilisel ajaperioodil toimunud kontakte kreeklastega. Sellest räägib ka Hakassi legend hiigelsuurt kasvu valgete silmadega inimestest, kes ehitasid Salbõki kurgaanile monumendi. Seepärast võivad jutustused Maal elanud titaanide kohta olla täiesti tõesed, need on meie viienda rassi inimeste mällu sööbinud."

"Mulle on jäänud mulje, et meie rassi inimesed klooniti pärast ülemaailset veeuputust varaste aarialaste seemnetest, mida säilitati Varas; titaanid ehk atlandid aga jätkasid *somadhi* seisundist väljunult pärast apokalüpsise lõppu oma edasist elutegevust," jagas Ravil oma mõtteid.

"Kas tõesti lähme varsti ekspeditsioonile Jumalate linna, kus maa-alustes sügavustes asub Vara ja kus titaanid kloonisid viienda rassi inimesi ehk meid ja teid!" lausus Seliverstov pidulikult.

"Mina lugesin kusagilt, et hüperborealased olid tulnukad kosmosest, kes läksid mööda maakera laiali," lausus Juri Ivanovitš mõtlikult. "Keegi kaasaegne pühendatu kirjutas..."

"Kui hakata lahkama kõiki ajalehes "*Skandalõ*" avaldatud artikleid, siis..." muigas Ravil.

"Sina kuula ka võõrast arvamust, selle asemel, et... Liiga noor oled veel! Kus suitsu, seal tuld," sai Juri Ivanovitš kurjaks.

"Tuleb ausalt tunnistada," katkestasin algava vaidluse, "et kirjanduses on kosmosetulnukatest ja nende mõjust maapeal-

Kas titaanid kloonisid meid Varas uuesti?

sele elule väga palju tõendusmaterjali, sealhulgas täiesti tõsiselt arvestatavat. Võtkem kas või sumerite savitahvlid iidsest Babülonist, mis kinnitavad, et esimese maapealse inimese (meie rassi inimese) lõid Nibiru planeedilt pärit anuakid. Või siis hulgaliselt andmeid Drunvalo Melchizedeki sulest Siiriuselt pärit tulnukate mõjust maapealsele elule. Aga paralleelmaailmad? Maapealse inimelu taaselustamine pärast ülemaailmset veeuputust ei ole just üheselt lihtsate ülesannete killast. Ma arvan, et on olnud mitmeid katseid. Kõik on palju keerulisem."

Tol hetkel ma veel ei teadnud, et see minu kabinetis toimunud jutuajamine saab alguseks ajaloo suuremahulisele analüüsile – maapealse elu taasloomisest pärast neljandat apokalüpsist, ülemaailmset veeuputust. Ma ei osanud isegi oletada, et see protsess osutub niivõrd intrigeerivalt mitmetähenduslikuks, et sellesse haaratakse meie jaoks kõrgeimad ja ennenägematud tehnoloogiad ning Jumalate linn ja kogu ülemaailmne püramiidide ning monumentide süsteem mängib seejuures olulist rolli. Kuid sellest, kallis lugeja, kirjutan ma üksikasjalikult selle raamatu kolmandas köites pärast Jumalate linna reisi kirjeldamist. Kolmanda köite pealkiri saab olema "*Matritsa žizni na zemle*" ("Maapealse elu matriiks" – tõlk).

"Kui rääkida, et atlandid kloonisid meie rassi inimesed pärast ülemaailmset veeuputust," hakkas Juri Ivanovitš rääkima, "siis ei anna mulle rahu üks mõte – kas atlandid ei suutnud kloonida midagi suurepärasemat? Vaata, kui palju on meie tänavatel alkohoolikuid, prostituute, narkomaane, vargaid ja lolle. Kuhjaga! Nende jaoks on püramiidide probleemid ja kurjade mõtetega võitlemine nagu tühipaljas õhk. Seepärast ei ehitanudki meie ülemaailmset iidsete püramiidide ja monu-

mentide süsteemi, mul on hirm oma kuupalk kaotada. Selle ehitasid atlandid, nad tegid suure Šambalaga koostööd. Võibolla aitasid ka tulnukad teistest maailmadest. Ainult üks küsimus kerkib üles, kas meie – lollid – oleme seda väärt, et meid kogu maailma püramiidide ja monumentide süsteemi mähkida, hävitamaks ahneid ja egoistlikke mõtteid? Ja veel üks küsimus – miks targad ja tugevad atlandid tänaseni ei ole elanud, miks nad kadusid maamunalt ja meile ruumi loovutades tegid kõik selleks, et me ei provotseeriks oma kurjade mõtetega järjekordset apokalüpsist?"

"Miks?"

"Aga sellepärast, et Jumal käskis ühe rassi välja vahetada teise vastu ning iga rassi parimad kogunesid teise mõõtme Šambalasse. Jumal teab paremini. Ta näeb üheaegselt kõiki maailmu," vastas Juri Ivanovitš.

Seda jutuajamist kuulates mõtlesin, et nähtavasti elasid atlandid Maa peal tõepoolest veel üsna hiljutise ajani, nad ehitasid järk-järgult iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi, jälgisid ja analüüsisid selle töö tulemusi, alustasid uute monumentide ehitamist, et süsteemi patuvastane funktsioon (ja meie jaoks teised nähtamatud funktsioonid) oleks veelgi efektiivsem. Mulle tundus, et esimeses järjekorras ehitati Jumalate linn. Sellest saigi kõik alguse.

Püramiidide fantoomid

"Kuulake," lausus Seliverstov, "tahame me seda või mitte, kuid iidsed püramiidid ja monumendid alluvad niikuinii aja mõjudele ning hävinevad järk-järgult. Meie räägime sellest, et iga püramiidi nurgake, iga kalde kraadike on kurjade mõtete hävitamiseks väga olulised. Aga kui see nurk aja jooksul hävineb? Kas püramiid enam mõju ei avalda?"

"Avaldab ikka, kardan oma kuupalka kaotada, avaldab ikka," vaidles Juri Ivanovitš vastu.

"Miks?"

"Mul on üks tuttav, kelle nimi on Vitka. Ta käib tihti meie osakonnas, liigutab oma proteese."

"Mis proteese? Silmi?"

"Oh, ei," vaatas Juri Ivanovitš Seliverstovile tõsiselt otsa, "jalaproteese. Ta kaotas jala oma endises töökohas – pumbajaamas. Teda sattusid opereerima juhmid arstid – selle asemel, et jalg uuesti külge õmmelda – saagisid suure hurraaga kondi lõpuni maha, viskasid kaussi ning soovitasid proteesi asemele. Sellest ajast saadik Vitkal see jalg valutabki."

"Kus valutab, hauas või?" imestas Seliverstov.

"Lolliks oled läinud või? Vitka on elus. Kuulama peab – ma ju rääkisin, et Vitka käib meie tehnikaosakonnas ja vehib oma proteesiga."

"Jala matsid nad pärast saagimist maha ikka," imestas Seliverstov.

"Mitte pärast saagimist, vaid amputatsiooni. Sa istud ju meedikute kõrval," osutas Juri Ivanovitš minu ja Ravili suunas.

"Mis sellel Vitkal siis valutab? Tal ei ole ju jalga."

"Vitkal ei ole jah jalga, see on õige. Kuid see valutab."

"Kuidas nii?"

"Tal valutab..." tõstis Juri Ivanovitš paljutähenduslikult sõrme püsti, "tal valutab... kuidas see nüüd oli... ei mäleta täpselt... mingi sõna oli, sarnanes fantomasiga,"

"Fantomas?" pungitas Seliverstov silmi.

"Mitte fantomas ei valuta, vaid fantoom," ütles Ravil ette.

"Ja-jah, Vitkal valutab fantoom," ütles Juri Ivanovitš ilma igasuguse kahtlusevarjundita. "Seletan, mis see on. Igal organil – olgu see siis suguorgan või mis – on oma fantoom. Teisiti öeldes, see on energeetiline organ, koosneb puhtast energiast."

"Tähendab, et kui kellelgi on selles rohkem energiat, siis..."

"Muide – ma räägin jalast. Vitka omast. Sellest, mida ei ole. Õigemini sellest, mis oli, kuid enam ei ole."

"Ja-jah."

"Niisiis – sellel Vitka jalal on samuti energeetiline organ..."

"Kas samuti jalg?"

"Ära katkesta!" heitis Juri Ivanovitš Seliverstovile kurja pilgu. "Selle jala energeetiline organ ei saa ilma jalata elada. Iseseisvalt. See on jala asemel."

"Kuidas nii?"

"Vaata – inimene seisab. Selge? Ühel pool on jalg, teisel pool energeetiline organ ehk fantoom."

"Kas Vitka seisab selle energeetilise jala peal?"

"No ei, proteesi peal."

"Mida see energeetiline organ siis teeb?"

"Seisab koos proteesiga."

"Aa... a..."

"Niisiis," jätkas Juri Ivanovitš, "kui Vitka tahab jalga tõsta, tõuseb kohe ka energeetiline organ."

"Tahtis jalga tõsta ja energeetiline jalg juba tõusis?"

"Jah."

"Lahe!"

"Vitkal valutabki see energeetiline jalg."

"Tõsi?"

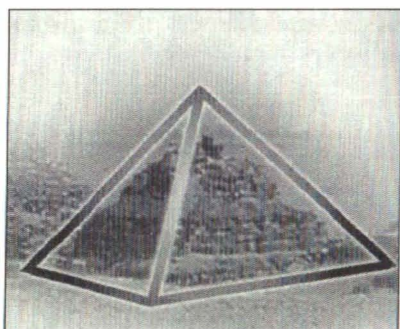
"Energeetiline jalg ehk fantoom mäletab endist jalga ja seetõttu kannatabki. Jala asemel on protees ja organ ehk fantoom elab seda üle."

"Läks täiesti sassi!"

"Jah," pani Juri Ivanovitš suitsu ette. "Vitka räägib: "Katsun valutavat kohta, aga jalga ju ei ole. Kuid see valutab! Valutab endise jala energia, lühidalt öeldes nutab jalga taga. See energia mäletab, kuidas jalga traumeeriti ja amputeeriti. Ta on tõelise jala jaoks ikka veel kallis."

"Kas jala fantoomi peal saab seista?"

"Ei saa. See ei pea kaalule vastu."

Püramiidi fantoom koosneb peenenergiast

"Selge."

"Ütlen veel seda, et Jumal lõi algul energeetilise inimese, siis meisterdas selle peale inimese keha."

"Aa... a..."

"Seepärast vastab inimese igale organile energeetiline organ – selle koopia, kuid energeetiline ja ilma kehata. Näe – sinu keha on nii suur – tähendab, ka selle fantoom on suur. Kõhul on ka suur fantoom."

"Ma võtan ekspeditsioonil alla," pobises Seliverstov.

"Kui võtad alla, väheneb ka kõhu fantoom. Soolikate energeetiline koopia kuivab kokku."

"Juri Ivanovitš, kas see tähendab, et püramiididel on ka fantoomid?" küsis Seliverstov.

"Loomulikult on. Fantoomita ei leia sa isegi lihtsat kivi, püramiidist rääkimata. Seepärast, Sergei Anatoljevitš – saad isegi aru – püramiid võib samuti hävineda, kuid fantoom jääb. Igaveseks. See jääb alati esialgse püramiidi sarnaseks."

"Kõht – see ei ole püramiid."

"Aa... a..."

"Ütlen veel vaat mida," kustutas Juri Ivanovitš koni vastu tuhatoosi, "see fantoom koosneb peenenergiast, samasugusest nagu inimese mõte. Rumalate inimeste (Vitka pole arukas iialgi olnud) fantoom nagu mõtegi, on alati nõrk, tarkadel – tugev. Seepärast Vitka ei saa fantoomil seista, aga joogi oleks võib-olla isegi saanud."

"Kuidas see fantoom tekib? Kas iseenesest?"

"Selle moodustab tema mõte! Sina ju, Sergei Anatoljevitš – enne, kui midagi tegema hakkad, mõtled sellele ja mõtled ka sellele, kuidas teha. Tõsi – Vitka enne tegi ja pärast mõtles. See-

pärast jäi ta kokku jala fantoomiga, pärast toimunut sai alles aru, mis juhtus ning nähes, et seda pole – soovis tagasi. Fantoomi sai tagasi, ent jalga mitte – see jäi kaussi."

"Kas jäi fantoomiga kokku?"

"Kus?"

"Kausis."

"Kausil on oma fantoom. Ma arvan, et kui Vitka jalg kaussi rändas, sai selle fantoom kohe aru, et kausi fantoom ei ole talle omane, eraldus sellest ning liitus Vitka jala jäänusega."

"Mida see Vitka siis mõtles?"

"Noh – arvatavasti liitis jala fantoomi oma keha fantoomi külge, aga võib-olla püüdis kausist oma jala fantoomi."

"Aa... a..."

"Ütlen sulle otse, Sergei Anatoljevitš, inimese jalg võib fantoomi valmis nikerdada..."

"Kuidas? Jalg?"

"Oih, palun vabandust – inimese mõte võib fantoomi valmis mõelda," sattus Juri Ivanovitš segadusse. "Kuid nõrga fantoomi – nagu Vitkal. Atlandid võisid välja mõelda palju tugevamad fantoomid, lemuurlased – veelgi tugevamad. Lemuurlased ja atlandid formeerisid oma mõtetega püramiidide fantoomid valmis, sest algul oli neil vaja seda mõtetes luua, pärast aga mateerias."

"Kas atlandid materialiseerisid fantoome või? Meie šefiga nägime, kuidas Sai Baba materialiseeris tuhka."

"Võib-olla materialiseerisid, võib-olla ka mitte. Tõenäoliselt ladusid nad neile nähtavate fantoomi piirjoonte järgi kiviplokke. Mõte hõljus mingil moel ruumis. Ehitajate mõtted aga tugevdasid seda fantoomi veelgi."

"Huvitav!"

"Vaat, mida ma veel mõtlen," hakkas Juri Ivanovitš uuesti suitsetama, "kõige võimsama fantoomi võib luua Jumala mõte. Seepärast lemuurlased ja atlandid palvetasid enne fantoomi loomist."

"Enne mida?"

"Enne fantoomi loomist. Noh... enne, kui fantoom peas valmib. Noh, mitte peas just, vaid mõtetes, mida pea toodab."

"Mõte lendab ju minema – kusjuures momentaalselt. Kuidas see fantoomil püsida saab?" vaidles Seliverstov vastu.

"Et mõte ruumis laiali ei lendaks, tuleb mediteerida fantoomile keskendudes ehk ainult fantoomile mõelda ja mitte millelegi muule. Sina mõtled meil ainult naistest, mäletad kõiki solvanguid... mõtlema peab aga ainult fantoomile."

"Kas kaua peab mõtlema?"

"Väga kaua."

"Kui kaua?"

"Ei tea – võib-olla terve elu."

"Aga Vitka, kes jala pumbajaamas kaotas, kas tema mõtles oma fantoomile kaua?"

"Vitka ei mõelnud fantoomile. Vitka mõtles oma harimatuse põhjustele, ta ei teadnud fantoomist midagi. Ta mõtles, et tal valutab protees. Ta kurtis arstile proteesivalusid. Räägitakse, et ta tahtis proteesil valutavat kohta noaga lõigata."

"Mida siis arst ütles?"

"Ma ei tea, mida ta seal rääkis, kuid mina soovitasin Vitkal oma fantoomi ise ravida, mitte ajada valu proteesi kaela."

"Millega ravida?"

"Mõttega."

"Kuidas nii?"

"Noh – esiteks peab oma fantoomi tervena, mitte pooleks lõigatuna ette kujutama," näitas Juri Ivanovitš jalga käega, "pärast seda peab ette kujutama, et jalg on alles, mitte ei vedele kausis."

"Milline jalg? Energeetiline?"

"Mõlemad."

"Mõlemad – kas see tähendab kahte jalga või ühte koos energeetilisega?" küsis Seliverstov arusaamatult.

"Kõiki jalgu."

"Aa... a..."

"Pärast," keskendus Juri Ivanovitš, "peab mediteerima keskendudes jalgadele ja mõeldes, et nad on oma koha peal nii nagu varemgi, kui Vitka veel pumbajaamas ei töötanud."

"Mitme jala peale peab mediteerides keskenduma?"

"Ma ju rääkisin, et mõlema jala peale."

"Ma ei saanud aru, kas mõlemad tähendab ühte või kahte?"

"Selgitan! Üks energeetiline jalg pluss lihalik jalg ning veel üks energeetiline jalg pluss lihalik jalg. Kokku teeb neli, nagu Vitkal enne oli."

"Aa... a..."

"Seejuures peab selle, et üks jalg puudu, ära unustama."

"See tähendab, et kolm on alles?"

"Jah. Kõiki jalgu peab ette kujutama."

"Ja siis?"

"Siis fantoom rahuneb ja näitlikult öeldes unustab, et teine pool on keha küljest ära lõigatud. Ta võtab proteesi omaks."

"Kas see tähendab, et protees hakkab neljanda jala rolli täitma?"

"Mitte täiuslikult, kuid siiski jah. Mõte ravib fantoomi terveks. Vitka nii tegigi."

"Ja mis siis sai?"

"Tema protees enam ei valutanud. See tähendab, et fantoom."

"Kas kätega võib sama lugu olla?"

"Mitte ainult kätega, vaid kõikide jäsemetega."

Seda jutuajamist kuulates ja Juri Ivanovitši mahlakate väljendite üle naerdes mõistsin, et tal on põhimõtteliselt igas asjas õigus. Selles inimeses peidus olev rahvatarkus lubas tal arusaadavalt selgitada nende asjade olemust, mis ei ole mõnikord isegi teadlastele jõukohane.

Mulle meenus jälle Drunvalo Melchizedeki raamatus "*Drevnjaja Taina Tsvetka Žizni*" toodud Egiptuse Giza püra-

Inimese fantoom

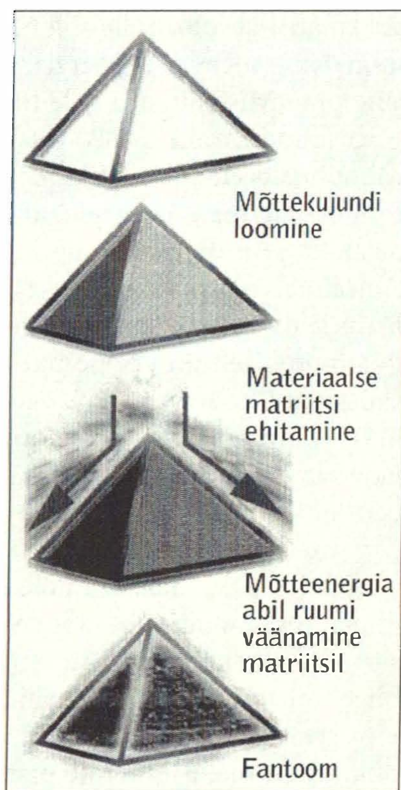
miidide kompleksi ehitamise lugu. Tema arvates ehitasid kompleksi teiste mõõtmete palju kõrgemalt arenenud inimesed, kes lõid esialgu mõttekuju ning seejärel muundasid selle imelisel moel grandioosseks materiaalseks ehitiseks.

Loomulikult on meil seda raske uskuda (kuigi sageli muutuvad muinasjutud üsna varsti ilmseks), sellegipoolest on mõttekujund ja sellega seotud fantoom üsna huviäratavad. Me kõik teame, et mistahes toote, näiteks mõne instrumendi valmistamine algab selle konstruktsiooni mõtestamisest (mõttekujundi loomisest), pärast seda tehakse joonised ning nende alusel teostatakse töö ja luuakse materiaalne väärtus. Kui uskuda, et mõte on materiaalne, siis tuleb nõustuda väitega, et seda instrumenti ümbritseb mõtteväli ehk see koosneb mõttest, väljast, mis tõenäoliselt ongi fantoom. Seepärast midagi materiaalset luues loome ka fantoome.

Kuid on olemas ka looduslikke fantoome, mis on kellegi poolt loodud enne meid, näitena võib tuua pumbajaamas töötanud Vitka jala fantoomi. Tõenäoliselt otsustas esialgne teispoolse maailma laineline eluvorm luua maapealse materiaalse inimese, luues enne tema fantoomi, mis sisaldas kõike, alates kätest ja jalgadest kuni viimase molekulini.

Hiljem toimus juba materiaalse substraadi kogumine selle fantoomi ümber ja keha loomine.

Millest fantoom koosneb? Seda ei tea keegi. Inimese keha ehitust uurivad anatoomid räägivad mingitest "kujuloovatest jõududest", mida mööda on laiali tõmmatud kõõluste ja sidemete kiud, kuid küsimusele nende jõudude olemuse kohta vastavad nad ühetähenduslikult, et need on teadusele tundmatud. Füüsikud oletavad, et fantoom on hologrammiline informatsioon.

Püramiidi fantoomi loomise etapid

Siiski tuleb nõustuda sellega, et fantoom on informatsiooniline programm, mis koosneb meile tundmatust energiast (ehk mateeriast), mida üldiselt nimetatakse peenenergiaks ja millest koosneb mõte. Kuid fantoomile ei ole omane fraktaalsus, ta on struktureeritud ruumis, tähendab ta justkui ripub ruumis, omades nii vormi kui mõõtmeid.

Veider sõna – struktureeritus! Tõenäoliselt on ruum niivõrd mitmetahuline, et suudab piirata ja säilitada teatud informatsioonivälja piirkonda ning vältida selle laialivalgumist.

Kuidas toimub ruumi struktureerimine ja fantoomi loomine, mõtlesin jutuajamisele Vitka kurikuulsa jala teemal mitte tähelepanu pöörates. Kindlasti luuakse enne mõttekujund objektist, näiteks püramiidi mõttekujund. Vastavalt sellele mõttekujundile ehitatakse materiaalne püramiid. Milleks? Selleks, et

täita matriitsi rolli, mille abil ruumi struktureerida. Matriitsile suunatakse tugev peenenergia, mis väänab ruumi ja formeerib fantoomi. Mis võib olla selle tugeva peenenergia allikaks? Eelkõige inimese mõte, ega Blavatskaja asjata nimeta inimest kõige võimsamaks energeetiliseks masinaks. Pärast fantoomi loomist ei oma selle materiaalne analoog enam põhimõtteliselt tähendust, see võib hävineda, uppuda ookeani, vajuda maa alla – tähtsaimat rolli hakkab mängima füüsilises maailmas nähtamatu ja tundmatu, kuid peenmaailmas tugev ja ilus fantoom. Põhimõtteliselt nii vist peabki olema, sest püramiidid avaldavad mõju ("töötavad") eelkõige peenmaailmas, mõtete maailmas – püramiidid ongi kutsutud ellu puhastamaks seda maailma kurjast ja hävitavast komponendist. Edaspidi arvatavasti perioodiliselt toetatakse ja tugevdatakse fantoomi püramiidide ehitajate mõtete poolt.

Ausalt öeldes hakkas mulle selline arutelu käik isegi meeldima. Ma suutsin juba iidsete püramiidide ja monumentide süsteemi ette kujutada mitte ainult aja hävivale mõjule alluvate hiigelsuurte kiviehitistena, vaid ka elegantsete ja säravate, läbipaistvate fantoomidena, kus loojate mõte oli jäänud justkui õhku rippuma. Fantoomid paistsid mulle igavestena.

Huvitav oleks piiluda selle ilu nägemiseks peenmaailma, kuid... Ma sain aru, et fantoomid kindlustavad nii peen- kui füüsilise maailma järjepidevuse. Arvatavasti ei ole peenmaailmas füüsiline maailm nähtav, nähtavad on ainult esemete fantoomid ning arvatavasti ka ilusad sädelevad püramiidide fantoomid!

Kõigele sellele mõeldes ei pööranud ma küllalt tähelepanu maatriksi mõistele. Üsna varsti kaugel Tiibetis, kui näen midagi sellist, mida isegi unes näha ei oskaks, mõistan, et ka inimene Maa peal on loodud maatriksi abil.

Iidsete püramiidide ja monumentide süsteem on meid päästnud maailma lõpust

Oli 1999 aasta augusti algus. Televisioonis räägiti pidevalt erinevatest maailmalõpu ettekuulutustest, mis pidi toimuma kas 1999 aasta juulis või augustis. Kuid maailmalõppu ei tulnud. Jumal andis Maale armu; järjekordne viies apokalüpsis jäi saabumata. Miks?

Sellepärast (arvatavasti see siiski on nii), et tööle hakkas iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem. Kallis lugeja, tuletame meelde selle raamatu kuuendas peatükis kirjapandud arutelusid. Sel ajal, kui Maa ulpis apokalüpsisest apokalüpsiseni patumeres ning inimkonda korduvalt taasklooniti, toimus teises mõõtmes (paralleelmaailmas) erinevate inimrasside jumalakartlike inimeste ehk parimatest parimate kogumine. Ma arvan, et nii loodi Šambala. Šambala tõttu ohverdas Maa miljardeid ja miljardeid inimelusid, kes hukkusid apokalüpsiste ajal. Miks see toimus nii julmalt? Miks Jumal tegi just sellise otsuse? Aga sellepärast, et inimühiskonnas domineerivad kurjad mõtted kutsuvad esile enesehävitamise või taandarengu isegi kuni metsistumiseni välja. Seepärast oli parimate päästmine eesmärgipärane, et rumalaks ja kurjaks muutunud inimmass neid ei köidaks ning ei sisendaks jumalavallatust ning metsikust. See oli mõistlik tegu.

Meie kujutelma mittemahtuva mitmenäolise Šambala muinasjutulisel elul on samuti olnud omad tõusud ja mõõnad, kuid apokalüpsisest apokalüpsiseni on see ennast järjest enam õigustanud ning täiendanud oma ridu järjekordse inimrassi parimate esindajatega, kuulutades loosungit "Elu puhta hingega".

Niisiis saabuski pärast neljandat apokalüpsist aeg, kui Šambala otsustas loobuda tavapärasest praktikast võtta oma ridadesse parimatest parimaid kurjusesse uppunud inimkonna hulgast. Šambala otsustas luua Maale süsteemi, mis hävitaks kogu maailma negatiivsuse algpõhjuse – kurjad mõtted, et need

ei kurnaks emakest Maad, ei mõjutaks paralleelmaailmu ning ei hävitaks nende poolt miljonite aastate jooksul saavutatut.

Ma ei taha öelda, et imeline paralleelmaailm Šambala lõi süsteemi, mis suunaks meie ja teie maised mõtted positiivsesse suunda. Seda ei ole saavutatud, seda ei saa ka juhtuda, sest Jumal lõi inimese iseareneva algena. Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem hävitab kõigest kurjad fraktaalmõtted, et need oma omaduste tõttu ei leviks mööda kõiksust laiali ning ei muudaks Maad "mõttepori" allikaks. Uskuge, kallis lugeja – seda ei ole vähe. Ma arvan, et see aitas meil pääseda järjekordsest, viiendast apokalüpsisest. Šambala eksperiment on õnnestunud. Apokalüpsisest apokalüpsiseni Šambala eest hoolitsenud elus Maa saavutas lõpuks selle, et Maa hakkas end ravima inimlikust kurjusest.

Ma üritan ikka ja jälle ette kujutada meie planeedi Maa peenmaailma. See tundub mulle imeline, eriti ilusad tunduvad Šambala intellekti abil loodud püramiidide ja monumentide säravad fantoomid. Musta varjundiga kurjad mõtted tormlevad püramiidide fantoomide vahel, põrkuvad nendega kokku ja kaovad igaveseks. Fantoomid aga kõrguvad suursugustena, alati kristalselt puhtaks jäädes.

Loomulikult saan ma aru, et iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem täidab veel mingisuguseid funktsioone, sest kõrgema intellekti tegevusel on täita alati kaks või enam eesmärki. Ma ei tea veel, millised need on. Kuid olen veendunud, et patuvastane funktsioon on neist kõige olulisem. Seepärast tahaksin öelda: "Inimesed! Püüdke olla heatahtlikud!"

Kui ma jagasin neid mõtteid oma sõpradega, tõi Sergei Anatoljevitš Seliverstov kuuldavale:

"Härrased, Šambala eksperiment jätkub! Kartke kurje mõtteid!"

Juri Ivanovitš ohkas ning ütles nukralt:

"Kui ma ei oleks joomist maha jätnud, jooksin Šambala terviseks kohe pool klaasi."

IX PEATÜKK

Püramiidid kahandavad inimese eluiga

EKSPEDITSIOONI ALGUSENI oli jäänud kõigest mõni päev. Suurepärase varustuse hankis meile "*Roza Vetrov*" (N. Kutšnev). Ettevalmistustöödesse oli haaratud palju inimesi, sealhulgas meie Ülevenemaalise Silma- ja Plastilise Kirurgia Keskuse kaastöötajad ning haiged. Kujundaja Olga Išmitova töötas koos õmblustöökojaga (tänud T. I. Gromovale ja V. N. Zolotarjovale!) ekspeditsiooni tuulejopede kvaliteedi kallal, kunstnikud Anja ja Olja tegelesid embleemide tikkimisega, vanemõde Zalifa koplekteeris apteeki, Juri Ivanovitš remonditööriistu, Rafael Jussupov ja Ravil valmistasid ette seadmeid, ukrainlane Petrovitš tegi soolapekki...

Kui kõik oli peaaegu valmis, läksime linnast välja seadmeid ja aparaate välitingimustes katsetama. Sõitsime väikese Baškiiria linnakese Djurtjuli piirkonda, meid võttis vastu rajoonidevaheline kalastamise peainspektor Rim Fidailovitš Gusmanov.

Rim Gusmanov

Enne Tiibetisse minemist tahtsin tulla just siia, sest vaatamata oma ähvardavale ametile oli see koloriitne inimene sooja ja abivalmis hingega, intelligentne inimene ning ta sai aru meie ekspeditsioonieelsest romantilisest häälestusest. See oli tähtis, sest pidime ära sõitma lapselikult puhta hingega.

Seadmete katsetamise ajal hämmastas mind kõige rohkem ekspeditsiooni paat, mille konstrueeris Ufaa Kummitoodete tehases töötav noor mees, kelle eesnimi kõlab juudipäraselt – Emil ja perekonnanimi tataripäraselt – Fathutdinov. Seda paati kummuli keerata oli väga raske; see võis tõusta peaaegu püstiasendisse, kuid kummuli ei läinud. Kuidas see paat päästis meid deemonlikul Raksase järvel! Tänud Emilile.

Jäime öösel, kui kõik olid telkidesse kolinud, koos minu sõbra Vener Gafaroviga kahekesi lõkke äärde. Lõke praksus. Kõrvaltelgis norises keegi vaikselt. Meie vaikisime.

"Sellist lõket me Tiibetis ei tee," katkestas Vener vaikuse.

Püramiidid kahandavad eluiga ja kutsuvad esile haigusi

Mõtted libisesid tahes-tahtmata otsingute objektile – Jumalate linnale. Lõkke kumast lummatuna üritasin ette kujutada Jumalate linna helkiva fantoomi suursugusust. Lõke erutas kujutlusvõimet järjest uutele piiridele justkui viidates esmapilgul lihtsana näiva mõiste – ruum – muinasjutulistele võimalustele. Kuid oli veel üks ruumiga seotud lihtne mõiste – aeg, mille teadvustamine on teaduse jaoks üks raskeimatest ülesannetest. Heitsin pilgu kellale, see näitas öötundi.

"Püramiidid ju lühendavad inimeste eluiga," vilksatas äkki sõge mõte.

Hakkas sadama sooja suvevihma. Vener lebas lõkke ääres. Telki ei olnud tahtmist minna.

"Miks ma niimoodi mõtlesin?" esitasin endale vastust leidmata küsimuse.

Siinkohal meenus mulle peaaegu et pähe õpitud lõik Blavatskajalt ("*Tainaja doktrina*", II köide, *Antropogenezis*, kirjastus Riga, 1937, lk 514, 515):

"*...kolmanda rassi võimsa tsaari looming – inimene – muutus meie, viiendas rassis haledaks olendiks ning meie maakeral viibides kehaliste ja päritavate haiguste rikkaimaks kogumiks.*"

See Blavatskaja fraas tõestab, et eelmiste rasside inimesed olid terved ning ei vaevelnud erinevate haiguste käes. Miks on meie viies rass nii õnnetu?

"Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem ehitati ju viienda rassi eluperioodil! Kas see fenomen ei ole püramiididega seotud?" arutlesin mina. "Ent kui iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem põhjustab haiguste ilmnemist ning eluea kahanemist, siis peab sellel olema oma mõte. Milline?"

Ma sain täpselt aru, et see mõte ei saanud olla kurjade kavatsuste killast (kõrgem intellekt nii ei käitu!), vaid oli õilis, paradoksaalselt õilis. Mind haaranud kahtlused sosistasid inimlikke postulaate nagu: "Kas see on õilis – saata haigusi?" "Kas inimeste eluea kahandamine on õilis?" ja muid sellesarnaseid. Ent usk, sügav usk Jumalasse ja Šambalasse ei võimaldanud kahelda jumalike tegude õilsuses.

Surmaeelsed mõtted

Millegipärast meenus mulle mu lapsepõlve koduküla Sermenevo. Ajusoppidest ujus esile kojamees Ahmadulla, kes oli kogu elu jooksul lootusetu joodik, terroriseerinud perekonda ning hoidnud seda poolnäljas. Ahmadulla oli sageli haige, kuid ravis ennast vaid ühe vahendi – viinaga. Vananedes jättis Ahmadulla joomise maha ja muutus kõigile ootamatult sügavalt usklikuks. Ilmselgelt piiratud vaimsete võimete tõttu õppis ta selgeks vaid üheainsa palve, loomulikult ei mõistnud ta selle mõtet, kuid

Mu lapsepõlveküla Sermenevo

sellest hoolimata näitas matustel või peiedel üles sobimatut aktiivsust ning püüdis end näidata moslemite rituaalide asjatundjana. Ent usklik Ahmadulla elas lühikest aega. Ta hakkas varsti surema. Lapsepõlvest mäletan, et Ahmadulla rääkis oma elu kohta tähtsaid sõnu – need kõlasid kõrgelennuliselt ja ilusalt – Ahmadulla õpetas inimesi elama headuse ja armastuse printsiipide järgi.

Tookord lapsepõlves mõtlesin elu vastuolulisuse peale – inimene on suurema osa elust pühendanud joobnud kirgedele ja tigedusele, ent surma ees üritas välja näha kui jumalakartlik ja õilsameelne inimene.

"Vaata aga vaata, surma nägu õilistab inimest," mõtlesin ma tookord tatise poisikesena. "Kui Ahmadulla oleks varem ka niimoodi mõelnud!"

Tookord ma loomulikult ei osanud kahtlustadagi, et "taevases kompuutris" ehk niinimetatud Akasha kroonikates salvestatakse iga inimese "individuaalsetes failides" tema mõtted ning et Ahmadulla "fail" oli ammu täitunud saatanliku kire moraalitute ja madalate mõtetega, surmaeelsed mõtted heatahtlikkusest ja armastusest oli vaid tilk meres. Kui paradoksaalselt see ka ei kõla, kuid kui surm saabuks sagedamini, siis oleks inimestel rohkem õilsamaid mõtteid. Tõenäoliselt tunneb inimene alateadlikult ülemineku aja lähenemist teistsugusesse maailma, kus teda ootavad täiesti teistsugused eluseadused, kus mõtete puhtus omab suurt tähtsust. Küll on kahju, et maapealne elu on möödunud joobnud elupõletamises, mida on saatnud pidevad patused mõtted pudelist ning kahjuks seda tühimikku surmaeelsed õilsad mõtted ei kompenseeri.

Vener Gafarov lõkke ääres

Heitsin pilgu lõkke ääres lebavale Venerile ning mulle meenus tema poolt toodud artikkel Leninist, milles kirjeldati, kuidas kogu maailma proletariaadi juht enne surma taevasse vaatas ja Jumalat kutsudes karjus: "A-la-la, A-la-la...".

"Vener, kas sa mäletad artiklit Leninist, seda, kus kirjeldati tema karjumist "A-la-la, A-la-la..."?" küsisin mina.

"Muidugi."

"Mis sa arvad, kui Lenin oleks kauem elanud, kas ta oleks kauem ka kurja teinud? Noh, oletame, et ta oleks elanud üheksakümmend aastat."

"Kahtlemata oleks. Ta ei oleks mitte ainult Venemaa repressioonidele allutanud, vaid kogu maailma. Kas sa mäletad bolševike postulaati – maailmarevolutsioon?!"

"Tuleb nii välja, et tema surm päästis ülejäänud maailma hirmsatest kommunistlikest repressioonidest. Seega võib järeldada, et surm on õilis. Kas see on nii?"

"Sellisel juhul küll," vastas Vener veendunult. "Juhul, kui sureb kuri inimene. Tema surma läbi vabaneb inimkond kurjadest tegudest."

"Kas sa mäletad, et esimese Himaalaja ekspeditsiooni ajal leidsime tõendeid selle kohta, et lemuurlased ja atlandid võisid elada tuhat ja enamgi aastat," ei jäänud ma rahule. "Kujuta ette, et kaasaegsed inimesed elavad ka tuhat aastat. Mis siis juhtub? Mis sa arvad?"

Vener jäi pikalt mõtlema ja vastas:

"See oleks väga halb. See oleks katastroof, sest kurjad inimesed võtaksid võimust. Miks? Aga sellepärast, et kurjad teod on hävitava iseloomuga, häving toimub alati kiiremini kui loo-

mine. Kurje inimesi saab ainult surm peatada. Kui nad elaksid veel tuhat aastat... Kurje inimesi on palju, väga palju."

"Ma kujutan ette," jätkasin mina, "et oligarhid, kes on kogunud raha sajaks aastaks ette, tahaksid elada tuhat aastat. Kuid ka siis oleksid nad kogunud sajaks eluks... tuhande aasta kaupa. Kuna keskmine eluiga on seitsekümmend aastat, tunnevad nad vähemalt suurte koguste mõttetust. Lisaks sellele on suur hulk raha suur võim. Suure võimu korral ei suuda mitte igaüks "staarihaigust" vältida. Kui "staarihaigust" põdev liider elab tuhat aastat, saabub kindlasti katastroof. Kas sa Vener, tead, milliseks on surematu ja pikaealine Fidel Castro Kuuba muutnud – see on košmaar! Kui ta lahkub teise ilma, hakkab Kuuba elama. Aga kui Fidel elaks tuhat aastat?!"

"Milleks rääkida tuhandest aastast, sada aastat on isegi palju..."

"Olen veendunud, et kui Lenin oleks elanud kaks korda kauem, siis oleks võinud saabuda maailma lõpp, see tähendab viies apokalüpsis. Nagu juba eelnevalt rääkisime, Lenin oleks oma saatanliku geniaalsusega läbi viinud maailmarevolutsiooni. Siis oleks mitte ainult Venemaa, vaid kogu maailm kadedusse uppunud (proletariaadi kadedus intelligentsi vastu!), see tähendab, et kogu maailmas oleksid võimust võtnud 999 mõtted. Sellist negatiivsete mõtete voogu ei oleks Maa suutnud vastu võtta ning oleks kurjust täis inimkonnast apokalüpsise abil

Igas inimeses peitub teispoolse maailma karistuse ees hirm kurjade tegude pärast Maal

vabanenud. Meid päästis Lenini varane surm. Selles "räpases asjas" ei olnud Stalin Leninile vääriline vahetus."

"Lenin kartis ju hirmsasti surma, kui ta Jumalat kutsus. Ta teadis, et teispoolses maailmas ootab teda hirmus karistus," kommenteeris minu kõnet Vener.

"Igas inimeses peitub hirm teispoolse maailma karistuse ees. See on alateadlik hirm, mis sosistab inimesele terve elu: "Ära tee seda! Karda Jumalat! Ära tee! Ole õilis!". Kuid kahjuks kuulame me oma alateadvust harva; sama teemat puudutavad usuteemalised jutlused tulevad poole kõrvaga kuulates meelde vaid harvadel külaskäikudel kirikutesse. See-eest enne surma see sosin tugevneb ning muutub järk-järgult kõvahäälseteks trummikile lõhestavateks sõnadeks. Kõiksuse ruumist tulevate sõnade mõju all olev inimene üritab alguses ennast õigustada ning tunnetades selliste katsete viljatust avab ootamatult suu ja teisi tobedalt õpetama hakates ütleb siiralt häid sõnu headuse ja armastuse kohta. Hoolimata veel töötava südame seest metallikrigina sarnaselt tulevast solvumistundest hakkab tal ometi kergem.

"Inimesed räägivad elu ajal sageli häid, ent enne surma – siiraid sõnu," kommenteeris Vener jälle.

"Küll oleks hea, kui inimese elus kõlaksid sagedamini surmaeelsed siirad sõnad! Kuid neid on nii vähe, nii vähe! Kas või siis enne surma..."

Mõtted haiguse ajal

"Ja ka haiguse ajal," lisas Vener.

"Just. Inimene hakkab – kartuset pimedaks, kurdiks, lombakaks ja kõveraks jääda või ära surra – esile kutsuma õiglast ja siirast suhtumist endasse mõistes, et talle ei sobi valelik või karjeristlik suhtumine. Siirus on hea, see on juba uus värske tuul meie mõttemaailmas. Lisaks sellele kutsub haige teistes inimes-

tes esile kaastunnet. Kaastunde abil esile kutsutud mõtted on samuti puhtad. Kõigest sellest võib järeldada, et haigused – nii paradoksaalne kui see ka ei ole – võimaldavad puhaste helgete mõtete ilmnemist."

"Huvitav, kuigi paradoksaalne."

"Ma tundsin ühte naftabossi," jätkasin mina. "Tema poeg põdes pigmentset retiniiti, mida rahvasuu nimetab öiseks ehk kanapimeduseks ning mida peetakse lootusetuks haiguseks. Poega konsulteerides ütlesin naftabossile, et oleme selle haiguse ravimiseks välja töötanud uue ravimeetodi ning seepärast vajame seadmete ja keemiliste reaktiivide soetamiseks sponsorabi. Ta vastas mulle midagi sellist, et turutingimustes tuleb võtta pangalaenu, ravimeetod korralikult välja töötada ning seejärel alustada uut meetodit kasutades äri. Lahkudes lisas ta alljärgneva fraasi: "Hea arsti ostame me alati ära." Ma mäletan, et vastasin talle: "Head arsti te ära ei osta."

"Mis pojast sai? Kas ta jäi pimedaks?"

"Seitsme-kaheksa aasta pärast oli meie meetod välja töötatud ning andis juba häid tulemusi, kui ilmus koos teenijaga lagedale naftabossi poeg. Ta oli juba peaaegu pime. Määrasin lõikuse ning konsultatsiooniblanketile märkisin rasvase kirjaga: "Tasuta," sest tuli meelde fraas: "Hea arsti ostame me alati ära.""

"Teenija vastas, et isa on keelanud poega tasuta opereerimast. Ma keeldusin pakutud rahast. Isa nõudmisel viis ta poja Moskvasse tagasi. Tõenäoline, et poeg on juba täiesti pime."

"Aga poeg ei ole ju isa lolluses ja selles, et ta näeb kõikides elu aspektides ainult äri, süüdi," vaidles Vener. "Poeg ju kannatab."

"Mind vaevab siiani südametunnistus," vastasin mina. "Kuid ma ei saanud raha vastu võtta, saad aru – ei saanud. See oleks tähendanud äraostmist. Miks ma ei talu tunnet, et sa oled ära ostetud? Mitte ainult sellepärast, et töötan omakasupüüdmatult ja tööhoolikuna entusiastlikult kella kahe või kolme-

ni öösel, vaid pigem sellepärast, et püüan iga haige ravimisele läheneda, maksku mis maksab, hingega. Just nimelt hingega, mitte mehaaniliselt või veel vähem – kommertshuvidest lähtudes. Mida aga tähendab arsti püüe haiget hingega ravida?"

"See tähendab siiras olemist," torkas Vener vahele.

"Õige – siiras olemist. Aga mis on siirus? See on mõtete puhtus ehk arsti ning haige vahel tekkivad helged puhtad mõtted, mis määravad ära abistamise tahte. Tõenäoliselt iseloomustavad selliseid mõtteid ainult positiivsete numbrite – 1, 2, 4, 5, 7 ja 8 kombinatsioonid. Ent kui..."

"Kui arstil tekivad sellised mõtted nagu: "Kui palju ma temalt koorida saaksin?", siis ei tasu hingega ravimisest rääkida," katkestas mind Vener.

"Kahjuks on arstide sellised mõtted laialt levinud, eriti läänes," lisasin mina.

"Mitte ainult läänes," märkis Vener.

"Tahaksin märkida," jätkasin mina, "et meie poolt inimeste doonorkudedest valmistatud biomaterjal *alloplant* soodustab inimkudede regeneratsiooni (kasvamist) mingi inimese füüsilise kehasse salvestatud nähtamatu programmi abil. Mulle tundub, et see programm on salvestatud submolekulaarsel tasandil ja nimelt peenenergia sagedusel. Ka mõtted omavad peenenergeetilist komponenti. Seepärast ma arvan, et arsti siiras soov haiget aidata käivitab selle nähtamatu kehasse salvestatud programmi ja *alloplandi*ga kaetud kohal hakkavad kasvama uued koed. Just sellepärast ei saanud ma naftabossi poega "müü-osta" põhimõttel lõigata."

"Ma mõistan sind."

"Lõpuks tahaksin teha haiguste mõjust inimeste mõtetele kokkuvõtte," ütlesin kustuvasse lõkkesse puid juurde lisades. "Loomulikult, kui võtta maailma mastaabis, võimaldavad haigused puhaste mõtete tekkimist inimestel tänu haige siirusele, ümbritsejate kaastundele ning arsti hingelisele suhtumisele. Kõige selle aluseks on ida usukoolidest pärit kahe mõiste – kannatus + kaastunne – ülistamine.

Mõtete maailm on grandioosne!

Lõkkesse lisatud puud võtsid tuld ja ümberkaudsetele põõsastele langes valgus. Rohus sahises tibutav vihm. Kuskil huikas öine lind. Pärast pikka talveuinakut avanes maapealse elu suvi täies õitsemises, elu kees kogu oma mitmekesisuses.

Öiseid hääli kuulates süüvisin sellesse maailma, mis nähtamatuna toimib nii meie sees kui ka väljas – mõtete maailma. Kõigil elu viimaste kuude pikkadel õhtutel olin püüdnud sellest maailmast nendesamade mõtete abil aru saada. Mida rohkem ma mõtlesin ühte tervikusse kuuluvate sarnaste ja ühetüübiliste olukordade veidratele kokkulangevustele, seda grandioossemana ja suuremana mulle see mõtete maailm tundus. Inimeste jaoks on mõiste "mõtlemine" sama loomulik kui joomine, söömine, kõndimine, rääkimine, sünnitamine ja muu sellesarnane. Mõnel õhtul pead padjale pannes ja unetuse käes vaeveldes millelegi solvavale või rõõmustavale mõeldes ei mõtle me ometi kunagi sellele, et mõtted on sama kaksipidised kui elusorganismid, et need kuuluvad veel ka teise, meie jaoks ebatavalisse maailma, mis avaldab nii suurt mõju, et me ise ei oska seda isegi kahtlustada. Me ei tea seda... Kahjuks. Kuid iidsed inimesed teadsid.

Püüdes mitmeid aastaid universumiehitust ja antropogeneesi analüüsida (teadmata millest see huvi tekkis), mõistan üha rohkem, et iidsed inimesed olid meist targemad ja arukamad, sest neil jätkus taipu olla vaimne. Kas on võimalik kunagi, näiteks kas või homsest olla palju vaimsem? Mida on selle jaoks tarvis? Tegema peab midagi väga lihtsat ja samal ajal väga keerulist – peab mõtlema heatahtlikke mõtteid ja aru saama, et sa elad üheaegselt kahes maailmas – füüsilises ja mõtete maailmas. Iidsed inimesed teadsid seda ning ka toimisid nii. Just seepärast olid nende jaoks avatud vaimujõul toimivad uued tehnoloogiad, kus mõttejõu abil õnnestus liigutada hiigelsuuri kivilahmakaid ja neist tohutuid ehitisi luua. Just seepärast ava-

nes neile lai maailmanägemine, mille üheks olulisemaks osaks oli mõttemaailm, mida iseloomustas mitmekesine ja samas ühtne kõrgema intellekti mõttealge. Iidsed inimesed austasid mõttemaailma.

Jumal lõi mõttemaailma kui kõikide eluvormide ja kõikide maailmade ühtsuse, sest teistesse maailmadesse pääseb teiste eluvormide tundmaõppimiseks ainult läbi mõttevormide. Kõiksuses on kõik võimeline mõtlema: nii erinevate tasandite lainelised eluvormid, planeedid kui ka inimesed; need täiendavad ja täiustavad oma mõtetega mõttemaailma.

Seepärast oleks rumal mõelda, et mingi hinges tekkinud jälk mõte jääks varju ning kuhugi omaette peitu. Jah, inimeste eest jääb peitu, ilmnedes tõenäoliselt vaid mõne närvilise kulmuliigutuse kaudu, ent see suundub kohe mõttemaailma analüüsimiseks ning realiseerub ilmtingimata teadmata kuskohast ilmunud kannatustena. Kui jälgid mõtted muutuvad massiliseks, muutuvad ka kannatused massiliseks. Kui kurjad ja jäledad mõtted saavutavad globaalse ulatuse, saabub globaalne katastroof – apokalüpsis.

Esmapilgul tundub imelik, et Jumal ei hakanud meie negatiivseid ja kurje mõtteid eemale juhtima, lubades mõttevabadusel ning vastavatel kavatsustel vabalt toimida. Kui see oleks niimoodi toimunud, ei oleks olnud üleastumiste eest karistusi. Kuid see ongi jumalik eksperiment – igaühes meist on osake Jumalast, igaühel meist on õigus ja võimalus arendada oma mõttemaailma ikka kõrgemale ja kõrgemale, et õigustada meie sisse kodeeritud postulaati – inimene on isearenev alge.

Minu käele ronis sipelgas.

"Kui imeväike tähendus on sellel sipelgal inimese elus! Kui ma ta laiaks litsun, ei juhtu mitte midagi, isegi südametunnistus ei hakka eriti piinama," mõtlesin mina.

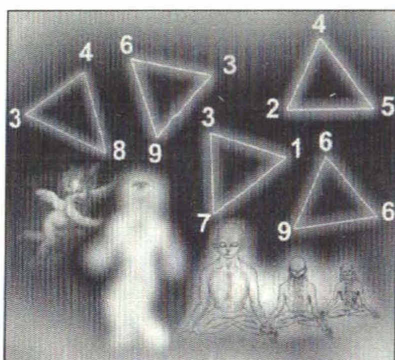
Ma võtsin sipelga kahe sõrme vahele ja hakkasin teda uurima.

"Huvitav, millest see sipelgas mõtleb? Kas ta saab aru, et elu on ohus? Või ta lihtsalt usub..."

Viskasin sipelga lõkkest eemale, et ta oma rumaluses tagasi ei tuleks. Peas vilksatas mõte:

"Grandioosse ja kõikehõlmava mõttemaailma jaoks oleme meie – inimesed – vist samasugused sipelgad, arvatavasti on meie kõige sügavamad mõtted sarnased sellele, mida mõtlesin sipelga kohta – et ta oma rumaluses tagasi ei tuleks. Tõenäoliselt kõiki maailmu läbiv mõttemaailm, mida me aeg-ajalt unes külastame, suhtub meisse teatud ajani leebelt ja armastavalt. Ent kui meie väike maakera (sama väike nagu sipelgas) muutub kurjade mõtete allikaks, sunnib suur mõttemaailm planeedi Maa inimkonna mõttekurjusest apokalüpsise teel vabanema nii, nagu meie vabaneksime kõikidest maailma sipelgatest, kui nad oleksid muutunud epideemiliste haiguste põhjustajateks,

Inimkond on õppinud heatahtlikult elama juba läbi nelja apokalüpsise, aga ikka ei ole seda veel selgeks saanud. Inimesi tõukab isegi kõige tühisemate saavutuste korral ennast Jumalaks pidama mingi kõikjalolev saatanlik alge, see sunnib tõelisest Jumalast ära pöörama, mis iseenesest on rumal tegu. Inimesed ei suuda kuidagi mõista, et maapealne eksperimentaalne elu ei ole veel kogu maailmakõiksus, et maailmakõiksus on miljardeid kordi suurem ning inimkond peab oma olemasolu eest tänama eelkõige kõiki maailmu ühendavat mõttemaailma. Kui me seda vaid mõistaksime! Kas või mõnigi kord! Kas või siis, kui hakata kogu maailma halva pärast süüdistama oma mittearmastatud naist! Või siis, kui kavalalt silma pilgutades teadlikult valetada, tehes teie ees seisvast inime-

Me ei ole juba nelja inimrassi jooksul suutnud hingega vastu võtta mõttemaailma, mille eest oleme maksnud apokalüptiliste kannatustega

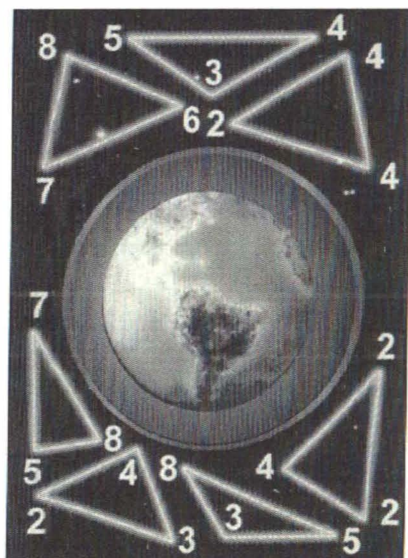
sest suurekõrvalise eesli. Siis oleks kõik parem. Siis ei toimuks apokalüpsiseid. Siis ei peaks looma Šambalat, kuhu valitakse parimatest parimaid pööramata tähelepanu ülejäänud inimeste piinade ja kannatuste laviinile, kelle näolt ei pühi kurjuse maski isegi mitte surma pale.

Kuid inimesed ei mõista, et mõttemaailm on olemas ja et see on tõepoolest toimiv. Nad võivad hakata tunnistama mõttemaailma juhul, kui neile seda iga päev meelde tuletada (nagu ma seda siin raamatus teen), ent kahjuks ei võta nad seda ka lähiajal hingega, sest segab miski, mis on sügav (ja seletamatu). Seda maailma ei ole suutnud hingega omaks võtta juba neli inimrassi, nende hulgas suursugused lemuurlased. Füüsilise elu loomise ja isearenemise jumalik eksperiment sattus juba neljandat korda täieliku katkemise ohtu, sest pärast apokalüpsiseid õnnestus inimkond taasluua ainult kloonimise teel. Miks nii? See juhtus seetõttu, et alahinnati mõttemaailmaga harmoonias elamise tähtsust.

Mulle tundub, et pärast neljandat apokalüpsist viidi eksperimenti sisse kaks uuendust: kurjade mõtete hävitamiseks ning nende eest üleüldise mõttemaailma kaitsmiseks ehitati iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem ning seati sisse *so-hmi* barjäär, et hoiatada maapealse inimmõistuse tungimise korral mõttemaailma mõtete alatutel (kurjadel) eesmärkidel kasutamise eest.

Me elame nende kahe uuenduse tingimustes praegugi. Me oleme mõttemaailmast isoleeritud, meie kurje mõtteid sinna ei lasta, kuid me ei saa sealt mõtteid ka vastu, see tähendab, et me ei saa kasutada mõttemaailma teadmisi.

Vaatame, mis sellest edasi saab. Meid vaadatakse, jälgitakse ja mõeldakse – mis sellest küll saab? Kui me teadvustame mõttemaailma tähtsuse ja hakkame oma mõtete käiku jälgima, üritame vältida pöördeid kurjade mõtete poole, siis tõenäoliselt võib midagi ka välja tulla ning järjekordne viies apokalüpsis jääb saabumata.

Me oleme mõttemaailmast isoleeritud. Eksperiment jätkub. Mis sellest välja tuleb?

Jah – oleme mõttemaailmast isoleeritud. Ent mitte täielikult, vaid osaliselt. Meie mõtted jõuavad kõikehõlmavasse mõttemaailma nii või naa. Kui ülekaalus on negatiivsed mõtted – näib meie väike maakera sealt ülevalt vaadatuna vastik, kõlbmatu ning eksisteerimist mittevääriv. Praegu me veel elame. Kuid juba praegu maksame oma kurjade mõtete eest lühikese elueaga.

Mismoodi lühenes eluiga Maal

Katkestasin mõttetegevuse ning vaatasin Veneri poole. Ta magas ebamugavas asendis vihmasabinast välja tegemata. Tõusin vaikselt püsti ja katsin ta tuulejopega.

See suurt kasvu inimene, kellega jagame matkadel, ekspeditsioonidel, kalastamas või jahil käies ühte telki, on mingil moel suutnud endas säilitada lapseliku vahetuse. Tema kõrval olles on alati mõnus mõelda, ma tunnen ennast romantiliselt ja peensusteni mõistetavana. Kahju, et käesoleval aastal Vener ekspeditsioonile kaasa tulla ei saa – ühe haigla peaarstina tuleb tal selle reorganiseerimine lõpule viia.

Mõtisklemist jätkates meenutasin kõike endale teadaolevat, mis oli seotud eelmiste tsivilisatsioonide inimeste eluea pikkusega. Kõik meeldetulnud faktid (iidsete tiibeti religioonide

ja muud andmed) rääkisid sellest, et iidsed inimesed elasid meist palju kauem. Enamgi veel – nende lapseiga oli mõnevõrra lühem, koolis või kõrgkoolis käimine seda ei piiranud. Teadmised tulid üleüldisest mõttemaailmast justkui iseenesest, sest tollel ajal *so-hm* barjääri printiip ei toiminud ja inimene oli teadmiste pangaga otseselt ühenduses, ta kasutas seda vastavalt oma võimetele. Nad olid terved, nad ravisid ennast sisemise energia abil. Elu oli imeline. Sellest hoolimata ilmnes iga eelneva nelja inimrassi eksisteerimise perioodi lõpul varem või hiljem patt – inimesed hakkasid üleüldise mõttemaailma teadmisi kasutama kurja tegemiseks ning iseenda upitamiseks. Nii juhtus I rassi inglisarnaste inimestega, II rassi viirastusesarnaste inimestega, atlantidega (IV rass) ning isegi suursugused lemuurlased (III rass) ei suutnud vältida enda Jumalaks pidamist. Tasu oli ühene – apokalüpsis ja Maa telje nihkumine 6666 km võrra. Kuid eelnevad inimrassid olid üleüldise teadmiste ja mõtete maailmaga kontaktis olles ning pikka eluiga omades meist õnnelikumad.

Nüüd aga mõtete maailmast ära lõigatuna oleme ühel või teisel määral üksikud. Meie lapsed peavad aabitsa abil tähti õppima ning lapsepõlve ilusaimad aastad koolipingis istuma. Me õpime ka noorusaastatel, muudkui õpime ja õpime. Siis oleme mitmeid aastaid noored spetsialistid. Kui oleme umbes neljakümneaastased, hakkame alles täies jõus õitsema (pean silmas teadmiste õitsele löömist), ent... kiiresti möödub veel kakskümmend aastat ning meid saadetakse kuuekümneselt juba pensionile ja antakse märku, et lõpp läheneb, nüüd on aeg teenitud puhkuseks. Miks on inimese produktiivne eluiga nii lühike? Miks kestab tuupimist täis lapsepõlv ja noorus nii kaua? Miks me nii lühikese eluea jooksul põeme läbi hulgaliselt haigusi?

Kui vastused nendele küsimustele kõlaksid Šambala suu läbi, siis tõenäoliselt kõlaksid need lühidalt ja masendavalt:

“Teie, viienda rassi inimesed, ei ole milleski süüdi. Süüdi on eelmiste tsivilisatsioonide inimesed. Maa ei saa ennast enam

apokalüpsiste abil ravida. Me olime sunnitud teid isoleerima. See-eest viibite te sagedamini teispoolses maailmas ning puhastute hinge kurjuse rünnakutest. See-eest viibite te pikemat aega lapsepõlves ning teil on võimalus pikemalt nautida lapselikku puhtust ja romantilisust. Kuigi teil puudub võimalus oma haigusi ravida sisemise energia abil, on teil haiguse ajal võimalik ilmutada tõelist siirust, tunda kutset Jumala juurde ning jälgida oma sõprade siirast puhtust ja küpsevat kaastunnet. Kahjuks teie poolt lubatavad kurjad mõtted hävitatakse iidsete püramiidide ja monumentide abiga, need ei tormle hävitavalt maailma mõjutades mööda kogu Maad ja kõiksust ringi. See-eest ei saabu apokalüpsist. Tõstke oma vaimsust ja siis võib-olla pöördute õnnelikult kõiksuse ühtsuse poole tagasi. Saage aru – kõik, mis me oleme teiega teinud, tundub kurjana vaid esialgu – vastupidi, see on õilis ning suunatud inimkonna kui jumala loomingu säilitamisele.

Kõike eelnevat teadvustades hakkas mul äkki viiendast inimrassist (see tähendab meist) kahju, et just nimelt see rass sattus Šambala sellise eksperimendi alla, mille üleüldine üksindus ja kannatused on järjekordse apokalüpsise ennetamise garantiiks. Loomulikult sain ma aru, et kõike head korraga ei saa, ent kujutasin täpselt ette, kui palju olid atlandid ja lemuurlased õnnelikumad. Nende pärast... Aga meie?! Pärast ülemaailmset veeuputust mandrite vee alt vabanemise ajal toimunud taassündimine, metsistumine, primitiivne elutase, lõputud hõimudevahelised sõjad ning kõige olulisem – totaalne, igas palves, igas taevasse, Jumala poole suunatud pilgus peegelduv üksindus, sest inimesel kui looval algel on raske tulla toime selleta, kes ta loonud on, samamoodi nagu lapsel on raske ilma emata.

Arvatavasti teistmoodi ei olnud enam võimalik. Kujutage ette täies elujõus inimest. Kõigest kakskümmend kuni kolmkümmend aastat kestva produktiivse eluea jooksul kindlustab inimene sellise arengu, millele peavad toetuma pikaajalised

lapsepõlv, noorus ning vanadus. Aga kui inimesel on kurjad mõtted? Nende kahekümne-kolmekümne aasta jooksul kindlustab ta sellise taandarengu, et peab pikka aega virelema selleks, et üksnes taastada kaotatut. Kuna hävitada on ehitamisest tuhandeid kordi lihtsam, võib ette kujutada, kui palju häda võis tuua kuri inimene oma produktiivsel eluperioodil, mis kestis sada või tuhat aastat. Seepärast on Šambala eluea lühendamise korraldamisel käitunud õigesti. Selles on süüdi ainult nemad – kurjad inimesed! Me elame lühikest aega ainult kurjade inimeste pärast. Meie peamised vaenlased on kurjad inimesed ja kurjad mõtted!

Seda teemat lahates sain aru, et inimeste eluea lühendamisel on mitte kosmiline, vaid maapealne põhjus. Šambala on midagi loonud ja midagi ehitanud, siis aga midagi muutnud maapealsete bioloogiliste objektide aja kulus. Mida nimelt? Seitsmenda meelega mõistsin, et see on seotud iidsete püramiidide ja monumentide ehitamisega, kuid millisel moel püramiidid võisid inimese eluea pikkust lühendada – seda ma ei teadnud. Loomulikult tekkis sellega seoses mitmesuguseid mõtteid, kuid need olid kõik väljaspool inimese fantaasia raame. Puudusid isegi kõige pisemad faktid, millele toetuda võiks. Neid tuli alles otsima hakata. Kuid otsimiseks pidi olema kas oletus või hüpotees, mis oleks teadusliku ekspeditsiooni teejuhiks – kas siis selle hüpoteesi kummutamiseks või kinnitamiseks.

Tõusin püsti, segasin lõket ja pärast Venerile pilgu heitmist jätkasin mõtisklemist. Pingutasin oma mõistust maksimaalselt ja püüdsin teha midagi ajurünnaku taolist. Tasapisi hakkasid minu teadvusesse ilmuma katkendlikud faktid ja tunnistused, mis süsteemi kuidagi ei sobitunud. Äkki ilmus kuskilt ajusopist teadvusesse mõte Kozõrevi peeglite kohta – Nikolai Aleksandrovitš Kozõrev oletas esimesena, et aeg on energia ja nii nagu mistahes energiat, saab ka aega kontsentreerida (aja kokkusurumine); hiljem lõi ta kumerad tasapinnad (Kozõrevi peeglid), mis surusid aega reaalselt kokku.

"Äkki on Šambala loonud Jumalate linna hiigelsuured peeglid, mis suudavad aega kokku suruda ja lühendada maapealsete bioloogiliste objektide, sealhulgas inimeste eluiga?" mõtlesin ma tookord. "Võib-olla me näeme neid varsti!"

Siinkohal tekkinud kahtluseiva muutis selle mõtte seosetuks ning lõpuks ütlesin endale:

"Muldašev, äkki see vaid viirastub sulle?"

Üritasin seda mõtet pingutades edasi arendada. Kuid sellest ei tulnud midagi välja.

Sellegipoolest torkas pähe idee pöörata Tiibetis tähelepanu kumeratele kivist konstruktsioonidele, mille sees on võimalik aega kokku suruda (Kozõrevi järgi). Mulle tundus, et kokkusurutud aeg levib migil moel mööda meie planeeti ja mõjutab bioloogilisi objekte ning lühendab inimeste ja teiste elusolendite eluiga.

Varsti oli mu peas vaid üks tohuvabohu. Kuid aja kokkusurumise mõte eristus sellest ning jäi selgelt meelde.

Tollel hetkel ma veel ei teadnud, et varsti näen tõepoolest kaugel taeva-aluses Tiibetis, Jumalate linnas meeletute mõõtmetega kivist konstruktsioone, mis meenutavad Kozõrevi peegleid; et Jumalate linna rolli tundvate laamade manitsused puudutavad eelkõige uskumatult kiire vanaduse saabumisega seotud surma, mis ootab teelist nende konstruktsioonide juures ning et kõrval asuvasse Surmaorgu tulevad surema joogid, kes muutuvad loetud päevade jooksul ülivanaks ja valutult teise ilma lähevad. Ma saan Jumalate linnas aru, et inimkonna eluea lühendamine saavututi üheaegselt uue maapealse inimese loomisega ning hiigelsuur Jumalate linna kompleks kujutab endast maapealse elu maatriksit – see elu tuksub igaühes meist. Samamoodi ka uues inimeses.

Viskasin lõkkesse puid juurde ja äratasin Veneri üles:

"Küll mul olid alles mõtted! Isegi ei usu," pobisesin lapseliku naiivsusega.

Informosoomid ja informatiivsed haigused

Kui olin Veneriga oma mõtteid jaganud, hakkas ta kahtlema:

"Ma arvan, et kui kõrgem intellekt oli võimeline üles seadma *so-hm* barjääri inimmõistuse läbitungimise vältimiseks üleüldisse mõtete maailma, siis oleks ta saanud luua ka kurjade inimeste vastu võitlemiseks valikulise süsteemi – näiteks haiguste saatmise. Siis inimesed oleksid kurje mõtteid kartnud. Miks see nii ei ole?"

Jäin mõttesse ja vastasin:

"Minu pilgu läbi on kurjade inimeste vastu võitlemiseks valikulise süsteemi loomine võimatu, sest iga inimene võib ühel või teisel eluperioodil olla kurjade mõtete allikaks, hiljem aga elada heatahtliku olendina edasi. Siit võib järeldada, et iga inimest peab jälgima terve elu, et anda talle teadvustamiseks ja enda parandamiseks võimalus. Kui inimene iga mõtte pärast ära hävitada, tekib "skisofreeniline olukord" – kaob võimalus enda isiksust arendada. Nii muutub inimene heaks robotiks. Ei tohi unustada ka seda, et lisaks inimesele lõi Jumal ka elus maailma, millesse kuuluvad kiskjad, kes tapavad oma ohvreid. Inimene on ka ise sunnitud enda toitmiseks tapma taimi ja loomi. Meie näiteks püüdsime täna kala..."

"Sul on vist õigus."

"Mulle tundub, et inimeste kurjad mõtted on haiguste peamiseks põhjuseks," lisasin mina.

"Miks?"

Akadeemik Vlail Petrovitš Kaznatšejev

"Alustan veid kaugemalt. Kui kohtusin Novosibirski akadeemilises linnakus akadeemik Vlail Petrovitš Kaznatšejeviga, rääkis ta, et on olemas niinimetatud *informosoomid*. Mis need on? Need on teadusele tundmatu loomusega kauguste taha levivad informatsioonitombukesed. 60–80 aastatel avastati V. P. Kaznatšejevi koolkonna poolt niinimetatud "tsütopaatiline peegli-efekt". Teadlastel oli kaks hermeetilist kambrikest, nad paigutasid mõlemasse ühesuguste rakkude grupid, ühe kambrikese rakud nakatati viirusega. Kui üks rakkude grupp haigeks jäi, avastasid teadlased, et nakatunud on ka teine, hermeetilises kambrikeses olev rakkude grupp – nad oleksid nagu samuti viiruse saanud. Millesse nakatus siis teine rakkude grupp? Viirusesse nad nakatuda ei saanud – seal ei olnud seda. Nad nakatusid informatsioonist, mis saabus haigelt rakkude grupilt."

"Sellest võib järeldada, et haige inimene võib nakatada terve endast lähtuva haiguse informatsiooniga," raputas Vener ennast.

"Oota. Las ma toon veel paar näidet. Moskva teadlane akadeemik Gennadi Kipor mõjutas lihtsamaid üherakulisi organisme ladinakeelse nimetusega *Paramecium caudatum* Akimovi torsioongeneraatori abil, mis tekitab peenenergiat. Nendes elusorganismides tekkisid kahjustused. Kõige huvitavam oli aga see, et samasugused kahjustused tekkisid samasugustel organismidel, mis asusid Moskva teises otsas. Kusjuures need tekkisid koheselt. Seega anti informatsioon kahjustustest momentaalselt edasi "kaasvendadele" ja need jäid samuti haigeks. Pärast seda ütles akadeemik mulle, et ta hakkas siiralt Jumalat uskuma."

Pjotr Garjajev ja Georgi Tertõšnõi

"Hämmastav."

Minu sõbrad, Moskva teadlased Pjotr Garjajev ja Georgi Tertõšnõi avastasid informatsiooni teleportatiivse ülekandumise inimese kahjustatud sperma kohta, kui seda mõjutati spetsiaalse seadmega. See väljendus spermaomanikul ja kogu tema Venemaa ning Ukraina territooriumil elavatel suguvõsa liikmetel äkilise palaviku tõusuga kuni 41°Cni."

"Siit saab järeldada, et suguline ebanormaalsus..."

"Mis sugulistest väärastustest siin rääkida! Üldiselt võib peenenergial põhinev tehnoloogia areneda ohtlikuks relvaks. Kui näiteks peaks kellegi tapma, siis võib tema sperma järele saata prostituudi. Spermat võib mõjutada peenenergiaga. Sellest piisab, et inimene (sperma omanik) jääks raskelt haigeks ning sureks. Tõenäoline, et hukkub ka tema geneetiline suguvõsa. Kõige hirmuäratavam on, et sellisel moel saab teise tappa mistahes maailma otsas, sest informatsiooni kandja – peenenergia jaoks ei ole kaugusi olemas. Võib hakkama saada ka lihtsmalt; inimesega teretades võib kätlemisel käe küljest hankida kas või küünte abil üks või kaks rakku ning läbi viia sama protseduuri, mis spermagagi. Seepärast on peenenergeetiliste tehnoloogiate valdamine väga ohtlik. Ülimalt ohtlik! Inimestel on liiga palju kurje mõtteid. Liiga palju! Annaks Jumal, et progress ei läheks seda teed pidi!"

"Arvatavasti peaks need uuringud katkestama."

"See on võimatu. Uuringuid hakatakse läbi viima varjatult, salapolitsei kaitse all. Proovige keelata Iraaki!"

"Mida siis tegema peaks?" küsis Vener ootamatult.

"Ma võin vastata," ütlesin mina, "kuid luba ma tutvustan sulle enne mõningaid fakte. Kaks teadlast (L. P. Mihhailova ja J. N. Tšerednitšenko) akadeemik V. P. Kaznatšejevi koolkonnast õppisid tundma sensitiivide mõju inimese neeru rakukultuurile. Rakukultuuride uuringud on muide väga usaldusväärsed, sest nende puhul saab kokku lugeda paljunenud rakkude hulga. Selgus, et positiivsed sensitiivid (lahked haldjad ja teised) soodustavad paljunevate rakkude hulga suurenemist, negatiiv-

sete sensitiivide (energiavampiirid ja teised) mõjul rakud regenereeruvad ja isegi hukkuvad."

"Kas need on usaldusväärsed andmed?"

"Tundub küll. Need avaldati ühes soliidses ajakirjas. Mõlemad on tunnustatud kui tõsimeelsed teadlased."

"Kui seda uskuda," tõi Vener kuuldavale, "siis võib aru saada, miks me ei talu teatud inimeste seltskonda – nad ei kutsu esile mitte ainult organismi energeetilise disbalansi, vaid hävitavad ka rakke ehk rakk raku haaval hävitavad sinu organismi. Mul oli üks sõber, kelle naine... Selliseid näiteid on palju. Huvitav, milline on negatiivse energeetilise mõjutamise mehhanism?

"Mul on raske öelda," jäin mõttesse. "See on teadmata. Sellegipoolest arvan, et niinimetatud energeetilised vampiirid väljutavad kurje mõtteid – nad mitte ainult ei väljuta, vaid koguvad "võitlusvõimelisi kuhilakesi" ehk *informosoome*, millega kokku puutudes teise inimese terved rakud jäävad haigeks ja hukkuvad. Kuid ma tahaksin tuua veel viimase näite."

"Millise?"

Drunvalo Melchizedeki kirjeldab raamatus "*Drevnjaja Taina Tsvetka Žizni*" ("Elulille iidne saladus") niinimetatud "saja ahvi kontseptsiooni". Selle sisu on järgmine. Koshima saarel Jaapanis elas ahvide koloonia. Teadlased toitsid neid magusa kartuliga (bataat), mida loopisid liivale laiali. Ahvidele bataat meeldis, kuid ei meeldinud sellel olev liiv ja pori. Ahv Imo avastas, et selle probleemi saab lahendada bataati puhtaks pestes. Ta õpetas selle triki selgeks teisele ahvile. Varsti pesid bataate juba paljud ahvid. Kui ahvide arv, kes Koshima saarel niimoodi käitusid, ulatus kriitilise massini (õpetlased määrasid selleks tinglikult 100), hakkasid kõik selle saare ahvid pesema bataati ilma igasuguse välise ärritajata. Kõige huvitavam oli see, et samaaegselt nendega hakkasid bataate pesema kõik naabersaarte ahvid."

"Huvitav!" sügas Vener kukalt.

"Lisaks sellele," jätkasin mina, "toob Drunvalo analooge

inimestega; ta märgib, et kui planeedi ühes otsas aretab keegi midagi tähtsat ja olulist, siis keegi Maa teises otsas aretab samu printsiipe ja ideid kasutades täpselt sama asja. Iga leiutaja ütleb selle kohta tavaliselt: "Sa varastasid selle minult." Kuid on miski, mis meid ühendab."

"Mis see miski on? Mõtete maailm?"

"Jah, mõtete maailm. Iga mõte levib planetaarses mõtete maailmas hetkega laiali, olgu see siis bakteri, raku (ka need mõtlevad), ahvi või inimese mõte. Me elame selles nähtamatus mõtete maailmas, tunnetame pidevalt seal kihavat elu ja naudime häid või tõrjume halbu mõtteid..."

"Oota," katkestas Vener mind, "sa tahtsid vastata minu küsimusele, kuid tõid näiteid."

"Millisele küsimusele?"

"Sinu toodud näidetest jääb mulje, et "nakatuda" võib igast haigest inimesest tema haiguse informatsiooni kaudu. Haige inimene – nagu sa rääkisid – on *informosoomide* ehk haigust edasikandvate patoloogiliste informatsioonitombukeste allikas. Kas tõesti on inimene kaitsetu?"

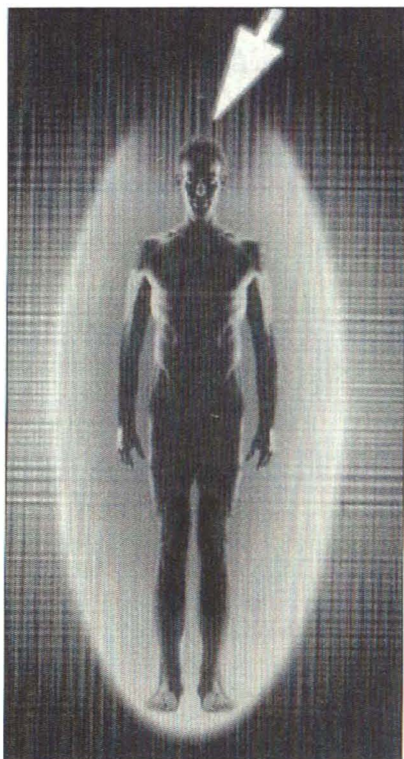
"Ma arvan, et ei ole," vaidlesin vastu. "Kõrgem intellekt pidi looma individuaalse kaitse võõra informatsiooni vastu, vastasel juhul ei oleks inimene suutnud ellu jääda. Mulle tundub, et see mehhanism on väga iidne ning ulatub teispoolse maailma lainelise eluvormi piiritusse minevikku. Seepärast on inimese kaitsemehhanism võõra informatsiooni vastu ilmselt üsna täiuslik, sisaldades kehatu inimese ehk vaimu loomisel tehtud hiigelsuure evolutsioonilise töö parimat osa. Tõenäoliselt maapealses elus selline kaitsemehhanism säilib. Arvatavasti on see lokaliseerunud vaimus ja inimese hinges ning avaldab mõju otseselt inimese aju sellele osale, mis vastutab alateadvuse eest. Me sõelume hiigelsuurt infohulka iga minut, iga sekund, iga viiv läbi selle kaitsekapsli ning teeme eksimatult kindlaks mistahes haigusliku või kahjuliku informatsiooni ning väldime seda. Kolossaalse informatiivse võimsusega kaitsekapsel tuleb

selle tööga toime meie alateadvust kahjustamata ning vaid mõnikord annab meeldivate või ebameeldivate aistingute näol edasi intuitiivseid signaale."

"Kuidas sellisel juhul seletada võõra informatsiooni hetkelise mõju efekti eelnevalt toodud näidete varal? Kas või sperma puhul?" küsis Vener arusaamatuses.

"Arvatavasti on kaitsekapslisse viidud spetsiaalsed šifrid, millesse on kodeeritud hiigelsuur hulk planeedil Maa meie ümber tiirlevaid mõtteid põhimõttel "iga võti oma lukuauku". Seepärast..."

"Mind paneb imestama," katkestas Vener, "et on inimesi, kes ei usu Jumalat. Näiteks see, millest me sinuga räägime, on hiigelsuure informatsiooni läbitöötamise tulemus, seda informatsiooni võis toota ainult kõrgem mõistus, meie omast kujuteldamatult võimsam."

Kaitsekapsli saab läbida selline võõras informatsioon, mille vastu seda ei ole kodeeritud

"Elu on eelkõige koordineeritud informatsiooni töötlemine," lisasin mina.

"Milline võõrinformatsioon võiks meie kaitsekapsli läbida?"

"Ma arvan, et seda võib läbida selline ootamatu võõras informatsioon, mis meie kaitsekapslisse ei ole kodeeritud. Tõenäoliselt on isegi kõrgema intellekti jaoks võimatu kõiki võõra informatsiooni mõjude variatsioone ette näha. Näiteks on

raske ette kujutada, et meie kaitsekapslid oleksid kodeeritud informatsiooni vastu, mis tuleb meie enese spermast, kui seda mõjutada spetsiaalse peenenergeetilise seadmega. Seepärast läbis see informatsioon barjääri. Raske oleks ette kujutada lihtsaima organismi *Paramecium caudatumi* koodi Akimovi aparaadi mõju vastu. Kaitsekapsli vastu töötab ootamatuse efekt. Ent..." jäin mõttesse.

"Mida?"

"Inimese ja teiste organismide kaitsekapsli informatsiooni süsteem peab olema isekodeeruv, see tähendab, et sellel peab korduvate võõra informatsiooni rünnakute kaitseks olema vastupanuvõime."

"Sellest võib järeldada, et haigustest saab ennast ise terveks ravida. Kas nii?"

"Me ei suuda isegi ette kujutada, kui palju kordi me ennast haigustest ise terveks ravime. Palju. Ja sa ise ei märkagi seda. See protsess toimub alateadlikul tasandil, see ei häiri isegi me teadvust, see tegeleb oma tööga igal sekundil ja kaitseb meie kaitsekapslit võõra informatsiooni eest. Meie jumalik alateadvus vabastab meie teadvuse loominguliseks tööks, et inimene saaks rahulikult ja plaanipäraselt järgida "realiseeri ennast ise" printsiipi võõra negatiivse informatsiooni peale mõtlemata. Kuid me teadvustame selle jumaliku kingituse rolli halvasti ja ei järgi "realiseeri ennast ise" printsiipi, vaid elame kellegi arvel nagu parasiidid, laiskleme, vaatame alandlikult šefile otsa, nõuame tasu väikseimategi saavutuste eest ja nii edasi."

"No jah."

"Arstid ja meedikud, kes suhtlevad haigete inimestega ja on võõra haige informatsiooniga sageli kokkupuutes, on minu meelest palju treenituma kaitsekapsliga, mis selekteerib informatsiooni palju efektiivsemalt. Vastasel juhul oleksid arstid ja meedikud palju sagedamini haiged."

"Kas sinu arvates on midagi ühist infektsiooni teel nakatumises ja võõra informatsiooni tõttu nakatumises?" esitas Vener kavala küsimuse.

Öine jutuajamine

"Minu arvates, minu arvates..." hakkasin kokutama. "Selles peaks midagi ühist olema, sest... Jah, muidugi! Meenuta toodud näidet. Seda, milles oli juttu V. P. Kaznatšejevi katsest kahe hermeetilise kambrikese ja kahe rakkude grupiga. Üks grupp nakatati ju viirusega, ent informatsioon (ilma viiruseta!) anti edasi teisele rakkude grupile ning toimus nakatumine samasse viirusesse. Siit võib järeldada, et bakterid või viirused etendavad teisejärgulist ehk vähem tähtsat rolli, nad on materiaalse kapsli kahjuliku informatsiooni talletajad, nakatumine toimub peenenergeetilisse rakku salvestunud informatsiooni abil. Ent patoloogilise informatsiooni materiaalne kapsel on samuti tähtis, see aitab võõral informatsioonil kaitsekapsli läbida."

"Mida sa silmas pead, kui räägid bakteri või viiruse peenenergias talletunud kahjulikust informatsioonist?"esitas Vener veel ühe keerulise küsimuse.

"Seda on väga raske seletada või endale ette kujutada..." pobisesin segadusse sattununa. "Viiruse või bakteri peenenergias sisalduv kogu informatsioon ei saa olla kahjulik, sest suurem osa sellest kindlustab arvatavasti paljunemise protsessi, toitumise, raku hingamise ja muu sellesarnase. Kahjulik saab olla ainult osa sellest informatsioonist. Ent milline? Oot... Pea kinni! Vener! Säde kukkus su tuulejopele. Sa põled!"

Vener patsutas tuulejopet käega, siis niisutas sõrme ja surus selle tuulejope põlenud kohale.

"Pole hullu, see on vana tuulejope. Tuul on tõusnud, jahe hakkas. Soojendame tee üles!"

"Soojendame," ütlesin püsti tõustes ja nihutasin katla tulele lähemale.

Kui tee oli soojaks läinud, kallasin selle tassidesse.

"Suhkrut ma otsima ei hakka. Pime on. Ma ei tea, kus see on."

"Saame ilma hakkama," vastas Vener teed rüübates. "Muide, mida sa rääkisid viirustelt ja bakteritelt tuleva informatsiooni kahjulikust osast?"

"Kahjulik informatsioon on viiruste ja bakterite mõtted," vastasin veendunult.

""Kas sa tahad öelda, et mõttest võib nakatuda?" lausus Vener skeptiliselt.

"Esiteks ei ole vaja mõelda, nagu oleks mõte vaid aju toodang. Näiteks on sipelgas üsna arukas, ent väärika aju olemasolust ei saa siin rääkida. Kõik selle maailma elusolendid, olgu see mardikas, rakk, bakter, vesi – tegelevad mõttetegevusega. Molekulaarbioloogide katsed on näidanud, et kui inimorganismi miljardite rakkude hulgas toimub mingi muutus vaid ühes ainsas rakus, saavad sellest momentaalselt teada organismi kõik rakud (seda nimetatakse raku mittelokaalsuseks). Seepärast – niipea, kui sellesse "rakumõtete" maailma tungib võõras, "rakuriigi" mõttetasakaalu häiriv informatsioon, muutuvad kõik rakud rahutuks, kutsuvad abi ja... tekib haigus. Bakterite või viiruste tungimine võõra mõtte näol meie rahuarmastavatesse rakkudesse on nagu tapja või maniaki ilmumine mingisse linna. Ükskõik millise haiguse olemus seisneb aga põhiliselt organismi rakkudevahelise mõttetegevuse koordinatsiooni häirituses."

"Mis sa AIDSist arvad? Kas seda on võimalik ravida?"

"Ma arvan, et varsti suudab inimkond end ise AIDSist välja ravida inimese kaitsekapsli "aukude lappimise" abil. Meie, inimesed ravi välja ei mõtle, seda teeb Jumal. Ent Jumal vabastab meid AIDSist vaid siis, kui on täidetud üks tingimus."

"Milline?"

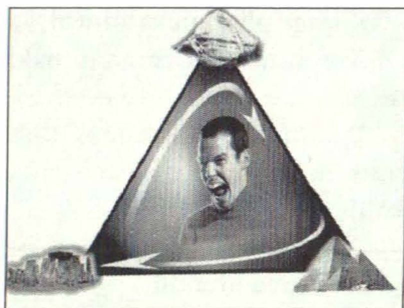
"Me peame õppima heatahtlikult mõtlema."

"Miks?"

"Mulle tundub, et see on seotud *informosoomidega*, mis on seotud... püramiididega... ja Jumalate linnaga."

"???"

"Akadeemik V. P. Kaznatšejev rääkis mulle, et *informosoomide* (ehk L-rakkude) all mõistetakse kehatuid informatsiooni tombukesi, mis suudavad haigusi edasi anda vahemaade tagant. Ükski teadlane ei ole *informosoome* oma silmaga näinud, kuid nende olemasolu on kaudselt tõendatud. Kui ma rääkisin võõra informatsiooni kaitsekapsli läbimise võimest, siis võib *informosoomi* nimetada "võitlusvõimeliseks informatsiooni tombukeseks", mis suudab läbida kaitsekapsli. Loomulikult suudab kaitsekapsel ise ennast terveks "lappida". Kui *informosoomid* ikka ja jälle lõhuvad kaitsekapslit, siis võib aga selle ressurss otsa saada ja sellega seoses tekibki haigus. Palju sõltub ka informatsiooni mahukusest ja intensiivsusest."

Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi kolmnurkade poolt kinni peetavad kurjad mõtted ei hävine momentaalselt, need ekslevad inimeste vahel veel suhteliselt kaua

"Kuidas sina *informosoomi* mõistad? Mille poolest erineb see kahjulikust võõrast informatsioonist? Millest see mahukus sõltub?" esitas Vener rea küsimusi.

"Ma ei saa millegagi tõestada, kuid arvan, et *informosoomid* kujutavad endast kurjade mõtete tombukesi (ehk kontsentreeritud negatiivset energiat). Vaatleme meie maapealset elu ja võrdleme seda kosmilise eluvormiga. Maapealsel elul on kaks iseärasust: *so-hmi* barjäär, mis takistab inimmõistuse otsest suhtlemist üleüldise mõtetemaailmaga ning iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmne süsteem, mis hävitab inimeste kurje mõtteid vältimaks nende jõudmist üleüldisse mõtete maailma. Ma arvan, et inimeste kurjad mõtted ei oma üleüldi-

se mõtete maailma suhtes momentaalset lahustumise võimet, neid hoitakse kinni iidsete püramiidide ja monumentide süsteemis, mis omakorda ei saa neid hetkega hävitada, vaid need ekslevad selle süsteemi kolmnurkade piires päris kaua. Seepärast on Maal kurjade mõtete krooniline üleküllus."

"Kuid iidsete püramiidide ja monumentide ehitamise abil kurjade mõtete kontsentreerimine Maal on ebaõiglane!" hüüatas Vener.

"Selline on tasu veel suurema karistuse – apokalüpsise ennetamise eest. Maa inimestest lähtuva liiga suure koguse kurjade mõtetega ei tohi üleüldist mõtete maailma reostada. Las Maa inimesed söövad ise oma suppi, ehk muutuvad siis paremaks."

"Aga *informosoomid*?"

"Kosmosesse lahustumise võimalusest ilma jäänud kontsentreeritud kurjad mõtted kogunevad informatsiooni tombukesteks – *informosoomideks*, mis kutsuvad inimestes esile haigusi. Olles *informosoome* tekitavate kurjade mõtete allikaks, on inimesed nende haiguste väärilised."

"Tähendab, et inimesed on ise süüdi..."

"Jah. Iidsete püramiidide ja monumentide ülemaailmse süsteemi loonud Šambala oli sellest kõigest teadlik. Nii oli see mõeldud."

"M... jaa..."

"See-eest on meil võtta täpne paralleel – mida vähem saadame välja kurje mõtteid, seda tervemad me oleme. Me ise vahetult toodame haigusi kandvaid *informosoome*."

"Aga bakterid või viirused? Kas need on ka *informosoomidega* seotud?"

"Kahtlemata. Tõenäoliselt tõukavad *informosoomid* – "võitlusvõimelised kurjade mõtete tombud" meile mingil tundmatul moel baktereid ja viirusi inimorganismi ründama. Seepärast põhjustavad epideemiaid ja infektsioonilisi haigusi mitte hügieeni eiramine, vaid meie psüühika koostisosa, mis on veidi kurjema poole kaldu. Loomulikult ei saa ma seda tõestada,

kuid tunnen, et see on õige. Alateadvusest lähtuvad esoteerilised teadmised ütlevad tunnete abil ette konkreetseid asju, neid ei tohi ära põlata nagu seda teevad mõned akadeemikud, neid peab kasutama teaduslikes uuringutes."

"Niisiis on kõiges süüdi kurjad inimesed."

"Jah, paljuski."

"Kas sinu meelest põevad kurjad inimesed sagedamini kui heatahtlikud?"

"Ma arvan küll, et palju sagedamini. Telepaatiat uurivad teadlased räägivad peenenergeetilistest kanalitest, milles mõttenenergia levib eriliselt hästi. Sellega seoses võib mõelda, et kellegi kaitsekapslist peegeldunud peenenergeetilises kanalis perioodiliselt kogunevad inimesest lähtuvad kahjulikud tombukesed võivad kurjade mõtete peremehe juurde tagasi pöörduda ülikergelt, kuid... juba haiguse näol. See tähendab, et tige ja kurjalt puhkiv inimene nakatab enda haigusesse, mille ise sünnitas. Ent need kurjad inimesed teevad teisi oma kurjusega täidetud *informosoomidega* nakatades lisaks ka pattu. Selle eest vastutavad nad teispoolses maailmas. Keda nad nakatavad? Eelkõige tahtevõimetuid (sageli ka heatahtlikke) inimesi, kellel on vähe jõudu ja kellel puudub haigusliku informatsiooni hinge ja organismi tungimise vastu võitlemiseks vastupanuvõime."

"Milliseid haigusi sinu meelest kurjuse poolt toodetud *informosoomide* abil enam esile kutsutakse?"

Saatana teenrid

"Mulle tundub, et kõigepealt peaks nimetama alkoholismi ja narkomaaniat, mis on muutunud terve inimkonna hädadeks. Milles seisneb nende haiguste olemus? Esoteerilises keeles rääkides (et mitte süveneda maksa alkodehüdrogenaasi fermendi üksikasjadesse, mis on teisejärguline) võib alkoholismi ja narkomaaniat ette kujutada hinge pugenud inimest orjastava

saatanataolise algena, mis toitub piltlikult öeldes inimese enesehaletsuse ja teda ümbritsevate inimeste (sugulased, sõbrad) haletsuse energiast. Alkohoolikud ja narkomaanid kutsuvad oma saamatuses esile üleelamisi ja haletsuse lähedastel inimestel, nii avanevad alkohooliku või narkomaani suunas nende peenenergeetilised kanalid, mille abil imeb seespool olev saatanlik alge endasse heade ja lahkete haletsevate inimeste energiat. Alkohoolikud ja narkomaanid muutuvad sisuliselt energeetilisteks vampiirideks ning alluvad üha enam ja enam saatanlikule algele. Saatanlik alge kujutab endast aga kurja võõrinformatsiooni, mis on inimesesse sisendatud inimeste väga paljude kurjade mõtete poolt toodetud *informosoomi* abil. Kire orjast alkohoolik või narkomaan on kõigest tahtejõuetu mõttetu vatitaoline olend, keda piinab tema sees elav kuri kahjulik informatsioon – saatan. See on nagu ulmefilmis – inimesesse siseneb kuri võõras alge, mis muudab ta kurjuse kuulekaks tööriistaks."

"Kuidas sellise interpretatsiooni korral alkohoolikuid ja narkomaane ravida?" küsis Vener.

"Esiteks peab alkohoolikusse või narkomaani suhtuma mitte nagu sõpra või sugulasse, vaid nagu inimesesse, kes on oma hinge saatanale müünud ja muutunud sellega tema füüsiliseks kehastuseks. Kõiki nende eneseõigustamisi tuleb võtta kui saatana poolt lausutuid, mitte inimese poolt. Alkohoolikud ja narkomaanid tunnevad selle kohe ära, isegi kui te ei ütle ühtegi sõna, kuid hinge sügavuses hakkavad nad teid kartma ja austama ning häbenevad teie juuresolekul oma saatanliku alge ilmnemist. Kui te aga kas või milleski näitate oma haletsust ning ajate oma endise sõbra või sugulase tema sees peituva saatanaga segamini (kehalise kuju tõttu), hakkavad alkohooliku või narkomaani silmad kohe imal-eemaletõukavalt läikima ning ta hakkab teie kallihinnalist hingeenergiat välja pumpama võõra saatanliku olendi toitmiseks, kelle ori ta on.

"Kui meenutada tuttavaid alkohoolikuid... nii see ongi," lausus Vener mind katkestades.

"Teiseks on üldrahvalik alkohooliku või narkomaani südametunnistusele koputamise komme, sundimaks tema heatahtlikku inimalget võitlema saatanliku kire vastu, täiesti õige. Mõttekas on isegi miilitsa abil seaduspäraselt alkohooliku või narkomaani korteri uksele sildi "Siin elab saatana teener" riputamine. Kuitahes jumalavallatud ja ateistlikud inimesed ka ei oleks, tekib neil kui jumalikul loomingul ikkagi kas või alateadlikult protest siin elava inimese vastu. Sellised mõtted jõuavad alkohoolikuni (või narkomaanini) nii või naa ning koputavad tema südametunnistusele, et kutsuda üles võitlusele. Teda puurivad oma pilguga kõik majanaabrid ning varem või hiljem soovib saatana teener sellest häbistavast sildist vabaneda, mis igapäevaselt meenutab, et ta on ennast saatanale müünud ning on Jumala poolt loodud inimühiskonna heidik. Vaid ühiskonna hukkamõist, mis põhineb inimeste alateadlikul saatanavastasusel, võib tema saatana poolt allasurutud hinges jumaliku komponendi äratada, et suruda välja eneseõigustuse lõputust läbimurdest. Kui tema hinge jumalik komponent hakkab võitlema, tunnetavad seda isegi poisikesed ja lõpetavad tema ilmumisel narritamise: "Poisid! Laiali joosta. Saatana teener tuleb. Tahab meie energiat.""

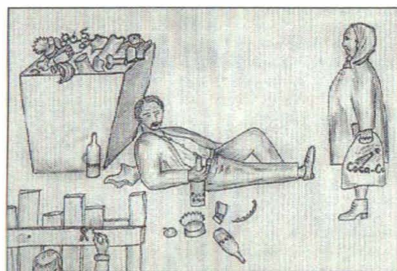
"Kas sulle ei tundu, et uksel olev häbistav sildike võib alkohooliku või narkomaani viia enesetapule?"

"Vaevalt. Nemadki ei taha lihtsalt elada ja oma saatanat toita. Nad saavad alateadlikult aru, et saatana teenritena lähevad nad põrgusse. Seepärast kardavad nad paaniliselt surma. Igasse pudelisse vaadates tõotavad, et see on viimane ja homme algab uus elu. Ent... uut pudelit saadavad jälle sõnad: "No see on kindlasti viimane," ja nii jätkub lõputult – niikaua, kuni saatana kehaline kapsel ei kõlba enam kuskile.

"Kui meenutan tuttavaid alkohoolikuid," ütles Vener, "siis uksel rippuv sildike saatana nimetusega võiks tõesti paljusid

neist mõjutada. Kuid mitte kõiki."

"Seda ei mõista paadunud alkohoolikud ja narkomaanid, kes on juba leppinud (alateadlikult) hinges pesitseva saatanaga ning ootavad koormana kõigile värava all vedeledes tahtejõuetult teispoolse maailma karistust.

Tuleb aru saada, et krooniline alkohoolik või narkomaan ei ole enam inimene, vaid saatan (autori joonistus)

Nõukogude ajal, nagu sa mäletad, praktiseeriti alkohoolikute saatmist töölaagritesse, nad saadeti sinna sugulaste palvel sunniviisiliselt. Kui halvasti ma ka kommunismiga seotud iganditesse ei suhtuks, pean tunnistama, et selletaoline karm praktika on surmani tüüdanud inimõiguste pasundamise praktikast palju parem. Tuleb aru saada, et krooniline alkohoolik või narkomaan ei ole enam inimene, vaid saatan. Seepärast on taoliste töölaagrite praktikasse rakendamine väga hea mõte, neid võib nimetada "saatana teenrite laagriks". Las inimnahas olevad saatana teenrid töötavad neid toitvate inimeste hüvanguks. Võib-olla nii mõnigi neist suudab lahti rabeleda, kui saab endasarnaste teenrite hulgas olles aru, kui eemaletõukav ta on – haletsemise ning üleelamiste kaudu headelt inimestelt energiat juurde saamata. Muidu kulutame nende pärast haletsedes ilmaasjata aega."

"Aga alkohoolikute ja narkomaanide hulgas leidub ka andekaid ja isegi geniaalseid inimesi. Kuidas nendega käituda?"

"Seda võib kohata küll ja mitte just harva. Millal muutub andekas inimene alkohoolikuks? Reeglina siis, kui tema loominguline potentsiaal on ammendunud, ta ei suuda seda psühholoogiliselt taluda, kui kaotab jumalike loominguliste mõtete imelise taju, ilma milleta tundub tema elu tühi ja hall. Miks nii juhtub? See on jumalik tahe, kuna iga inimene täidab Maal olles oma missiooni. Sageli juhtub nii sellepärast, et geniaal-

Tereza Durova ja Tonja Karpova

ne inimene hakkab iseendale märkamatult "staarihaigust" põdema ning Jumal lõpetab tema taolise ettekujutuse toetamise. Geniaalseid inimesi on kahte liiki: tunnustamata geeniused ja tunnustatud geeniused. Kui jooma hakkab tunnustamata geenius – on see seaduspärane, sest geniaalsus nõuab veel tööarmastust ja eneseohverdust. Kui jooma hakkab tunnustatud geenius – on see *nonsens*, valusalt solvav ja kutsub kaasa tundma."

"Miks sa ütlesid kaasa tundma, mitte haletsema?"

"Kaastunne on puhas tunne, mis annab jõu inimese jumalikule algele, haletsus on saatanlikkust rahuldav tunne."

"Aga need on ju nii sarnased."

"Luba ma toon näite. Opereerisin tuntud elevanditaltsutaja Tereza Durovat, kes oli peaaegu pimedaks jäänud. Ta oli üle elanud väga palju traumasid! Kord hammustas karu põlve, elevant virutas londiga ja hulgaliselt teisi traumasid. Lisaks veel saabuv pimedus. Mulle jäid meelde tema sõnad: "Ärge haletsege, mu kallid. Muidu lõpetan võitlemise. Te võite kaasa tunda." See mehine naine sai hingesügavuses aru, et haletsemine on halb."

"Kas ta sai terveks?"

"Jah. Ta esineb taas tsirkuses."

"Suurepärane."

"Temaga ühes palatis oli odessalanna, ilus noor naine Tonja Karpova. Surmasuus olles oli ta peaaegu pimedaks jäänud, tal oli käte ja jalgade spastiline halvatus. Oleks Tanja kas või kordagi kurtnud! Mitte iial. Ta kasutas oma allesjäänud nägemisvõimet maksimaalselt ning jalgade halvatust välja näitamata käis abistamas osakonna teisi haigeid. Tegime talle kaasa tun-

des spetsiaalse teadusliku eksperimendi, töötasime välja uue ravimeetodi ja – haigus taandus. Tonja näeb ja tunneb ennast hästi. Nad said Tereza Durovaga sõpradeks.

Vener nihutas poolpõlenud puu lõkkesse ja küsis:

“Ega sa märjaks saanud? Vihma tibutab. Taevas on pilves.”

“Veidike. Lõkke ääres on soe. Küll ma ära kuivan.”

“Kuidas sa määratleksid kaastunnet ja kuidas haletsust?”

“Kuidas ma määratleksin?” jäin mõttesse.

“Kaastunne on osalemine teise inimese hädas ergutamaks võitlema, haletsus on kaasa tundmise katse, kuid seesmiselt tunnistatakse olukorra väljapääsmatust. Seepärast ei tohi me iialgi alla anda! Mitte iialgi! Ei tohi ligi lasta isegi sellist mõtet, et väljapääs puudub. See on väga tähtis – sellist mõtet mitte ligi lasta, vastasel juhul muutub kaastunne haletsuseks ning koguneb mistahes haiguse saatanliku alge toitmiseks. Arstina tean, et haige ei parane haletsuse esilekutsumisega iial, aga sellised nagu Tereza Durova ja Tonja Karpova võidavad isegi lootusetuks kuulutatud haigused. Olen oma patsientide suhtes sageli karm ja mitte ainult nendega, kes haletsust soovivad. “Ma ei ravi pessimiste,” räägin sageli ust näidates. Patsient peab võitlema koos arstiga.”

“Nii palju kannatusi on saanud inimestele osaks! Püramiidid...”

“Saatanlik alge siseneb inimesesse kergelt, välja saab selle ainult kannatustega. Neid tuleb vääriliselt kohelda. Paljud sensitiivid räägivad, et nad on võimelised tundma ja diagnoosima inimese võõrast saatanlikku alget. Kuid kahjuks on kätega vehkivad ja huuli liigutavad sensitiivid liiga intelligentsed. Sageli on aga vaja inimese suhtes võimast psühholoogilist mõjutamist; seepärast ma ei välista seda, et meditsiini valdkonda võivad varsti ilmuda šamanismile sarnased ravimeetodid ning trummiga varustatud arst hakkab valguse varjudes higisena tantsu vihtudes patsiendist saatana alget välja ajama. Olgu need rahvapärased ravimeetodid kuitahes naljakad – nendes on sügav alateadlik mõte.”

"Miks on ühes riigis alkoholismi vähem ja teises rohkem? Miks rahvas joob vaat et külade kaupa? Kas *informosoomid* tegutsevad tõesti valikuliselt?"

"Mulle tundub, et alkohoolikute (või narkomaanide) suhtes tuleb arvestada seda, et nad ei ole lihtsalt võõraste kurjade mõtete ohvrid, vaid on ka ise võimsad kurjuse (negatiivse psüühilise energia) allikad. Nendes peituv võõras saatanlik alge on võimeline mõtlema, kusjuures mõtted on eranditult kurjad. Ilmselgelt võõra päritoluga saatanlikud mõtted on iseäranis patogeensed, nendest tulenevad *informosoomid* eriti võitlusvõimelised, üritades läbi lüüa teiste inimeste kaitsekapsleid ning neid alkoholismi (või narkomaaniasse) pöörata. Vastne alkohoolik (või narkomaan) loob teise endasarnase ja ahelreaktsioon jätkub."

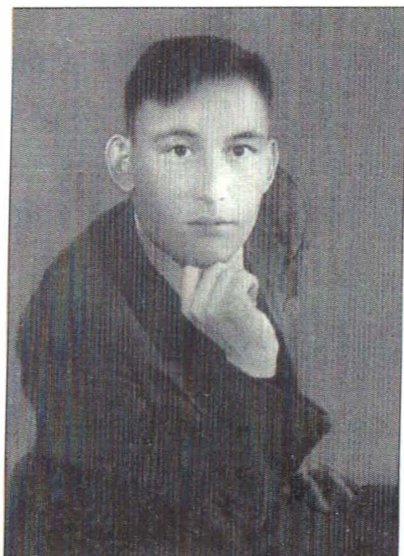
"Võib öelda, et alkoholismi saab nakatuda."

"Võimalik, kui inimest haletseda ja kaasa mängima hakata. Lisaks sellele hakkab siin toimima fenomen, mida nimetatakse "sajanda ahvi kontseptsiooniks". Mäletad – kui teatav hulk Jaapani saare ahve hakkas bataate pesema, toimus äkiline kvalitatiivne muutus – kõik selle ja ka teiste saarte ahvid hakkasid ilma igasuguse välise ärritajata bataate pesema. Sama võib juhtuda alkoholismiga: kui alkohoolikute hulk ühes kohas jõuab teatud piirini, toimub kvalitatiivne muutus – peaaegu kõik selle ja ümberkaudsete külade inimesed muutuvad alkohoolikuteks."

"Nojah."

"Vener, kas sa mäletad küla Baškiirias Išimbaiski rajoonis, me sattusime sinna matka ajal, kui vedasime paate Nuguši jõe äärest Zalimi jõele. Mäletad seda haletsusväärset pilti – lagunenud aiad, viltuvajunud osmikud, näljased lehmad, pori põlvini, meilt küsiti vaid, kas meil piiritust ei ole; ümberringi üleslöödud näod ja imalalt eemaletõukavad pilgud. Kohalik jaoskonnaarst jutustas, et selles külas joovad kõik, isegi vanamutid ning et tema põhiline töö seisneb raskekujulise pohmelli sündroomi all kannatavate inimeste toibutamises tilgutite all. Alkohoolikute küla."

“Mäletan seda suurepäraselt. Selline tunne, et see küla on ära neetud, iga inimene, kes sinna kolib, hakkab põdema alkoholismi. Nii hakkadki uskuma, et alkoholism on nakkushaigus. Seal lendlevad *informosoomid* vist igal sammul.”

Minu onu Akram

“See on saatana teenrite küla. Seal on ohtlik elada.”

“Kas tõesti toimus kõik sellepäast, et Maale ehitati püramiidid?” pobises Vener arusaamatuses.

“Ka minu koduküla eripäraks oli selle küla kohal rippuv alkoholiaura,” jätkasin mina. “Kuid meie küla alkohoolikutel oli üks eripära – nad poosid ennast sageli üles, katkestades seega *informosoomide* levimise ning andsid mitmetele perekondadele õilsa võimaluse saatana teenri staatusest pääsemiseks. Näiteks meie perekond hoidis viinast põhimõtteliselt eemale. Meie küla alkohoolikud poosid ennast niivõrd sageli üles, et koos venna Albertiga iga nädal onu Akramile appi sõites (heinategu, kartulivõtt ja muu sarnane) esitasime talle juba tavalise küsimuse: “Kes sel nädalal ennast üles poos?” Kõige sagedamini vastas Akram-abõi nii: “Näh, karjane Fahriška tõmbas nina täis, peksis naise läbi, läks lauta ja poos enda lehmade keskel üles.” Hakkasime Albertiga poomismeetodeid süstematiseerima ja aina imestasime enesetapjate leidlikkuse üle. Teisi enesetapuviise (mürgitamine, uputamine ja muu sellesarnane) meie külas ei harrastatud – ainult poomist.”

“Meie külas sellist asja ei olnud,” ütles Vener vahele.

"Ükskord," jätkasin jutustust, "sõitsime Albertiga jälle külasse ja Akram-abõi ütles: "Meie küla on oma enesetappude poolest poomise läbi juba rajooni piires kuulsaks saanud. Kaks päeva tagasi tuli koguni Beloretskist (linnake Baškiirias – autori märkus) üks alkohoolik meie külasse ja poos enda haigla kõrval oleva kase otsa üles. Küla joodikud arutlesid kaua selle üle.""

"Ära suri või?"

"Muidugi. Tead, miks see nii huvitav on – arvatavasti kogunes patoloogiline informatsioon meie külas poomise kohta lendlevatesse *informosoomidesse*, mis koosnevad alkohoolikute suitsiidieelsete heitlike mõtete tombukestest ja tõukavad ülejäänud alkohoolikuid ka end oksa tõmbama. Mida rohkem meie külas alkohoolikuid end oksa tõmbas, seda rohkem surmaeelsete mõtetega täidetud *informosoome* tekkis. Lõpuks saabus hetk, kui hakkas tööle "sajanda ahvi kontseptsioon" informatsiooniga parimast ülespoomiskohast, mis levis juba üle terve rajooni ja tõukas alkohoolikuid alateadlikult just siin ennast üles pooma."

"Selletaoline kurjaga täidetud informatsiooni levimine võib toimuda mitte ainult haiguste korral, vaid ka poliitikas," ütles Vener. "Kommunismi levimisel mööda maailma olid samasugused tunnusjooned. Marx ju ütles: "Üks tont käib ringi mööda Euroopat – kommunismitont."

"On sedamoodi küll."

"Mis sa arvad, milline inimese negatiivsetest iseloomujoontest stimuleerib kõige sagedamini *informosoomsete* haiguste tekkimist?"

"Kadedus," vastasin lühidalt.

"Olen nõus. Mõtted 999-ga on tõenäoliselt saatanale kõige lähedasemad," lisas Vener.

""Kõige vähem armastan ma neid inimesi, kes põevad "staarihaigust"," laususin mina.

Kas püramiidid on palju häda toonud?

Tõusime püsti, sirutasime jalgu, kuivatasime mingil kombel tuulejopesid ja kavatsesime telki magama minna. Lõke oli peaaegu lõpuni põlenud, ainult punased söed sisisesid vihmasabina käes perioodiliselt. Puhusid ebameeldivad tuulehood. Avasime taskulampi leidmata käsikaudu telgi, leidsime magamiskotid ja heitsime magama. Mulle hakkas uni kohe peale tulema.

"Jaa – püramiidid on palju häda toonud," katkestas öises vaikuses minu uinumise Vener. Tal oli uinumisega alati raskusi.

Olin vait. Oli 1999 aasta augustikuu.

"See-eest jäi apokalüpsis saabumata. Kõigi ennustuste kohaselt oleks see pidanud juba toimunud olema," pomisesin poolunes suitsust läbiimbunud niisket tuulejopet pea all kohendades.

"Aga kõik on ju õige," kostis pimedusest erksa Veneri hääl, kes kannatas unetuse käes ja soovis jutuajamist jätkata. "Kõik on õigesti tehtud! Šambala on geniaalne! Las me elame lühikest aega, las me kannatame haiguste käes, see-eest me elame ja jääme elama. Kui praegu peaks toimuma apokalüpsis, kaoks meie viies rass lõplikult, sest meie hulgas ei ole veel nii õilsaid inimesi, kes suudaksid siseneda *somadhi* seisundisse, elada koopas kataklüsmi üle ja pärast sügavates maa-alustes koobastes säilinud inimrakkudest taaskloonida inimese. Need on ju pingutused, kolossaalsed pingutused! See tähendaks sadu aastaid tulutut ootamist maa all! Ja lisaks veel kümneid tuhandeid aastaid taasloodud metsistunud inimeste arengu ja omavaheliste sõdade näol! Las olla siis nii, et sa ei ole jõudnud veel ümbergi pöörata – kui avastad, et elu on mööda lennanud! Las olla siis nii, et sul torgib küljes ja kipitab kurgus! Las alkohoolikud Ahmadulla või Vasja küpsetavad sind! Las olla nii! Mis siis, et peame liiga sageli lahkuma juba harjumuspärasest maapealsest elust teispoolsesse maailma ja tagasi pöördudes pikki aastaid

tunnete kaudu ja illusoorselt uuesti kõike tundma õppima ja meenutama, et oleme siin Maal juba viibinud – ent kus? Kreekas? Indias? Praegu oleme Venemaal. Nii ongi parem! Parem! Seda tegid püramiidid! Kas sa kuuled mind?"

"Ma juba peaaegu magan."

"Ehh!"

Mäletan selgelt, et pärast nägin und. Imelist und. Ma nägin imelisi vikerkaarevärvides helkivaid püramiidide fantoome. Kurjade inimeste kamp läks püramiidide juurde, asetas sinna lõhkeaine ning lõhkas need. Püramiidide hiigelsuured kiviplokid lendasid laiali. Kuid imelised fantoomid vappusid vaid kergelt ning asetusid taas oma kohale. Pärast aga nägin Jumalate linna, millest – nagu mulle tundus – ei olnud maailmas midagi ilusamat. Ma tahtsin väga seda ilmsi näha.

X PEATÜKK
Mägi mõtleb

VARSTI SAID ekspeditsiooni ettevalmistustööd läbi. Viimasel õhtul Ufaas oli meid teele saatmas palju inimesi. Laual oli küpsetatud kana, juurviljad, vorst, juust, viina voolas ojadena. Kohale saabus isegi kohalik Baškiiria televisioon. Kõik ekspeditsiooni liikmed kandsid ilusat embleemidega vormi ja rääkisid tähtsalt midagi telekaamera ees. Mäletan, et ma rääkisin samuti midagi tähtsalt ja võtsin suurustavaid poose – olin joonud ja närveerisin ka.

"On alles gloobuse peal hea kõike paika panna. Ise ei ole veel ekspeditsioonil käinudki, ent olen juba terve teooria loonud," mõtlesin enesekriitiliselt. "Jumalate linn tuleb ju veel üles ka leida. Kas see päriselt ka olemas on? Kui on, siis kinnitab see kaudselt ekspeditsioonieelsete mõtete ja hüpoteeside tõesust. Aga kui mitte?"

Ma närveerisin tõeliselt. Tugevalt närveerisin. Mulle ettenähtud toost kõlas seosetult ja segaselt. Teadlasena sain aru, et erinevate loogiliste lähenemiste omavaheline kokkusobitumine ei olnud juhuslik, aga sellegipoolest kahtlesin. Ma ei uskunud endasse. Kas me ikka leiame?

Meie teekond kulges läbi Moskva Nepali pealinna Katmandusse. Sealt pidime suunduma Hiina territooriumile ning Tiibeti platoo kaudu püha Kailase mäe juurde.

Juri Ivanovitš Vassiljev tuli meid Moskvasse saatma.

Irina Kazmina

Irina Kazmina

Moskvas ööbisime kogu kupatusega Irina Kazmina korteris Tagankal. Irina on unikaalne naine. Ta jäi kuusteist aastat tagasi ravimatu haiguse tagajärjel pimedaks. Opereerisime teda mitu korda, mille tulemusena hakkas ta valgust nägema. Oo – see pakkus talle ülimat rõõmu! Vaatamata taolisele tragöödiale hakkas Irina poetessiks, tehes seda nii hästi, et ta luuleraamatud kadusid kohe letilt. Viimasel ajal on Irina hakanud veel ka maalima, tema "pimedad maalid" lähevad samuti edukalt.

Irina kõige tähtsam omadus on mehisus. Ta mitte ainult ei ole leppinud oma puudega, ta on õppinud mingil uskumatul kombel olema õnnelik – ja mitte lihtsalt õnnelik – vaid õnnelik seetõttu, et ta saab aidata teisi (täisväärtuslikke!) inimesi. Ta asutas Moskvas psühholoogilise rehabilitatsiooniteenistuse; inimesed jagavad temaga oma muret ja tema aitab neid – keda toetab hea sõnaga, keda aitab asju ajada bürokraatlikes instantsides. Kõige tähtsam on aga see, et inimesed võtavad temast eeskuju.

Mõned nädalad tagasi ravis Irina ennast Ufaas, ma vestlesin temaga südamest südamesse ja ütlesin, et minu meelest püha

Kailase mägi on mõtlev olend. Kust tuli selline totakas ja imelik mõte? Ausalt öeldes ei tea. Mul ei olnud selle kohta mingisuguseidki teaduslikke viiteid, ent mõte lihtsalt sündis – eikusagilt. See mõte oli nii selge, et ma ei pidanud vastu ja jagasin seda kõrge intellektiga ja hingelt rikka Irinaga.

"Tähendab, et mägi mõtleb. Mõtleb vist küll," mäletan tema ütlust.

Veel mäletan, kuidas Irina koos meie juures ravil oleva pimeda itaallase Domenicoga tantsis rock'n'rolli. Mõlemad pimedad partnerid tajusid teineteist nii hästi, et oli uskumatu, et nad teineteist ei näe. Tantsu lõppedes tõstis tuline Domenico käed üles ja hüüatas:

"Viva russa, Irina!"

"Tubli, Domenico!" hingeldas Irina.

Mäletan, kui Irina oli hingeldamise lõpetanud, küsisin ta käest, kuidas nad pimedast peast teineteise otsa ei komistanud.

"Me mõtlesime mõlemad ainult tantsimisele ja ei millelegile muule. Mõtted jahtisid meid ise," vastas Irina.

Ma mäletan, tol hetkel mõtlesin, et Tiibetis olev püha mägi hakkab samuti meid ise juhtima vastavalt sellele, kas ta tahab meile Jumalate linna näidata või mitte. Mäletan, et peletasin selle mõtte pead raputades eemale.

Marina Tsvetajeva

Moskvas, Tagankal ulatas Irina mulle mõnede luuletuste koopiad. See oli Marina Tsvetajeva "*Poema gorõ*" ("Mäe poeem" – tõlk).

"Milleks see?" küsisin mina.

"See on sellest, et mägi mõtleb."

Mu sees käis justkui nõksatus ja süvenesin lugemisse.

Raputad – ja mägi õlult vajub
Hing – läheb mäele
Las ma laulan mäest
Oma mäest!
•••
See mägi oli kui rind
Laengust tabatud nekruti
See mägi huuli ihkas
Süütuid, pulmarüüst

See mägi nõudis
Ookeani oma kõrva sisse
Äkki kajamas hurraa –
Võitleb mägi, tõukab ära.
•••
See mägi oli terved maailmad!
Jumal maailma eest kõrget hinda küsib!
Mure alguse sai mäest
See mägi oli linna kohal.
•••
Peo peale laotatud
Paradiis – ära võta, põletab!
Mägi viskus jalge ette
Hauakohtadena järsakul

Nagu põõsastiku
hiiglakäppadega
Mägi haaras põrandast
Ning ütles: stopp!

Oo, kaugeltki mitte tähestiku
Paradiis – vaid tõmbetuul
Mägi meid seljakuti paiskas
Tõmbas, öeldes – pikali!

Kohmetunud surve ees
Kuidas? Aru ma ei saa
Mägi – pühadusega kaubitseja
Näitab – siin.
...
Oo, millal öeldakse küll
Lihtsalt küngas, lihtsalt kühm,
Öeldakse –tõmbega kuristiku poole
Mäe taset mõõta saab.

Pruunides kanarbikulasudes
Okaspuud saarekestel...
(Jampsimise tase – Elust üle)
Minule! Sinu...

Kuid pered armust vaiksed on,
Kuid linnukeste vadin – kahjuks
Et ilma sündisime meie
Armastuse inglitena!

Mägi savisena kurvastab
lahusoleku tunnil
Mägi kurvastas meie tasaste
Andumatute hommikute pärast.
...
Veel ütles – deemon see, kes keerutab,
Nii, et kõik on tühi mäng.
Mägi rääkis, meie vaiki,
Andsime mäele kohut mõista.

Mägi ütles, kurbuseks vaid muutub –
See mis praegu veri.
Mägi kurvastas, et meid ei lase
Sind teise juurde ei lase!

Elus, mida me tunneme kõik
Vaid üks segadus, turg, virvarr.
Lisas veel, et kõik poeemid
Mägedest nii kirjutataksegi.

See mägi kui haleda
Atlase küür
Selle mäe üle uhke kord on
Linn, kus elame kõik me.
...
See mägi oli kogu maailm!
Jumalad maksavad kätte omasugustele
Mure mäest algas.
See mägi minu kohal hauakirjaks on.

Aastad lähevad. Ja teatud ajal
On märgitud kivi ära viidud
Meie mäel on suvemajad,
Iluaiad, palissaadid.
...
Nende vundamentide raskusest
Ei mägi mängu unusta.
Kergemeelseid leidub, ent mitte unustajaid:
Aja mäed on mäel!
...
Viinamarjaaiad kuivasid,
Suures vihkamise voos.
Me tütred neiud on
Ja poegadest poeedid saavad.
...
Nurgakivist kõvem veel
Vanne surivoodilt kõlab:
Ei teil pikalt õnne jätku,
Sipelgad mu mäel!

Teadmata tunnil, aimamata ajal
Kõik tundma saate kogu perega
Määratumat, hiigelsuurt
Mäe käsku seitsmendat.

Kui olin luuletusele pilgu peale heitnud ja lehed käest pannud, küsis Irina hingestatult:

"Kuidas tundub?"

Vastasin küsimusele küsimusega:

"Kes see Marina Tsvetajeva õieti on? Mul õnnestus juhuslikult viibida tema haual, kuid ma tean temast vähe."

"Tsvetajeva?" jäi Irina mõttesse. "Räägitakse, et ta oli pühendatu. Tema mõtted tulid Sealt."

"Aga miks ma ei tea temast peaaegu midagi? Miks koolis?..."

"Koolis oleks seda raske mõista. Teie elu, Ernst Rifgatovitš, on aga pühendatud kirurgiale. Teil pole aega."

"Seda küll."

"Muide – Boriss Pasternak luges "Mäe poeemi" Marina Tsvetajeva peamiseks teoseks."

"Kas tõesti ka tema tundis, et selles poeemis on?..."

"Tundis."

"Mida?"

"Et mägi on mõtlev olend."

"Veider poeem; selline tunne, et Tsvetajeva peab mäge elusolendiks," laususin meenutades, et mõte selle kohta, et mägi mõtleb – tuli ka minu juurde, kuid ma ei julgenud seda Irinale tunnistada.

"Te ju ise rääkisite, et mägi mõtleb," ütles Irina justkui minu mõtteid lugedes.

"Rääkisin jah,"

"Ja edasi?"

"Seda, et mulle tundus see mõte jabur. Reaalselt on kividest ja kaljudest koosnevat mäge raske ette kujutada mõtleva elusolendina.

Ent kui uskuda Tsvetajevat, siis see nii on."

"Luuletusi kirjutatakse teaduslikest traktaatidest erinevalt – hingega," ütles Irina mõtlikult, "ainult hingega. Ma kirjutan samuti hingest, sellest, mis seal põleb – püüan seda sõnadesse panna. Tähendab, Marina Tsvetajeval põles hing mäe pärast. Selle hinge tule panigi ta poeemi."

"Sul, Irina, on arvatavasti õigus. Kui loed andekaid luuletusi, ei saa paraku sõnadesse pandud mõtteist aru, ent hinges hakkab midagi helisema. Sa üritad tabada seda mõtet, kuid see ei õnnestu, sest ridadesse pandud mõte on sinu jaoks liiga ootamatu ja ebatavaline. Mõned inimesed saavad luulesse süvenedes sõnade kaudu väljendatud tunnetest võrreldamatu naudingu, teised panevad need pärast kõrgelennuliste sõnade läbilugemist aga kõrvale. Kuid..."

"Aga luuletused," katkestas mind Irina," head, andekad luuletused on jumalik hingepuudutus – imeline ja erutav. Luuletustes ja poeemides on nähtavad jumalikud mõtted, mis jõuavad meieni läbi tunnete prisma."

"Arutleme veidi," tegin ettepaneku lisada arutelusse teaduslikult loogilist mõttekäiku, ja mõtleme Tsvetajeva mõtete allika peale. See on väga tähtis, sest homme lendame Tiibetisse kohtamaks püha mäge."

"Olgu."

"Ilma igasuguse kahtluseta," alustasin arutelu Irinat piideldes ja temasse kui heatahtlikku kohtunikku suhtudes, "Tsvetajeva mõtted mäe kohta tulid tema alateadvusest. Teadaolevalt on see seotud nii kõrgema intellekti kui ka tavateadvusega. Alateadvuse kaudu äratas kõrgem intellekt (või kõrgema intellekti mistahes hierarhiline tasand) tema teadvuses täiesti ebatavalisi mõtteid selle kohta, et mägedesse peab suhtuma nagu elusolenditesse. Miks? Aga sellepärast, et mägi on elusolendi – planeedi Maa – koostisosa. Elusolendina peab Maa loomulikult mõtlema. Kus asub tema "aju?" Sellele küsimusele on raske vastata, sest minu mõistusel on raske aru saada ebainimlikust

planetaarsest mõtlemisest. Sellegipoolest ei saa ma välistada, et just mäed mängivad omamoodi "planeedi aju" rolli. Mäed oma tippudega on suunatud ülesse, kosmose poole, millega justkui kindlustavad sideme kõrgema kosmilise mõistusega, nende jalamid toetuvad aga planeeti mõjutades selle kehale. Ma ei saa välistada seda, et mäeharjade geograafiline kuju, samuti iga mäetipu vorm ja kuju ei ole ainult kaljude ja kivirahnude kaootiline kogumik, vaid kujutab endast rangelt kavandatud harmoonilist süsteemi, mis täna on meie jaoks kahjuks arusaamatu. Täna! Ent varem või hiljem avastab inimkond peenenergeetika seadused, mõistab selle kujuteldamatut võimsust ja mõju mateeriale, õpib vastu võtma Jumala poolt loodud holograafilisi programme, mille abil on loodud mitte ainult inimene, vaid ka planeedid. Ent peenenergia on eriline – see ei ole hobujõud ega elektrienergia; peenenergia haldamine teeb inimese kõikvõimsaks ja peaaegu kõiketeadvaks. Aga... selleks peab täitma ühe tingimuse – elama peab puhta hingega ning mitte pidama ennast Jumalaks."

"Ma mäletan... õppisin "Mäe poeemi" pähe. Lubage, ma pöördun poeemi juurde tagasi ja tsiteerin mõned read, mida võrdlen sellega, millest teie praegu rääkisite?" elavnes Irina.

"Loomulikult."

"Ma tunnen, et Tsvetajeva teadis kas alateadlikult või teadlikult, et Maa on elusolend. Enamgi veel – ta tundis, et Maa ägab inimeste pattude all:

See mägi kui haleda
Atlase küür...

Tsvetajeva rõhutab igal pool poeemis mägede tundeid ja mõtteid. Näiteks:

Mägi savisena kurvastab
lahusoleku tunnil

Mägi kurvastas meie tasaste
Andumatute hommikute pärast.

Pange tähele, Tsvetajevat peetakse pühendatuks, see tähendab, et tal oli juurdepääs üleüldistele teadmistele. Niisiis ta räägib sageli mägede tunnetest ja mõtetest, ei saa jääda teiega nõustumata, et mäed on planeedi "aju". Enamgi veel – ta viitab selgelt, et mäed oma mõistusega juhivad meie elu:

Mägi rääkis, meie vaiki,
Andsime mäele kohut mõista.

Nendes kahes reas peegeldab ta seda, millest teie rääkisite seoses teiste kosmiliste maailmadega ja sellest, et peenenergia seadused avanevad meile ainult siis, kui me lõpetame enda Jumalaks pidamise:

See mägi oli kogu maailm!
Jumalad maksavad kätte omasugustele

Ent praegu... kaasaegsed teadlased, iseäranis Venemaal, kus luuakse ebateaduste komiteesid (kes on kohtunikud?), jälitatakse teadlasi, kes uurivad peenenergiat (V. Kaznatšejevit, A, Trofimovit, A. Akimovit, G. Šipovit, N. Garjajevit, G. Tertõšnovit ja teisi)," kordasin talle järele. "Ent headuse ja kurjuse vaheline tasakaal on maailmas veel habras. Me ekspluateerime praegu inimeste puhtahingelist usku õiglusesse ja nende päikeselist õnne, kuid üha suurenev ametnike arv teeb, ülistades surmavat printsiipi "ära usu ei Jumalat ega Saatanat", oma musta tööd. Lapsemeelselt avatud silmadega romantiliste inimeste arv üha kahaneb, neid surub alla suurema enamuse künism ja hirm naeruväärne näida. Aga Maa armastab romantilisi ja puhtaid inimesi, ta peab neid oma lasteks ja ei salli hingetuid inimolendeid, kes kalduvad suurustama. Meid hindavad käänulised mäetipud."

"Tsiteerin veel," katkestas Irina;

Nurgakivist kõvem veel
Vanne surivoodilt kõlab:
Ei teil pikalt õnne jätku,
Sipelgad mu mäel!

"Hm... jaa. Hingetud ja jumalavallatud inimesed meenutavad tõesti sipelgaid," mühatasin mina. "Me hävitame mägesid, ehitame neid täis ja unustame, et sellega haavame mõtlematult Maa aju. Ent isegi see ei ole kõige tähtsam; me haavame Maad kõige rohkem oma kurjade mõtetega. Me peame ennast looduse krooniks, mõtleme liiga vähe olemisele, et me isegi ei ela, vaid mängime elamist."

"Ehh!" pomises Irina ja tsiteeris jälle:

Nende vundamentide raskusest
Ei mägi mängu unusta.
Kergemeelseid leidub, ent mitte unustajaid:
Aja mäed on mäel!

"Ja ikkagi saavad inimesed varem või hiljem aru, et kõik religioossed jutlused on elu aluseks:

Saabub tund
Kõik tundma saate
Määratumat, hiigelsuurt
Mäe käsku seitsmendat."

Joogid elavad mägedes

Irinaga vesteldes meenusid mulle joogid, kelle tundmaõppimisele oli pühendatud meie kolmas Himaalaja ekspeditsioon.

Joogid elavad mägedes (N. K. Roerich, "Himaalaja valvurid")

Huviäratav oli minu meelest see, et joogid elavad reeglina mägedes. Mõnikord võib joogisid kohata ka India tasandikel, ent ka nemad lähevad oma joogivõimete arendamiseks kindlasti mägedesse ja viibivad seal pikka aega. India svaamid kinnitavad, et tõelised joogid elavad ainult Himaalajas ja Tiibetis, kuid ka seal mitte igal pool, vaid üksikutes mägiorgudes.

"Miks joogid elavad ainult mägedes? Miks ainult Himaalajas ja Tiibetis?" küsisin oma mäletamist mööda svaamidelt.

"Himaalaja ja Tiibeti mäed ei ole mineraalide poolest rikkad, kuid need on Armastuse keskuseks Maal. Iga Himaalaja ja Tiibeti org on armastusest läbi imbunud. See rikastab ja puhastab inimeste hinge. Armastus levib siit mööda kogu maailma laiali ja mõjutab kogu planeedi inimesi positiivselt. Joogide hinged teevad Maa aura kurjusest puhtaks ja joogid saavad seda teha vaid armastusega täitunult. Mäed annavad neile oma armastuse," vastasid svaamid õpetlikult ja arusaamatult.

"Kas inimestel arenevad joogide võimed ainult m... m... armastusest läbi imbunud Himaalaja mägedes?" küsisin totakalt mina.

Tookord ei saanud ma aru, et selletaolistes teaduskaugetes selgitustes peitub omapärane tõde. India svaamid mõistavad sõna "armastus" all mitte lihtsalt hingevärinaga iseloomustatavat tunnet, nende jaoks on armastus elujaatav jõud. Joogid kasutavad seda jõudu, nad õpivad selle kasutamist kaua ja usinalt. Pärast nimetatud jõu omandamist taluvad nad kergelt külma ja nälga, aeglustavad oma pulsi ja hingamise, viibivad mitmeid tunde vee all, loevad mõtteid ja näevad aurat. Kõige tähtsam – nende vaim omandab võime loobuda kehast, siseneda teispoolsesse maailma ning sealt tagasi pöörduda. Tõenäoliselt võtavad joogid selle elujaatava jõu tõesti mägedelt; ega nad ilmaasjata eranditult mägedes ela. Joogidel on isegi termin – mägede tantristlik jõud.

Iga mäekolmnurk loob mägiseid kolmnurkseid mõtteid

Sellega seoses tekib loomulikult küsimus – mismoodi saavad joogid sellist jõudu hallata? Minu vastus sellele küsimusele on oletuslik. Sellegipoolest luban endal selle välja öelda – joogid hakkavad mõtlema nii nagu seda teevad mäed. Meenutasin selles raamatus, et joogid näevad mõtteid kolmnurkadena ning meie kolmemõõtmelise ruumi mõtted on kolmnurgakujulised. Kui abstraktsemalt rääkida, võib mägesid vaadates näha hulgaliselt kolmnurki, sest iga tipp koosneb justkui süsteemitust (esmapilgul) kolmnurkade konglomeraadist. Ent selles on oma süsteem olemas. Iga mäekolmnurk paneb Maa ja Kosmose peenenergia pöörlema, luues mägede kolmnurkseid mõtteid.

Mägede jõud seisneb nende puhtuses (N. K. Roerich. "Hõbedane kuningriik")

Millised on mägede mõtted? Seda teavad ainult joogid, kes minu arvates näevad ja loevad neid. Niipea, kui joogi õpib lugema mägede mõtteid, ta arvatavasti hämmeldub – mägede mõtted on alati ja igal pool eranditult puhtad. Tõenäoliselt rõõmustab joogit see, et alateadlikult mägede mõtetesse süüvides ei leia nendes inimestele iseloomulikke mõtteid – 999 (kadedus), 666 (ahnus) ja 963 (vabandage, kallid lugejad mu stiili pärast – ent nimetan seda meelevaldselt raipesuseks).

"Oo, kui lahe!" hüüatab arvatavasti joogi. "Küll on hea elada puhaste mõtete keskel!"

Tõenäoliselt see kõik nii ongi. Arvatavasti mõtlevad mäed puhastes kategooriates. Ega india svaamid asjata räägi, et mäed on armastusest läbi imbunud. Võimalik, et mägede mõtete maailma (puhastesse mõtetesse!) sisenedes saab inimene (joogi) osa imelistest võimetest, millel täna veel seletus puudub. Mägede jõud seisneb nende puhtuses. Maa mõtleb mägede abil.

Loomulikult ei ole ma suuteline seletama, miks joogide jaoks on just Himaalaja ja Tiibet kõige nõutavamad kohad.

Võib-olla on nendes paikades tõesti kõige rohkem armastuse elujaatavat jõudu. Seda teavad vaid mäed.

Tollel hetkel, istudes Irina Kazmina kodus laua taga ja jälgides, kuidas Seliverstov aitab tal süüa teha, ei osanud ma isegi oletada, et ekspeditsioonil leiame tunnistusi Tiibetis eksisteerinud joogide riigi kohta, kelle inimesed kasutasid Kailase tantristlikku jõudu. Alles siis, kui sipelgana oma pead üles tõstes näen Jumalate linna kolossaalseid monumente, mõistan emakese Maa mõttejõu võimsust.

Alpinism

Juri Ivanovitš Vassiljev tuli poest ja pani ohkega lauale kaks kandamit vene suitsuvorstiga, mille pidime Tiibetisse kaasa võtma.

"Tulin, vorst kotis ja mõtlesin: kas te piiritusega tollist läbi pääsete või mitte?" ütles ta.

"Pääseme küll. Me oleme juba kogenud; ma kallasin kogu piirituse plastmasspudelitesse, milles enne oli mineraalvesi. Ütleme, et see on vesi," vastas Seliverstov.

"Aga kui nad nuusutama hakkavad?"

"Nad pole seda veel kordagi teinud."

"Noh – olgu nii."

Köögist kostis Irina hääl:

"Poisid – sööma!"

"Kas Ravili ja Rafael Gajazovitši ka ära ootame?"

"Ei. Gajazõtš on põhjalik, ta kondab veel kaua mööda poode. Niikaua, kuni loeb kõik instruktsioonid veel kord läbi. Saabudes kulub neil kordamööda duši all käimiseks veel pool tundi, justkui tahaks kogu ekspeditsiooniaja jaoks ette ära pesta," märkis Juri Ivanovitš enesekindlalt.

Laua taga jagasime Irinaga oma mõtteid mägede kohta ka sõpradega.

"See on veider," lausus Seliverstov. "Väga imelik. Mul tulevad judinad peale, kui mägedele mõtlen. Vaatan mägesid alati vaimustunult. Ma kummardan nende ees, ma ei saa neisse suhtuda kui surnud kaljudesse. Ent ma ei oleks osanud mõeldagi, et mägedes olles rändame mööda Maa käänulisi ajusid."

"Sergei Anatoljevitš – kas sa inimese aju oled kunagi näinud?" esitas Juri Ivanovitš küsimuse.

"Noh, joonistusi olen sellest küll näinud. Mis siis?"

"Aga elusuuruses?"

"Ei. Ma ei ole ju patoanatoom."

"Tegelikult avab patoanatoom aju pärast surma, mitte elusast peast," viskas Juri Ivanovitš repliigi.

"No ja mis siis?" sai Seliverstov pahaseks.

"Seda, et inimese aju elusast peast ei saa keegi peale kirurgide näha, ent Maa aju saab iga inimene näha. Aga mägede mõttejõuga võivad mägede tippu ronides kokku puutuda ainult alpinistid ja turistid."

"Aga inimene tunneb mäe tipus tõesti eufooriat, mida ei saa võrrelda mitte millegi muuga maailmas," lausus Seliverstov erutunult. "Miks tekib selline eufooria? Mitte ainult sellepärast, et alpinist on ennast ületades tippu jõudnud, vaid ka sellepärast, et tipus hakkab inimene tundma mägede mõtteid. Need on magusad mõtted, sest need on puhtad."

"See eufooria sarnaneb seksi ajal saadavale orgasmile," segas Juri Ivanovitš paljutähenduslikult vahele. "Ma olen ju seal üleval käinud."

"Seda mõtet, Juri Ivanovitš, ei hakka ma edasi arendama," ütles Seliverstov naerdes, "ütlen vaid niipalju, et Himaalaja joogid rääkisid meile, et teispoolne maailm on seksist magusam. Mida sellest võib järeldada?"

"Mida?"

"Inimene saab mäe tipus kokku teispoolse maailmaga!"

"Kas ta katsub seda käega?"

"Ei," vaatas Seliverstov Juri Ivanovitšile otsa. "Kui inimene seisab mäe otsas, seisab ta justkui kolmnurga tipus ja puutub

kokku mägede kolmnurgakujuliste mõtetega, mis on seotud mõtleva Kosmosega ja muidugi ka teispoolse maailmaga. Seepärast tunneb inimene mäe tipus olles oma seotust igavikuga ja alateadlikult tunnetab olemise sisu. Seepärast on niinimetatud tipu eufooria tunne unustamatu. Seda tunnetanud inimesed muutuvad selle orjaks ning ronivad aastast aastasse tippudele, et ikka ja jälle tunda endas igaviku veetlust."

"Sa räägid ilusasti," kommenteeris Juri Ivanovitš. "Ütlen vaid seda, et minu tuttavate alpinistide hulgas on palju lootusetult nupust nikastanud maniakke, mulle näib see isegi sündsusetu."

"Kas sa oled selles kindel?"

"Mäletan, kuidas üks ülivaimustunud alpinist tunnistas joobnud olekus, et unistab hukkumisest Everesti tipus. Ta kutsus mind ka sinna."

"Kas ta siis hukkus seal?"

"Oh ei. Tal ei jätkunud selleks raha."

"Kuidas nii?" imestas Seliverstov.

"Asi selles, et Everesti tippu tõusmiseks pead Nepali valitsusele maksma viiskümmend tuhat dollarit. Temal sellist summat ei olnud," selgitas Juri Ivanovitš.

"Kas ta küsis sinu käest selleks raha?"

"Ei. Ta kutsus mind endaga kaasa, et oma õnne jagada... hukkudes maailma kõige kõrgema tipu otsas. Ütles otse."

"Aga sina?"

"Kas ma näen nupust nikastanud välja või? Maksta oma surma eest! Ma ei andnud ka temale raha, ma ei ole idioot, et enesetappu rahastada. Mul ei ole sellist raha kunagi olnudki."

"Kas ta selle jaoks siis lõpuks leidis raha?"

"Ei – siiani käib elusana ringi."

"A... a..."

"Kas meil pole Maal muud midagi teha või? Sergei Anatoljevitš – ise rääkisid, et inimest luues andis Jumal talle kaasa postulaadi – realiseeri ennast ise. Soovides ilusat surma

mägedes võiks alpinist mõelda oma emale, lastele... see on ebaloomulik ja ka jumalavastane."

"Kas teate, mis mulle alpinistide juures vastu hakkab," muutus Seliverstovi nägu tõsiseks, "tippude vallutamise vaim. Ma vallutasin selle! See on minu all! Ma olen sellest tugevam! Kui aga mõelda, et Maa on elusolend ja meie – inimesed – tema lapsed, siis kõlab termin "vallutamine" rumalalt ja kõrgelennuliselt. Vallutada sinu siia ilma loonud mõtlev olend..."

Tippe ei tohiks vallutada

Seliverstovi sõnu kuulates jäin hetkeks mõtlema, et minagi olen elus "vallutanud" palju tippe, mul oli isegi harjumus igast tipust kaasa võtta kivi, mul on "vallutatud tippude kollektsioon". Mul hakkas häbi, et olin kogu elu kasutanud sõnaühendit "tipu vallutamine", kuigi on olemas ka normaalne väljend "tippu tõusmine". Loomulikult olin rumal ja arulage, kui ronisin mööda mägiseid järsakuid ning pomisesin, et veel veidi, veidike veel ja tipp ongi vallutatud. Nööridesse mähituna tippu jõudnult juubeldasin ja karjusin eufoorias. Mulle tundus, et mägi on minule allunud.

Vanemaks saades sain veidi targemaks ja vaatasin tippusid juba arusaamatu ihalusega, justkui paludes luba selle kõige kõrgema ülemise osa peale ronimiseks. Nimetasin seda primitiivselt mägede kogemuseks ja mõistsin, et tippu jõudmisel sõltub peaaegu kõik ilmastikutingimustest, mis mägedes muutuvad kiiresti ja mis mõnikord karistavad tippu ronijat surmava

tormiga. Peas keerlesid sageli müstilised mõtted, näiteks pomisesin omaette, kui kõige ebasobivamal hetkel hakkasid külmunud jalad vastikult valutama,: "Jumaluke, aita!" või "Mägi! Lase!""

Mõistsin alles nüüd, pärast teadmata kust ilmunud mõtet, Tsvetajeva poeemi ja Marina tõukel, et "mägi mõtleb", et mäge ei tohi vallutada. Ta on vallutamatu ja hiigelsuur. Mäge peab lihtsalt armastama ja selle tippu ronimist võtma kui sinule kingitud õnne ja kui võimalust kokku puutuda igavikuga otseselt seotud imelise mäe puhta mõttega. Loomulikult võib rõõmustada ka selle üle, et oled ületanud takistuse, külma ja trotsinud ohtusid, et said tunda ennast tõelise mehena, ent kõige rohkem tuleb rõõmustada selle üle, et mägi andis sulle loa tema tippu tõusmiseks, kus saad tunda mägede võimast mõistust.Mägi annab loa ainult siis, kui sa lähed sinna puhta hingega.

Mõte, et mäe juurde peab minema puhta hingega, kinnistus kindlalt teadvusse. Hakkasin ette kujutama püha Kailase mäge ja analüüsisin ennast sellest vaatevinklist, et kas ma suudan talle puhta hingega läheneda. Ma hakkasin isegi muretsema, kui mõistsin, et mu hingel on päris palju patte. Kas ma suudan? Kas püha Kailase nägemisel kogu euroopalik materiaalsus kaob?

Aga kohe tabasin end õnneks mõttelt, et kui ma sellele juba mõtlen, suudan Kailasele ka puhta hingega läheneda. Mul hakkas sellest kergem.

"Aga võib-olla avab püha mägi oma saladused! Siis näeme võib-olla seda, mis jääb tavainimese vaateväljast väljapoole! Mida me näeme? Jumalate linna? Sissepääsu legendaarsesse maa-alusesse Varasse, kus taasklooniti inimene?" mõtlesin mina.

Irina kodus laua taga oli lõbus. Ka Ravil ja Rafael Gajazovitš olid juba saabunud. Irina asendamatu sõber Slava kamandas laua ääres. Kõik naersid, kuid selles oli mingi kurbuse varjund.

“Kas sina, Sergei Anatoljevitš, tõuseksid Kailase mäe tippu, kui selline võimalus avaneb?” küsis Juri Ivanovitš teatud sarkasmiga ja hammustas punase kalamarjaga võileiba.

“Mina? Isiklikult?”

“Ah sa igavene.”

“Ei, ei lähe,” muutus Seliverstovi nägu tõsiseks. “

“Pärimuste kohaselt, mida ma lugesin, on püha Kailase mäe otsa ronimine keelatud, tegelikult seda peetakse jumalateotuseks. Räägitakse, et ainult püha Milarepa on iidsetel aegadel Kailase tipus käinud, siis kui ta võitles kurja maagiga. Kirjanduses, mille mina läbi olen lugenud, kirjutatakse, et mitte ühelgi palveränduril ei teki Kailase otsa ronimise mõtet.”

“Kas eurooplased või ameeriklased ei ole üritanud sinna minna?” küsis Slava.

“Teadaolevalt mitte. Teaduslikke ekspeditsioone ei ole sinna korraldatud, välja arvatud Roerich, kes tahtis minna Kailasele karmidest tingimustest ja rahvusvahelisest segadusest hoolimata. Kailase tahtis vallutada neli alpinisti, kuid kõik keeldusid teadmata põhjustel püha mäe tippu tõusmast ja ronisid hoopis ühe teise lähedalasuva mäe tippu, pärast mida aasta-poolteise jooksul kiiresti vananesid ja surid. Püha mägi ei lubanud ennast allutada ja karistas neid selle mõtte eest,” rääkis Seliverstov innustunult.

Saabunud vaikuses kostis Irina hääl:

“Poisid, olge ettevaatlikud, ma loodan teie arukuse peale. Jätke meelde Tsvetajeva sõnad:

Oo millal lihtsalt juhtub see
Lihtsalt küngas, lihtsalt
Öeldakse – kuristiku tõmbega
Mõõdetakse mäe kõrgust...”

Kus asub Surmaorg?

“Mehed, kõige tähtsam on oma avantürism välja sülitada ja maad mööda laiali hõõruda,” soovitas Juri Ivanovitš.

“Mulle rääkis keegi – ei mäleta, kes,” hakkas Irina jälle rääkima, “et Tiibetis on mingi piirkond, kus on ebatavaline mägi, mida hüütakse Surma valitseja peegliks. Mul on selline eelaimdus, et see peegel on seal, kuhu te lähete. Pidage seda silmas. Ega seda asjata nii nimetata. Kes on Surma valitseja? Miks seda mäge nimetatakse peegliks?”

“Võimalik, et seal asub legendaarne Surmaorg?” oletas Ravil.

“Täiesti võimalik. Aga mõtleme hoopis sellele, miks on Tiibetis “surma” mõistega seotud koht?” hakkas Seliverstov arutlema. “Kui läheneda surmale hinduistlikust või budistlikust vaatevinklist, siis ei ole see üldse hirmus ja on vaid üleminek teistsugusesse, lainelisse seisundisse. Siit võib järeldada, et Surmaorg on mägedesse kellegi poolt loodud koht kergendamaks üleminekut teise maailma.”

“Kas see koht tapab või?” küsis Juri Ivanovitš. “Või on see enesetappude jaoks?”

“See tapab,” vastas Seliverstov närviliselt, “kuid...”

“Imelik,” lausus Irina, “et surma peetakse tragöödiaks või karistuseks, aga mõistest “Surmaorg” õhkub hoopis midagi ülevat ja hingestatut. Miks nii?”

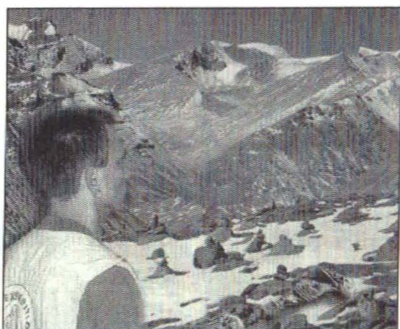
“Surmal ja surmal on vahe,” tõi Seliverstov paljutähenduslikult kuuldavale. “Uskumustes kirjutatakse Surmaoru kohta seda, et seal surnud inimene läheb kohe paradiisi, mõnes teises kohas surnud... m... m... mitte kohe.”

“Kuhu siis?” muigas Juri Ivanovitš.

“Kust mina tean! Kuskohast!” ohkas Seliverstov.

“Selles Surmaorus peitub midagi väga sügavat ja sakraalset,” ohks Irina.

“Kui töötasin trassil, oli mul üks tuttav – Ljohhaks kutsuti,” alustas Juri Ivanovitš.

Kus asub Surmaorg?

"Lubage ma arendan oma mõtet edasi ja püüdke mind mitte katkestada," sai Seliverstov pahaseks.

"Lase käia," noogutas Juri Ivanovitš kinnitavalt.

"Legendi kohaselt tulevad joogid Surmaorgu surema. Nad võtavad istet, häälestuvad ning ilma igasuguse vägivallata surevad ära. Seda teevad ainult joogid, mitte palverändurid. Palveränduritel ei lubata seda teha. Eelmiste Himaalaja ekspeditsioonide käigus saime aru, et joogid mediteerivad suurema osa oma ajast, nende vaim viibib teispoolses maailmas, keha jääb aga Maale. Joogid elavad justkui teispoolses maailmas..."

"Mis on parem kui seks," ei pidanud Juri Ivanovitš vastu.

Seliverstov vaatas talle rangelt otsa ja jätkas:

"Joogi suhtleb teispoolses maailmas surnud inimeste vaimude ja teiste selle eluvormi hierarhiliste tasanditega, varem või hiljem saab joogi korralduse Maalt lahkumiseks. Ülevalpool teatakse paremini, millises Maa kohas on kõige parem teise maailma üle minna. Mägedes elav joogi suudab mõtete tasandil suhelda mägedega, ta teab, kus asub see "surmav koht" mägedes, kust võib sattuda juba teispoolse maailma poolt määratud ühte või teise kohta. Seepärast saavad Surmaorgu täiuslikult kasutada ainult joogid. Kui seda üritaks teha tavaline palverändur, seda efekti ei juhtuks; ta sureb tavalist maapealset surma.

"Huvitav, milline on siiski füüsilise keha suremise mehhanism Surmaorus? Miski peab ju keha ära tapma," esitasin ma küsimuse.

"Ma arvan, et selle tapab Surma valitseja peegel," pomises Seliverstov süngelt.

Ravil vaatas talle raske pilguga otsa ja küsis:

"Kas me Surmaorgu minemata suudaksime Surma valitseja peegli leida? Meil puudusid täpsed andmed."

"Äkki on legendid Surmaorust ja Surma valitseja peeglist kõigest väljamõeldis, kõigest üksikute haiglase teadvusega inimeste fantaasia?" kahtles Rafael Gajazovitš.

"Me käime legendide jälgedes aastaid ekspeditsioonidel ja alati on legendid leidnud teaduslikku kinnitust," pareeris Seliverstov.

"Vaatamata sellele, et olen materialistlik teadlane, olen sunnitud Ravili küsimusele vastama nii – meil ei ole teist väljapääsu, meil tuleb puhta hingega minna püha mäe juurde, kuulata mägede sosinat ja loota ainult oma alateadvuse abile," ütlesin mina, "Mulle tundub, et Surmaorg asub Kailase lähedal. Surma valitseja peegel aga on minu arvates üks Jumalate linna osa."

"Ei ole just meeldiv... kuulata mägede sosinat," muigas Rafael Gajazovitš.

Vaaraode kättemaks

"Olen palju lugenud niinimetatud vaaraode kättemaksu kohta," võttis Slava sõna. "Kõik Egiptuse püramiidide ja hauakambrite röövijad on millegipärast varem või hiljem hukkunud. Nende pea kohal rippus saatus, millest nad elusalt välja ei tulnud."

"Ma olen ka selle kohta palju lugenud," elavnes mitmekülgselt erudeeritud Rafael Gajazovitš.

"Ma võin välja tuua isegi konkreetseid näiteid. Näiteks..."

"Konkreetseid andmeid pole vaja, tuleb püüda leida vastus küsimusele – miks nad hukkusid?" katkestas Seliverstov. "Me läheme ju püha mäe juurde, mis meie arvates on mitte mägi, vaid maailma kõige suurem püramiid. Kui räägime mägede mõtlemisvõimest, siis kahtlemata mõtlevad ka püramiidid, kusjuures nad mõtlevad palju konkreetsemalt ja võimsamalt

kui mäed. Seepärast võib oletada, et püramiid jätab meelde madalate mõtete tagajärjel tehtavad teod, jätab meelde konkreetse inimese mõtte karakteristikud ning leiab ta ilmeksimatult mistahes maakera otsas; mingil ajahetkel suunab tema poole surmava voo – olgu see siis õnnetusjuhtum, haigus või enesetapp. "Aja mäe" püramiid võib oodata väga kaua, ta loodab inimese kahetsusele, ent kui kahetsemist ei toimu, sunnib püramiid oma võimsa mõttejõu abil astuma surma rajale. Röövijal tekib ajus mingi lühis, ta muutub roboti, mehhanismi sarnaseks ning läheb tühja pilguga surma järele sinna, kuhu varem poleks iialgi läinud. Ta tunneb surres niivõrd tugevat hingevalu ja lootusetust, et ta ei kannata seda välja. Ta ei suuda isegi leinas suud avada, et karjuda :"A... – a... – a...," sest ootamatult uude lainelisse eluvormi vajudes ei leia ta eest mõisteid "suu" ja "hääl", need vahetuvad märksa võimsama mõiste – hingevalu vastu. Siis hakkab see inimene lendama: mööda valgustatud tunnelit viiakse teda teadmata kuhu, silme ees vilksatavad kujud, nägemused, äkki läheneb talle midagi grandioosset ja hirmuäratavat ning tuhastav energia hakkab teda piinama, see lõhestab järelejäänud ärapiinatud hinge jäänused. Hirmust ja valust koogutades mõistab inimene, et ta on püramiidi sisemuses, see pööritab teda, tõukab mööda nurki ja muudab hingelögaks. Ta karjuks: "Pürami-i-id... andesta... aa... aa..., " kuid... Ega iidsed inimesed ilmaasjata püramiide mõtlevateks olenditeks loonud."

"Kõik on selge – püramiidide juurde tuleb minna puhta hingega," ütles Rafael Gajazovitš. "Sellest peaks kirjutama turistidele mõeldud instruktsioonides, et igaüks teaks."

Võtnud pitsi viina, elavnes Seliverstov ja ütles: "Küll inimesed on ikka lollid!"

"Sina Sergei Anatoljevitš, oled terve oma elu töötanud intelligentsete inimeste hulgas, suhtled tarkade inimestega – ja ikka nimetad inimesi lollideks. Sa oleksid võinud näiteks pumbajaamas töötada – seal oleksid näinud täielikku loomaaeda," lausus Juri Ivanovitš.

Ma ei teadnud veel, et ühte ekspeditsiooni liiget ma Jumalate linna ei luba

Lahkumispeol Irina Kazmina juures puudus viies Tiibeti ekspeditsiooni liige – filmioperaator Kvitkovski. Moskvalasena ööbis ta oma kodus. Ja see oli loomulik.

Kvitkovski sattus ekspeditsiooni nimekirja tänu mõningate autoriteetsete inimeste soovitustele. Tal oli hea videoaparatuur, ta omas suurt kogemust mägedes ülesvõtete tegemisel ja alpinistidest filmide monteerimisel. Ta tõmbas endale tähelepanu ettevõtlikkuse ja füüsilise karastatusega.

Ent silmad! Teda reetsid silmad. Need olid külmad ja rasked. Temaga kohtudes ja vesteldes üritasin mitu korda viia jututeema romantilistele radadele – ta toetas seda stiili, kuid silmad jäid ebameeldivalt masinlikeks. Need silmad tekitasid kohmetust; taastamaks ligitõmbavat ja elujaatavat romantilist meeleolu, üritasin iga kord leida taas romantilise Seliverstovi seltskonna. Ka Ravil oli romantiline. Isegi arutlev ja ülitäpne Rafael Gajazovitš eristus oma lapsemeelse naiivsusega, kui ta ajas sageli oma silmad suureks ja küsis: "Kas tõesti?"

Kvitkovski oli külm. See ajas mind närvi, kuid ma kannatasin, sest lootsin, et ekspeditsioonil muutub ta paremaks ja sain ka aru, et filmioperaatori väljavahetamiseks meil aega ei jätku. Mul oli väga kahju, et Jelena Masjuk ei saanud ekspeditsioonile tulla, tema romantiline meelelaad oli läbi põimunud võimsa hingejõuga, mis oli karastunud Tšetšeenia ja Himaalaja lahingutes.

Kui olime hommikul seljakotid mikrobussi laadinud ja sõitnud Šeremetjevo-2 lennujaama, tuli mul Kvitkovskit piideldes millegipärast meelde Surmaorg. Ma kujutasin ette, kuidas 5000–6000 meetri kõrgusel, kus esmatähtis on füüsiline ellujäämine, on väga raske säilitada romantilist meeleolu – see on aga hädavajalik kuulamaks mägede sosinat, mis ainsana võib ette öelda Surmaoru asukoha. Mul hakkas halb, kui mõistsin,

et vaevalt suudan selle külmalt kriitilise pilgu all, mis kinnitab, et mäed on kõigest takistus alpinistide jaoks, "mägede sosinat" kuulata. Lisaks eelnevale mõistsin, et külmade silmade kõrval olles ei saa ma paluda mägedelt näidata Jumalate linna. Need silmad takistaksid.

Kvitkovski oli seda laadi alpinist, kes allutab mägesid, mitte ei armasta neid.

Ekspeditsiooni käigus võtan varsti vastu ainuisikulise ja esmapilgul ebaloogilise otsuse saata Kvitkovski Moskvasse tagasi ning mitte lasta teda Jumalate linna piirkonda. Kogu järgneva ekspeditsiooni vältel olen kindel, et tegin õigesti ning südametunnistus, mida olen terve elu kuulanud, piinama ei hakka. Aga siis, kui pilved laiali lähevad ja Tiibet avab meile Jumalate linna kogu oma ilus, rõõmustan selle üle, et meie kõrval ei ole külmade silmadega inimest.

Lend Kathmandusse

Nikolai Ivanovitš Zjatkov, kes on ajalehe "*Argumentõ i faktõ*" ("Argumendid ja faktid" – tõlk) peatoimetaja esimene asetäitja ja kellega koos oleme avaldanud Himaalaja ja Tiibeti ekspeditsioonide teemalisi artikleid juba palju aastaid ning lisaks vastastikusele mõistmisele ka suurteks sõpradeks saanud, saatis lennujaama televisiooni ja ajakirjanikud. Tema asendamatu ja piiritult asjatundlik abiline Pavel Burov kamandas kogu paraadi. Kõik oli väga pidulik. Oma ilu-

Nikolai Ivanovitš Zjatkov

Enne äralendu ekspeditsioonile

sate vormide ja embleemidega "Tibet Expedition" kõndisime uhkelt mööda lennujaama graniitpõrandat.

"Poisid, soovin e-du!" hüüdis Irina Kazmina hingestatult.

"Mehed, ärge alt vedage," lisas Juri Ivanovitš.

Hing rõõmustas, vaid ühes hingesopis kriipis kergelt mõte Surmaorust. Ent ma teadsin kõige tähtsamat – Jumalate linna peab minema puhta hingega.

X PEATÜKK
Mis ootab meid Jumalate linnas?

LENNUKI MOOTORID surisesid mõõdukalt. Stjuuardessid jagasid välja lennueined, Rafael Gajazovitš nimetas seda *zakuskaks* ja võttis välja hea kristalse sidruniviina. Võtsime pisut. Meeleolu aga lõbusamaks ei läinud. Oli kurb.

"Vaadake, meie all on mäed," tõi Seliverstov kuuldavale.

Tegin näo, et loen, sulgesin silmad ja hakkasin uinuma. Üritasin poolunes ette kujutada, mis meid seal, kuhu lendame – kauges Tiibetis – ees ootab. Kas me leiame Jumalate linna? Milline see on? Kas on olemas sissepääs Varasse? Kas tõesti asub seal legendaarne Šambala?

Peas keerlesid süsteemitud mõtted, mis kuidagi ei tahtnud loogilisse järjekorda asetuda. Mulle tundus, nagu narriksid need silme ees virvendades mind. Mitmeid kordi kerkis selgelt esile sõna "maatriks", kuid see kohe ka kadus ning ei jätnud endast mingit loogilist jälge. Mõistes, et ei suuda mõtete virrvarrist kuidagi väljuda, avasin silmad, raputasin pead ja mõistsin äkki, et vaatamata ekspeditsioonieelsetele arvestustele ja järeldustele tean veel väga vähe. Meid ootasid uued mõistatused.

Vaatasin oma sõpru. Nad suikusid vaikselt lennukitoolis. Nende näod olid rahuarmastavad ja õnnelikud. Noor Ravil naeratas unes.

Hetkeks mõtlesin, et oleme kõik õnnelikud sellepärast, et asusime sellele Tiibeti ekspeditsioonile. Ent mis on õnn? Inimesed üritavad seda pidevalt saavutada, oletades, et õnn seisneb materiaalses heaolus, kuulsuses; nad fantaseerivad sellel teemal kõige iseäralikumal moel. Kuid inimesed mõtlevad harva, et täielik õnn on saavutamatu ja et õnne antakse kõigile enam-vähem võrdselt. Üks on õnnelik sellepärast, et tal kasvas peenral hea kurk, teine sellepärast, et sai presidendiks, kolmas... Kõik sõltub sellest, mida õnneks pidada. Selles küsimuses tegi Jumal kõik inimesed võrdseks, kuid võttis arvesse ühe tähtsa detaili – ta määras suurimaks õnneks jõudmise jumalike teadmisteni.

Tõusin püsti, läksin salongi lõppu ja hakkasin suitsetama, raputasin tuha tuhatoosi, mis oli tüseda, eredas särgis hindu tugitooli käetoe peal ja pomisesin: "*Sorry*". Pöördusin tagasi oma kohale. Peas vilksatasid Juri Ivanovitš Vassiljevi sõnad, mis ta lausus lennujaamas enne ärasõitu:

"Sina, šeff, ära sinna Šambala hammaste vahele eriti trügi!"

"Šambala on heatahtlik. Tal ei ole hambaid. Ent Šambala embusesse satume kindlasti," vastasin talle.

EDASISEST SÜNDMUSTE ARENGUST, mida võib nimetada seiklusteks, kallis lugeja, loete selle raamatu kahes järgmises köites, kirjutan neid kirurgiliselt tegevuselt aega laenates usinalt. Ausalt öeldes ma isegi ei tea, mitu köidet ma kirjutan, kuid tean täpselt, et teise köite pealkiri on "*Zolotõje plastinõ Harati*" ("Harati kullast plaadid" – tõlk).

Autor avaldab suurt tänu kõigile, kes aitasid käesoleva raamatu illustreerimiseks tegelaste loomisele kaasa, sealhulgas meie kliiniku kaastöötajaid ja patsiente.